

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

THE
TRADE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2020

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür. www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2020 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	<u>Sonsöz</u>
<u>Alıntı - The Lineup</u>	<u>-</u>

PROLOGUE

CORY

Boku yedim.

Eminim bunu her zaman duyuyorsunuzdur, bu yüzden terim etkisini kaybetti. Kurabiye hamuru için şekerim bitti. Boku yedim.

Telefonumu arabamda unuttum. Boku yedim.

Komşumun yaşlı taşaklarını gördüm. Hayatım boyunca sikildim.

Şu anda size garanti verebilirim ki, bu yaşlı adam topları ve kurabiyeleri ile karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

Bu çok daha kötü.

Bu terimi tanımlıyor, *boku yedim*.

Ne diye soruyorsun?

Hayatımın en kötü beyzbol sezonlarından birinden sonra oldu. Sezon ortasında, hayatım boyunca nefret ettiğim bir takıma takas edilmişim ve milyonlarca dolarlık kontratımı iptal ettiğim bana eziyet eden medyanın sürekli ilgisi altında boğuluyordum.

"Kazanmak istiyoruz," dedi Asiler. "*Bunu Cory Potter siyah kırmızıyı giyerken yapabiliriz.*" Ve böylece, tüm profesyonel kariyerim boyunca formasını giydiğim takım, çiftlik sisteminden yeni oyuncular yetiştirmek için yüklü maaşımı elden çıkarmak üzere beni takas etti.

Asiler.

Ben lanet bir Chicago Rebel'im. Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler, özellikle de Chicago Bobcats taraftarı olarak büyürken, Rebels'ın rakip takımı. Sadece rakip değil, düşman. Takımlar birbiriyle, taraftarlar birbirinden nefret ediyor ve stadyum ışıkları açıkken Chicago yılın büyük bir bölümünde bölünmüş durumda.

Ama işte buradayım, adım spor tarihinin en büyük takasına eklendi.

Cesurca bir hamle.

Baltimore'a bir hezimet.

Bir beyzbol anomalisi: All-American, Rebel'e *dönüştü*.

Her şeyi duydum, her şeyi gördüm ve manşetlere ne yansırsa yansısın, uzun süredir birlikte çalıştığım takımımın sezon ortasında benimle yollarını ayırmaya karar verdiği gerçeğini değiştirmiyor.

Lanet sezonun ortasında.

On dört yıl sonra her şeyi topladım ve Chicago'ya geri döndüm.

Ama bu bile sikilmemin nedeni değil; sadece başlangıcı.

Sonun başlangıcı.

Dramatik mi? Olabilir.

Ama benim yerimde olsaydınız, siz de aynı řeyi dūřünürdünüz.

Playofflara girmeye bile yaklaşamadıktan sonra sezon sona erdi, sahadan yuhalanarak çıkarıldım çünkü Rebels taraftarları böyledir - performans göstermezseniz sizden nefret ederler - ve kendimi neredeyse boş ve soğuk daireme kapattım.

Bir hafta boyunca tıka basa pizza yedikten ve Netflix'teki tüm hapishane belgesellerini izledikten sonra, kız kardeşim sonunda beni evimden dışarı sürükledi ve kayınbiraderimi destekleyebilmemiz için Bobbies playoff maçaına gitmeye zorladı. Kocası.

Bir Rebels oyuncusunun bir Bobbies oyuncusuna tezahürat yaptığını haberlerde görmek, bir büyükannenin torununa en sevdiği eğlencenin horoz gıdıklamak olduğunu söylemesi kadar iyi karşılıandı.

İyi değil.

Ama yine de sıçmamın sebebi bu değil.

Bu ondan da kötü.

O oyun sırasında, *konuşmayı* aldım. Kuşlar ve arılardan değil, endişeli bir kız kardeşin sosyal hayatımdaki eksiklikle ilgili konuşmasından.

Gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın.

Gerçekten iyi olan bazı bekar anneler tanıyorum.

Belki bir randevu uygulaması eğlenceli olabilir. Kızlar biricik Cory Potter'la eşleşmekten çok mutlu olurlar.

Yalnız ölmeni istemiyorum.

Sonuncusu gerçekten çok etkileyiciydi.

Yalnız ölüyorum. Otuz beş yaşındayım ve o beni bir parmağımla mezara soktu.

Benim gördüğüm kadarıyla, kız arkadaşınızla üniversitede ya da lisede tanışmadıysanız, onunla profesyonel beyzbol oynarken tanışmayacağınız kesin. Hele ki programınız aşırı yoğun ve uzunsa, hele ki şehrinizde tek bir şeyle tanınıyorsanız: spor yaptığınız için tonla para kazanmak.

Bu düzeyde bir şöhrete sahip olduğunuzda gerçek ilişkiler kurmak neredeyse imkansızdır.

Bu yüzden aşık olmak için emekli olmayı beklemeye karar verdim.

Bu bekar olduğum anlamına gelmiyor, sonuçta ben bir erkeğim - her gün içinden adrenalin pompalanan bir adam. Kadınlarla tek gecelik ilişkilerden payıma düşeni aldım ve birkaç tanesini sıfır beklentiyle tekrarladım. Yatağa attığım her kadına saygılı davrandım ve onlara karşı dürüst oldum, çünkü eğer bir şey varsa, ben kimseyi kötü hissettirmek istemeyen gerçekten iyi bir adamım.

Beni tanıyan herkese sorun, ben iyi bir adamım, güvenilir bir adamım, kalbi olan bir liderim.

Kadınlara asla kazık atmam.

O tek gecelik ilişkilerden birinin "kazaya" dönüştüğünü mü düşünüyorsun? Boku yememin sebebi mu? Tanımadığım bir kızı hamile mi bıraktım?

Hayır, o da değil.

Ancak Milly ile yaptığım konuşma beni yeni bir düşünce tarzına itti.

Yalnız ölmeni istemiyorum.

Beni paranoyak yaptı.

Gerçekten yalnız mı ölecektim?

Güzel yıllarım geride kaldı ve ben artık piyasadaki yaşlı bir et miyim?

Hayatımın çılgınlığının ortasında aşkı bulmaya çalışmalı mıydım?

Milly beni düşündürdü, bu da beni birini bulma, kadınlara farklı bakma, beynimin ilişki bölümünün açılmasına izin verme fikrine açık hale getirdi.

Bu yüzden ilişki potansiyeli olan her kadını görmezden gelmek yerine at gözlüklerimi çıkardım ve onları aramaya başladım.

Ama çıkmayı düşünebileceğim biriyle uzaktan yakından tanışmadım. Ta ki bir hayır etkinliğine katılana kadar.

Onu odanın diğer ucundan gördüm. Gülümsemesi dikkatimi çekti, sonra gülüşü ve serebral palsi hastası olan kardeşinin elini tutuşu.

Ona doğru eğilmesi, sanki şimdiye kadar tanıştığı en harika insanmış gibi ona sarılmasıydı.

Delici mavi gözleriyle kesinlikle nefes kesici olduğu gerçeğinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Onun bulaşıcı kahkahasıydı.

Nazik kalbi.

Ailesine olan bağlılığı.

Birkaç saniye içinde onu tanımak istedim, adını öğrenmek istedim, yörüngesinde olmak istedim. Onun sıcaklığının ve şefkatinin bir alıcısı olmak istedim.

Onu odanın diğer ucundan izledim, yanına gelen herkesle nasıl etkileşime girdiğini gördüm ve sonunda kendimi tanıtma fırsatı bulduğumda, ellerimiz birleştiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbimin göğsümdeki kafese çarptığını hissettim. Ve o anda, ellerimiz sıkışınca, hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Adı Natalie.

Yeni takım arkadaşım Jason Orson ve ikiz kardeşi Joseph'in kız kardeşi. Jason'ın vakfı The Lineup'ın yöneticisi.

Ve bu yüzden tamamen boku yedim.

Çünkü ben bu çekici ve güzel kadına bağlanmaya başlamışken, kız kardeşime ondan bahsettiğimde bana Natalie'nin parmağında bir yüzük olduğunu söyledi.

Bana ait olmayan bir yüzük.

Umut birkaç saniye içinde dibe vurdu, çünkü aşka gelmiş yüzümdeki rengin bir pişmanlık birikintisine dönüştüğünü hissettim.

Evliydi.

O lanet olası evli.

Gördün mü? Tamamen sikilmiş.

Çok üzülüyorum, çünkü bir ay sonra bile hala onu düşünüyorum. Hâlâ gülüşünü duyabiliyor, gülümsemesini görebiliyor, elini elimde hissedebiliyorum.

Onu

istiyorum.

Hem de çok.

Zamanın tüm yaraları iyileştireceğini söylerler, benim içinse zaman geçtikçe yaram daha çok açığa çıkıyor ve daha çok acı veriyor.

Cory Potter evli bir kadına aşık. bu yüzden tamamen boku yemiş durumdayım.

BİRİNCİ BÖLÜM

CORY

Bir Ay Önce

"İyi misin?" Titreyen kardeşim Milly'ye soruyorum.

Başıyla onaylıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu inanılmazdı." Bana bakıyor ve iç çekiyor. "Hayatımda böyle bir fırsat yakalayacağımı hiç düşünmemiştim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve "Hayaller gerçekten gerçek oluyor." diyor.

"Uh ... benimle evlendiğinde gerçek oldular," diyor kocası Carson ve onu yanına çekerek şakağına bir öpücük konduruyor.

Evlenmelerinin üzerinden birkaç yıl geçmesine rağmen, küçük kız kardeşimi bir erkekle görmeye hâlâ alışamadım, hele ki Chicago Bobcats'in ikinci kalecisiyle.

Kocasına arsızca sırttan Milly, şakacı bir şekilde, "Evet, hayallerim gerçek oldu," diyor.

Carson'ın yüzü düşer ve "Bunu neden alaycı bir tonda söyledin?" der.

Yumruklarını sıkıca kavırıyor ve göğsüne götürüyor. Hayallere dalarak etkinlik alanının tavanına bakıyor ve şöyle diyor: "Carson, seni seviyorum ama az önce sporun en iyi isimlerinden bazılarıyla beyzbol oynadım ve onların dünyalarını sarstım."

Gerçekten de öyle.

Küçük kız kardeşim, benim elime beyzbol sopası aldığımı ilk gördüğü andan beri bir beyzbol fanatığıdır. Bu spor hakkında sahip olunabilecek her türlü beceri ve bilgiyi öğrendi. Bir vuruşun mekaniği söz konusu olduğunda son derece zeki, o kadar ki Illinois eyaletinde çok aranan bir koç. Her zaman benimle oynamak istedi ama hiç fırsat bulamadı çünkü tahmin edersiniz ki o bir kız.

Bana sorarsan çok saçma. Takımındaki atıcıların yarısından daha iyi bir vurucu.

Bu yüzden, Chicago Rebels'ın ve şu anki takımımın yakında ilk yakalayıcısı olacak Jason Orson başış toplama oyununa katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda, Milly'nin katılıp katılamayacağını sormam gerekiyordu. Ama Carson benden önce davrandı. Bu benim için sorun değil çünkü bu bana onun Milly için doğru adam olduğunu gösteriyor. Onu tanıyor. İsteklerini. Onun aşkları. Ve bunu ona gösterdiğinden emin oluyor.

her şekilde. *Sevmesi gerektiği gibi*. Babamız annemizi böyle sevdi ve Milly de bunu hak ediyor. Her kız, gerçekten.

Carson, "Tam bir zil takıp oynuyordun," diyor. "Ve o beyzbol pantolonunun içinde çok seksiydin."

"Ben etraftayken böyle şeyler söylemesen olmaz mı?" Omurgamda sinir bozucu bir ürperti hissederek soruyorum. "İkinizi maçtan önce öpüşürken yakalamam yeterince kötü zaten."

Carson'ın göğsü gururla kabarıırken Milly'nin yüzü kıpkırmızı olur. "Elimde değil. Bu kızı seviyorum," diyor Carson, tam da bir garson elinde bir tepsi hindistan cevizli karidesle geçerken. "Sakıncası yoksa," diyor ve herkes için bir tane kapıyor.

Ben de ondan bir tane alıyorum ve hep birlikte karidesi afiyetle yedikten sonra bir ısırık alıyoruz. "Sezon bittiğinden beri seninle konuşamadım, Asilerle zamanın nasıl geçti?" Carson soruyor.

Menajerimden takas edildiğime dair telefonu aldığımdan beri bastırmaya çalıştığım öfkeli duygularıyla başa çıkmaya çalışarak yanağımı ısıırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Uzun süreli takımım Baltimore Storm'dan takas edildim. Onlar tarafından seçildim, çiftlik sistemlerinden geçtim ve birkaç yıl sonra birinci kaleci olarak başlangıç pozisyonunu kazandım. Yirmi bir yaşımdan otuz beş yaşına kadar Baltimore Storm'da oynadım. Ta ki yönetim kurulu takımı daha ucuz oyuncularla kurabilmek için sezon ortasında yüklü kontratımı başka bir takıma satmaya karar verene kadar.

Bu, profesyonel bir oyuncu olarak geçirdiğim yıllar boyunca birçok kez gördüğüm bir hareketti, ancak bunun gerçekten benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi övmek gibi olmasın ama Baltimore'daki hemen hemen tüm vuruş rekorlarını elimde tuttum, seyircilerin favorisiyim ve toplumdaki diğer tüm oyunculardan daha fazla iş yaptım. Baltimore deyince aklınıza Cory Potter gelir. Orada bir ev inşa ettim, orada arkadaşlarım vardı, bir topluluğum vardı. Bir insanın isteyebileceği en iyi taraftar kitlesine sahiptim.

Ama zor durumdaki bir takımda iyi bir oyuncuysanız, pek yardımcı olamazsınız. Daha çok ayak bağı olursunuz çünkü kontratınız tüm nakit akışını emer. Bu nedenle, önümüzdeki yıllarda bir Dünya Serisi şansı yakalamak istiyorlarsa bir şeylerin gitmesi gerekiyordu. Ben de kovuldum.

Ve tüm bu takasla ilgili en boktan şey, sezonun son takas tarihinden hemen önce gerçekleşmiş olmasıydı. *Tamamen gafil avlandık*.

Beni isteyen onca takım varken, tüm hayatımı nefret ederek geçirdiğim rakip takım olmalıydı.

Siyah ve kırmızı, şeytanın takımı, beyzbolun en nefret edilen takımı.

Kirli oynuyorlar, sportmenlik dışı davranışları var ve başta Chicago olmak üzere, siyah kırmızılı taraftarları dışındaki tüm Bobbies taraftarları tarafından hor görülüyorlar.

Chicago'da şöyle bir deyiş vardır: Ya ömür boyu Bobbie'sinizdir ya da kalbinizde bir Asi.

Bu nedenle, geçtiğimiz yıl, kalbimde bir Asi olmak için yer bulmak zorunda kaldım.

En hafif tabiriyle zorlayıcı oldu.

Kariyerimin en kötü ikinci yarısını geçirdim. Takas edilmenin şokundan mı, takımdaki oyuncularla uyum sağlayamamaktan mı, yoksa her sahaya çıktığımda beni yuhalayan taraftarlarla uğraşmak zorunda kalmaktan mı emin değilim - çünkü kalbimin her zaman nereyi tercih ettiğini biliyorlar - ama itiraf etmek istediğimden daha fazla mücadele ettim.

Ve Milly'ye takası anlatmak, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Asilere bakmıyor bile, onları büyük lig takımı olarak kabul etmeyi reddediyor, bu yüzden onlara takas edildiğimi söylediğimde bir hafta boyunca ağladı.

Aileme Rebels forması almaya zahmet etmedim, durum o kadar kötü. Koçlarla ya da takımımdaki çocukların yarısıyla iyi geçinemediğim için kontratımdan çıkmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeye çalıştım ama menajerim yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. En az üç yıl daha Asi olmak zorundaydım. *Tamamen. Lanet olası. Kabus.*

Biramdan bir yudum aldım ve "Daha iyi olabilirdi." dedim.

Carson yüzünü buruşturuyor. Eminim Milly'den başıma gelenlerin bir kısmını o da duymuştur. "Her vuruşa çıktığında seni gerçekten yuhaladılar mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, hoş bir şey," diyorum alaycı bir tavırla. "Bir keresinde Derek Jeter'ın Boston'a ne zaman adım atsa ve onu yuhalasalar, bu toplu sestten çok etkilendiğini çünkü bunun bir rakip olarak görevini yaptığı anlamına geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Ben de aynı düşünce tarzını benimsedim. Rakibin sahasında yuhalanmak bir iltifattır. Ama size şunu söyleyeyim, kendi stadyumunuzda, göğsünde sizinle aynı ismi taşıyan taraftarlar tarafından yuhalanmak, lanet bir yumruktur."

Milly elini nazikçe ön koluma bastırıyor. "Sadece nereden geldiğini, Chicago'da büyüdüğün için nereye bağlı olduğunu biliyorlar. Bunu bir süre sana karşı kullanacaklar. Asi taraftarlar böyle boktan şeylerdir."

Milly'nin ne kadar haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "*Bunu bilmek bile yardımcı olmadı.*" Çenemi kaşımak için elimi cebimden çıkarıyorum, cebimden bir kâğıt parçası yere düştüğünde gergin bir tık sesi duyuyorum.

Kahretsin.

Carson benden önce aldı. Ne olduğunu görünce, "Dostum, bu boku okumuyorsun, değil mi?" dedi.

Milly eğilip bakıyor ve hemen kaşlarını çatıyor. "Cory, sen ne zaman kötü manşetlere baktın ki?"

"Onları yazan benim ekibim olduğundan beri," diye cevap veriyorum.

Carson yaklaşıyor ve yüksek sesle okuyor. "Asilerin şampiyonluk mücadelesi bu yıl yarım yamalak bir girişimdi ve suçlanacak tek bir kişi var: Cory Potter. Yüksek fiyatlı kontratı Asiler'in ön bürosunun tüm kaynaklarını tüketti ve taraftarların bu yaşlı adam için bu kadar para ödedikleri halde neden performans gösteremediğini merak etmelerine neden oldu." Carson orada durur, makaleyi buruşturur ve "Ne saçmalık ama" der.

Endişelenen Milly, "Suçlu sen değilsin. Atıcı kadrosu sezon sonuna doğru dayanamadı. Her seferinde galibiyet için en az on sayı atmanız gerektiğinde maç kazanmak zordur."

"Katılıyorum ama personeli suçlamayacaklar, özellikle de Maddox Paige dümendeyken. Beni suçlayacaklar, gelmeyen ağır kontratlı adamı."

"Siz tek kişisiniz, siz bile takımı kuramaz ya da bozamazsınız. Bu yüzden takıma takım deniyor." Milly gözlerini deviriyor ve üzülüğünü anlayabiliyorum.

"Peki ya çocuklar? Onlar en azından havalı mı?" Carson konuşmamızın odağını değiştirerek soruyor.

"Şerefsizler," diye mırıldanıyorum, bazıları orada olduğu için sesimi alçaltıyorum. İyi olanlar. "Maddox Paige içlerindeki en büyük pisliklerden biri."

Carson başını sallayarak onaylar. "Bunu görebiliyorum. Sahada müthiş bir kolu var ama röportajlarda tam bir pislik."

Carson omzunun üzerinden bakıyor ve "Gelecek yıl Jason onu yakalamak için çok uğraşacak" diyor.

"Jason hayranları tarafından canlı canlı yenecek." İçkimi bitiriyorum ve elinde tepsiyle yanımdan geçen garsona uzatıyorum. "O çok iyi biri. Asiler taraftarları Maddox'u bu yüzden çok seviyor, çünkü o bir göt ve sahadaki sık kafalılardan çok hoşlanıyorlar."

"Bu doğru. Taraftarlar takımın her yıl kaç tane yedek kulübesi kavgasına karıştığının çetelesini tutmuyor mu?"

"Evet." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Soyunma odasına girdiğimde bana söyledikleri ilk şeylerden biri, atabilmem gerektiği idi." Başımı iki yana sallıyorum. "Ben öyle bir oyuncu değilim. Asla da olmayacağım."

Milly araya giriyor ve "Otuzlu yaşlarında olsan da, sahada bir kavgaya karıştırsan annem ve babam seni öldürür" diyor.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Evet, babam oyuncuların park yerindeki arabamın başında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana yeni bir tane atmak için bekliyor olurdu." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bilmiyorum. Gelecek yılın daha iyi olacağını umuyorum. Bir anda takıma girdim. En azından gelecek sezon bahar antrenmanları sırasında birlikte biraz zaman geçireceğiz. O süre zarfında birbirimize bağlanabileceğimizi umuyorum."

Carson, "En azından senin yanında yeni takas edilen Jason var," diyor. "Ona güvenebilirsin, çünkü o sana sıırıslıklam aşık."

Onu yan tarafta Knox Gentry ve Knox'un kız arkadaşıyla sohbet ederken görüyorum. Jason Orson hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiklerim hoşuma gidiyor. Şu anda bu etkinlikte bulunmamızın sebebi o. Engelli çocukların beyzbola katılımını desteklemek için para toplayan The Lineup adlı vakfı için bağış topluyor. Kardeşi Joseph serebral palsi hastası ve en başından beri Jason'ın kariyerinin bir parçası oldu. Bağış toplama amaçlı beyzbol maçından önce Jason ve Joseph'in birlikte yer aldığı bir video gösterildi. Joseph lisedeyken sahada yürüteçle koşan bir koşucu olarak yer alıyordu. Jason ona vurarak Joseph'e kaleye geçme şansı veriyordu.

Tüm montaj gözümü yaşarttı ve Jason'ın vakfının misyonu kalbimde yer etti. Sporun amacı bu olmalı. *Geri vermek*. Maçtan sonra ona kişisel bir çek verdim, çünkü paramı harcamak için tıpkı kardeşi gibi çocukların yüzünde daha fazla gülümseme yaratmaktan daha iyi bir yol düşünemezdim.

"Evet, en azından o var," diyorum, sanki tüm hayatım içimden çekilip alınmış gibi hissederek. Lanet takımım hakkında konuşmaktan her şeyden çok nefret ediyorum.

Sinirlendiğimi hisseden Milly, "Biliyor musun, Emory'nin arkadaşı Lindsay bekar..." dedi.

"Tanrım, Milly." Gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" Kıkırdıyor. "Öyle ve gerçekten iyi biri. İnanılmaz tatlı küçük bir oğlu var. Beyzbolu seviyor."

"Eminim harika insanlardır, ama biliyorsun ki bu programımla bir baba figürü olmaya hazır değilim. Ve ben de-"

Etkinlik alanında yankılanan bir kahkaha sesi dikkatimizi çekiyor. Nereden geldiğini görmek için döndüm. Karışık garsonların, birkaç Bobby ve Rebel'in ve onlara eşlik eden misafirlerin yanından geçip Joseph'in yanında duran, eli Joseph'in elinde ve yüzünü güzel bir gülümseme kaplamış, omuz hizasında, karamel rengi saçları olan bir kız görüyorum.

Vay canına.

Büyüleyici.

Gülümsemesi sadece yüzüne yayılmakla kalmıyor, gözlerine doğru kıvrılıyor ve onları o kadar güzel aydınlatıyor ki başka tarafa bakmak imkansız. Ve bulaşıcı kahkahası, tatlı ama sahte değil, mükemmel tonda ve uzunlukta.

Sadece gülüşünden ve kahkahasından bile vücudum ona tepki veriyor. Nabzım hızlanıyor, omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor ve o anda bu kızın kim olduğunu bilmek istediğimi fark ediyorum.

"Ben bir içki daha alacağım," diyor Carson ve beni Milly'yle olan konuşmasına geri çekiyor. "Bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum ve nazlanmaya çalışıyorum. "Hayır, sanırım ben ortama karışacağım." "Tamam." Carson Milly'elini tutar. "karıcığım, seninle

seni içkiye alıştırayım ki bu gece külotunla rahat edesin."

"Dostum," diye mırıldanıyorum, işler kontrolden çıkmadan hızla geri çekiliyorum.

Utancından yerin dibine giren kız kardeşim hemen arkasından gelirken onun güldüğünü duyuyorum. Carson'ı kardeşlerimden biri gibi seviyorum ve kız kardeşim hakkında bana sürekli uygunsuz şeyler söylese de bu beni yine de mutlu ediyor. Benim yanımda rahat olduğunu biliyorum. Carson'ın pek de iyi bir aile hayatı olmadı, bu yüzden onun yanında olabileceğimizi, ihtiyaç duyduğu aile olabileceğimizi bilmek bizim için çok şey ifade ediyor.

Yusuf'un etrafında toplanan gruba doğru dönerek derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru ilerlemeye başlıyorum, kafamda ne söylemem gerektiğini prova ediyorum, garip ve rahatsız edici görünmemeye çalışıyorum.

Jason yanıma gelip omzumu tuttuğunda birkaç adım uzaktaydım.

"Lanet Cory Potter, şu anda burada olduğunu düşünmek bile beni erekte ediyor."

Jason ilginç bir adam. Sahada tam bir yetenek ama gerçek hayatta tuhaf bir adam. Anaç bir tavuk, iğrenç ve insanların tepkisini çekmeyi seviyor. Onunla birkaç saat geçirdim ve şimdiden tanıdığım herkesten farklı olduğunu biliyorum.

"Eğer benden senin için o ereksiyonla ilgilenmemi istiyorsan, korkarım bu benim arkadaşlık alanımı aşar. Belki Knox ilgilenir."

Jason gülüyor ve sanki az önce duymuşum gibi tanıdık geliyor. "Knox benim aletimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Zaten sordum."

"Jason," diye kadınsı bir ses azarlıyor. Gülümseyen kızın bize doğru yürüdüğünü görmek için tam zamanında dönüyorum. "Lütfen etkinlikte ereksiyonlar hakkında konuşmaz mısınız?"

Omuz silkiyor ve "İçkiyi suçluyorum." diyor.

Şimdi yakından baktığımda Jason'ın gözleri hafifçe buğulanıyor ve vücudunda küçük bir sallanma var. Sarhoş olduğu doğru.

Kız iç çekerek ayağa kalkar ve "Bunun sebebi Dottie mi?" diye sorar. "Pishhhhh." Jason elini yüzünün önünde sallar. "Hayır."

Dottie'nin kim olduğundan emin değilim ama Jason'ın şu anki sarhoşluk halinin Dottie'den ve onun varlığının eksikliğinden kaynaklandığını tahmin ediyorum.

Endişelenen kız uzanıp Jason'ın alnındaki saçlarını tarar. "Bence eve gitmelisin."

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece biraz suya ihtiyacım var." Bana dönüyor ve yüzü düşüyor. "Kahretsin, çok kaba davrandım." Beni işaret ederek, "Nat, bu Cory Potter. Cory, bu da kız kardeşim Natalie."

Kız kardeşi mi?

Vay anasını.

Jason'ın kız kardeşi iyi.

Şimdi ikisine de baktığımda, gözlerindeki benzerliği ve yanaklarını çukurlaştıran aynı soluk gamzeleri görüyorum.

Natalie elini uzatır ve "Cory Fucking Potter olarak mı biliniyorsun yoksa sana sadece Cory diyebilir miyim?" diye sorar.

Espri anlayışı. Kahretsin, mükemmel olabilirdi.

"Yabancılar için Cory Potter, arkadaşlar için sadece Cory."

"Arkadaş olarak kabul edilme konusunda ne durumdayım?" diye soruyor, elimi bırakıp bana göz kırpmıyor, gözleri parlıyor ve uzun zamandır başka bir insanda görmediğim bir mutluluk yayıyor. Daha önceki Milly dışında. Günlerce gülümseyeceğine şüphe yok.

"Arkadaş," diyorum nefesimi verirken. "Jason'ın ailesinden herhangi biri arkadaşdır."

"Yani bu adamla arkadaş olmayı mı seçiyorsun?" Natalie kardeşini işaret ederek sorar.

"Ne yazık ki Carson ve Knox onunla ilgilenmem için bana para verdi. Asiler serttir ve baskı altında çatlayacağından korkuyorlar."

"Benim için endişeleniyorlar mı?" Jason ellerini kalbine götürerek sorar. "Bu çok tatlı. Bana katlanamadıklarını sanıyordum."

Natalie kardeşini bara doğru itiyor. "Kendini utandırmadan ve bir masanın altında ağlamaya başlamadan önce su iç." Natalie kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Daha önce de oldu."

"Kurtarılan hayvanlar için düzenlenen bir yardım etkinliğinde," diye savunuyor Jason. "O kurtarma hikayeleri karşısında duygulanmadığın için sen bir canavarsın. O köpekler daha önce patilerinin altında hiç çimen hissetmedi Nat. Çimen."

Jason'ı itiyor. "Su . . . şimdi."

"İyi." Beni işaret ediyor. "Lanet olası Cory Potter. Seni seviyorum dostum. Hem de çok seviyorum."

Bununla birlikte çekip gidiyor ve beni şu anda o güzel gülümsemesiyle bana bakmakta olan kız kardeşiyle yalnız bırakıyor.

"Jason bana başışınızdan bahsetti. Çok nazıksınız."

Omuz silkiyorum, insanların bana bir şeyler için teşekkür etmesinden nefret ediyorum. Bunu takdir edilmek için değil, istediğim için yapıyorum. "Vakfını ve herkesi sevdiğimiz spora dahil etme fikrini gerçekten seviyorum."

"Joseph'i sahada ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Yan tarafına vakfın logosunun işlendiği klasik polo giysisi vücuduna hiçbir şey katmıyor ama gözlerindeki maviyi ortaya çıkarmak için her şeyi yapıyor. "Daha önce başka bir insanın yüzünde böyle bir sevinç görmemiştim. O kadar heyecanlıydı ki üçüncü kalede hoplayıp zıplıyordu. Sonra Jason ona vurduğunda ve Joseph kaleye geçtiğinde" - hatırlayarak başını sallıyor- "Devrenin geri kalanı boyunca ağladım. Bu yüzden Jason bana The Lineup'ı başlatmak istediğini söylediğinde beni iş alması için ona yalvardım."

Şaşıarak, "Vakfın başında siz mi varsınız?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet ve daha iyi bir iş düşünemezdim. Çok zamanımı aldı, özellikle de her şeyi başlatmak, ama buna değdi."

"Bu etkinliği siz mi düzenlediniz?" Balo salonunun etrafına bakarak soruyorum, alanın nasıl etkilendim, yeterli alan sunuyor

Kaynaşın ve konuşun, ancak baktığınız her yerde etkinlikle alakalı olun, böylece bir katılımcı olarak neden burada olduğunuzu unutmazsınız.

"Evet. Neyse ki Jason bağış kampanyasının düzenlenmesi konusunda tüm yetkiyi bana verdi, sadece oyunda bir parmağı vardı. Eğer Jason'a kalsaydı, eminim bundan çok daha süslü olurdu ve bu da hedefimizden parayı çekerdi."

"Jason, fantezi mi?" Ben soruyorum.

Natalie gözlerini devirir. "Söz konusu yemek olduğunda çok titizdir. Beyzboldan emekli olduğunda üniversiteye geri dönüp mutfak sanatları diploması alacağından eminim." Etrafıma bakıyor, sanırım onunla arasındaki mesafe konusunda kendini güvende hissediyor ve "Patates salatasıyla övündüğünü duydun mu hiç?" diyor.

"Doğrudan ondan duymadım ama Instagram'da bununla ilgili bir paylaşım yaptığını gördüm."

Natalie dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor ve bu çok tatlı. Eğildi ve benimle aynı seviyeye geldi. "Bunu benden duymadın, anlıyor musun?"

Dikkatimi çeken bu kızın şimdiden bir sırrı saklayacağıma güvenmesini severek, ısrarla "Tabii ki" diyorum.

Biraz daha yaklaşıp bana parfümünün tatlı kokusunu sunarak, "Birkaç ay önce gizli bir oylama yaptık ve büyükanne ve büyükbabalar da dahil olmak üzere ailemiz arasında hepimiz oy kullandık ve gelmiş geçmiş en iyi patates salatası versiyonum kazandı" diyor.

"Kahretsin," diyorum kıkırdayarak. "Bilmiyor mu?"

Doğrular ve başını sallar. "Bunun onu fiziksel olarak kıracağı konusunda hemfikirдик, özellikle de şu anda zaten hassas bir durumda olduğu için."

Çenemin yan tarafını kaşıyorum ve Knox'la birlikte bir bardak su içen Jason'a dönüp bakıyorum. "Hassas durumunun şu Dottie denen kızla bir ilgisi var mı?"

Başını sallıyor. "Ne yazık ki. Adam aşık oldu, kadın onu incitti, adam özür dilemeye çalışsa da onunla konuşmuyor - temel ilişki meseleleri. Eminim artık bu şekilde, onsuz yaşayamayacağını anladığında bunu çözeceklerdir."

Jason'a tekrar bakıyorum ve onun için üzülüyorum. Daha önce hiç kalp kırıklığı yaşamadığım için bir ilişki kuramıyorum ama arkadaşlarımdan bunu yaşadığını gördüm, özellikle de Carson'la Milly'nin. Ayrıldıklarında onun acısını hissettim, onun acısını yaşadım, bu yüzden Jason'ın şu anda neden kaybolmuş gibi görüldüğünü anlayabiliyorum, sanki evini tam olarak bulamıyormuş gibi.

"Umarım bu işi çözerler."

"Ben de." Natalie iç ve "Gidip etrafı dolaşmalıyım. Birkaç kişiye daha teşekkür etmeliyim. Seninle tanışmak çok güzeldi, Cory Potter."

"Sen de." Gidişinin yarattığı hayal kırıklığına rağmen gülümsüyorum. Onun hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, sadece ortak noktamız olan Jason hakkında konuşmak değil. Onu başka nelerin sevinç gözyaşları döktürdüğünü, nelerin başını geriye atıp güldürdüğünü ve yüzüne o gülümsemeyi nasıl getirebileceğimi bilmek istiyorum. Bana ne olduğunu anlayamadan, "Eğer teşekkür etmekten sıkılırsan, şu masada beyzbol keklerine boğuluyor olacağım" diyorum.

Bir kez daha ağzının kenarları yukarı kalkıyor ve "Seni bağımlı yapan ortasındaki çilek reçeli, değil mi?" diyor. Şu anda düşünüyorum da, beni başka bir şeye bağımlı hale getiren şey onun pürüzsüz yanaklarında beliren gamzeleri.

"Evet, çikolatalı meyve kompostosu harika."

Kendini işaret ediyor. "Hepsi benim." Omzuma dostça bir vuruş yaparak, "Görüşürüz Potter," diyor.

Ve sonra beni keklerden çok daha fazlasını ister halde bırakıp gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

CORY

Bağış toplama etkinlikleri söz konusu olduğunda, genellikle ortalama bir süre kaldığımı söyleyebilirim. Kendimi tanımadığım insanlara tanıtarak ve tanıdığım insanlarla hızlıca sohbet ederek tur atıyorum. Yiyeceklerin tadına bakıyorum, iki kadeh içiyorum, biraz bağış yapıyorum, birkaç fotoğraf için gülümsüyorum ve sonra gidiyorum. Ne çok geç kalıyorum ne de çok erken ayrılıyorum.

Bu gece farklı. Bu gece, oyalanıyorum.

Carson ve Milly, Knox ve Emory ile birlikte yarım saat önce yola çıktı. Jason, Bobby'lerin yakalayıcısı Walker Rockwell ile konuşuyor ve diğer birkaç katılımcı da Kraker ve kek atıştırıyor, ben de onlardan biriyim.

Yüksek bir masada oturmuş, gitmememin tek nedenini bulmak için etrafları tarıyorum ama Carson ve Milly'ye veda ettiğinden beri onu bulamıyorum. O da mı gitti? Herkes gitmeden önce onun gittiğini düşünmüyorum.

Bir saatten fazladır içtiğim birayı kayıtsızca yudumlarken altın renkli sıvıya bakıyor, Jason'ın kız kardeşine karşı duyduğum bu ani çekimi anlamaya çalışıyorum çünkü açıkçası daha önce hiçbir kadına karşı böyle hissetmemiştim. Evet, onları çekici bulmuştum. Evet, iyi sohbetler yapabildim. Ama hiçbir zaman bir bakışlarıyla ciğerlerimdeki nefesi söndürmediler ve beni endişelendiren de bu.

"Kaç tane kek yedin?" *O ses.* Natalie'nin yanımda bitkin ama mutlu görüldüğünü görmek için döndüğümde hemen karnım heyecanla dönüyor.

Bir koluma yaslanarak ona doğru döndüm ve "Üç" dedim.

Arkasından, çok sevilen mini keklerden oluşan bir tepsi bırakıyor. "Üç tane kesinlikle yeterli değil. İşe koyul Potter."

"Sadece bana yardım edersen."

Gözleri azalan konuklara bakıyor ve omuzlarının gevşediğini görebiliyorum. "Sanırım bir iki dakika ayırabilirim. Ama daha ayakta durmayı reddediyorum. Şu masaya oturabilir miyiz?" Bize çok uzak olmayan bir masayı işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

Kek tepsisini ve biramı alarak, "Sana bir içki getireyim mi?" dedim.

Başını sallıyor ve ikimiz de oturuyoruz. "Su iyi olur." Masadaki sürahiyi ve kullanılmamış bir bardağı alarak kendine bir içki dolduruyor ve sonra

sandalyesine geri oturur. "Eğer bir davette topuklu ayakkabı giymeyi düşünürsen, bunu daha iyi düşünmelisin."

"Gerçekten mi?" Siyah topuklu ayakkabılarına hızlı bir bakış atarak soruyorum. "Bu bir sonraki etkinliğim için planlarımı altüst ediyor."

Dudağı yukarı doğru seğiriyor. "Dostum, seni topuklu ayakkabılarla dolaşırken görmek için çok para öderdim. Hatta seni ya da kardeşimi topuklu ayakkabıyla görmek için. Gerçek bir asiden bahsediyoruz."

Kıkırdıyorum. "Bunun hayranlarımla gözündeki imajıma yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallayıp bardağından bir yudum aldıktan sonra bana bir kek uzattı ve kendine de bir tane aldı. "Hayır, bence o hayranların saygısını kazanmak için gerçekten karanlık şeyler yapman gerekecek." Çenesine vuruyor. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Öyle mi? Bir dinleyeyim."

"Şey" -kekin ambalajını katlıyor- "her zaman bariz olan vardır - bir hakeme küfür ettiği için oyundan atılmak ve sonra onun kaval kemiğine tekme atmak."

"Klasik." Başımı sallıyorum, sargımı da çıkarıyorum.

Küçük bir ısırık alıyor. "Bir de size saçma sapan bir soru soran bir gazeteciye su şişesi fırlatmak ve ardından hışım ile çekip gitmek var."

"Ah evet, kafaya su şişesi. Bunu sevdim."

Buzlanma üst dudağına yapışıyor ve küçük, pembe dilinin dışarı çıkıp onu yalamasını hayranlıkla izliyorum. "Eğer gerçekten kudurmuş hissediyorsan, beyzbol sahasının dışında bir paparazzinin suratına yumruk atabilirsin. Ama dava edilmek isteyip istemediğinden emin değilim."

"Hiç dava edilmedim. Bu fikre karşı değilim."

Kekini bitiriyor. "Ve sonuncusu, biraz çılgınca olsa da, seni Asilerin hayranlarının gözünde bir idol yapacağından eminim."

"Dinliyorum," diyorum öne doğru eğilerek.

Parmaklarını masaya vuruyor ve "Steroidler hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Elini kaldırdığında cevap vermek üzereydim. "Biliyorum, biliyorum. Büyük bir adım, ama eğer onları alırsan, yakalanırsan ve birkaç maç men cezası alırsan, oğlum, oh oğlum, çok bir karşılaşma alırsın." Suyunu yudumlar ken yüzündeki ifadeyi koruyamıyor.

"Biliyor musun, bu fikir çılgınca ama işe yarayabilir." diyorum.

"Mükemmel. Steroidler o zaman."

"Keşke bunları satan birini tanısaydım."

Şeytani bir şekilde gülümseyerek, "Takım arkadaşlarına sor; yarısı zaten onları kullanıyor" diye cevap veriyor.

"Ohhhh." Başımı sallıyorum. "Bu küçük yorumdan Bobbie'nin ömür boyu kalacağını mı tahmin ediyorum?"

Başını sallıyor. "Her zaman. Üzgünüm, Potter." İkimiz için birer kek daha alıyor ve bunları birlikte mideye indirmemizi umursamamasına bayılıyorum. "Kardeşimin bir Asi olacağını bilmek acı verici ama bunun iyi bir yanı var." Bana bakıyor, berrak mavi gözleri heyecanla parlıyor. "Bu onun tekrar şehre ve bize yakın olacağı anlamına geliyor. Tampa'dayken iç saha maçlarına gidememek Joseph için çok zordu. Birkaç seyahat yaptık ama Joseph seyahat etmeyi pek sevmez, bu yüzden Jason geri döndüğüne göre Joseph için anlaşmasında bir koltuk ayarladı ve ona her iç saha maçına gitme şansı verdi."

"Vay canına, bu ..." Jason'a baktım. Onun ne kadar iyi bir insan olduğunun farkında değildim. "Bu kadar iyi bir aile babası olduğunu bilmiyordum."

"Öyle. Joseph'i çok seviyor. Hepimiz ."

"Onunla tanışamadığım için üzgünüm. Keşke şimdi tanışsaydım."

"Sezon başladığında onunla tanışacağınıza eminim. Jason kardeşinin oyunun bir parçası olması konusunda çok ısrarcı. Joseph'in sezon boyunca, tercihen vakfı da tanıtılabileceğimiz bir günde ilk atışı yapmasının planlandığını biliyorum. Rebels beyzbolun en kirli takımı olarak bilinmesine rağmen, iş ön büroya geldiğinde oldukça iyiler."

Başımı sallıyorum, pek bir şey söylemiyorum çünkü açıkçası söyleyecek pek bir şeyim yok. Natalie Asiler'den harika bir takımımış gibi bahsediyor, ki Jason için yaptıklarına bakılırsa onun gözünde öyle olduklarına eminim, ama henüz onlarla bir sezon geçirmedim.

Eminim takım bir noktada ona da zarar verecektir, tıpkı

Be

n. Ama Natalie kalın kafalı değil. "Sanırım benimle aynı fikirde değilsin."

Çenemin yan tarafını ovuşturuyorum, kekimi çoktan mideye indirmiştim.

"Ben bir

farklı bir deneyim ama gelecek yıl bunun değişmeyeceğini kim söyleyebilir?"

"Sezon ortasındaki takasa hâlâ kızgın mısınız?" Tam . "Ben de olurdum. Ama yine de ailene daha yakınsın, bu da mutlu olacağın bir şey."

Başımı eğip onu inceliyorum, ondan kolayca yayılıyor gibi görünen olumlu tavrı. Çok hoşuma gidiyor.

"Haklısın. Aileme daha yakın olacağım. Milly'ye sezon boyunca benimle çalışacağını söyledim bile, böylece sezon tekrar başladığında taraftarların beni yuhalaması için bir neden kalmayacak."

"Sadece Bobbies hayranları bilecek." Göz kırıyor.

Alınmış gibi davranarak, "Sahaya çıksam beni yuhalar mıydınız?" diye sordum.

"Tabii ki. Bir Bobbies hayranı olarak bu benim görevimin bir parçası."

"Ah, Natalie. Bu" -göğsümü sıvazlıyorum- "çok incitici. Ben de keklerle birbirimize bağlandığımızı sanıyordum."

"Sen güçlüsün, bununla başa çıkabilirsin. Kardeşimden daha fazla, orası kesin."

"İçimden bir ses gelecek sezon onu çok şımartmam gerekeceğini söylüyor." "Sana bunu söylediğimi bilse muhtemelen beni öldürürdü ama Her fırsatta yedek kulübesinde sana sokulmayı planladığını birkaç kez söyledim."

"Bu beni şaşırtmadı." Jason konusundan uzaklaşmak isteyerek, "Bir vakıf yönetmeyi mi planlıyordun?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Biraz bile değil. Aslında işletme pazarlama bölümünden mezun oldum ve Chicago'da büyük bir firmada çalışmayı planlıyordum. Takım elbiseli, pazarlama dünyasını kasıp kavuran o havalı kız olmak istiyordum. Ama işlerin berbat olduğu kötü bir zamanda mezun oldum. Bu yüzden Jason bana ne yapmak istediğini söyleyene kadar Bath & Body Works'te uzunca bir süre çalıştım. Ben de o zaman ona yardım edebileceğimi söyledim. İki yıl oldu ama nihayet nakit akışını görebildiğim ve bir değişiklik yapabileceğimizi görebildiğim bir noktadayız."

"Bath & Body Works, ha?" Başını sallıyor. "Şu üç fitilli mumlarda hâlâ indirim var mı?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Keşke. sadece indirimdeyken alıyorum çünkü bir mum için yirmi dolardan fazlası çok fazla."

"Ama en iyisi onlar."

"Daha iyi çalışan bir mum bulamadım."

"Biliyorsunuz, bazıları Yankee Candle diyebilir-"

Alay ediyor. "İnsanlar Yankee Candle hakkında maviye dönene kadar konuşabilir ama üç fitil konusunda hiçbir şey yapamazlar."

"En sevdiğin koku?" Ona başımı sallayarak soruyorum.

"Maun tik ağacı, kolayca. Erkek kokusuna bayılırım." Bu beni neden yutkunmaya itiyor?

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Umm ... zihnim boş, çünkü tek düşünebildiğim Natalie'nin erkekleri, tercihen de beni, aşağı yukarı koklaması.

Mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Bu zor bir soru, çok fazla favori var" diyorum.

"Hadi, seçim yapmalısın." Elini koluma bastırıyor, sıcak avuç içi damarlarımı aydınlatıyor, kanımı öfkeyle pompalıyor.

"Evet, seç." Kendi kendime gülüyorum, bir kadının sadece dokunuşuyla bile kendimi aptal gibi hissediyorum. "Okalıptüs nane. Taze ve hafif."

Arkasına yaslandı ve yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Cory Potter, senin nane şekerini seven biri olduğunu asla tahmin edemezdim ama bu ne harika bir sürpriz. Bu benim ikinci favorim."

"Bunu sadece ortak bir noktamız varmış gibi davranabilmek için mi söylüyorsun?" Ona takılıyorum.

"Hayır, bir Asi ile asla ortak bir şeyim olsun istemem."

"Ve işte yine başlıyoruz, doğrudan kalbime ateş ediyoruz. Formamın siyah ve kırmızısı seni hep kızdıracak mı?"

Başını sallıyor, ikinci bir düşünceye bile gerek duymuyor. "Evet, evet, olacak."

"Acımasız." Espriyle başımı sallıyorum. "Peki vakıfta, üniversitede öğrendiğin herhangi bir şeyi kullanıyor musun?"

"Eh, sadece biraz. Gerçi çok değil. Kar amacı gütmekten çalışmak neredeyse tamamen farklı bir dünya gibi hissettiriyor. Ama hoşuma gidiyor, orası kesin. Ayrıca evden çalıştığım için Joseph'le daha fazla vakit geçirebiliyorum. Artık onu haftada en az iki kez görüyorum. O gecelerden birinde ona yemek yapıyorum."

"Sen de Jason kadar iyi bir aşçı mısın?" Yemek yapma becerileriyle ne kadar gurur duyduğunu bildiğim için soruyorum.

"Başta değil ama ilerliyorum. Boş zamanlarımda yemek pişirme dersleri alıyorum."

"Jason'ı sahneye çıkarmak için mi?"

Gülüyor, mizah gözlerine ulaşıyor. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama evet. O kadar kendini beğenmiş ki, bir çentik aşağı indirilmesi gerekiyor. Yapmam gereken işler var ama başaracağım."

"En azından onun yerine patates salatası yiyorsun."

"Kesinlikle." Gülümsüyor ve ardından etkinliğe bakıyor. "Ugh, turları bitirip temizlik yapmalıyım." Bana bakmadan önce suyunu bitirdi. "Cory Potter, benim için bir zevkti. Bu etkinliğe geldiğiniz ve vakfı desteklediğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun bizim için anlamı çok büyük." Göz kırıyor ve ayağa kalkıyor. "İyi geceler. İsyen."

"Sen de," diyorum, sesim beklediğimden daha kısık çıkarken onun uzaklaşmasını izliyorum, kalçasında hafif bir sallanma, ağrıyan ayaklarından dolayı adımlarında bir aksama var.

Kahretsin, iç çektim.

Onunla birkaç saat daha konuşmak, onu daha fazla tanımak için neler vermezdim. Joseph'le olan ilişkisini, Jason'la kardeş gibi büyümenin nasıl bir şey olduğunu, Jason ve Joseph arasında nasıl bir denge kurduğunu bilmek istiyorum. Ailesi ve işi dışında hayatına başka nelerin neşe kattığını bilmek istiyorum. Onun ailesini sevdiği kadar benim de ailemi sevdiğimi bilmesini istiyorum. Baş belası bir beyzbol oyuncusunun kız kardeşi olarak büyümenin ne kadar zor olduğu konusunda onunla empati kurduğumu bilmesini istiyorum. Benim televizyon ekranında ya da medyada gösterilmeyen diğer tarafımı görmesini istiyorum, Baltimore'daki iyi beni bile. Cory'yi tanımasını istiyorum. Lanet olası Cory Potter'ı değil.

Bu gecenin bunun için uygun olmadığını kabul ederek ayağa kalkıyorum ve Jason'a iyi geceler dilemek için onu bulmaya gidiyorum. Eve döndüğümde bir eylem planı düşünmem, belki Milly ile konuşmam gerekiyor çünkü kendimi keyifsiz hissediyorum, ne yapacağımdan emin değilim ve onun bana yardım edebileceğini biliyorum.

"Hey sen," diyor Milly, Division One Athletics tesisinin ofisine girerken.

Kardeşlerim Rian ve Sean üniversiteden çıkar çıkmaz D1'e başladılar. Sporcuları D1'in zorlu antrenmanlarıyla yüzleşmeye hazırlamaya odaklanan küçük bir tesisti. O kadar büyümüşler ki iki tesisleri var ve üçüncüsü de yolda. Milly üniversiteden mezun olduğunda onu işe aldılar ve şimdi beyzbol operasyonlarının başında, özel dersler veriyor ve tesislerin ve alanların uygun şekilde kiralandığından emin olurken sistemi aracılığıyla çalıştıran sporcuların geliştirilmesine yardımcı oluyor. tesisi

bölgede sporda devrim yarattı ve Chicago'yu beyzbol oyuncuları yetiştirmek için çok aranan bir bölge haline getirdi.

"Bugün geleceğini bilmiyordum. Tanınmadan nasıl içeri girdin?" diye soruyor ve ofisteki kanepede yanıma oturuyor.

Sean ve Rian'dan önce tesisler güzeldi ama ofis alanı ancak dinlenmek için bir yerdi. Milly'nin işe girmesiyle birlikte ofiste mutfak, yemek ve dinlenme alanlarının yanı sıra masalar ve tam fonksiyonlu ofis ekipmanları da var. İhtiyaç duydukları profesyonellik ve konfor seviyesini getirdi.

Atılmış balıkçı şapkasına ve Milly'nin eskiden taktığı güneş gözlüklerine doğru başımı sallıyorum. "Çabucak içeri sızdı ve buraya geldi."

"O şapka neden sende? Ondan kurtulduğumu sanıyordum."

"Carson bana postaladı." Kıkırdıyorum. "İçinde ne kadar gülünç görüldüğünü sana hatırlatmamız gerekirse diye saklamak istedim."

"İkinizin arkadaş olmasından gerçekten hoşlanmıyorum."

Bacağını dürtüyorum. "Yalan söyleme. Kocanla iyi arkadaş olmamı seviyorsun."

"Böyle zamanlarda değil." Kanepede bacak bacak üstüne atıyor ve "Neden buradasın, molamda beni rahatsız ediyorsun?" diyor.

Yan masadan bir paket karamelli M&M alıp ona doğru fırlatıyorum. Kolayca yakalıyor ve sırtıyor. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Oh?" Kaşlarını kaldırıp paketi açıyor ve bana birkaç tane uzatıyor. Sezon dışı, yılın geri kalanında diyetimi gevşetme eğilimindeyim, ancak bir Ocak'ta sıkı diyetime geri dönüyorum ve bahar için yoğun bir şekilde çalışmaya başlıyorum.

"Evet, ben ... uh Sanırım bir kıza çıkma teklif etmek istiyorum."

Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve şoktan neredeyse bir M&M'i yutacak. Birkaç saniye öksürdükten sonra soruyor: "Ciddi misin? Lütfen bana bunun bir şaka olmadığını söyle. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Çok ciddiylim."

"Aman Tanrım!" Milly ciyaklıyor ve ellerini çırpıyor. Dikkatinizi çekerim, Milly bir aşk maçı için ciyaklayan ve heyecanlanan kızlardan değildir. Heyecanlı alkışlarını beyzbol haberleri ve ESPN'deki en iyi on oyun için saklıyor. Ama aynı zamanda kendimi ortaya koyma ve birileriyle çıkma konusunda da benimle uğraşıyor, o yüzden tepkisi tam ona göre. "Bu nasıl oldu? Ne zaman oldu? Tüm detaylara ihtiyacım var."

M&M'leri bir kenara bırakıyor ve yanıma yaklaşıyor, gözleri parlıyor, onunla konuşmam için hazır.

"Onunla Jason'ın bağış gecesinde tanıştım."

"Gah, gerçekten mi?" Yan tarafa bakıyor ve onun kim olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyorum. "Onu tanıyor muyum?"

"Belki." Ona henüz kim olduğunu söylemek istemediğim için nazlanmaya çalışıyorum. Küçük kız kardeşime işkence etme fırsatını asla kaçırmam, özellikle de ne zaman kafeslerde olsak bana hızlı atışlarıyla işkence etmeye bayıldığı için. "Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama kesinlikle dikkatimi çekti." Olayı tekrar düşünerek, "Hayatımda gördüğüm en muhteşem gülümsemeye sahip. Gerçekten mutlu, sahte değil, onunla açıkça güzel olmaya çalışmıyor, sadece gerçek, güzel bir gülümseme. Onda ilk fark ettiğim şey buydu."

"Tanrım, bu gerçekten çok tatlı." Milly ellerini birbirine kenetler.

"Ve sonra kendini tanıttı." Başımı sallıyorum, elinin elime nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunu hatırlıyorum. "Çok güzel ama güzelliğinden daha fazlası var onda. O da benim gibi ailesini çok seviyor ve konuşurken sesinde parlayan bir hafifliği var. Ayrıca şaka yapmaktan da çekinmiyor ve hayatının Bobbie'si olduğunu açıkça belli ediyor."

"Tam benim tarzım bir kız," diyor Milly özür dilemeden. "Ondan şimdiden hoşlanıyorum. Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden etkinlikte çıkma teklif etmedin?"

"Çünkü takım arkadaşlarımdan birinin kız kardeşi ve o anda bunun uygun olmadığını düşündüm." Hâlâ çalışırken ona çıkma teklif edecek değildim. Doğru görünmüyordu, özellikle de gecenin sonuna doğru bile hala çok şey yaşıyormuş gibi görüldüğü için.

"Oh, bir oyuncunun kız kardeşi. Lütfen bana Maddox Paige'in kız kardeşi olduğunu söyleme, çünkü eminim ki kız kardeşiyle çıkmanı düşünmeden önce senin kafanı koparırdı."

"Onun bir kız kardeşi var mı?"

Milly omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ellerim Bobby'lerle dolu olduğu için Asiler oyuncularını Google'da takip etmiyorum."

Gözlerimi devirip "Maddox Paige değil." diyorum. "O zaman kim?"

Söylesem mi diye düşünerek başka tarafa bakıyorum. Gerçekten ne önemi var ki? Her halükarda onu tanımak istiyorum. Jason'dan numarasını istediğim an her şey açığa çıkacak.

"Hey, bana anlatabilirsin."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bu korkutucu çünkü onunla en fazla bir saat geçirdim ama o bir saat içinde daha önce başka bir insanla hiç hissetmediğim bir bağ hissettim. Sanki birbirimize uyduk, sanki iki yapboz parçası gibiydik ve sonunda birbirimizi bulduk." Kendi kendime alaycı bir şekilde kıkırdarak ekliyorum, "Kahretsin, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum. Benimle konuşmak istemesini sadece iyi bir insan olması olarak algılayabilirdim. Ama orada bir şeyler olduğunu hissettim ve hayatım kontrolden çıkmışken bir ilişkiye başlamak istemesem de, en azından aklının nerede olduğunu görmek için ona çıkma teklif etmezsem pişman olacağımı biliyorum. Anlıyor musun?"

"O zaman ona çıkma teklif et."

Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyor. Elimi saçlarımın arasından geçirerek, "Umarım Jason için sorun olmaz," diyorum.

Milly duraklar, nefesi boğazında düğümленir. "Jason Orson?"

"Bir Rebels taraftarı olmadığını biliyorum ama iş kadroya gelince o kadar da beceriksiz değilsin. Takımda sadece bir Jason olduğunu biliyorsun."

"Yani Natalie'den mi bahsediyorsun?" Milly alnına bir çimdik atarak soruyor. "Yessss," diye mırıldanıyorum. Nereye varmaya çalışıyor?

"Natalie Myers."

"Myers. Babaları farklı mı?" Kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum.

Milly kanepeye gömülürken yüzü solgunlaşır. "Cory Jason'ın kız kardeşi Natalie evli."

"Ne-ne?" Nabzımın aniden teklediğini hissederek soruyorum.

Evli misin?

Hayır. İmkânı yok. Eline baktım. Yüzük yoktu. "Cory, o evli.

Kocasıyla etkinlikte tanıştım."

Olaydan bu yana içimde zonklayan heyecan, mutluluk hızla kayboluyor ve kendimi Milly'nin görüldüğü kadar beyaz hissediyorum.

Evli

misin?

Ama . . .

"I . . . Ben ." Sertçe yutkundum. "Bir yüzük görmedim. Bilmiyordum." Yanağımı ısırarak, "Emin misin?" diye sordum.

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, beni onunla tanıştırdı. Carson da oradaydı."

Vay anasını.

O evli.

Bağış toplama etkinliğinden beri aklımda olan kız, rüyalarım giren muhteşem gülüşlü ve güzel kişilikli kız, o evlendi.

Dokunulmaz.

Piyasadan
çekildi.

Tamamen ulaşamayacağım
bir yerde. "Oh Cory, çok
üzgünüm."

Burnumu çekiyorum ve omuzlarımı düzeltiyorum. "Sorun yok."
Duygularımdan sıyrılmaya çalışıyorum. "Önemli bir şey değil. Aramızda bir
bağ olduğunu sanmıştım, belki de yanılmışımıdır. Yani, belli ki . The Lineup'a
para bağışladığım için bana iyi davranıyormuş. Onu tamamen yanlış
tanımışım."

"Cory . . ."

Ayağa kalkıp şapkamı ve güneş gözlüklerimi geri takıyorum.
"Biliyorsun... Gitsem iyi olacak."

O da ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor. "Lütfen gitme. Bir dersim daha var.
Akşam yemeği için bana gel. Pizza ya da başka bir şey sipariş edebiliriz."

Başımı salladım. "Seni seviyorum Milly, ama senin acıma davetine
ihtiyacım yok.

Ben iyiyim."

"Cory," diyor sert bir sesle. "Bunun asla acıma daveti olmadığını
biliyorsun.

Böyle söyleme."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum elimi nazikçe ondan çekerek.

"Ben iyiyim."

"Cory, iyi değilsin. Ağzından bal damlıyordu."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Sesim kızgınlaşarak soruyorum, bu kız
kardeşime asla olmaz. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da en az benim
kadar şaşırmış. "Dinle." Derin bir nefes alıyorum. "Sadece havalı olduğunu
düşünmüştüm, tamam mı? Evli olması mantıklı. O bir av. Yine de büyütülecek
bir şey değil. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Milly'nin gözleri arıyor, endişeyle bakıyor. "Daha sonra bana mesaj atıp
iyi olduğunu haber verir misin?" Başımı sallıyorum. "Fikrini değiştirirsen,
bizimle yemeğe gelmen için davetiye her zaman açık."

"Biliyorum." Onu terslediğim için kendimi kötü hissederek sarılıyorum
ve başının üstünden öpüyorum. "Teşekkürler, Mills."

Onu bırakıyorum, el sallıyorum ve hızla tesisin arka tarafına park ettiğim
arabama doğru ilerliyorum. Arabama bindiğimde, eğilip

kafalığa yaslandı ve sinirli bir nefes verdi.

Lanet olası evli.

Bu sadece benim şansım. Geçirdiğim boktan sezon ve bir Rebels taraftarını kazanamamam da buna dahil. Bunu da bu yılın neden yeterince çabuk bitemeyeceğinin listesine ekleyelim.

Aletimden daha çok tahrik eden bir kız piyasadan çekildi. Ve sadece piyasadan çekilmekle kalmadı, Jason'ın kız kardeşi olduğu için, onu umursadığımdan daha fazla göreceğim.

Harika.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATALIE

Bir Ay Sonra

Monica liseden beri arkadaşım, beni kardeşimi elde etmek için bir araç olarak kullanmayan tek kız. Aslında onunla hiç anlaşılamadı. Ne zaman aynı odada olsalar, durmadan birbirleriyle didişirler. İlk başta, nefretin ikisi arasında aşka düşünmüştüm ama uzun boylu, sarışın, Kardashian'dan daha büyük kalçaları olan arkadaşım Jason'la hiçbir zaman bir şey yapmak istemedi. Erkeğini üniversitede, tam olarak birinci sınıfta buldu ve o zamandan beri birlikteler. Çocuk sahibi olmakla ilgilenmeyen ama eğlenen, hayatı birlikte yaşayan bir çift.

Ama yüzündeki bu bakışı daha önce de görmüştüm, bu öldürücü bakışı. Çok acıkmış ve ben de randevumuza geç kaldım.

"Bu taraftan," diyor hostes, bizi kalabalık restorana doğru götürürken. Bizi mutfağın hemen yanındaki bir masaya getiriyor. İdeal bir yer değil ama arka tarafta, heyecan verici şeylerden uzakta oturmamızın sebebinin ben olduğumu biliyorum. "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek." Menüleri masaya fırlatıyor ve gidiyor.

Monica ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astıktan sonra saçlarını kabartarak, "Tanrım, çok kaba," diyor. Bir garson geçerken onu kolundan tutuyor ve boş masamızı işaret ediyor. "Biraz ekmek ve zeytinyağı alabilir miyiz lütfen? Yakında bir şeyler yemezsem ölebilirim."

"Elbette," diyor nazik gözlü adam ve uzaklaşıyor.

"Özür dilerim." Yaltaklanıyorum ve sandalyemi çekiyorum. "Avukatımla telefonda konuşmak zorunda kaldım. Çok konuşkan biri."

"Senden dakika başına ücret aldığı için böyle olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım. Geçen gün onun faturasını aldım ve neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. Pahalı biri."

"Tüm iyi avukatlar ." Garson önümüze iki bardak su, bir somun sıcak İtalyan ekmeği ve içine batırmak için biraz zeytinyağı koydu. "Sen bir meleksin. Teşekkür ederim."

Ona bir göz kırptırıyor ve sonra çekip gidiyor.

"Garsonla flört etme, sen evlisin."

"Bana yemek getirdi. Şu anda memesini ağzıma dayayıp fişkırtsa bir inekle bile flört edebilirim." Somundan bir parça ekmek koparıp zeytinyağına batırıyor ve sonra hepsini ağzına atıyor.

Sandalyesinde geriye yaslanarak inliyor ve çiğnerken masayı kavırıyor. "Bu kadar az için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu noktada her şeyi kabul edebilirdim." Çiğnemeyi bitirdikten sonra yutkunuyor ve bir parça daha alıp, "Tamam, anlat bakalım. Buluşma nasıl geçti?"

"Şey ... beni ısırdı."

Monica duraklar, ekmeği ağzına götürür. "Affedersiniz?"

Rahatça kendime de bir ısırık koparıyorum ve yağda çeviriyorum. "Beni doğru duydun. Beni ısırdı."

"Tutkulu bir sevişme seansında meme ucunu ısırarak gibi mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Tüm kıyafetlerim üzerimdeydi. Omzumu ısırdı."

Her zamankinden daha şaşkın görünen Monica parmağını çevirerek, "Geri sarman ve bana neler olduğunu yavaşça anlatman gerekecek," diyor.

Tekrar flört dünyasına atılmanın verdiği hayal kırıklığıyla, "Uygulama üzerinden sohbet ederken gerçekten hoş görünüyordu" diyorum.

"Hepsinin yaptığı gibi."

"Bu sabah beni kahve içmeye davet ettiğinde düşündüm ki-"

"Neden çalışmıyorsun?" Monica sivri bir bakışla sorar. "Gün ortasında kahve isteyen erkekler yakalanmaz; bu kırmızı bayrak olmalı. Neden çalışmıyorlar?"

"Serbest meslek sahibi olduğumu söyledi." "Ne iş yapıyormuş?"

Utanç içinde alt dudağımı ısıırıyorum. "Fikirlerin arasında dedi." Monica gözlerini deviriyor. "Kırmızı bayrak, o zaman gitmeliydin."

"Biliyorum ama kendimi kötü hissettim. Yani, pekâlâ fikirleri arasında gidip geliyor olabilir." "Bu uygulanabilir bir şey bile değil-" Monica sakinleştirici bir nefes alıp

elini bana doğru uzattı. "Isınıyorum, lütfen devam edin."

Monica'ya Ansel aldattığı için evliliğimin bittiğini söylediğimden beri, daha iyi, daha seksi, daha kaslı ve daha büyük penisli birini bulacağıma dair bana güvence vermeyi kendine görev edindi. *En iyi arkadaşların yaptığı gibi.* Ve bu o kadar büyük bir alet olacak ki ilk başta beni korkutacak ama sonra başıma gelen en iyi şeye dönüşecek. Onun sözleri, benim değil.

Dürüst olmak gerekirse, daha büyük bir sik umurumda değil, ama asıl istediğim birinin beni olduğum gibi takdir etmesi, olmamı istediği kişi olarak değil.

*Harika birini bulacaksın.
Ansel seni aldattığına pişman olacak. Ondan çok
daha iyisini hak ediyorsun.
o kadar da çekici değildi; sen tamamen yerleştin.
Seni diliyle nasıl boşaltacağını bulması iki yılını aldı.*

Bu sonuncusu doğrudu ama biz ortaokul aşkıydık. Birlikte olduğum tek erkek o. Seks olayını çözmeye çalışırken birlikte bocaladık, bu yüzden evet, bunu doğru yapmamız biraz zaman aldı, ama yaptık. Ve güzeldi.

Monica'ya göre seksi "hoş" diye tanımlamamalısınız. *Hoş*, babanızın Noel arifesi kazağını tanımlamak için kullanılır, kocanızla tutkulu bir boğuşmayı değil. Belki de bu sonsuza kadar birlikte olmayacağımızın bir numaralı ipucu olmalıydı.

"Sohbet iyiydi, farklı şeyler hakkında şakalaşıyorduk. Yine de biraz yırtıcı görünüyordu, çünkü oturduğunda karşıma değil oturdu."

Monica parmağıyla masaya vuruyor. "Kırmızı bayrak." "Ve elini kasıklarının üzerinde gezdirip durdu." "Kırmızı bayrak." Ekmeğini daldırıyor.

"Panera'yı sevdiğimi söylediğimde, daha önce hiç görmediğim bir tutkuyla bana katıldı."

Monica korkuyla beni işaret ederken neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Kırmızı bayrak. Hiçbir erkek Panera'yı açıkça tutkuyla sevmemeli."

"Evet, orada durmalıydım, çünkü işler o zaman *gerçekten tuhaf* bir hal almaya başladı ve *bu adam bir psikopat olabilir*."

Masayı tutkuyla yumrukluyor. "Bunu ölene kadar söyleyeceğim. Panera'yı sevdiğini açıkça söyleyen her erkek psikopattır." Monica ilk kez bu şekilde atıp tutmuyor. "Tabii ki seviyorlar. Panera'dan nefret etmek imkânsız, özellikle de Sonbahar geldiğinde ve GD mağazasının her yerinde sonbahar kabak çorbasının reklamı yapıldığında, yardım edemezsiniz ama aşık olursunuz." Peçetesiyle ağzını siliyor. "Bulmanız gereken adam, Panera'dan nefret ediyormuş gibi davranan ve sonra siz önerdiğinizde inleyen ama akşam yemeğinde huysuz bir bageti çorbaya batırma ihtimali karşısında içinde küçük bir kız gibi dans eden adamdır."

"Panera'ya açıkça aşıktı."

Omuz silkiyor ve arkasına yaslanıyor. "Sapık. Çok basit. Peki bu nasıl oldu da seni ısırmasına dönüştü?"

"Panera hakkında konuşmaya başladığımızda, sanırım Panera'nın benim aşk dilim olduğuna dair bir yorum yaptım."

"Tanrım, flört etmen düpedüz utanç verici."

"Bu işte iyi değilim," diye inliyorum, flört etme konusunda ne kadar kötü olduğumu çok iyi biliyorum. "Hayatım boyunca tek bir adam tanıdım. Flört etmek zorunda kalmadım. Bu yüzden Panera'nın benim aşk dilim olduğu gibi garip şeyler söyleyebilirim, bu da karşılığında adamın kulağıma yakından konuşup 'Fuji elmalı tavuk salatası', 'brokoli çedar çorbası' ve 'Baja tahıl kasesi' gibi şeyler fısıldamasına neden olur."

Monica'nın gözleri büyür. "O ."

Başımı salladım. "Öyle yaptı. Menüden kulağıma, boynuma bir şeyler fısıldadı ve 'chipotle chicken avocado melt' diye mırıldandığında inledi ve sonra omzumu ısırdı."

"Yüce İsa." Monica başını sallar. "Lütfen bana ondan sonra kaçtığını söyle."

"Jason aramış gibi yaptı. Kalktım ve gittim." Ona göstermek isteyip istemediğimden emin değilim ama aynı zamanda acil aşı falan yaptırmam gerekip gerekmediğini de sorguluyorum, masanın üzerinde öne doğru eğiliyorum ve gömleğimi yana çekerek omzumu ortaya çıkarıyorum. "Isırık izleri bıraktı. Endişelenmeli miyim?"

İyi bir arkadaş olan Monica homurdanarak ağzını kapatır ve öne doğru eğilip ısırık izini inceler. Kıkırdayarak başını sallar. "Cildin kırılmadı, iyisin."

Rahatlamış bir şekilde tekrar sandalyeme yaslanıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçirip yana doğru savuruyorum. "Çıkmak berbat bir şey."

"Gerçekten berbat bir durum."

"Daha da kötüsü yirmi altı yaşında dul bir kadını. Bu durum bana arkadaşlık uygulamasında hiç eşleşme kazandırmıyor."

"Ne demek maçları kazanmak? Profilinize boşandığınızı mı yazdınız?"

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde, sonra Monica'nın başka bir ders için hazırlanmasını izliyorum.

"Sen deli misin? Bizim yaşımızdaki çoğu insan evliliğin ne olduğunu bile bilmiyor, hala kafaları kışkalarında, her ellerinde bir bira, hayatın anlamını bulmaya çalışarak dans ediyorlar. Evlilik onların bildiği bir kelime değil."

konusmak. Bu nedenle, profilinizde boşanma olamaz. Merhaba. . . kırmızı bayrak."

"Bu kadar kırmızı bayrak yeter," diye . "flört olayını denediğini görmek istiyorum."

Çenesini dik tutarak, "Neyse ki ihtiyacım yok" diyor. "Evet," diyorum sessizce. "Çok şanslısın."

Monica söylediği şeyin farkına varınca yüzü düşer. "Seni kötü hissettirmek istememiştim."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum. Monica gerçekten de benim iyiliğimi düşünüyor. "Freddie'yle ilişkiniz ilham verici ve çok tatlı ve birlikteyken birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görmek gerçekten çok hoş. Sanırım ben ve Ansel de ilk başta böyleydik ama sonra bir şeyler değişti."

"Ve ikinizin arasında işler daha ileri gitmeden önce bu değişimi gördüğün için mutlu ol." Eğiliyor ve elini benimkinin içine sokuyor. "Zor olduğunu biliyorum tatlım ve senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama-"

"Sen olsan ne yapardın?" Merakla sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim yerimde olsaydınız ne yapardınız? Ve dürüst ol, çünkü sekiz aydan fazladır ayırınız, yani boşanma neredeyse imzalandı ve bitti. Özgür olmak üzereyim. Sen ne yapardın?"

Dilini ağzının kenarında gezdiriyor ve cevabını biraz düşünüyor, gözleri hep benimkilerde kalıyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Dürüstçe."

"Tamam." Sandalyesinde kayıyor ve bir bacağı diğerinin üzerine atıyor. "Senin yerinde olsaydım, eğlenirdim."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum. "Farklı erkeklerle oynamak gibi mi?" Başını sallıyor. "Hayır. Lütfen bir sürü erkekle seks yapma, Çünkü sen öyle biri değilsin. Ama ben olsam tüm o arkadaşlık uygulamalarında bir sonraki kocanızı aramazdım. Birileriyle çıkmalı, çıkma fikrinden keyif almalı, insanları tanımalı ve uğruna pantolonunu çıkarmaya degeceğini düşündüğün birini bulursan, bırak olsun. Mükemmel erkeği bulmak için kendinize çok fazla baskı yapıyorsunuz. Bir erkekle seks yaptın. Suyu biraz test et, başka neler var gör. Sizi gerçekten gülümseten birini bulun ve sonra penisini görmek isteyin."

Kıkırdıyorum ve su bardağımı çeviriyorum. "Bu kadar kolay, ha?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bağlanmamayı öğrenmelisin. Evli bir insan gibi düşünmemeyi. Gevşeyin ve başka insanlarla tanışıp onlardan keyif almaya izin verin."

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NATALIE

Elimde şarap, üzerimde pijama pantolonum, en az iki saat önce sepete atılmış sütyenim, arka planda kayıtlı Hallmark Noel filmlerimden biri çalarken dinlenmenin keyfini çıkarıyorum. Gerçek zamanlı olarak hepsine yetişmek neredeyse imkansız, bu yüzden Noel'den sonra olmasına rağmen hala onları izliyorum. Ne de olsa romantik biriyim.

Koltuğuma kıvrılıyorum ve en başarılı olduğum arkadaşlık uygulamasını açıyorum, en başarılı olduğum derken, bana çok sayıda penis fotoğrafı veya mastürbasyon yapan erkek gönderilmediğini kastediyorum. Sadece anlamıyorum, neden bir insan bir yabancıнын penisinin kıllı bacaklarına boşaldığı bir bumerang ister? Bunu asla anlamayacağım. "Evet, lütfen, daha çok olsun" diyen kadınlar var mı? Eğer varsa, onlarla samimi bir konuşma yapmak ve bunun neden seksi ve tahrik edici olduğunu duymak isterim.

Şarabımdan büyük bir yudum alarak ilk mesajı açıyorum.

Jordan (32) - Go Jets. Sigara içmem ama duman gösterilerini tercih ederim.

Buraya göz devirmeyi ekleyin.

Selam güzelim. Boyundan aşağısının fotoğrafı var mı? Göğüslerini görmek isterdim.

Görünüşe göre Jordan silinen kutuma giden yolu bulmuş. Sapık.

Hank (30) - En sevdiği eğlence: Arabamda vites kolunu sallamak.

Birkaç kez göz kırpmıyorum. Hank, senin bir hayata ihtiyacın var. Yine de mesajını okudum. Arabasının yanında fotoğrafı vardı ve altında "Bırakmamı ister misin?" yazıyordu.

Hayır.

Hayır, gerçekten bilmiyorum.

Teşekkür ederim. Ariana'nın dediği gibi.

Ken (28) - Mikrodalga patlamış mısırın yerini hiçbir şey tutamaz, tabii soba patlaması değilse, o zaman sen kazanırsın.

Tamam, Ken, bu çok şirin. Mesajını açıyorum.

Ken: *Netflix orijinal dizilerini izlemeyi sevdiğini gördüm. Bu alemler sırasında patlamış mısır yiyor musun?*

Ortak bir zemin bulma çabasını takdir ediyorum. Monica'nın dediği gibi seçeneklerimi açık tutarak cevap yazmaya karar veriyorum. Patlamış mısırdan bahsederek bana şiirsel bir şeyler söylemesi gerekmiyor ama en azından bir erkeğin kıllı kasıklarının fotoğrafından daha iyi.

Natalie: *Arada sırada bir kase patlamış mısırla uğraşıyorum. Orville'in favorim olduğunu söyleyebilirim. Tuz ve sahte tereyağının mükemmel birleşimi.*

Ken: *Çok erken olabilir ama benimle evlenir misin?*

Kıkırdıyorum ve esprili olmak için elimden geleni yaparak cevap yazıyorum.

Natalie: *Önce bir yüzük görmem gerekecek.*

Bu nasıl?

Görüntünün gelmesi birkaç dakika sürüyor ama geldiğinde, köküne sarılmış bir penis halkasıyla dev bir penis ekranda belirdiğinde irkiliyorum.

" ama," diye homurdanıyorum ve uygulamadan çıkıyorum. İşte o zaman yanlış uygulamada olduğumu fark ettim. Bu her şeyi açıklıyor.

Erkeklere yaklaşmamı sağlayan diğer uygulamayı açıyorum, köşede bir mesaj var. Şarabımdan bir yudum daha alıp mesajı açıyorum. Lennox adında bir adamdan geliyor. Mesajı okumadan önce hafızamı tazelemek için profiline tıklıyorum.

Evet, otuz üç yaşında, bir köpeği var, boksör, inşaatta çalışıyor ve şehirde ne Bobbies ne de Rebels taraftarı olan tek kişi olduğuna inanıyor. Bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Mesajına geri döndüm ve onun da çevrimiçi olduğunu gördüm.

Lennox: *Ömür boyu Bobbie. Bir Bobbie hayranıyla eşleştiğime inanamıyorum. Bu şehirde Dallas Stars'ı umursayan kimse yok mu?*

Aslında önemsiyorum. Önemsiyorum çünkü kaybettikleri rekorlarla Bobby'lerin her seride onları süpürmesini kolaylaştırıyorlar.

Lennox: *Ah, bu acıttı. Merak etme, gelecek yıl bizim .*

Natalie: *Hep böyle derler.*

Lennox: *Son gördüğümde Bobby'ler playoffların ilk turunu geçememişlerdi.*

Natalie: *Sorun değil, gelecek yıl bizim .*

Lennox: *LOL! Pekala, beni bağladın. Yarın kahve içmek için buluşmak ister misin? Saat 10 gibi?*

Sabah kahvesi. Monica'nın ellerini yüzüme doğru sallayıp kırmızı bayrak, kırmızı bayrak diye bağırdığını duyabiliyorum. Ama çekici birine benziyor. İş gününün ortasında buluşmak istiyor diye onu gerçekten gözden çıkarmalı mıyım? Ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

Natalie: *Arkadaşım, iş günü boyunca buluşabilen erkeklerin konuşmamam gereken erkekler olduğunu söyledi.*

Lennox: *Arkadaşınız haklı. Ama benim kendi inşaat var, yani saatlerimi kendim belirliyorum. Peki ya sen? Senin için endişelenmeli miyim?*

işte olmamak mı?

Natalie: *Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için evde çalışmak.*

Hangi kar amacı gütmeyen kişi olduğunu söylemiyorum, çünkü erkeklerin kardeşimin kim olduğunu öğrenmesi isteyeceğim son şey. Jason'ın profilimde kazanan faktör olmasını istemiyorum, ben olayım istiyorum.

Lennox: *Yani ikimiz de esneklikle çalışıyoruz. Ne diyorsunuz?*

Gülümseyerek ona cevap yazıyorum.

Natalie: *Kendine bir kahve randevun var.*

Neden bu kadar erken geldim?

Tam olarak on beş dakika erken mi? Beklerken biraz iş yapmak için iPad'imi getirdim, ama yine de emzirdiğim ve sıcaklığını kaybetmeye başlayan içeceğimi kendim aldım. Benim açımdan kötü zaman yönetimi.

Saate bakıyorum ve bir dakika geciktiğini görüyorum. Eğer beni ekerse, inşaat şirketini bulup yakacağım. Gaz ve ateş, poof-

Kahve dükkânının kapısı açılıyor ve Lennox dar kot pantolonu, deri ceket ve kışlık şapkasıyla içeri giriyor. Dükkânın etrafına göz gezdiriyor, müşterileri tarıyor ve bana doğru döndüğünde dikkatini çekmek için çılgınca elimi sallıyorum ... ve sonra kendime sakın davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Hemen bir ucube bayrağı açmaya gerek yok.

Bana doğru yürürken, gözlerinin beni incelediğini, beni içine aldığı hissediyorum.

Randevu için süslenmiş gibi görünmek istemedim, ama aynı zamanda bir woof çantası gibi de görünmek istemedim, bu yüzden hafif bir makyaj yaptım, saçlarımı düz bıraktım, ancak üst yarısını arkaya tutturdum ve skinny jeans ve siyah botlarla siyah uzun kollu bir gömlek giydim. Şirin ama rahat.

Masaya ulaştığında ellerini karşımdaki sandalyenin arkasına koyuyor ve gözlerinin üzerimde dolaşmaya devam etmesine izin veriyor.

Kendimi biraz mahcup hissederek, "Siz Lennox olmalısınız" dedim.

Başını sallıyor ve işte o zaman burnunun çarpıklığını fark ediyorum, büyüleyici bir Owen Wilson çarpıklığı gibi. Gözleri resimlerindeki parlak maviden ziyade kahverengi. Tamam, bu açıkça aldatıcı ve yeni tıraş olmuş, bu da onu belirttiği otuz üç yaşından çok daha genç gösteriyor.

Tıpkı gözleri gibi bu konuda da yalan mı söylüyordu?

"Evet, sen Natalie misin?"

Ellerimi masanın altında birleştiriyorum ve bana bir kez daha bakarken başımı sallıyorum, gözleri saçlarımda, elmacık kemiklerimde, göğüslerimde geziniyor. Alnında bir sızı var ve bunun şaşkınlıktan mı yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklandığını çözemiyorum. Daha önce hiç böyle değerlendirilmemiştim, sanki tezgahta satılan bir et parçası ya da balıkmışım gibi, alıcı ailesi için alabileceğinin en iyisi olduğundan emin oluyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir konuşmadan sonra başını sallar ve ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "Ne benim ne de sizin zamanınızı boşa harcayacağım," der.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti ve "Seni çekici bulmuyorum." dedi. Sonra da sanki "Ne yapabilirsin ki?" der gibi kapalı ağzını eğerek bana bakıyor. Şu anda benimle dalga mı geçiyor?

"Beni çekici bulmuyor musun?"

Başını sallar. "Hayır. Üzgünüm. Resimler aldatıcı olabilir."

Resimler olabilir-

Ne kadar kaba.

Bu nedenle fotoğraflarımda filtre bile kullanmıyorum.

"Bunu gözlerini mavi olarak değiştiren adam söylüyor. Flaş haber, dostum, onlar kaka kahverengisinin karışık bir tonu." Sandalyemden kalkıp ceketimi omzuma atıyorum, iPad'imi çantama tıktırıyorum ve hışım ile ona doğru ilerliyorum. Yanından geçmeden hemen önce omzumun üzerinden, "Bilgin olsun diye söylüyorum, o pantolon sana biraz kısa gelmiş. Su baskını mı bekliyorsun?"

Ne bilemez bir halde kapısından çıktım.

Beni çekici bulmuyor mu? O zaman neden buluşmaya geldin?

Bir taksi çağırıyorum ve Monica'yı aramadan önce ona dairemin yerini tarif ediyorum.

"Eğer gün içinde başka bir adamla buluştuğunu söylemek için beni arıyorsan, bu gece dairene gidip kulağını yumruklayacağım."

"Kulak mı?"

"Evet, göğüs çok kolay, göz bariz ve kışının yastığı çok fazla. Kulak olurdu, böylece günlerce çınlama duyardın."

"Orada çok fazla kemik var, gerçekten zarar verebilirsin."

"Aynen öyle. Seni yumruklamam mı gerekiyor?"

İrkildim ve "Kulaklık takabilir miyim?" dedim.

"Natalie," diye inliyor ve sandalyesinde kaydığını duyabiliyorum. Monica bir iç mimar olarak çalışıyor, gelmiş geçmiş en havalı patrona ve gördüğüm en güzel ofislerden birine sahip. Onun iş günü rahat geçiyor ve ben de en iyi arkadaşıma ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olduğu için minnettarım. "Dur tahmin edeyim, tam bir ezik miydi?"

" "

"Seni ekti mi?" diye soruyor, saniyeler içinde kızgınlıktan öfkeye geçiyor.

"Hayır. Bana hayatımın en kapsamlı bakışlarından birini attı, oturmamaya karar verdi ama bunun yerine beni çekici bulmadığını ve zamanımı harcamak istemediğini söyledi."

"Ne? Ama o senin fotoğraflarını gördü. Önce fotoğraflarını gören biri nasıl olur da başka birini çekici bulmaz?"

"Resimlerimin aldatıcı olduğunu söyledi."

"Saçmalık. Bunları ben çektim, filtrelenmemiş ve güzeller. Senin özünü yakaladım."

"Görünüşe göre özümü beğenmemiş." "O bir moron ve belli ki akli dengesi yerinde değil."

Monica'nın beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını seviyorum ve ona iyi bir zinger geri verdiğimi hissetmeme rağmen, hala yardım edemem ama düşünüyorum ... gerçekten o kadar çekici değil miyim? *Kocama göre, onun ilgisini çekecek kadar çekici değildim. Ve beni sonsuza dek seveceğine söz vermişti.*

Monica aklımdan geçenleri okuyarak, "Aklından bile geçirme," diyor. "Bu sessizlik, tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ve bu doğru değil."

"Ama ya ben, bilirsin işte, güzel değilsem?"

"Neden sana bağırarak zorunda bırakıyorsun beni? Sana bağırarak istemiyorum ama böyle aptalca şeyler söylediğinde beni zorba olmaya zorluyorsun. İstedğin bu mu Natalie, zorba olmamı mı?"

Kıkırdıyorum ve beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır, görmüyorum."

"O zaman aptallık etme. İkimiz de biliyoruz ki sen sadece dış görünüşünle değil, içine de harikasin ve seni bu kadar çekici yapan da bu. Beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi size ayarlamak istediğim biri var ve hayır demeden önce ona bir şans vermelisiniz. Müşterilerimden birinin oğlu.

ve çok sevimli. Çok tatlı ve annesini çok seviyor. Ona senin bir resmini gösterdim ve fazlasıyla ilgilendi. Ne dersin?"

"Bilmiyorum. Görücü usulü bir randevu mu? Bu çok korkutucu görünüyor." "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Kendini çıkar." Gözlerimi sıkarak, "Tamam." diyorum.

Hayatınızda yeni bir sayfa açın; harika olacak. Herkes bana bunu söylüyordu ama kimse bunun ne kadar zor olabileceği konusunda beni uyarmadı.

Natalie: *Platypus. PLATYPUS.*

Natalie: *Beni duymadın mı? PLATYPUS!!*

Monica'nın "sevimli" tanışma randevusu Robert, "İşte vajina resmetmeye böyle başladım," diyor.

"Oh ... bu ... ilginç, hepsi pornodan, ha?"

Başını sallıyor ve şarabını yudumluyor. "Evet. Porno yıldızlarının daha ayrıntılı buluyorum çünkü gerilmişler-"

Telefonum titriyor ve hemen . "Alo?" Ona özür dileyen bir bakış attım.

"Robert'ın üzerinde platypus kullanıyor olamazsın."

"Oh hayır, gerçekten mi? Kahretsin, tamam, o dosyayı gitmeden önce gönderdiğimi sanıyordum." "Natalie, o çok sevimli. Çok tatlı."

"Evet, meşgulüm. Ne yapıyorum peki? Çok hoş bir adamla randevum var." Robert bana çekici bir şekilde gülümsüyor. "Yarına kadar bekleyemez misin?" Duraksadım. "Olur. Hemen geliyorum."

"Beni arasan iyi olur-" Telefonu kapatıp çantama tıktırıyorum. "Çok üzgünüm Robert, ama o benim patronumdu. Görünüşe göre unutmuşum. Bir teklife bir belge ekliyorlar ve buna ihtiyaçları var, bu yüzden ofise gitmem gerekiyor." "Tamamen anlıyorum." Yanımda durdu ve bana doğru eğilerek

Bana sarıldı. Kısa bir an için onun iyi bir adam olduğunu düşünüyorum, ta ki "Eğer boyanmak istersen bana haber ver" diye fısıldayana kadar.

Ya da sadece bir sürüngen.

Garip bir şekilde gülüyorum ve sonra restorandan koşarak çıkıp bir taksi çağırıyorum.

İçeri girince Monica'yı tekrar aradım.

"Ne oldu böyle?" diye sorar, aşağılanmış bir halde. "Resim yapıyor-"

"Ki bence seksi." ". . .
porno yıldızı vajinaları."

Sessizlik.

Monica'nın yüzünde şaşkın bir ifadeyle söylediklerimi çalıştığını hayal ediyorum.

"O ne?" diye fısıldıyor. Kıkırdıyorum.

"Vajinaları boyuyor, Monica. Porno yıldızlarının vajinalarını çünkü kullanılmış vajinaların daha iyi boyandığını düşünüyor."

"Aman Tanrım." Telefonun diğer ucundan kusma sesi çıkarıyor.

"Annesine söyleyeceğim."

"Neden beni arıyorsun? Randevunda olman gerekmiyor mu?"

"O iş bitti," diyorum arabamı geri vitese takıp park yerinden çıkarken.

"Neden? Daha yeni başlamadı mı?"

"Evet, şey, restorana giderken sinyal vermediğim için kenara çekildim."

"Sinyal vermiyor mu?" Monica telefonda neredeyse bağırıyor. "Bunun için bilet vermiyorlar."

"Görünüşe göre öyle."

"Yani kötü bir ruh halindeydiniz ve iptal mi ettiniz?"

"Oh hayır, neden hala bu randevuya gitmiyorum diye düşündüm, belki birkaç içki içerim, arabamda biraz öpüşürüm, normal şeyler, bilirsiniz ... biraz hareket olsun. Ama sevgilim yanıma geldiği anda bu düşüncem sona erdi."

"Beklediğiniz kişi değil miydi?"

"Sinyal vermediğim için bana ceza kesen polisti." "Oh . . ."

Gülüyor. "Kahretsın."

"Evet, ona sikini blendera sokmasını söyledim ve gittim." "Evet, bu bir randevuyu başlamadan bitirmenin kesin bir yoludur."

"Yemeğinin geri kalanını yiyecek misin canım?"

Sıkıca gülümseyerek başımı sallıyorum, fişteki bahşiş miktarını dolduruyorum, yüz doların üzerindeki banknotu topluyorum ve adımı yazıp imzalıyorum.

"Harika." Tam o sırada başımı kaldırıp sevgilimin annesinin çantasından bir kutu folyo çıkardığını ve sevgilimin babası arkasına yaslanıp karnını ovalarken kalan tavuk ve patateslerimi folyoya sarmaya başladığını görüyorum.

Randevumla *ve onun ailesiyle* dışarı çıktığım için şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Oldukça konuşkan insanlar olan ailesinin önünde onu ekecek cesareti kendimde bulamadım.

"Ne harika bir gece. Bence bu bir eşleşme. Gary, sen ne düşünüyorsun?"

Baba Gary bana şüpheyile bakıyor ve sonra parmağıyla dişini karıştırıyor.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Çok gergin. Evan daha iyisini yapabilir."

"İşte bu yüzden ailemi getirdim." Evan ikisini de kucaklıyor. Aman Tanrım.

Hakarete uğramış bir halde sandalyemden kalktım ve Evana bakarak ailesini işaret ettim. "Ve onlar yüzünden hâlâ bekârsın. İyi geceler."

Zavallı Roger kadar terleyen bir adam görmedim.

Be

n. Koltuk altlarında geniş koyu halkalar oluşmuş, boncuk boncuk ter üst kısmını okşuyor.

dudağı ve alnının hemen üstünde, sinirsel bir damar seğirmeye devam ediyor ve ne kadar büyüdüğüyle beni şaşırtıyor.

Orada nefes alıyor mu ki? "İyi misin, Roger?"

"Oh evet, iyi. Gayet iyi. Çok iyi." Peçetesiyle alnını sildi ve sonra tabağına baktı. "Özür dilerim, çok güzelsiniz ve benim ligimin tamamen dışındasınız. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun, bu restorandaki herkes biliyor."

"Bu doğru değil," diyorum, onu daha iyi hissettirmeye çalışarak. Özgüven eksikliği bana hiç de çekici gelmiyor, dudağını yalayıp durması da öyle. Ağzının etrafında oluşmaya başlayan kızarıklığı yatıştırmak için ona dudak kremimden biraz vermeme saniyeler kaldı.

"Öyle." Başını sallıyor ve sandalyesinde sallanıyor. "Bu çok doğru. Çok güzelsin ve bu randevuya çıkmamam gerektiğini biliyordum. Eminim bende hoşuna gidecek bir şey bulmakta zorlanıyordursundur."

Kendine gel Roger ve adam ol.

"Sende sevdiğim pek çok şey var," diyorum, böylece şu anda olduğundan daha kötü hissetmeyecek.

"Bana bir şey söyle." Umut dolu gözlerle bana bakıyor ve bir anda aklım başımdan gidiyor.

Roger hakkında sevdiğim bir şey var mı? Uh . . . Boynunun dibinde ter oluşuyor, dudakları titriyor ve oturduğu yerde kıpırdanışını izliyorum, sanki kışının çatlağında göze çarpmadan kaşımaya çalıştığı bir kaşıntı varmış gibi.

Bir şey düşün . . . bir şey düşün. Aha.

Öne eğilip "Kokunu seviyorum." diyorum.

Çok basit. Onunla barda ilk tanıştığımında güzel kokuyordu. Oturduğundan beri aşırı ter attığı için şimdi nasıl koktuğunu kim , ama en azından onunla ilk tanıştığımında kolonyasının güzel olduğunu düşünmüştüm.

"*Kokumu* beğendin mi?" diye soruyor, bana tuhaf bir bakış atarak. "Umm, evet."

"Huh." Bunu düşünür. "Şey . . . Ben de hepimiz gibi iki burun deliğimle koku alıyorum."

...

Oh Roger.

Seni tanımak güzeldi.

"Ciddi misin? On kardeşin mi var?" Lance'e soruyorum, bu randevu hakkında gerçekten iyi hissetmeye başlıyorum. Nihayet. Zeki, komik, iyi bir işi var ve Bobby'leri seviyor, bundan daha iyisi olamaz.

Ayrıca, gerçekten harika bir vücudu var, en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Kendime çok heyecanlanmamam gerektiğini söyleyip duruyorum, çünkü son iki hafta flört cehennemi gibiydi. Neredeyse diğer ayağın düşmesini bekliyorum.

"Evet, on. Ve hepimiz için bir banyo. Hepimiz nasıl hayatta kaldık bilmiyorum."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Benim iki erkek kardeşim var ve aramızda iki banyo vardı ve yine de kavga ederdik. Sizin evinizde nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Kolay değil." Gülümsüyor ve garson kız aramıza girdiğinde elimi tutmak için öne doğru eğilmeye başlıyor.

"Al." Aramızdaki orta boy pizzayı adeta tokatlayarak beni geriye doğru irkiltti.

Masamıza her gelişinde olduğu gibi garson kız yine sevgilimle göz göze geliyor ve masanın üzerindeki sarımsaklığı ona uzatıyor. "Kullan şunu," diyor nefesinin altından, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Lance garip bir şekilde ona bakıyor, sertçe yutkunuyor ve pizzamızı sarımsakla ıslatmaya başlıyor. Sadece serpiştirmekle kalmıyor, sanki pepperoni pizzamızı sıcak tutmak için sarımsaklı bir battaniye yaratmaya çalışıyor.

"Sanırım bu kadar yeter," diyorum, dilimin bir ısırıkla düşebileceğinden endişelenerek.

"Biraz daha," diye mırıldanıyor garson kız ve Lance sarımsağı, ortasında küçük bir yığın oluşana kadar pizzanın üzerinde hararetle sallıyor. Tanrım, dostum, vampir kovucuyu yavaşlat.

Adam durduğunda, kadın başıyla onaylıyor ve sonra yola koyuluyor.

Az önce ne olduğundan emin olamadan ve beni duyabileceği endişesiyle öne doğru eğilip fısıldıyorum: "Bu da neydi böyle? Pizzamız mahvoldu."

Hiç şaşırmadan bir dilim alır ve ısırır. Pizzayı inceleyerek cevap veriyor: "Gecenin sonunda öpüşmemizi istemedi. Sarımsağın beni durduracağını düşünüyor."

"Öpüşmemiz neden umurunda olsun ki?" "Oh."

Kıkırdıyor. "O benim kız arkadaşım." Göz kırıyor.

Arkana yaslan.

Biraz daha göz

kırıyor. "Pardon?"

"Evet, kız arkadaşım. Kıskanılmaya bayılır." Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi elini kaldırıyor ve arkasından konuşuyor. "Gerçekten çok güzelsin, bu onu harekete geçiren ilk şeydi, ama seninle konuşmanın da kolay olması, oh evet, bu gece sikimi çok sert yalayacak. Bunu benim için yaptığın için teşekkürler. Öfkeli ön sevişme en iyi ön sevişmedir, haksız mıyım?"

Peçetemi masaya fırlatıyorum ve çantamı topluyorum. "Hiç inandırıcı değil."

"Neden giyindin?" Jason kapıyı açtığında sordum.

"Lütfen bana biriyle çıktığını söyleme?"

Geniş omuzlarını açıkta bırakan özel dikim bir takım giyen Jason, arka tarafını gösteriyor ve "Kıçım bu pantolonun içinde harika görünüyor, değil mi?" diyor.

"Kız kardeşine kıçını göstermeyi bırak," diyor Dottie, elinde çantasıyla kapıya doğru gelirken, dizlerinin hemen üstüne oturan muhteşem mor bir elbise giyiyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve "Sen de partiye geliyor musun?" diye soruyor.

"Ne partisi? Siz ikiniz gidiyor musunuz? Randevu üzüntülerimi sizin ev yapımı dondurmanızda boğmayı umuyordum."

Jason Noel için Dottie'den bir dondurma makinesi aldı ve son iki haftasını aklınıza gelebilecek her türlü karışımı yaparak ve onları mükemmelleştirerek geçirdi. Artık onun dondurmasını arzuladığım bir noktaya geldim ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama randevum beni öfkeli bir ön sevişme aracı olarak kullandıktan sonra birazına ihtiyacım vardı.

"Rebels'ın yeni yıl partisine gidiyoruz," diyor Jason. "Bahar antrenmanlarına başlamadan önce yeni oyuncular ve aileleriyle birlikte bir başlangıç yapacağız. Bizimle gelin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bir grup Rebels oyuncusuyla konuşacak havada değilim. Ben eve gidiyorum."

"Hayır," diyor Dottie, kolunu benimkine dolayarak. "Böyle bir şey olmayacak. Bir sürü bekâr Rebels oyuncusu var. Bu iyi bir adamla tanışmak için mükemmel bir zaman."

"Onlar Asiler, yani hiçbiri iyi adam değil."

"Bu doğru değil," diye karşı çıkıyor Jason. "Birkaç tanesiyle tanıştım ve hepsi de kötü değil."

"Gördün mü?" Dottie diyor ki. "Geliyorsun."

BEŞİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"Neden takım elbiselerinin içinde hâlâ kirli görünüyorlar?" Burnumun kıvrıldığını hissederek soruyorum.

"Hey," diye fısıldıyor Jason kulağıma, "bu takım için oynamama alışman gerekecek, çünkü birkaç yıl boyunca beni avuçlarının içine alacaklar. O yüzden canlan ve gülümse."

"Gülümsüyorum."

Dottie bu kez eğiliyor. "Gerçekten alay ediyorsun." Elini omzuma bastırıyor. "Anlıyorum, benim için de zor ama Jason için fedakârlık yapmalıyız."

"Ve siz ikiniz dramatik olanın ben olduğumu söylüyorsunuz." Jason gömleğinin manşetlerini düzeltiyor ve "Bize içki getireceğim, Tanrı aşkına lütfen samimi olun. Beni utandırmaya cüret etmeyin."

"Her gün bizi utandıran adamdan geliyor," diyor Dottie, gülümsemesi ortamı aydınlatıyor.

Jason onun yanağını kavırıyor ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurmadan hemen önce "Seni seviyorum," diyor.

Sinir bozucu derecede sevimliler.

Dottie ile ilk tanıştığımda, tuhaf kardeşimi kontrol altında tutacak kişinin o olduğunu hemen anladım. Jason kendi halinde biri, top sahasında gördüğüm en sert adamlardan biri ve kimseden bir bok almıyor. Ama evdeyken sanki sinir bozucu, alaycı bir oyuncak ayıya dönüşüyor. Şaka yapmayı, insanları kızdırmayı, kendisiyle dalga geçmeyi ve her durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmayı seviyor. Pek çok insan onun anlaşılmaz mizahını ya da dolambaçlı alaylarını kaldıramaz ama Dottie kaldırabilir. Onunla çok güzel başa çıkıyor. Bunun nedeni de sert, iradeli ve geri adım atmayan biri olması. Birbirlerine saygı duymaları gerektiğini anlıyorlar ve iyi iletişim kuruyorlar... bu da benim çok kıskandığım bir şey. Onlar kesinlikle hedef çiftler. Jason'ın ona hayatında ihtiyacı var. Kardeşim için mükemmel bir eş.

Dottie'yi kardeşimi sevdiği için çok seviyorum, geçen ay boyunca yakınlaştık, özellikle de Jason ona Ansel'den sonra. Bir abla gibi yaklaştı ve beni kanatları altına aldı.

Dottie beni yüksek bir masaya çekerek, "O gittiğine göre," dedi, "arabadayken kim bekar diye listeye baktım.

ve notlar aldım."

"Dottie, ciddi olamazsın." Kıkırdıyorum.

"Ciddiyim. Onları yukarı çekeyim."

Gülerek ve başımı sallayarak, Dottie'nin telefonunda gezinmesini beklerken etkinlik alanını inceliyorum. Stadyumun yakınındaki dönüştürülmüş bir depodayız. Dışarıdan bakıldığında mekan pek de cazip görünmüyordu - takımın damgasına uygun bir yerdi - ama içeri adımımızı attığımız anda, itiraf etmeliyim ki aklım başımdan gitti. Etkinlik sofistike kokuyordu. Pahalı, ısmarlama takım elbiseler giyen erkekler, aynı derecede pahalı görünen elbiseler giyen kadınlar - ben hariç - ortayı süsleyen loş ışıklı merkez parçalarla dağılmış yüksek üstler ve kırmızı ışıklarla okşanan çıplak tuğla duvarlar. Arka tarafta hayal edebileceğiniz her türlü içkiyle donatılmış büyük bir bar var ve siyah üzerine siyah papyon takmış garsonlar, çökmekte olan görünümlü meze tepsileriyle odada geçit töreni yapıyor.

Görünüşe göre Asiler klas olabiliyor.

"Biliyor musun, kendimi biraz yersiz hissediyorum. Belki de bu kötü bir fikirdi," diyorum dizime kadar uzanan siyah elbisemi çekiştirerek. Güzel bir elbise ama diğer kadınların giydiklerine hiç benzemiyor.

Dottie gerginliğini tamamen görmezden gelerek, "Sus, harika görünüyorsun," diyor. "Tamam, liste için hazır mısın?"

"Dottie, kimsenin yanına gitmeyeceğim. Buradaki kadınlara bak."

Dottie bir an için telefonundan başını kaldırıp, "Sana karşı hiçbir şey yapamazlar. Şimdi dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak." Beni sıkıca kavrayıp fısıldıyor: "Tamam, bekâr olan birkaç erkek var ama bazıları zamanımızı harcamaya değmez."

"Bizim zamanımız mı?"

diye sordum. "Evet,

bizim zamanımız."

"Peki onları zamanımıza değmez kılan nedir?"

Dottie sanki sorusunun sırrını bilmem gerekiyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Asiler içinde kalıcı gücü olan adamlara ihtiyacınız var. Kontratlarında takas edilemez maddesi olan adamlar. Seninle daha yeni takılmaya başladım. Kısa süre sonra takas edilecek bir adam bulmanı istemiyorum."

"Haklısın," diyorum. "Chicago'dan taşınmak zorunda kalmak istemiyorum. Hmm, belki de bir beyzbol oyuncusu iyi bir fikir değildir." Tanrım, bu kadını seviyorum. Taşınmamı istemiyor. Diğer kadınlara sanki onlardan daha iyi görüldüğümün farkında değilmiş gibi zar zor baktı. Dottie sayesinde şanslı olan tek kişi Jason değil.

"Hayır, beyzbol oyuncularını harika bir fikir. Sadece doğru olanı bulmamız gerekiyor, hepsi bu." Bana telefonunu gösteriyor. "Şimdi bak. Garrett Garner var, sağ saha oyuncusu. Çok tatlı biri. Ve yedek atıcılar Tony Wellis ve Jared Forkey."

Başımı salladım. "Sakalı büyük olan kimse yok."

"Tamam . . . oh." Dottie bana bakıyor ve gülümsüyor. "Maddox Paige."

"Hayır," diyorum otomatik olarak. "Hayır." Başımı sallayarak bir kez daha "Hayır" diyorum.

"Neden olmasın? Çok seksi. Tümseğe hükmetme şekli, eldiveninin üzerinden baktığında sahip olduğu karanlık, uğursuz bakış. O Asilerin yüzü."

"Ve tüm oyuncular arasında en kirli oyuncu. Oyunculara bilerek çalım atıyor ve kavgaya ilk o karışıyor. Kendimi hiç de çıkarken görebileceğim biri değil."

"Evet, ama Body Issue'daki fotoğraflarını gördünüz mü? Ön kolları? Karın kaslarını? Yani ... Jason'la mutlu bir birlikteliğim olmasaydı, onunla bir gece geçirmek için Bobbies formamı teslim edebilirdim."

"Kiminle?" Jason yanımıza gelip Dottie'nin telefonuna bakarak soruyor. Donup kalıyoruz, gözleri kısılıyor ve sonra kaşlarını çatarak Dottie'ye bakıyor. "Kız kardeşimi Maddox Paige'e bağlamaktan mı bahsediyorsun?"

Dottie ona sevimli bir gülümseme vermeye çalışır ama bu gülümseme her şeyden çok gergin bir gülümsemedir. "Yani-"

"Kesinlikle hayır." Jason başını sallar. "Adam sadece bir pislik değil," diye fısıldar, "aynı zamanda bir oyuncu."

"Aynı zamanda Rebels'ın bir numaralı atıcısı ve geçen sezon yirmi iki ve beş sayı yaptı."

Jason'ın gözleri saç çizgisine doğru fırlıyor. "Neden onun istatistiklerini biliyorsun?"

"Birileri öğrenmeli ve belki de gelecek sezon onu yakalayacak kişi bunları öğrenmeli."

"Onları tanıyorum, sadece neden tanıdığınızı merak ediyorum."

Dottie dalgınca elini salladı ve bana döndü. "Bence ona bir şans vermelisin. Şurada barın yanında, sarkıntılık ediyor. Demek istediğim, sarkıntılığı bile güzel gösteriyor."

Jason takım elbise ceketinin içinde omuz silkerek, "Şu anda kendimi iyi hissetmemi sağlamıyorsun," diyor.

Dottie onun göğsünü okşar. "Hayatımda istediğim tek penisin sen olduğunu biliyorsun. Ben sadece kız kardeşine yardım etmeye çalışıyorum."

Başımı sallıyorum. "Maddox Paige kocaman bir hayır. Çekici biri ama kişiliği öyle değil. Hayır, teşekkür ederim."

"Asla bilemezsin, belki de alttan alta yumuşaktır. Hasarlı ama doğru kadınla birlikte tamamen saplantılı hale gelen ve hayatını onu mutlu etmeye adanmış adamlardan biri."

"Ben o kadın değilim."

İstifa eden Dottie, "Tamam. Geriye Timmy Hinklin ve . . . oh Tanrım." Dottie telefonundan başını kaldırdığında yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Başlangıçta onu düşünmediğime inanamıyorum."

Uh oh.

Dottie'yi çok uzun zamandır tanımıyorum, ancak onun hakkında bildiğim şey, kafasında tamamen uygulanabilir olduğunu düşündüğü bir fikir olduğunda, bunun peşinden gider ve bir şeye dönüşene kadar vazgeçmez.

Gözlerinde o kararlı bakış var ve bu beni korkutuyor.

"Biliyor musun, belki de iyi olacak," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum ama Dottie elimi tutuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Hayır, gitmiyorsun. Hiçbir yere gitmiyorsun. Senin için mükemmel bir eş bulmuşken olmaz."

Jason önce Dottie'ye sonra da bana bakıyor. Özür dileyen bir gülümsemeyle bana içkimi uzattı ve "Buna ihtiyacın olabilir. Gözlerindeki o bakışı biliyorum. Artık Dottie'nin merhametine kalmışsın."

"Biliyorsun, Jason için işleri tuhaflaştırmak istemiyorum. Takım arkadaşlarından biriyle çıkmak iyi bir fikir gibi görünmüyor."

Jason omuz silkiyor ve "Seninle konuştukları için şanslılar."

diyor. "Gördün mü?" Dottie diyor ki. "Onun için sorun değil."

Jason'ın bir konuda çıldırmayacağı tek an bu. Belki içkimi bırakırsam ve gideceğimi söylemeyip kaçarsam, belki-

"Yüzündeki o bakışı görüyorum. Kaçmak istiyorsun." Dottie yaklaşır. "Asla olmaz. Cory Potter'la konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Homurdanıyorum, burnumdan sümükler fişkırtarak homurdanıyorum. Kıkırdayarak bardağımı ağzıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. *Sümüğümü bir peçeteye sildikten sonra.* "Tamam, Dottie." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, gidip Cory Potter'la konuşayım ve onu baştan çıkarmaya çalışayım. Evet, hiç önemli değil."

Jason kendi kendine mırıldanarak ve gözlerini olaya dikerek, "Lanet olası Cory Potter," diyor ve sonra gülümsüyor.

Tanrım, erkeğe aşık olduğu daha açık olabilir miydi?

"Cory Potter'ın nesi var?" Dottie fişkıran erkek arkadaşını görmezden gelerek sorar.

"Hiçbir şeyi yok. Onun hiçbir sorunu yok," diye cevap veriyorum, içkimi bırakarak. "O mükemmel biri."

"Aynen öyle. O zaman git konuş onunla."

"Dottie, ciddi olamazsın." Eğilerek fısıldadım, "O benim ligimin çok dışında."

Hem Jason hem de Dottie aynı, "Hayır, değil," derler.

Onlar tırat atmaya başlamadan önce, "İkinizi de sevdiğimi biliyorsunuz, bana verdiğiniz desteği ve yeniden flört dünyasına girmemi istemenizi de, ama Cory Potter'ın benimle çıkmak isteyeceğini düşünüyorsanız hayal görüyorsunuz. Evet, bağış gecesinde çok nazıktı ama o böyle biri, iyi bir adam. İnan bana, kiminle çıkacağımı biliyorum ve Cory Potter öyle biri değil."

"Gecenin geri kalanında beni gerçekten görmezden mi geleceksin?" Kollarını kavuşturmuş, benden başka her yere bakan Dottie'ye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Yirmi dakika oldu."

Sessizlik.

"Tamam, gideceğim."

"Git ve ben de Jason'ın bir sonraki The Lineup toplantınızda son derece sinir bozucu olmasını sağlayacağım. Ne istersem yapacağını biliyorsun, özellikle de çıplakken."

"İğrenç." Sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Jason bazı çocuklarla konuşuyor, Dottie ve ben bar yüksekliğindeki iki sandalyede yüksek bir masada oturuyoruz ve şu ana kadar epeyce meze atıştırdık, kendimi tok hissetmeye başladım ama yine de garsonlar ellerinde dolu tepsilerle geçmeye devam ediyor.

"Biliyor musun," diyorum odaya bakarak, "Cory'nin burada olduğunu bile sanmıyorum, ona merhaba demek istesem bile. İstedğimden değil, ama bence kızgın olmayı bırakabilirsin çünkü-"

"Barın solunda biriyle konuşuyor. Sanırım bir yardım atıcısı. Hiçbir fikrim yok."

O burada mı?

Barın sol tarafına doğru bakıp onu göremeyince midemde bir sinir yumağı oluşuyor.

"Hayır, o-" Lacivert takım elbiseli adam hafifçe dönüyor ve profilini yakalıyorum. Tanrım, bu Cory mi?

Şahsen bu kadar seçkin olduğunu hatırlamıyorum.

Odadaki çoğu erkeğin üzerinde yükselen uzun bir çerçeve, takım elbisesinin katmanından bile yontulmuş görünen geniş omuzlar, büyük ayaklara uzanan güçlü, uzun bacaklar. En az on dört beden giyiyor olmalı. Vücudu odaya hükmediyor, ancak kişiliği daha nazık, alfa jestleri ve görkemli patlamalarla dikkat çekmiyor.

Bağış kampanyasını düşündüğümde, onunla konuşma cesaretini bulmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Ayaklarımı hareket ettirmek için çok fazla ikna ve iç diyalog gerekti, ancak kendimi tanıttığımda, herkesin onu neden bu kadar çok sevdiğini anladım - inanılmaz derecede tatlı. Tarihteki en iyi beyzbol oyuncularından biri ve ayakları yere basıyor. Ne formasıyla birlikte kibirli bir hava taşıyor ne de sizinle sanki ondan aşağıdaymışsınız gibi konuşuyor.

O gerçek.

Dottie sesinde mizahla, "Bakıyorsun," diye işaret ediyor.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve yanağımın içini kemiriyorum. "Sadece onu tanıyamadım, hepsi bu."

"Haydi." Dottie masaya doğru eğilir. "Sadece merhaba de. Jason bağış gecesinde tanıştığınızı söyledi, yani sizi tanıyor. Selam vermezsen kabalık etmiş olursun."

Kaba olmayı sevmiyorum.

Hayır, bu fikri kafamdan silip atıyorum. Başka bir durumda olsa selam verirdim çünkü yapılacak en kibar şey bu olurdu, özellikle de The Lineup'a yüklü bir çek bağışladıktan sonra, ama Dottie'nin dikkatli gözleri altında normal davranabileceğimi sanmıyorum.

"Yapamam. Beni ."

"Kötü bir bahane." Elimi dürterek, "Daha geçen gün nasıl eğlenmek istediğini söylemiyor muydun? Yirmili yaşlarını yaşamak istediğini?" Gerçekten çenemi kapalı tutmalıydım. "Bu senin için bir şans. Cory bu deneyimi yaşamak için mükemmel bir örnek. Hepimiz onun ilişki adamı olmadığını biliyoruz. Milly bunu birçok kez söyledi. Biriyle birlikte olmakla uzaktan yakından ilgilenmiyor."

Beyzboldan emekli olana kadar kimseyle ciddi bir ilişki yaşamayacak. O kaçamak yapmak için mükemmel bir adam."

"Ama o da grubun bir parçası. Bu garip olurdu."

"Hayır, harika olur. İkiniz de ciddi bir şey aramıyorsunuz, bu yüzden mükemmel bir durum."

Cory'ye tekrar bakıyorum, diğer çocuklarla nasıl kolayca güldüğünü, birasını nasıl rahatça dudaklarına götürdüğünü, bardağı indirmeden önce sıvının tadının dilini ıslatmasına izin verdiğini izliyorum. Hareketlerinde yumuşak, diğerleriyle paylaştığı sohbetlerle ilgileniyor ve ilk elden deneyimlerime dayanarak iyi bir dinleyici olduğunu biliyorum.

Aslında, ilişkiye girmemesi neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor, çünkü mükemmel bir erkek arkadaş malzemesi.

"Bilmiyorum," diyorum, kendimden inanılmaz derecede emin olmadığımı hissederek. Sessizleşerek, "Onun gibi biriyle bu sıfatla konuşacak özgüvene sahip değilim," diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dottie soruyor, sesi keskinliğini kaybediyor. "İçiniz de dışınız da çok güzel-"

"Yine de kocam beni aldattı," diyorum, Ansel'in sadakatsizliğinin kötü sonuçları bir kez daha su yüzüne çıkıyor.

"Bu senin suçun değil," diyor Dottie. "Kocanızın kendine güvensiz olması, aldatmasının sizin suçunuz olduğu anlamına gelmez. Onun sadakatsizliğinin sizinle hiçbir ilgisi yok ve her şey onunla ilgili."

Birinin bana bunu söylediğini ilk kez duymuyorum ve bir parçam bunun doğru olduğuna inanıyor. Ansel'in evliliğimizin çok ötesine uzanan bazı sorunları vardı, ona yardım etmeye çalıştım ama o her türlü yardım elini reddetti. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bunu biliyorum ama bu yine de ettiğimiz yeminleri, birbirimize verdiğimiz sözleri, suç ortağı olarak geçirdiğimiz yılları geçersiz kılmıyor. Onunla birlikte yaşlanmayı, onunla bir aile kurmayı ve bir daha asla flört dünyası hakkında endişelenmemeyi seçmiştim. Ama hepsi değişti. Yavaşça, ama değişti.

"Biliyorum ama böyle bir şeyin ardından toparlanmak çok zor." Elini elime aldım ve sıktım. "Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum ve bunu gerçekten takdir ediyorum ama flört dünyası bana pek nazik davranmadı. Şansım bu kadar yaver giderken Cory Potter'la flört edecek değilim."

Sonunda sakinleşen Dottie başını sallıyor. "Bunu anlayabiliyorum." Önce ona sonra da bana baktı. "Ne olsun, bence siz ikiniz

birlikte çok ateşli olurlar." *Çünkü o Cory Potter. O Sıcak.*

Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim. . . Sanırım."

Dottie ve Jason yedek yakalayıcılardan biriyle konuşurken parmaklarımı bara vurup içkimi bekliyorum. Pek çok erkekle ve onların sevgilileriyle tanıştım. The Lineup ve yaptığımız birçok harika şey hakkında övündüm ve hepsi başarımız ve özel ağabey-kardeş bağımız için bizi tebrik etti. Görünüşe göre aramızdaki bağ çok nadir, ki bu bana garip geliyor. Evet, Jason'la tartışıyoruz ama zihinsel destek için ona yaslanmamayı hayal bile edemiyorum. O benim sırdaşım, en iyi arkadaşlarımdan biri ve kendimi kötü hissettiğimde başvurduğum kişi. Saçmalıklarıyla beni her zaman neşelendireceğini biliyorum.

Siparişimi alan barmene bakıyorum. Barın karşısındaki Maddox Paige ile konuşuyor. Gözleri bana kayıyor ve daralıyor, göğüslerime düştüğünde bir gölge koyulaşıyor.

Domuz.

Sadece İsviçre peyniri kadar ağzı sıkı olmakla kalmıyor -bu bir deyim mi?

Siktir et, o kadar da susamadım. Hızla dönüyorum ve kalın bir göğse çarpıyorum, ellerim darbeyi azaltmak için önümde uçuşuyor.

"Ah, pardon," diyorum hızlıca ve bir adım geri çekiliyorum. Başımı kaldırdığımda, bana bakan nazik bir çift göz görüyorum.

Yavaş yavaş tanıdıkça gülümsemesi ağzının kenarına yerleşiyor. "Natalie, burada olduğunu bilmiyordum."

Zengin ve boğucu sesi beni her yönden heyecanlandırıyor, ikimiz de yatak odasında olsaydık, çıplak olsaydık, kabarık bir yorgana uzansaydık nasıl olurdu diye merak etmeme neden oluyor.

Vay canına, Dottie gerçekten aklıma girdi.

Gülümseyerek ve sinirlerimi yutarak, "Selam Cory. Evet, Jason ve Dottie beni de yanlarında sürüklediler. Ben de dondurma yemek için onların evine gidiyordum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Dondurma yemek için kardeşinin evine bu halde mi gidiyorsun?"

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor ve bir an için Cory'nin benimle flört ettiğini düşünüyorum -sadece bir an için- ta ki barmen dikkatimi çekmek için ıslık çalana kadar. "Bayan, içkiniz."

"Oh." Alıyorum ve hak etmediği bir bahşişle teşekkür ediyorum. Cory'ye döndüğümde, boş bardağını yere bırakırken barmene bir bira daha istediğini işaret etmesini izliyorum.

Ne diyeceğimi bilemeden yanından geçmeye çalışıyorum ama o "Orada ne var?" diye soruyor. Sprite mı?"

Güldüm ve dedim ki, "Yakın. Sprite ve votka."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, sosyalleşirken tercih ettiğim pek çok içkiden biri." "Birçoğundan biri mi? Kaç tane var?"

"Birkaç tane. Nasıl hissettiğime bağlı. Bu akşam sade bir şeyler istedim, bu yüzden votka ve Sprite tercih ettim. Kendimi biraz daha renkli hissetseydim, bir tutam kızılık suyu ve misket limonu isterdim."

"O zaman neden bu gece renkli değilsin?"

Özel hayatımın iç yüzünü ve son birkaç haftadır yaşadığım çekilmez flört deneyimlerini anlatmak istemediğim için, "Bilirsin işte, işle ilgili şeyler. Patronum bir şeytan."

"Patronun Jason değil mi?" diye soruyor, barmenden içkisini alıp ona da bahşiş verirken biraz şaşkın görünüyor.

"Tam olarak demek istediğim, bir iblis."

Kıkırdıyor ve elini nazikçe sırtıma koyup bir masayı işaret ediyor. "Arayı kapatmak ister misin?"

Yetişmek mi?

Sanki eski arkadaşmışız gibi mi?

Sanki birbirimizi gerçekten tanıyor ama aylardır görmüyormuşuz ve bu nedenle birbirimize özel hayatlarımız hakkında bilgi vermemiz gerekiyormuş gibi?

Bir şey mi kaçırıyorum?

Ama elini sırtıma bastırması ve bana umutla bakması sayesinde, kendimi Cory yanımdayken masaya doğru ilerlerken buluyorum.

Umarım Dottie'nin aklına zekice fikirler gelmez.

ALTINCI BÖLÜM

CORY

Kendime uzak duracağımı söyledim.

Kendime, o bana yaklaşmadıkça onunla konuşmayacağımı söyledim. Kendime ona dokunmayı bile düşünmeyeceğimi söyledim.

Ve yine de, işte buradayım, aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyorum, ayaklarını pençeliyorum, onu herkesten uzaklaştırıyorum, böylece yalnız bir an geçirebiliyorum.

Onu görmedim. Ne yalan ama.

Odaya girdiği anda onu gördüm. Sanki gözlerim mıknatıs gibiydi ve odadaki tek metal oydu. Ona çekildim ve bunun iyi bir nedeni vardı. O kadar güzeldi ki.

Dar siyah bir elbisenin içinde kıvrımlı bir vücut, bacaklarını olduğundan daha uzun gösteren topuklu ayakkabılar, belime dolanmış, ben ona sertçe sokulurken sıkıca tutunduğunu hayal edebileceğim bacaklar. Omuzlarına kadar uzanan saçlarında şu sıralar tüm kızların kullandığı ombreli saç modeli var ama gördüğüm bazı saç modelleri gibi koyu ve parlak değil. Karamelin güzel bir tonu ve ön kısımları yüzünü vurguluyor, mavi gözlerini eskisinden daha da öne çıkarıyor.

Ve sonra o gülümseme.

Sikeyim. Bana rastladığında, beni tanıdığında, bir an için onu gördüm. Bağış gecesinde gördüğüm gibi tam olarak uzanmamıştı ama kalbimin göğsümde çarpmasına ve nabzımın hızla atmasına neden olacak kadar büyüktü.

Onunla karşılaşmadan önce birkaç erkekle yaklaşan sezon ve tatilleri hakkında konuştum, ancak tüm bu süre boyunca onun odada nerede olduğunu hissedebiliyordum, sanki vücutlarımız kör bir tango yapıyordu, asla dokunmuyordu, ama buna yakındı. Jason'ın nişanlısıyla konuştuğunu görmek için ona her baktığımda, başını kaldırması ve beni görmesi için yalvardım ama nafile. Dottie ile yaptığı konuşmaya gömülmüştü. Onun bara gittiğini gördüğümde, kendimi olduğum yerde kalmam için uyardım, kendime yaklaşmamamı söyledim.

O evli.

Yapabileceğim bir şey yok.

Ama o ayağını yere vurup içkisini beklerken, biramın geri kalanını hissettim ve durmadan yeniden doldurmak için bara yöneldim.

Tüm bu süre boyunca ne kadar aptal olduğumu tekrarlardım, ta ki ona yetişmesini söyleyene kadar.

Gecenin ilk hatası, bara doğru yürümek. İkincisi, onunla daha fazla zaman istemek.

Evli bir kadınla ilişkiye girilmeyeceğini çok iyi biliyorum ve ona asılmayı planlamıyorum çünkü ben öyle bir adam değilim ama onunla birkaç nefes daha konuşmak istedim.

Bunu istemek çok mu fazla?

Evet. O evli, seni moron.

İkimiz de boş bir masaya oturuyoruz, tıpkı bağış gecesinde olduğu gibi ve bu sefer, ayartılmamak için aramıza iyi bir mesafe koyuyorum.

Biraz tedirgin görünüyor, belki de az önce onu sırtından tutup oturmaya ve benimle konuşmaya zorladığım içindir. Çaresizlik kokuyorum ve eminim ki bazı çocuklar bana sırtarak bakıyor, barın yanında toplandıkları yerden bunun kokusunu alabiliyorlar.

Aramızdaki garip gerilimi hafifletmeye çalışarak, "Keşke keklerimiz olsaydı" diyorum.

Bunun üzerine hafifçe gülümsüyor. "Komik bir hikâye, o kekler bağışlandı. Ne kadar prestijli bir etkinlik olacağını ve katılan isimleri biliyorlardı, bu yüzden sizin gibi insanları etkilemek umuduyla çok sayıda kek bağışladılar."

"İşe yaradı." Kıkırdıyorum. "Sonrasında haftalarca kek mi yedin?"

"Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için yeterli. Onları bağışlamaya çalıştım

ama sarılı olmadıkları için onları almadılar. Jason'ın aşk sapları varsa, nedenini biliyorsunuz."

"Kahretsin," diyorum biramdan bir yudum alarak. "Telefon görüşmem neredeydi? Bunlardan bazılarını indirmeye yardım etmeyi çok isterdim."

"Adını söyledim ama Jason tüm kekleri sahiplendi ve alırsam üzerlerine işlemekle tehdit etti."

Hafifçe kıkırdarak, bira ağzımın yarısına kadar gelmişken, "Kardeşin gerçekten çok tuhaf," diyorum.

"Evet. Öyle." Etkinliğin etrafına bakarak, "Tamam, dürüst ol, bu takımdaki iyi adamlar kimler ve dikkat etmem gerekenler kimler?" diyor. *Baştan çıkarmak için mi?* Hızlıca yüzük parmağına bakıyorum, geçen seferki gibi çıplak. Ve hangi erkekleri baştan çıkaracağını bilmek istiyor.

"Dikkat etmek mi?"

"Bilirsin işte." Parmak eklemlerini komik bir şekilde öpüyor ve "Jason'a sorun çıkarırlarsa yumruğumla tanıştırmak zorunda kalabileceğim kişiler" diyor.

değil.

Homurdanıyorum.

Gerçekten çok gürültülü.

Alaycı bir tavırla elini göğsüne götürerek, "Neden, Cory Potter, bu odadaki herhangi bir erkeği alt edebileceğimi düşünmüyor musun?" dedi.

Minik yumruğuna, incecik bileğine, özenle manikürlenmiş tırnaklarına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Yapabileceğini düşünmeni istiyorum ama bunun sadece başını belaya sokacağına inanıyorum." Bu kadar sert olmaya çalışması çok sevimli, gerçekten çok sevimli. Yapmamam gerektiğini bilsem de ona hızlıca bir göz attıktan sonra başımı sallıyorum. "Muhtemelen kavgacı ve hızlı olduğun gibi bir şey söyleyeceğini biliyorum ama bir oda dolusu Asi'den bahsediyorsun; bu adamlar ucuz atışlar yaparlar."

İnliyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Haklısın. Şimdi Fırtına, onları tamamen ortadan kaldırabilirim."

"Kolayca." Kıkırdıyorum. "Sertmiş gibi davranmayı seviyorlar ama kavgadan ilk kaçanlar da onlar oluyor."

"En az kavga eden takım onlar değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, sahaya hücum etmek ya da bir takımın bize hücum etmesi konusunda endişelenmek zorunda olmamak güzeldi. Burada tam tersi."

Bir an için gözlerini kaçırıyor ve sonra "Baltimore'u özlüyor musun?" diye soruyor.

Kimsenin beni duymasını istemediğimden, biraz daha yaklaşmak için öne doğru eğiliyorum. En azından, kokusunu derin derin içime çekerken ve gözbebeklerine dağılmış küçük altın benekleri yakalarken kendime böyle söylüyorum.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Fırtına ve toplum etrafında bir hayat kurdum. Dürüst olmak gerekirse, bu takası beklemiyordum ve olası bir takas söylentileri çıktığında bunları geçiştirdim. Fırtına'nın beni takas edeceğini hiç düşünmemiştim ama yanlışmışım."

"Üzgünüm, bunun bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Harika değil." Garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Ama Chicago'ya döndüğüm için mutluyum. Dediğin gibi, aileme yakın olmak güzel, özellikle de Milly evlendikten sonra. Çocuk sahibi olmaya başladığında yanında olmak istiyorum."

"Yakında deneyecekler mi?" Natalie heyecanla ellerini birbirine kenetler.

"Biliyor musun" -çenemin yan tarafını kaşıyorum- "Ona yumurtlama ve seks programını gerçekten sormadım. Belki bu gece ona mesaj atarım."

Natalie bir an duraksıyor ve başını öne eğiyor. "Sen nasıl bir ağabeysin ki kız kardeşinin adet döngüsünü bilmiyorsun?"

Sırıtarak cevap veriyorum, "Görünüşe göre boktan bir tane."

"Biliyor musun Cory, eğer onunla bisiklete binmiyorsan, yeterince önemsemiyorsun demektir." Parmağını masaya vuruyor. "Periyotlar gerçektir. Bisiklete bin kardeşim. Milly bunu takdir edecektir."

"Sen . . . bana adet görmemi mi söylüyorsun?"

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Sana bir şey yapmanı söylemiyorum, sen yetişkin bir adamsın, kendi kararlarını kendin verirsin. Ben sadece kız kardeşinle bağ kurman için başka bir yol öneriyorum."

"Çok düşünceli." Gülüyorum.

İkimiz de içkilerimizden birer yudum alıyoruz ve sanki buna inanamıyormuş gibi daha da yaklaşıyor, yana bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Az önce sana adet görmeye başlamanı mı söyledim?"

Başımı salladım ve "Bana söylemedin. Sen önerdin." Göz kırpiyorum ve saçının bir tutamını çekştirirken kıkırdıyor.

"Eve döndüğümde tüm bu konuşmayı yeniden düşünmek ve her saniyesinden pişmanlık duymak için sabırsızlanıyorum."

"Her saniye mi?" Onu ayağımla şakacı bir şekilde dürtmeyi çok isteyerek soruyorum. Dürtü o kadar yoğun ki, bacağım ağırlaşmış ve bir bungee kordonuyla kilitlenmiş, serbest bırakılmaya hazır hissediyor.

"Belki her saniye değil. Barda selam verirken kendimi tuttum."

"Yüzünü göğsüme çarptıktan sonra." "Oldukça yumuşaktı."

"Pardon? Sarkık olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Biliyor musun, ayağımı ağzımdan çıkarırken bana izin verir misin?"

"Yardım ister misin?"

Ayağını çıkarıyormuş gibi yapıyor. "Anladım." Başını sallayarak ekliyor: "Ve az önce ağzımdan ayağımı çıkarıyormuş gibi yaptığımı inanamıyorum. Sanırım hazır başlamışken bırakmalıyım."

"Şimdi gidemezsin, işler gerçekten utanç verici bir hal almaya başladı."

Beni işaret ediyor, vücudundaki canlılık küçük bir parçanın canlandığını hissettiriyor. "Senin için söylemesi kolay, çünkü kendini utandıran sen değilsin."

"Sana kendimle ilgili utanç verici bir hikaye anlatmamı isteme şeklin bu mu?"

"Yani, eğer isterseniz, elbette, beni aydınlatmaktan çekinmeyin."

"Sanırım ben iyiyim."

"Ne?" Gözleri mizahla açıldı. "Olmaz, bunu teklif edip sonra da geri alamazsın."

"Şey, bir zaman vardı-"

"Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Masamıza doğru gelen başka bir erkek sesiyle midem sıkışıyor.

Kahretsin.

Evli. O lanet olası evli.

Gülümseyerek dünyanın en şanslı adamlarından biriyle tanışmayı beklerken başımı kaldırdığımda Jason ve nişanlısının yanımda durduğunu görüyorum, Jason'ın gözleri bana odaklanmış.

Natalie bir şeyler mırıldanır ve içkisinden yudumlarken kıkırdar.

Kafam karıştı, göğsümü işaret ettim ve "Benimle mi konuşuyorsun?" dedim.

Başını sallıyor ve omzumu kavıyor. "Sen gerçekten de bir ."

Dottie belinden eğilir. "Dikkatli olun, arkadaşlarını ara sıra dudaklarından öptüğü biliniyor."

Jason omuz silkiyor. "Sadece işleri gerçek tutuyorum."

Kayıtsızca kolumu masanın üzerine koyuyorum ve "Arada sırada öpüşmeye karşı değilim. İki acemi olduğumuz ve buradaki birkaç kişiyle uyum sağlamam gereken bir itibarım olduğu bir takım etkinliğinde karşıyım."

Jason bilerek burnuna vuruyor ve sonra parmağını bana doğru sallıyor. "Anladım. Takımın önünde öpüşmek yok."

"Ya da dudaklarını benim için kutsal tutmaya ne dersin?" Dottie sorar. "Bu daha normal olurdu," diye ekliyor Natalie.

"Ben ne zaman normal oldum ki?"

"Doğru." Natalie daha çok kardeşine bakacak şekilde kayıyor. "Dışarı mı çıkıyorsunuz?"

Dottie başını salladı ve bana bakarak, "Yarın benim için erken bir toplantı var. Lütfen bizimle gelmek zorundaymışsın gibi hissetme."

Biraz daha kalacağına içimde bir umut yeşeriyor ama bunun aptalca bir umut olduğunu biliyorum. Büyük olasılıkla kocasına geri dönmek zorundadır ve kocası onun makyajını çıkarışını, güzel, el değmemiş yüzünü ortaya çıkarışını izleyecektir. Giydiği elbiseyi çıkarmasına yardım edecek ve

yerde birikmesini izleyecek. Ve sonra yatmaya hazırlanırken banyoda sutyen ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden kasıla kasıla yürümesini izler.

Kahretsin, bunu düşünmek bile beni kıskanç bir aptala dönüştürüyor.

Natalie önce bana sonra da yüzünde gergin ve endişeli bir ifade olan Dottie'ye bakıyor, sanki çaresizce Natalie'ye bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Sanırım ben de çıksam iyi olacak. Yarın Joseph'i ziyaret edeceğim ve yorgun olmak istemiyorum." *Lanet olsun.*

Ben de ayağa kalkıyorum ve Jason'ın elini tutuyorum. "İyi geceler dilerim. Bir ara bir araya gelip konuşmalıyız."

Jason'ın gözleri parlıyor. "Seninle böyle bir fırsat yakalayabilmek için ne kadar öleceğimi bildiğini sanmıyorum."

Kıkırdıyorum. Jason'ın heyecanı eğlenceliydi. "Pekâlâ. Numaran bende var, seni arayacağım."

Jason Dottie'nin elini çeker ve onu karşısına oturtur. "Az önce sertleştim ve kimsenin görmesine izin veremem."

Dottie başını sallar. "Onunla neden çıktığımı bilmiyorum." "Nedenlerini sıralamamı ister misin?" diye sorar.

Dottie hemen başını sallar. "Hayır. Seni tanıyorsam, bütün gece burada oluruz."

"Uzun bir liste."

Dottie onun elini tutarak bana hızlıca el sallıyor ve "İyi geceler Cory" diyor.

Kalkmaya başlıyorlar ve ben birkaç adım uzaklaşan Natalie'ye dönüyorum. Ellerini birbirine kenetlemiş, bana küçük bir gülümseme veriyor ve "Seninle tekrar konuşmak güzeldi" diyor.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum. "Sen de Natalie," diyorum, adı dilimden bir şiir gibi yuvarlanıyor, pürüzsüz ve ipeksi.

El sallıyor ve sonra hızla Jason ve Dottie'ye yetişiyor, beni çok daha fazlasını ister halde bırakıyor.

"Orson'ın kız kardeşi için bir şeyin var mı?" Maddox barda yanıma gelirken soruyor.

Jason, Dottie ve Natalie gittikten sonra kalıp daha fazla erkekle konuşmaya karar verdim. Benimle konuşmak için pek de heyecanlı olmadıklarını söyleyebileceğim birkaç kişi vardı ve sonra bana daha fazla zaman ayıran bazı samimi çocuklar. En çok da yedek kulübesiyle bağlantı kurmuş gibiydim. En iyi tanımam gereken oyuncular olan saha içi oyuncuları soğuk ve mesafeli görünüyordu, bana neredeyse hiç zaman ayırmıyorlardı.

Denemediğim için de değil. İlk takas edildiğimde bu adamların arasına girmeye çalıştım ama onları etkilemek neredeyse imkansızdı ve nedenini bilmiyorum. Yani, kötü bir şöhretim yok ve beni bir yük değil, bir varlık haline getirecek yılların deneyimine sahibim. *Sanki o kadar dar görüşlüler ki, kendi egolarının ötesini göremiyorlar.* Aptallar.

Benden önceki birinci kalecileri takım için pek bir şey yapmıyordu; aslında sezon başında transfer edilmişti. Sekizinci pozisyonda vuruş yapıyordu ve pek bir katkısı yoktu. Onun yerini almamdan dolayı üzgün olduklarını düşünemiyorum. Bir de kontratımın Asilerin maaşının büyük bir kısmını kapladığı düşüncesi var. Ama bu benim suçum değil; bu kadar büyük bir şeyi üstlenmek istedikleri için ön ofislerinin suçu.

Şu anda hiçbir fikrim yok, her şey çok kafa karıştırıcı. Ama daha da kafa karıştırıcı olan Maddox Paige'in gelip benimle konuşması. Sezonun ikinci yarısında benimle belki beş cümle konuştuğuna eminim, bunlardan biri de bu kadar çok para aldığım halde maça çıkmadığım için beni azarlamaktı.

Belki de maaş skalası meselesidir.

İçimi beklerken kollarımı düzeltiyorum ve "Natalie bir arkadaş" diyorum.

Maddox homurdanıyor ve bira şişesini dudaklarına götürüyor. "Tamam." İçkisinin üzerinden bana bakarken iğneleme yaptığı çok açık. "Demek bu yüzden her fırsatta gözlerinle onu beceriyordun."

Kahretsin.

Yüzümü sabit tutarak, "O bir arkadaş." diyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Omzuma sürtünüyor, ben bir yöne bakarken o diğer yöne bakıyor. "Evli olduğumu duydum. Yerde olsam dikkatli olurum."

"Senin için ne önemi var?" Ben soruyorum.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, başı bana doğru eğiliyor ama gözlerini partinin geri kalanından ayırmıyor. "Çünkü sende yeterince

Bu takım söz konusu olduğunda olumsuz basın etrafınızı sarıyor. Gazetelere yansıyan bir ilişki de isteyeceğiniz son şey olmalı."

"Umursuyormuş gibi davranıyorsun." Natalie'yle herhangi bir ilişki yaşamaya hiç niyetim yok, her ne kadar kafam onu düşünmeden duramıyor gibi görünse de. Zihnim onu kollarıma alıyor olabilir, ama iş düşüncelerimi gerçeğe dönüştürmeye gelince, ben o adam değilim. Evlilik kutsaldır. Sadakatsizliğe yer yoktur. Ellerimi kendime nasıl saklayacağımı da biliyorum.

"Bu takımı önemsiyorum." Gözleri vücudumdan aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, istenmeyen bir mukus tabakası gibi hissettiren kalın bir yargılayıcı bakışla beni değerlendiriyor. "Senin hakkında tam olarak söyleyemeyeceğim bir şey."

"Bu da ne demek şimdi? Ben bu takımı önemsiyorum."

"Elbette." Alaycı bir şekilde sırtıyor ve sonra omzuma vuruyor. "Ömür boyu Bobbie. Değil mi, kardeşim?"

Ve böylece havalanıp kısa ve ikinci kalecimize katılıyor.

Ömür boyu Bobbie mi? Bu çocukça saçmalıkla benimle dalga mı geçiyor?

Eğer mesele buysa, yani gençken Bobbie taraftarı olmamsa, buna ayıracak vaktim yok. Kulüp binasının etrafında koşturup bunu duymak isteyen herkese artık bir Asi olduğumu kanıtlamaya çalışmayacağım ve sonuç olarak bu düşünce tarzımı sahaya taşıyacağım. Eğer bunu görmemeyi tercih ederlerse, bu onların bileceği bir şey.

"Odaklanıyor musun?"

"Evet, Tanrım," diye mırıldanıyorum, kolumu alnıma sürterek.

"görünmüyor. Topa vuruşun berbat, Cory."

Nefes vererek sopayı kalenin üzerinde hafifçe sallıyorum ve sonra omzuma doğru kaldırıyorum. "Sadece topu at, Milly."

Sopa omzuma vuruyor ve sonra pozisyonumu alıyorum, topu attığında kas hafızam devreye giriyor ve ellerimi vuruş bölgesine doğru sürerek topla buluşuyorum. Ama topu tekrar ortaya atmak yerine omzumu eğiyorum ve topu filelere gönderiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sopayı omzuma geri götürüyorum. "Odaklanmıyorsun."

"Tekrar söyle, Milly. Bir daha söyle."

Atış ağının arkasında duruyor, toplar elinde ve bana bakıyor. Bu bakışı biliyorum. Mutlu değil ve ben de bunu duymak üzereyim.

Altındaki kovaya atılan topların çıkardığı sesler D1 Athletics'in boş kafeslerinde yankılanıyor. Çocuklar ve Milly, kafesler bana kalsın ve tanıdığım en iyi vuruş koçuyla biraz vakit geçirebileyim diye kapanıştan sonra kapıları kilitlediler. Ama buraya geldiğimden beri kafamı toparlayamadım. Milly'nin sürekli bunu işaret etmesi de yardımcı olmuyor.

Ve "odaklanma" eksikliğimin Maddox'un geçen geceki ayrılık sözleriyle hiçbir ilgisi yoktu, ama her şey Natalie'nin siyah elbisesinin içinde görüldüğüyle, koyu renk kirpiklerinin arasından bana gülümsemesiyle ve konuşurken bana doğru eğilmesiyle ilgiliydi. Deli olabilirim, ama sanki orada bir şey varmış gibi hissettim, sadece arkadaşça davranmasından daha fazlası.

Durumu yanlış okumadığımı ve gerçekten özel bir şeylerin filizlenmekte olduğunu dilemek beni tam bir pislik yapar mı?

Aramızda mı?

Muhtemelen.

Maddox'un sesi kafamın içinde çınlıyor, o piçin ifadesi her tekrarlandığında fiziksel olarak hasta hissetmeme neden oluyor.

İsteyeceğiniz son şey, bir ilişkinin gazetelere yansımasıdır.

Natalie ile konuşmak için duyduğum güçlü arzuya rağmen, evli bir kadınla ilişki yaşamayı asla düşünmem. Bu benim kanımda yok. Bugünkü makaleyi okuduktan sonra ihtiyacım olan son şeyin adımın bir ilişkiyle anılması olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tencere dibin kara seninki benden kara mı? Cory Potter'ın kendi Asilerimizi azarladığı eski görüntüler ortaya çıktı. İğrenç. Pislik. Hileci. Hepsi de takım arkadaşlarını tanımlamak için kullanılan kelimeler. Geçtiğimiz sezon sahada bir arbede yaşandığında takımı için ayağa kalkmamasının nedeni bu muydu? Bu yüzden mi kariyerinin en düşük ikinci yarı vuruş ortalamasına sahipti? Acaba bilerek mi vurmuyor düşündürüyor. Sevgili siyah kırmızımız hakkında hâlâ aynı şekilde mi düşünüyor?

Düşüncelerimi bölen Milly sordu, "Neler oluyor? Hiç böyle değilsin. Vuruşun patlamıyor, omzun sanki yorgunmuşsun gibi her vuruşta eğiliyor ve göbeğinden güç gelmiyor. Bu benim şekillendirdiğim Cory değil."

Pes ederek sopamı bırakıyorum ve enseme tutuyorum, hayal kırıklığı beni tamamen yutuyor.

"Onu aklımdan çıkaramıyorum Mills."

"O mu?" Milly'nin alnı kırışıyor ve sonra farkına varıyor. "Natalie mi?"

Başımı salladım. "Evet. Aklımı kaçırmak üzereyim. Geçen gün onu Rebels etkinliğinde gördüm ve yemin ederim, sanki oda bizi bir araya getiriyordu. Uzak durmaya çalıştım, kendime takım arkadaşlarımla konuşmaya devam etmemi söyledim ama gece ilerledikçe ona gitme, en azından bir merhaba deme ihtiyacı hissettim, böylece gülümsemesine küçük bir bakış atabilirdim."

"Cory . . ."

"Biliyorum." Vücudumu yere indiriyorum, uzun bacaklarımı çimlere doğru uzatıyorum ve ellerimi arkama yaslayarak Milly'nin tepkisini izleyecek pozisyonda duruyorum. "Bu gerçekten çok kötü. Ama odaklanabildiğim tek şey bu." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Kafamı boşaltmam lazım. Kendimi bu durumdan uzaklaştırmalı ve derin bir nefes almalıyım."

Milly kovanın üzerine oturur ve dudaklarını yana bükerek önüne bir top atar.

"Neden bizimle St. Croix'e gelmiyorsun?"

"Ne?" Milly'nin St. Croix'a gittiğinden habersiz sordum.

"Çocuklar sezon başlamadan hemen önce tatile çıkmayı severler, bahar antrenmanlarına katılmadan önce bir kez daha dinlenmenin bir yoludur . Bu yıl St. Croix'i seçtiler. İki hafta içinde gidiyoruz. Sen de gelmelisin. Rahatlamak ve her şeyi unutmak için mükemmel bir zaman olur."

"Kim seninle geliyor?" Bahar antrenmanlarından önce bir plajda takılma fikri inanılmaz cazip geliyor, özellikle de kendimi arafta yaşıyormuş gibi hissettiğim için, Natalie sürekli aklımda.

"Knox ve Emory. Jason ve Dottie. Ve sanırım arkadaşları Holt da gelecekti ama karısı ikinci bebeklerini doğurmaya hazırlandığı için iptal etmek zorunda kaldılar ve bir oda boş kaldı. Eminim senin de gelmeni çok isterler."

Bunu düşündüm. "Bu bir çiftin saçma sapan bir şeyi mi? Üçüncü tekerlek olmak beni daha iyi hissettirmeyecek."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Öyle bir şey değil. Tam anlamıyla rahatlıyoruz, içiyoruz, yüzüyoruz ve eğleniyoruz. Son katıldığım birkaç tanesi süper rahattı. Bunu düşündükçe, kafanı boşaltmana yardımcı olacağını daha iyi anlıyorum."

"St. Croix'ya hiç gitmedim," diyorum, cevabımın ne olacağını bilerek.

"Burası tropik bir cennet, yüzmek için parlak mavi sulara ve nefes kesici şnorkel noktalarına sahip . . . en azından ben öyle duydum. Adadaki en iyi tatil köyünde kalıyoruz ve hemen suyun üzerinde. Yakın geleceğimizde tekne turları, gün batımı yelkenleri, masajlar ve bol bol içki içmeyi planlıyoruz."

Gülümseyerek, "Beni şnorkelle yüzerken yakaladın." dedim.

Gülümsemesine karşılık veren Milly ayağa kalkıyor ve bana da aynısını yapmam için el sallıyor. "Artık kafan rahatladığına göre işimize geri dönelim. Bana bir kova sağlam vuruş borçlusun. Bana verdiğin yarım yamalak çabayla bu atış kafesinden çıkmamızın imkanı yok."

Sopamı alıp pozisyonumu alıyorum, Koç Milly geri döndüğü ve beni forma sokmaya hazır olduğu için şükrediyorum. Şefkatli, iyi bir dinleyici ve çok iyi bir *koç*. Küçük kız kardeşimden başka bir şey beklemezdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

CORY

Kapımıza doğru ilerlerken Carson, "Bizimle geleceğin için çok heyecanlıyım," diyor. "Jason seni görünce çıldıracak."

"Onlara söylemedin mi?"

Carson başını sallıyor, eli kız kardeşimin elini sıkıca kavramış. "Hayır, Jason'ın tepkisini bizzat görmenin daha iyi olacağını düşündüm. Sen yanındayken Jason'ın yaptığı gibi yetişkin bir adamın başka bir yetişkin adam için ağladığını hiç görmemiştim. Asiler'e takas edilmesiyle ilgili olarak onu rahatlatan şeylerden birinin de senin takımında olman olduğunu söyledi. Seni idol olarak görüyor, dostum."

"Sanki da," diye homurdanıyor Milly onun yanında.

"Benim önümde onun taşaklarını ezme Mills. Adamı biraz haysiyetli bırak."

Carson gülüyor ama biraz utandığını biliyorum. Milly ile ilk çıkmaya başladığında, ben sersemliğini gizlemeye çalıştığını gördüm. Her zaman soğukkanlı davrandı, bir beyzbol oyuncusu olarak benden etkilendiğini gösterdi ama kız kardeşimin onun için ünlü ağabeyinden çok daha önemli olduğunu açıkça belirtti. Carson'ı bana kazandıran da bu oldu. Bu ve kız kardeşimi gerçekten ne kadar önemseydiği ve yürüdüğü zemine ne kadar taptığı.

Özel uçağımızın kapısına vardığımızda Milly, "İşte Emory ve Knox," diye seslendi.

Knox, Emory'nin yanağını nazikçe okşadığı yerden başını kaldırıyor ve bizi fark ediyor. Gözleri bana takılınca parladı. Beni bir erkek gibi kucaklıyor ve şöyle diyor: "Kahretsin, Cory Potter'ın geleceğini bilmiyordum. Jason altına işeyecek."

Jason bana bu kadar taparken onunla aramda güvenli bir mesafe bırakmam gerektiğini düşünmeye başladım.

"Selam Emory," diyorum Knox'un kız arkadaşına. "Nasıl hissediyorsun?"

Küçük hamile karnına dokunuyor ve bana hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Harika. Teşekkür ederim. Bizimle geleceğin için çok heyecanlıyım."

"Ben de. Milly-"

"Lanet olsun, Cory Potter'ın burada ne işi var?" Jason arkamdan yaklaşıp kollarını bedenime doluyor ve elleriyle göğsümü kavırıyor. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun." Sırtımdan derin nefes aldığını hissediyorum. "Neden bu kadar güzel kokuyorsun? Dottie, bebeğim, kokla onu."

"Lütfen adamı koklamayı bırak. Kendini utandırıyorsun," diyor Dottie, başını hafifçe sallayarak ama gözlerinde hayranlıkla. Adam onu kızdırıyormuş gibi görünebilir ama gerçekte hepsi sevgi. Onun sert yanlarını yumuşatıyor. Tamamen zıtlar ama birbirlerini tamamlıyorlar.

Beni bırakan Jason, "Gerçekten bizimle mi geliyorsun?" dedi.

"Evet. Milly blokta fazladan bir odanız olduğunu söyledi, ben de düşündüm ki-"

"Aman Tanrım, çocuklar, banyoda bir çift vardı ve bunu yapıyorlardı. Kabini sallıyorlardı ..." Natalie'nin sesi beni görünce kayboldu. Yüzü kıpkırmızı oldu ve hemen . "Cory, merhaba. Senin de geldiğinin farkında değildim."

Milly öne çıktı ve "Benim hatamdı" dedi. Benimle göz göze geldiğinde yüzündeki suçlu ve özür dileyen ifadeyi görebiliyorum çünkü ikimiz de Natalie'nin burada olmasını beklemiyorduk; uzaklaşmaya çalıştığım tek kişinin. "Holt'un yerini almasının sorun olmayacağını düşünerek onu davet ettim."

Dottie onunla Milly arasında bir hareket yapar. "Büyük beyinler benzer düşünür. Holt'un odasını Natalie'ye de önerdim."

Bu iş biraz garipleşti.

Ve bu çiftlerin gezisi olmayan ama çiftlerin gezisi olan bir gezi olduğu için Natalie'nin kocasının ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorum, çünkü lanet olsun. Daha iyi ne olabilir ki?

Kimse bir şey söyleyemeden ben öne çıktım ve "Eve gidebilirim, önemli değil. Natalie, eminim güzel bir yolculuğu hak ediyorsundur."

"Saçmalama." Knox devreye girer. "Uçakta bir sürü yer var. Ne kadar çok o kadar iyi."

Sırtımı sıvazlıyor ve grubu koridordan geçirerek bizi bekleyen uçağa götürecek olan kapı görevlisine götürüyor.

Knox ve Emory önden gidiyor, onları Jason, Dottie ve Natalie takip ediyor, ben ise bir an için geride duruyorum.

Carson ve Milly el ele uçağa doğru yürümeye başlarken Milly duraklıyor, beni bekliyor. Hareket etmediğimi görünce Carson'a devam etmesini söylüyor.

Milly'nin benimle yalnız kalma ihtiyacını hisseden Carson elinin arkasına hızlı bir öpücük konduruyor, çantasını omzundan alıyor ve uçağa doğru yöneliyor. Carson uzaklaşınca Milly elini koluma bastırıyor ve "Çok ama çok üzgünüm Cory. Hiçbir fikrim yoktu."

Gözlerinde o kadar çok pişmanlık var ki, başlıyorlar.

Onu hemen kucakladım ve "Mills, önemli bir şey değil, üzölmene gerek yok" dedim.

"Sormam gerekirdi. Odayı boş bırakacağımızı düşünmüştüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapma. Sorun yok." Derin bir nefes alıyorum. "Ama sanırım daireme geri döneceğim. Rahatsız etmek istemem-"

"Lütfen gitme. Tatilde olmam gereken süre boyunca senin için endişeleneceğim."

"Ben Rian ve Sean'la takılırım," diyorum, bu fıkirden zaten hoşlanmamıştım. Kardeşlerimizi seviyorum ama İrlandalı ikizler oldukları için Milly ve benim gibi bir bağları var ve onların gerçek kankalığına üçüncü tekerlek olmak, taşaklarımı paslı bir bıçakla gıdıklamak kadar çekici geliyor.

Milly geri çekilir ve başını sallır. "İkimiz de biliyoruz ki seni tesiste çalıştıracaklar ve şu anda ihtiyacın olan son şey çalışmak. Lütfen bizimle gel."

"Bir oda kaldı, sence o odaya ne olacak? Natalie ile mi paylaşacağım?"

"Tabii ki hayır." Milly elimi tutuyor ve beni uçağa doğru yürötmeye başlıyor. "Burası çok büyük bir tesis Cory, başka bir oda tutarız. Birbirimize yakın olmayabiliriz ama en azından biraz mahremiyetin olur. Şöyle düşün. Tatile çıkacaksın ve Natalie'yle arana mesafe koyacaksın. Bu bir kazanç."

"Şimdi de böyle diyorsun."

"Emin misiniz?" Kredi kartımı şık mermer tezgahın üzerine vurarak soruyorum.

"Evet efendim, üzgünüm. Hepimiz doluyuz. Bu hafta gerçekleşecek büyük bir konferansımız var. Bütün gün içeride olacaklar, havuzda yer kaplamayacaklar ama maalesef başka odamız yok."

Sadece benim şansım.

Holt ve eşine ait olması gereken süitin bana verdiği anahtar kartını alıyorum ve ellerinde kokteylleri olan, bavulları belboy tarafından odalarına götürölen grubumun yanına gidiyorum.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, seni tatil köyünün karşı tarafına koyduklarını tahmin ediyorum, ha?" Jason soruyor. "Piçler."

Keşke şu anda karşı karşıya olduğum sorun bu olsaydı.

"Aslında"-derin bir nefes alıyorum, gözlerim Milly'de-"fazladan odaları yokmuş. Hepsi dolu."

"Ne?" Knox önce resepsiyona, sonra tesisin çevresine bakarak soruyor.

"Burada neredeyse hiç kimse yok; fazladan bir odaları bile yok mu?"

Başımı salladım. "Görünüşe göre bu hafta burada bir konferans varmış."

"Oh," diyor Jason, aramıza bakarak. "Huh."

Hepimiz kafamızdaki hesaplamaları yaparken gruptaki sessizlik giderek artıyor. Üç çift. . cennette yalnız kalmak isteyen üç çift, bir bekar erkek ve bir evli kız.

Dört oda.

Kafamda çözmeye çalışsam bile, işe yarayacak olası bir senaryo düşünemiyorum.

"Şey, paylaşabilirim-"

Carson, Milly'nin sözünü keserek, "Sakın söyleme," diyor. "Bu benim sezondan önceki son eğlencem. Bunu karımın benimle aynı yatağı paylaşmadığı bir senaryoda geçirmeyeceğime adım gibi eminim."

"Carson-"

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Ben de olsam aynı şekilde davranırdım." Natalie'ye bakarak ona küçük bir gülümseme veriyorum ve anahtar kartını uzatıyorum. "Odayı alabilirsin. Ben başka bir tesise gideceğim."

Jason mızımız bir sesle, "Adanın bu tarafındaki tek tatil köyü burası," diyor ve ardından, "Sanırım ağlayabilirim."

Dottie gözlerini kocaman devirerek, "Kendine gel," diyor. "Bu bir sorun değil. Hepimiz yetişkiniz. Natalie ve Cory bir odayı paylaşabilir. Ne de olsa çekyatlı bir süit. Bir şey olmaz." Bu konuda çok rahattı ama Natalie'nin kocası bu konuda ne düşünürdü? Ve Jason evli kız kardeşiyle aynı süiti paylaşacağım için neden daha fazla kızmasın ki? Bana o kadar mı güveniyor?

Natalie benim karım olsaydı, tropik bir cennette bir hafta boyunca başka bir adamla aynı otel odasında uyumasını hiçbir şekilde kabul etmezdim.

Natalie uzun, siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Yani, eğer sen de istiyorsan benim için sorun yok. Odada uzun süre kalacak değiliz; sadece uyuyacak bir yer."

Sadece uyuyacak bir yer. Tamam.

Tabii ki o da bunu böyle görecektir, çünkü evli birine aşık olan o değildir.

Odaya girdiğinde nefesimin nasıl boğazımda düğümlendiğini görmüyor.

Zihnimde sürekli tekrarlanan onun düşüncelerini duymuyor.

Ve gece geç saatlerde zihnimde canlandırdığım kirli görüntüler hakkında hiçbir fikri yok.

" zaman halloldu. Hadi kokteyl alalım," diyor Dottie ve Jason'ın elini tutup bara doğru ilerliyor.

"Knox ve ben yerleşeceğiz," diyor Emory, ama Knox'un kız arkadaşına doğru eğilip ağzını boynunda gezdirmesinden, yerleşmenin aslında seks yapmak anlamına geldiğini tahmin ediyorum.

"Biz de," diyor Carson, eli Milly'nin kalçasını sıkıca kavıyor. Koruyucu bir içgüdü devreye girerek adama onun kız kardeşim olduğunu hatırlatıyor ama çenemi kapalı tutuyorum. Onlar yıllardır evliler. O artık benim korumam altında değil.

Jason, Dottie'nin bara gitmesini engeller ve "Bebeğim, hepsi seks yapacak, neden içki alıyoruz? Hadi sevişelim."

Dottie duraklar ve düşünceli bir şekilde tavana bakar. "Sikini ağzıma almak varken neden kokteyl içeyim ki?"

Tanrım.

Jason'ın gözleri açılıyor ve sonra kararıyor. Onu doğruca asansörlere çekiyor ve ben bagajlarını teslim eden tüm belboylar için korkuyorum.

Bir sonraki nefesimi alamadan, üç çift de asansör doğru ilerliyor ve elleriyle birbirlerini hırpalayarak beni Natalie ile lobide bırakıyorlar.

Bu çok garip.

Ensemi kaşıyarak ona baktım ve "Bir içki ister misin?" dedim.

"Evet," diye cevap veriyor bir yudumda ve böylece ikimiz de bara yöneliyoruz.

Yudumla.

İçkisini barın üzerine koyar.

Havuza bakar.

Yudumla.

Saçını kulağının arkasına iter.

Yudumla.

Dudaklar.

Swallows ... bana doğru döndü.

"Biliyorsun, konuşabiliriz."

Biramı dudaklarıma götürmeden önce rahatsızca gülümsüyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ne kadar garip ve katı davranıyorsun. Burası sadece bir oda, Cory. Gecenin bir yarısı seni zehirleyecek değilim ya."

Biramı geri aldım ve gülümsedim. Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor?

Adam hangi cehennemde bu arada? *Onun için çok kızgınım.* Aptal.

Natalie'yi üç kez gördüm ve kocası yok mu? Onunla birlikte etkinliklere gelmeyi umursuyor mu? Tatiline? Aklı nerede?

Kocasından ses çıkmamasına daha da sinirlenerek, bu konuşmayı daha da rahatsız edici hale getirmeye karar veriyorum, çünkü cevap almadan haftayı geçirebileceğimi sanmıyorum.

Bardağımı barın üstünde çevirerek, "Sana bir şey sorabilir miyim, kızmazsın değil mi?" diye sordum.

"Kızmamak mı? Böyle bir şey söylediğinde kendini başarısızlığa hazırlıyorsun."

"Biliyorum," diyorum bardağıma bakarak. "Ama bir süredir beni rahatsız eden bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Tamam," diyor, şüpheli görünüyor. "Herhangi bir söz veremem ama sorabilirsin."

"Eğer kızarsanız, bu harika bir yaşam ortamı yaratacaktır."

Kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Beni kızdırırsan Jason ve Dottie'yle birlikte olacağımdan emin olabilirsin ve sanırım ikimiz de Dottie'nin bu durumda nasıl bir gazaba uğrayacağını biliyoruz. Jason'ın seninle ilgili konularda kızgınlığını dile getiremeyecek kadar yalaka olduğundan eminim."

"Evet, ama Dottie"-Çenemin kenarını sıkıp başımı sallıyorum
-"ciddi şekilde korkutucu olabilir."

"Onu seviyorum ve kardeşim için mükemmel biri ama evet, bazen çok korkutucu olabiliyor." Kendi ayağıyla ayağımı dürtüyor. "Şimdi oyalanmayı bırak ve sor ki bu sorudan sonra bir iğneye ihtiyacım olup olmadığına karar verebilelim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek bunu sormanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum ama aklımdan geçenlerden daha iyi bir şey düşünemiyorum. "Kocan bir otel odasını paylaştığımızı öğrenirse üzülmez mi?"

Natalie içkisini ağzına götürürken gözlerinin arasında derin ve neredeyse ... kızgın bir kırışıklık oluşuyor.

Kahretsin.

Sorunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Ama yavaş yavaş içimi kemirmeye başladı. Nerede o? Neden burada onun elini tutmuyor, belini sıkıca kavramıyor? Neden ona gülümsemiyor, ne kadar harika bir kadın olduğunu söylemiyor ya da neden Jason'la şakalaşmıyor, ona takılmıyor?

"Kocan mı?" diye soruyor sonunda.

"Haddim olmadığını biliyorum,
ama ben-" "Ben boşandım."

"-sormadan edemedim, bekle . . ." Başımı ona doğru eğiyorum. "Ne dedin sen?"

Bara doğru döner ve elini sallayarak barmeni yanına çağırır. Barmen siparişi için başını salladığında, kadın bir shot tekila ister. Barmen ona bir shot doldururken, "Ben boşandım. Yakın zamanda."

Vay

canın

a.

Lanet

olsun

Tepkimi, damarlarımda pompalanan sevinci, yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi ya da gökyüzüne vermek istediğim yumruk pompasını saklamaya çalışıyorum. Dilimin ucuna gelen "şükürler olsun"u ve ayaklarımın katılmak istediği aptalca dansı kendime saklıyorum, çünkü bu uygun bir tepki değil.

Ama . . .

Lanet olsun.

Natalie boşanmış. Bekar. Özgür. *Müsait.*

İçimde barındırdığım bu duygular, onu daha iyi tanıma ihtiyacı, ona dokunma dürtüsü, artık sınır dışı değiller.

Bir hamle yapabilirim.

Kendimi toparlayarak, "Kahretsin, özür dilerim Natalie. Hiçbir fikrim yoktu."

Omuz silkiyor, ruh hali gariplikten kayıtsızlığa doğru değişiyor. Kadehi önüne koyduğunda hızla geri alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bir süredir ayırıyoruz. Bunu kabullenmeye başladım."

Eğer bir barda içki içiyorsa, kocası olduğundan bahsettiğine göre pek de öyle görünmüyor.

Gülümseyerek, "Merak etmeyin, Amerika'ya döndüğünüzde karısıyla aynı otel odasını paylaştığınız için peşinize düşen bir koca olmayacak" diyor.

Tavrındaki değişimi, gülümsemesizliğini görünce yüzümü ona dönüyorum ve olabildiğince empatik olmaya çalışıyorum. "Bunun için endişelenmiyorum," diyorum usulca. "Ama konuyu açtığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Eminim kafa karıştırıcı olmuştur. Bu konuda fazla konuşmuyorum." Çok konuşmuyor musun? Ben "hiç" diyeceğim. Milly boşandığını nasıl bilmiyordu? Carson, Jason ve Knox dedikoducu. Mümkün olan en iyi şekilde. *Peki Milly nasıl bilmiyordu?* Natalie'nin bu konuda kimsesi var mıydı? Dottie? Jason? Bir arkadaşıyla?

"Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım," diyorum, konuşmak istediğini umarak, bana güvenirken rahat hissetmesini umarak. Eğer bir şey varsa, önce bu kadının arkadaşı olmak ona bu konuda yardımcı olmanın en iyi yolu olabilir ve sonra hazır olduğunu düşündüğümde, o-

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Hayatımı yaşayacağım," diyor ve bir kadeh daha istiyor. "Yirmili yaşlarımda ortasındayım ve hayatımı hiç yaşamadım. Bu yüzden yapacağım şey de tam olarak bu. Erkek arkadaş yok, sadece kaçamaklar." Bir kadeh daha içtikten sonra sandalyesinden kalkıyor. "Ben mayomu giymeye gidiyorum. Sonra görüşürüz, Cory."

Ben daha tek kelime edemedi otelin lobisine doğru yola koyuluyor ve beni barda tek başıma bırakıyor; palmye ağaçlarının çırpınışları ve okyanusun kucaklama sesleri bana eşlik ediyor, aklımda tek bir şey dönüp duruyor. *Sadece kaçamaklar.*

Milly ve Carson yanımdaki mavi şezlonglarda otururken başımı kaldırıp bakıyorum. İkisi de mayolarını giymiş, ikisi de fazlasıyla mutlu görünüyor... özellikle de Carson.

Neden çiftler tatiline çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm, özellikle de kız kardeşimle?

Gözlerimi tutarak, gözlüklerim neyse ki güneşi engelliyor, "Biraz hava almak için odanızdan çıkabildiğinize sevindim" diyorum.

Milly'nin yüzünün utançtan kızardığını görmek için yan tarafa bakmama gerek yok. Kız kardeşimi nelerden utandığını anlayacak kadar iyi tanıyorum ve Carson'la olan fiziksel ilişkisi de bunlardan biri.

"Milly'nin küpelerinden birini kaybettik," diyor Carson . "Onu aramak için birkaç saat harcadık, sonra fark ettik ki küpelerini yanında getirmemiş."

"Ah, şimdi çocuklar buna böyle mi diyor? Kayıp bir küpe mi arıyorsunuz?"

"Zekice, değil mi?" Carson bana sırtıyor.

"Küpeler hakkında konuşmasak olmaz mı, lütfen?" Milly mahcup bir çaresizlik içinde sorar. "Özellikle de kardeşimin önünde. Bu çok aşağılayıcı."

Carson hızla doğrulup, "Bu aşağılayıcı bir şey değil," dedi. "Kocanla biraz yalnız kalmak istediğin için utanma." Sesi sert ama sevgi doluydu.

Onu destekleyerek, "O haklı Mills. Kocanla vakit geçirmenin yanlış bir tarafı yok ama benimle bu konuda ayrıntıya girmeyelim, olur mu?"

"Ayrıntılara girmiyorduk," diye savunuyor Milly.

"Küpe aramak' terimi aklımı başımdan aldı. Böyle şeylere ihtiyacım yok."

Carson duraksıyor, uzaklara bakıyor ve sonra kıkırdıyor. "Dostum, şu anda senin kafanın içinde olmak için neler vermezdim."

"İnanın bana, şu anda beynimde çok fazla boktan şey dönüyor ve bunların hiçbirinin sizinle bir ilgisi yok."

Milly sıkıntılı bir nefes veriyor ve bana dönerek elini endişeyle koluma bastırıyor. "Cory, çok üzgünüm. Eğer Carson'la kalmak istiyorsan, Natalie'yle yatmanın benim için bir sakıncası yok."

"Siz ikiniz çarşafalarda küpe aradıktan sonra mı?" Yaltaklanıyorum. "Hayır, ben iyiyim Mills."

"Ne yani, benimle küpe aramak istemiyor musun?" Carson kıkırdarak soruyor ve sonra elini yüzüne sürüyor. "Kahretsin, bu Jason'ın söyleyeceği bir şey."

"Tamamen," diyorum. "Seni ele geçirmiş."

Carson yana bakıp Jason'ı kontrol ettikten sonra, "Sakın öğrenmesin; bunu yaşamama asla izin vermez," der.

"Söz veremem."

"İşiniz bitti mi?" Milly sorar. "Bu ciddi bir mesele Cory. Eğer benimle oda değiştirmek istersen, lütfen haber ver. Seni buraya getirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

ve şimdi Natalie ile aynı odayı paylaşmak zorundasın. Şu anda neler hissediyor olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Palmiye ağaçları ve yeşilliklerle kaplı tepelere bakınca Amazon ormanlarının ortasındaymışız hissediyoruz. "O boşanmış."

"Ne?" Milly sorar.

Göz ucuyla Carson'ın gözlüklerini indirdiğini ve "Ne?" diye sorduğunu görüyorum.

Başımı salladım. "Evet. Ona kocasının aynı odayı paylaşmamızı sorun edip etmeyeceğini sordum, o da boşandığı için endişelenmeme gerek olmadığını söyledi." "Ben ... o ... ?" Milly ne olduğunu anlamaya çalışarak sorar.

Haberler.

"Görünüşe göre bir süredir ayrılmış. Bu konuya çok girmedim ama tek bildiğim ortada bir koca olmadığı."

"Bunu beklemiyordum," diyor Carson, tekrar uzanarak. "Ben de beklemiyordum. Bundan nasıl haberimiz olmaz Carson?"

"Hiçbir fikrim yok Mills. Jason pek suskun sayılmaz. Özellikle de bir süredir böyle olması şaşırtıcı."

Milly tereddütle, "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sorar. "Yani, ondan hoşlanıyorum."

Carson, "Dostum, sen onu sevmekten daha fazlasını yapıyorsun," diyor. "Ne zaman o etrafta olsa kalp gözlerin yerinden fırlayacak gibi oluyor."

"Hayır, yok," diye cevap veriyorum, kendimi mahcup hissederek. Kahretsin, o etraftayken kalp gözlerim mi var? Demek istediğim, onunla geçirdiğim her dakikada bu heyecan parçasının çatladığını, kabuğundan çıktığını ve daha tüketken bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Öyle sayılır," diyor Milly. "Bu tamamen normal, çünkü seni sadece arkadaşça davranmadığını anlayacak kadar iyi tanıdığını sanmıyorum."

Yüce Tanrım. Havalı olmanın yolu, Cory.

"Ama bu önemli değil." Sonra heyecanla kolumu sıktı. "Cory, o müsait. Bu da demek oluyor ki harekete geçebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, yapamam."

"Neden olmasın ki?" Carson bana bakmadan ama konuşmaya dahil olarak soruyor.

"Çünkü bana bir erkek arkadaşla ilgilenmediğini, sadece kaçamaklarla ilgilendiğini söyledi." "Kahretsin, evet, kaçamaklar berbattır. Tüm o seksi düşünsene? Tanrım, ne kadar Katlanmak zorunda kalacağın eziyet," diye ukalaca konuşuyor Carson.

Natalie ile kaçamak yapma fikri midemi bulandırıyor. Onunla bir gece, hatta bir hafta seks yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum, ama sonra bir kenara atıp, el sıkışıp yolumuza devam etmek? Natalie hakkında bildiklerim hoşuma gidiyor ve daha fazlasını yapmayı düşündüğüm ilk kadın o. Emekliliğe hazır da ilişki anlamında daha fazlasına hazırım.

Doğrulup ikisine de dönüyorum, ellerim önümde kenetlenmiş. "Onun ribaundu olmak istemiyorum," diyorum sessizce. "Burada tek gecelik bir ilişki aramıyorum, hatta bir haftalık bir ilişki bile. Uzun sürecek, beni sezon boyunca taşıyacak bir şey arıyorum. Yanımda bir ortak olacak birini arıyorum ..." Duraklıyorum. "Siz ikiniz gibi."

de yüzü anlayış ve sempatiye dönüşür.

Boğazımı temizleyerek, "Natalie harika biri. En azından onun hakkında bildiklerim hoşuma gidiyor. Ama hayatının farklı bir döneminde. Benden dokuz yaş daha mı genç? O yirmili yaşlarının ortasındaki hayatını yaşamak istiyor, ben ise yuva kurmak istiyorum."

"Öyle misin?" Milly soruyor. "Gerçekten yuva kurmak mı istiyorsun?"

Dudaklarım birbirine sıkıca yapışmış, ellerim kenetli, başımı sallıyorum. "Yani, olasılık orada. Bunu görebiliyorum. Natalie'nin ne olduğunu gerçekten aramadığımı biliyorum, bu yüzden bu gerçekleşmeyecek."

"Asla bilemezsin," diyor Milly. "Belki fikrini değiştirir."

Omuz silkiyorum. "Yapsa bile burada yapmayacak. O yüzden lütfen çöpçatanlık yapmaya kalkma, tamam mı? İhtiyacım olan son şey gruptaki herkesin bizi bir araya getirmeye çalışması."

"Biraz rahatlamaktan zarar gelmez," diyor Carson. "Belki bir kaçamak sana iyi gelir."

"Ya da belki bir masaj," diye öneriyor Milly.

Carson, "Penisinin masajı," diye mırıldanırken Milly göğsüne bir şaplak .

"Odaları değiştireceğim."

Carson sadece gülüyor. "Lütfen, Koç. Az önce yaptığımız küpe keşfinden sonra oda değiştirmene imkân yok."

Milly gözlerini devirerek şezlongunda arkasına yaslanıyor ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Yalnız gitmek senin için en iyi karar olabilir, Cory. Güven bana."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NATALIE

Nefes al.

Nefes ver.

Odayı dönmeyi durdurmaya zorlayın.

"Alo?" FaceTime'da Monica'nın sesi ve yüzü beliriyor.

Herkes havuzda güneşin ve içeceklerin tadını çıkarıyor. Bu akşam birlikte yemeğe gitmeden önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırmak isteyerek kaçtım. Cory şezlongunda sızmıştı, ben de bu fırsatı değerlendirip odamıza tek başıma geldim.

Bizim odamız.

Yüce Tanrım, bu nasıl oldu?

Biliyorum... Bir grup çiftle seyahate çıkmak, işte böyle.

Buraya gelirken kızların erkeklerinin kucağında oturup hafif şampanyalarını yudumladıklarını ve ben Cory'nin karşısında garip bir şekilde otururken boyunlarına sokulduklarını görmek yeterince kötüydü. Bunun kötü olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Başka oda yok.

Tek bir tane bile.

Merak etmeyin, ben de kontrol ettim. Cory'nin yalan söylediğini düşündüğümünden değil, ama kadınsı tavırlarımın resepsiyon görevlisini fazladan bir oda için son bir kez daha kontrol etmesi için baştan çıkarabileceğinden emin değildim.

Ne yazık ki, küçük bir dekolte bile muhteşem bir şekilde boş bir oda sağlayamadı. Bu yüzden Cory ile aynı odayı paylaşmak zorunda kaldım.

En azından oda muhteşem. Beyaz duvarlar, koyu renk pervazlar ve koyu renk mobilyalar, odanın içine serpiştirilmiş palmyeler ve koyu turkuaz tonları. Bitişikteki oturma odası alana yardımcı oluyor ve fazladan bir yatak sağlıyor ki bunun için minnettarım. Oturma odasının hemen dışında, yastık ve minderlerle donatılmış, gömme pencere koltukları olan perdeli bir veranda var. Manzara parlak mavi gökyüzü, akuamarin rengi su ve saf, beyaz kumuyla nefes kesici. Birkaç açık pencere, hafif esintinin içeri girmesine ve çarpan dalgaların sesinin odaya süzülmesine izin vererek, hızla çarpan kalbimi huzura kavuşturuyor. En azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

"Monica, karnım ağrıyor," diyorum, yan yatmış, cenin pozisyonunda kıvrılmış bir halde.

"Olamaz, gıda zehirlenmesi mi?"

Başımı dikkatlice sallıyorum. "Atışlar."

"Shot mı?" Kıkırdıyor. "Orada yemek vakti bile değil."

"Biliyorum, ama başıma bir şey geldi ve başıma gelen şeyle ilgili kendimi daha rahat hissetmek için shot içmeye karar verdim, ama sonra çok fazla içtim ve şimdi tek düşünebildiğim başıma gelen şey, bu da midemi daha da çok bulandırıyor."

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Bu çok fazla saçmalıktı. Sana olan şeyle başlayalım."

"Bilmek istemezsin."

"İstediğimden oldukça eminim."

Kolumu dramatik bir şekilde alnımın üzerine koyuyorum. "Her şey o kadar hızlı oldu ki, durdurmak için kendi dilimde boğulmaktan kendimi alamadım."

"Bir şey mi dilini bağladı? Bunu duymak zorundayım."

İnleyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama oda tekrar dönmeye başlayınca hızla açıyorum. "Kahretsin, kendimi berbat hissediyorum."

"Kusman gerekiyorsa beni de yanında götür. Sana ne olduğunu kaçırmak ve bunun yan etkilerine tanık olmak istemiyorum."

"Rahatsız ediyorsun." Kıkırdıyorum ve hayatımdaki en iyi arkadaş için arkadaş tanrılarına hızlı bir teşekkür gönderiyorum. "Havaalanına vardığımda tahmin et kim oradaydı?"

Bunu düşünmesi uzun sürmüyor. Gözleri kocaman açılıyor ve ardından gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyor. "Aman Tanrım, lütfen bana Cory Potter olduğunu söyle?"

"Evet," diyorum, yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanarak - tabii ki yavaşça. "Bütün uçak yolculuğu boyunca karşısında oturdum, geniş omuzlarını ve güzel yüzünü seyrettim. Tanrım, o çok güzel. Bir erkek neden güzel olur ki? Yakışıklı olmalılar. Ama yemin ederim, aynı anda hem güzel hem de sert görünümlü. Sakin ve gözlemci bir duruşu var ama aynı zamanda espri de yapabiliyor. Ve sonra, Tanrım, onu palmiye yapraklı bir gömlekle görmelisiniz."

"Üzerinde palmiye yaprakları olan bir tişört mü giyiyor?" "Evet, giyiyor ve çok da güzel giyiyor."

"Onu gömleğini çıkarırken gördün mü hiç?"

Başımı salladım. "Havuz alanına çıktığında bakmayı reddettim. Bunu kendime yapamam, başıma bir şey gelmişken yapamam."

"Tamam," diyor Monica, sinirlenerek. "Açıklamak zorunda. Sana olan bu şey nedir?"

Derin bir nefes alarak, "Onunla aynı odayı paylaşıyorum." diyorum.

Sinirleniyorum, patlamasını bekliyorum ama patlamak yerine bana deliymişim gibi bakıyor. "Cory Potter'la aynı odayı mı paylaşıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Peki bu neden böyle bir şey? St. Croix'ya gitmeden önce tüm tüylerinin ağda ile alındığından emin olmak için alt bölgelerine büyüteçle bakmalısın. Natalie, bu inanılmaz."

"Monica, ben Cory Potter."

"Aynen öyle. Bu Cory Potter, gezegende yürüyen en ateşli adamlardan biri. O gözler, o omuzlar. Tanrım, şu anda senin yerinde olmak için neler vermezdim ve erkeğimi her şeyden çok seviyorum, ama Cory ile aynı odayı paylaşmak? Beni de yaz. Eminim kocam Cory Potter'la aynı odayı paylaşacağımı bilseydi beni kapı dışarı eder ve üstümü çıkarmamı söylerdi. Bu bir şey değil; bu bir fırsat."

Kafamı sallıyorum, kafatasımın tabanında başlayan çarpma hissi. "Bana olan güvenini seviyorum ama dürüst olalım. O benim ligimin çok dışında. Ulaşabileceğim herhangi bir erkeğin ötesinde ve üstünde."

"Seni seviyorum Natalie, ama Ansel'le evli olman bir erkekten bunu beklemen gerektiği anlamına gelmez. Ansel yapabileceğinin en iyisi değildi, yakınından bile geçmedi. Ona baktığın için bile şanslıydı. Sen bir avsın. Komiksin, zekisin ve iyi kalplisin. Bazen biraz gergin olabilirsin ve garip şeyler söyleyebilirsin, ama bu cazibene cazibe katıyor. Genetik olarak Jason Orson'la akraba olduğun için bunu engelleyemezsin. Bunun yanı sıra, Cory senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı. Kendine biraz daha güven; o senin liginin dışında değil, sen eşitsin."

Monica hayal görüyor.

Cidden . . . dengesiz. kaçırmış. Hey, belki de kafası güzeldir. "Kafan mı güzel?"

"Ne? Hayır," diyor, sesi yükseliyor. "Ben ciddiylim." "Hmm."

Çeneme dokunuyorum. "Belki de kafam güzeldir."

"Aman Tanrım, Natalie. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz; sadece sarhoşsun. Beni dinle, tamam mı? Odaklanmana ihtiyacım var."

Yüzüne odaklanıyorum ve başımı sallıyorum. "Odaklandım."

"Güzel. Çünkü bu sözleri özümsemi istiyorum. Sen yirmili yaşlarında, eğlence arayan çarpıcı ve harika bir kızsın. Her erkeğin olduğu gibi Cory Potter'ın da libidosu var. Muhteşem bir vücudun var. Göster onu. Ona güzel manzaralar sun."

"İyi manzaralar nelerdir?" Soruyorum, aklıma hemen yatakta bacak bacak üstüne atmak geliyor. "Çünkü yatağın üzerinde çıplak beklemekten

o kadar bacaklarımı açıp yatacağım. Burası cereyan yapıyor."

"Sizden ona kartalı vermenizi istemiyorum. Onu ikna etmek istiyoruz, korkutup kaçırmak değil."

"Vajinamın korkutucu olduğunu mu söylüyorsun?" Kişisel olarak kırılmış bir şekilde soruyorum. "Ağda yapan kadın, ağda şeritleri ve ağda, güzel bir vajinam olduğunu söyledi."

. Ne diyordu ona? Oh, yavru kedi. Güzel bir yavru kedim olduğunu söyledi."

"Ansel'in penis yerine bir kalemi olduğu ve sana hiç dokunmadığı için eminim biliyordur." Monica bana meydan okuyan bir bakış attı.

Mırıldanarak "Kalemden çok Sharpie'ye benziyor" diyorum.

"Her iki durumda da güzel bir vajinan var, ama büyük gösteriyi onun yalvaracağı zamana saklayalım. Şimdilik onu biraz tanıyın, orada burada *tesadüfi* dokunuşlar yapın, onu yavaşça baştan çıkarın. Eğlenceli olacak."

"Eğlenceli olduğunu düşündüğün şey bana kabus gibi geliyor."

"Nasıl flört edileceğini biliyorsun Natalie."

"Evet, söylediğiniz her şeyi yapabilirim, ama Cory Potter'a? Kız kardeşi burada, arkadaşları burada. Kendimi aptal durumuna düşürürüm. Beni gördüğünde, aynı odayı paylaşmak zorunda olduğumuzu öğrendiğinde yüzündeki ifadeden bahsetmiyorum bile, sanki küçük bir elf pantolonunun içinde taşaklarını sıkıyormuş gibi görünüyordu. Belli ki benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bu doğru değil. Sizinle konuşmak için birçok kez size yaklaştı."

"Çünkü ben onun yeni takım arkadaşının kız kardeşiyim, çünkü yeni takım arkadaşı onun eniştesinin en yakın arkadaşı, *benimle* ilgilendiği için değil. Beni gaza getirmeye çalışmana bayılıyorum ama gerçekçi olalım. Benim gibi bir kız asla Cory Potter gibi bir adamla birlikte olamaz. Ben onun kaçamak malzemesi değilim."

Monica hayal kırıklığı içinde inliyor ama beni zorlamaya devam etmiyor. "En azından biraz eğlenmeyi, biraz flört etmeyi, belki bir adalıyla tanışmayı deneyemez misin?"

"Ve ne? Onu Cory ile paylaştığım odaya geri mi götüreyim?" "Hmm ..."

Duraklar, düşünür. "Cory'nin odayı tanıyıp tanımadığına"

"Kapı koluna çorapla işaret ver."

Gözlerimi devirerek ona bir öpücük veriyorum ve "Hoşça kal Monica" diyorum.

Telefonu kapatıyorum ve telefonumu yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. Yorganın altına girmeden, hala plaj şapkam yastıkların üzerine saçılmış halde, daha da içime kıvrılıp derin bir nefes alıyorum. Midem yatıştı ve şimdi uyku beni ele geçiriyor. Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum

Odanın dönmeye devam edip etmediğini görmek için ve dönmediğinde, kendimi daha iyi hissedene kadar kestirmeye karar veriyorum.

Sonra akşam yemeği için hazırlanacağım ve bu büyüleyici adada hayattan daha büyük bir adamla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya çalışacağım.

Kaza.

"Ah. Kahretsin," diye fısıldar derin bir ses.

Yataktan fırladım, oda tamamen karanlıktı, sadece pencerelerden içeri süzülen ayın zayıf ışığı vardı. Yatağın ayak ucunda gölgeli bir figür görmeme yetecek kadar. Savaş ya da kaç hemen devreye giriyor ve ben daha ne yapacağımı düşünemedim yatağın üzerinde çırpınmaya başlıyorum; elim komodinin üzerindeki telsiz telefona giderken dudaklarımdan kulak tırmalayıcı bir çığlık dökülüyor. Telefonu figüre doğru savurup "Katil" diye bağırırken bir yastık alıp göğsüme bastırarak kalkan olarak kullanıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor adam telefon koluna çarptığında. "Natalie, benim Cory."

"Sen-" Canlandım. "Bekle, ne?" Saniyeler içinde gün zihnimde canlanıyor. Uçuş, otel odası, içkiler, Monica'yla konuşmam. "Tanrım, Cory, çok üzgünüm." Eğilip komodinin ışığını açıyorum, az önce Cory'ye telefonla vurduğum için dehşete düşüyorum.

Kıkırdayarak ve kolunun yan tarafını ovuşturarak, "Sorun değil" diyor. Başını , gözlerini kaçırmadan önce bir an için gözleri büyüyor. "Uh . . . akşam yemeği boyunca uyudun."

Gözleri neden öyle açıldı? Elimi uzattım ve saçlarımı hissettim. Kahretsin. Düzeltmeye çalışıyorum ama aynaya bakmadığım için ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Önümde kalkan olarak kullandığım yastığa baktığımda dev bir salya lekesi fark ediyorum. Hayır, bu olamaz. Eğer o kadar kötü salya akıttıysam. . .

Tekrar aşağı bakıyorum ve yüzümün yarısının yastığın üzerinde eridiğini görüyorum, bu da tek bir anlama geliyor.

Bağdaş kurup oturarak derin bir nefes alıyorum ve Cory'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Makyajımın bir tarafı yüzüme mi bulaştı?"

Kıkırdıyor ve tekrar bana bakıyor. "Yani, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Deniz yosunu canavarına benziyorum.

Kalkmaya ya da yüzümü düzeltmek için banyoya koşmaya bile zahmet etmiyorum, çünkü ne anlamı var ki? En kötüsünü gördü. Banyoda yapacağım sihirli bir büyü bu çirkin görüntüyü kafasından silecek değil ya.

Ben de yatağa yaslanıp iç geçirdim. "Akşam yemeği boyunca uyudum mu?"

Başını sallıyor, ellerini ceplerine sokuyor. Mavi chino şort ve beyaz keten gömlek giyiyor. Saçları, aynı saç kesimine sahip herhangi bir erkeği son derece seksi gösteren o dağınık şekilde yana doğru şekillendirilmiş. Ve gömleğinin üstündeki küçük V'den bugün biraz güneş aldığını söyleyebilirim. "Seni uyandıracaktım ama horluyordun ve düşündüm ki-"

"Horluyor muydum?" Şimdi vur beni.

"Büyükbabam gibi tek bir nefes alışıyla duvarları titreten biri değildi. Daha çok bir ..." Sessiz horlama sesleri çıkarıyor ve şu anda deniz yosunu canavarı suratımın beni bütünüyle yutmasını diliyorum. "Çok gürültülü değildi, ama sormak zorundayım, bu her gece olan bir şey mi? Kulak tıkacına ihtiyacım olacak mı?"

Dalga geçtiğini biliyorum -kendime bunu söylüyorum- ama bu, mutlak bir utanç içinde ensemdeki sıcaklığın artmasını engellemiyor.

"Tekila yüzünden olduğunu umuyorum."

"Sana tekila yok o zaman. Her neyse" -topuklarının üzerinde sallanıyor- "Seni , çünkü içkilerin etkisinden kurtulmak için uyumaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordu. Ama sana biraz yiyecek getirdim. Jason sarhoşken yediğin yemeğin parmak tavuk ve patates kızartması olduğunu söyledi." Cory yan tarafa uzanıp bir tabak uzattı. "Yanında da ballı hardal."

Tamam, bu çok tatlı. Gerçekten tatlı. Neredeyse çok tatlı.

"Mutfaktan geldi, hâlâ sıcak. İstersen bunun üstünü kapatabilirim ve sen de duş alabilirsin."

Şüpheyle soruyorum, "Duş almamı mı öneriyorsun?"

"Yani... yüzünün gerçekten erimedüğinden emin olmak için."

"Çok komik." Yataktan zıplıyorum ama hafifçe öne doğru tökezlemeden önce değil. Cory bana doğru uzanmaya çalışıyor ama ben banyo kapısını tutuyorum ve yüzüstü duvara çakılmadan önce kendimi yakalıyorum. Sinirli bir şekilde gülerek, "Sanırım bacaklarım hâlâ boşta. Ağırdan alacağım. Hemen çıkıyorum."

Banyo kapısını kapatıyorum ve lavaboya doğru dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum, sanki bu bana bakan yansımadan kurtulmama yardımcı olacakmış gibi aynadan geriye doğru adım atıyorum.

Diğer odadan Cory'nin güldüğünü duyabiliyorum. "Işıklar aniden açıldığında ve bunu beklemediğinizde daha korkunç oluyor."

Dudaklarımı yana açarak kibarca, "Bildğim iyi oldu," diyorum ve sonra hızla giysilerimi ve ... yüzümü düzeltiyorum.

Gözlerinin açılmasına şaşmamalı. Zor bir gece geçirmiş fahişe bir palyaçoya benziyorum. Saçım neden böyle? Ne halt ediyordum ben?

Ve sürdüğüm rimel yüzümden aşağı damlıyordu. Uykumda ağlıyor muydum?

Bekle. . . hayır. Neredeyse kendi salyalarımından oluşan bir su birikintisinde boğuluyordum.

Kendimden öğrenerek duşa giriyorum ve içimde kalan son enerjiyle vücudumu keseliyorum. Kuruyup temizlendikten ve yüzüm makyajsız kaldıktan sonra losyon sürüp biraz daha makyaj yapmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Birazdan yatacağım, ne anlamı var ki? Cory beni bulaşmış korku makyajıyla gördü ve hiçbir makyaj bundan daha iyi değil.

Banyo kapısının arkasında asılı duran rahat bornozu giyiyorum, saçlarımı tarıyorum, uçlarına biraz saç kremi sürüyorum ve sonra kapıyı açıyorum. Cory önceden hazırlanmış çekyatında oturmuş, elinde kitap okuyor. Bir çift atletik şort ve bir tişört giymiş, o kadar rahat ve davetkâr görünüyor ki yanına gidip kucağına sarılmak istiyorum.

Yukarı baktı ve beni içine aldı. Gülümseyerek, "Bu çok daha iyi. O kadar da korkutucu değil."

Cory'nin yemeğimi ve suyumunu hazırladığı mini mutfığa doğru yürüyorum - cidden, bu adam çok iyi. "Eğer kardeşim olsaydın, telefonunda şantaj için kullanılmaya hazır en az on fotoğrafım olurdu."

"Jason konusunda hiç şaşırmadım. Telefonunda hiç fotoğrafı var mı?"

Kendi kendime gülümsüyorum. "Çoğu zaman istediğimi almaya yetiyor, ama ne zaman taleplerimden birini yerine getirse, bana bir fotoğraf sildiriyor. Azalmaya başlıyorum. Yakında onu tehlikeli bir durumda bulmam gerekiyor." Yemeğimin kapağını kaldırıyorum ve tavukla patates kızartmasını görünce ağzım sulanıyor. "Oh, teşekkürler, kızarmış yemek tanrıları. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Öyle mi? Gerçekten o kadar çok mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama sanırım fazla yemek yememek, uçaktaki şampanya, shotlar ve birkaç kokteyl daha ... huh, bilirsin, düşündükçe normalde içtiğimden fazla içtiğimi fark ediyorum. Lütfen bunu bana karşı kullanmayın."

"Ne istersen onu yap, bu senin tatilin."

Kitabını tekrar kaldırıyor ve okuyor olmasına rağmen, "Ne okuyorsun?" diye sormadan edemiyorum. Cildi çıkarmış ve dev elleri kapladığı için cildini okuyamıyorum.

"Michelle Obama'dan 'Becoming'. Gerçekten çok iyi."

"Bekle. . ." "Michelle Obama'nın kitabını mı okuyorsun?" diye sorduğumda tavuğun yarısı ağzıma gelmişti.

"Uh-huh. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu beklemiyordum."

"Bir gerilim romanı okuduğumu mu sanıyordun?"

"Sayılır." Kıkırdıyorum. "Evet, öyleydin. HBO dizisine dönüştürülecek bir şey."

"Genelde bunları okumayı severim ama asistanım Cheryl bana bu kitabı okumam gerektiğini söyledi. Kitabı bana o verdi. Yetmiş yaşında bir kadın bana bir kitap veriyorsa okumam gerektiğini düşündüm çünkü yüzde doksan dokuz nokta dokuz ihtimalle bana bu kitap hakkında sorular soracaktır."

Tanrım, bu çok sevimli. Yüz ifadesindeki korku da öyle. *Bu 1.80 boyundaki adam asistanından korkuyor. Annemden daha yaşlı olan asistanından.*

"Asistanınız yetmiş yaşında mı?"

"Evet. İnsanlar bunun garip olduğunu düşünüyor ama o tanıdığım herkesten daha zeki. Benimle ilgileniyor, hiçbir randevuyu ya da önemli etkinliği kaçırmama izin vermiyor ve teknolojiye benden daha hakim. Benim için bir Instagram hesabı açan ve bana paylaşım yapmamı hatırlatan kişi o."

"Dur." Kıkırdıyorum. "Ciddi misin? Cheryl'ı nereden bulabilirim?"

"Onu Baltimore'da bir markette buldum. Avokado seçmeye çalışıyordum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanıma geldi ve bana çok hızlı olgunlaşmayacak olanları nasıl seçeceğimi gösterdi. Sonra alışveriş listemi aldı ve farklı ürün kasalarına giderek bana ne almam gerektiğini gösterdi. Hayatlarımız hakkında konuşurken kısa sürede marketin etrafında bir gezintiye dönüştü. Bana probiyotiklerin önemini anlattığı dokuzuncu reyona geldiğimizde ona hayatımda ihtiyacım olduğunu anladım. Ve o zamandan beri benimle birlikte."

Neden bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı hikâye? Gözümde canlandırabiliyorum, uzun boylu ve kaslı Cory markette kafası karışmış bir haldeyken bu küçük hanım onu reyon reyon dolaştırıyor ve arabası için yiyecek bulmasına yardım ediyor.

"Bu gerçekten çok tatlı bir hikaye. Bunun senin sevimli buluşman olduğunu hayal edebiliyor musun? Ne kadar sevimli."

"Kaçırılmış olması çok kötü. Kocasını emekli bir denizci ve korkunç biri. Yani, *sizi donunuza kadar korkutacak* kadar korkutucu. Bir keresinde yemek masasında beni öyle bir korkutmuştu ki neredeyse dizlerimle tüm masayı deviriyordum. İnanılmaz derecede yüksek sesle bağırarak için en sessiz anı bekliyor, örneğin ... tuzu uzat," diye bağırıyor Cory, beni de korkutuyor. İkimiz de gülüyoruz. "Ne dediğimi anladın mı? Bunu beklemiyorsun, değil mi?"

"Sürekli tetikte olmak zorunda kalmak korkunç olurdu."

Başını sallıyor. "Evet, ama o iyi bir adam ve Cheryl'i seviyor. sanki hayatında gördüğü en güzel gibi bakıyor. Ne zaman bir odaya girse gözlerinde huşu olduğuna yemin edebilirim."

"Bu gerçekten çok tatlı," diyorum, bir parça tavuğu batırıp bir ısırik alarak. Kocamın bana hiç hayranlıkla bakmadığı gerçeği üzerinde durmak istemediğimden, "Tahminimce siz çok daha iyi bir akşam yemeği yediniz, genellikle çocuk menüsünde bulunmayan bir yemek." diyorum.

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Peynirli makarna isteyen Emory dışında hepimiz biftek yedik, yani bence iyi bir arkadaşın var."

"O zaman onunla daha fazla takılmalıyım." Koltuğumda dönerek, "Bu grubu hiç bunaltıcı bulduğunuz oluyor mu? İkimiz de kendi içimizde dışlanmış gibiyiz. Bu göz korkutucu."

Kolunu kanepenin arkasına dayıyor ve kumaşa gömülerek rahatlıyor. "Bu adamları bir süredir tanıyorum, bu yüzden fazla düşünmedim. Ayrıca, hepimiz Brentwood'a gittik, birlikte değil tabii ama ortak bir noktamız var. Ama nereden geldiğini anlayabiliyorum. Başa çıkılması gereken çok şey var. Çok güçlü kişilikleri var ama Jason'ın kız kardeşi olduğun için bu tür şeylerle başa çıkmaya alışkın olmalısın."

"Jason'ı idare etmeye alışkınım." Ağzıma bir kızartma atıyorum. "Diğer herkesle değil. Neyse ki Dottie çok tatlı davrandı ve beni kanatları altına aldı. Milly ve Emory'yi daha yakından tanımak için çaba göstereceğim."

"İkisi de iyi insanlar."

"Özellikle de kız kardeşin, değil mi?" Hafifçe gülümsüyorum.

Başını sallıyor, gözleri duvardaki bir şeye odaklanmış. "O inanılmaz biri. O olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım."

"Jason ve benim gibi çok yakın olduğunuzu tahmin ediyorum."

"O benim en iyi arkadaşım," diye cevap veriyor hiç çekinmeden ve bu cevap beni duygulandırıyor. Ne kadar basit ama etkili bir cevap; bir ağabey-kardeş ilişkisi hakkında çok sık duymadığınız ama benim kolayca bağ kurabileceğim bir cevap. "Büyürken iki erkek kardeşimiz, Sean ve Rian, İrlandalı ikizler oldukları için hep birlikte takılırlardı, bu yüzden pek çok konuda birbirlerine bağlıydılar. Bu da bana Milly ile takılma fırsatı verdi. Kısa sürede ayrılmaz bir ikili olduk ve aramızda sekiz yaş olmasına rağmen o hâlâ benim en iyi arkadaşım ve her konuda ona güveniyorum."

"Seni anlıyorum," diye cevap veriyorum, cevabı karşısında bayılmamaya çalışarak. "Jason ya da Joseph olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. İkisi de hayatıma neşe katıyor ve kendi neşemi kendim yaratmam gerektiğini biliyorum ama boşanmamı atlatabilmemin ve bir köşede oturup hayatta nerede yanlış yaptığımı düşünmememin en büyük nedeni onlar."

Boşanmamdan bahsedilmesi ortamı kasvetli hale getiriyor ve Cory'nin ruh halinin gündelikten ciddiye geçişini izliyorum. Kanepede hareket ediyor ve gömleği göğsünü farklı bir şekilde çekiyor, sol göğüs kafesine yapışıyor, sanki kumaş tenine dönüşüyormuş gibi onu tanımlıyor.

Neden hayatımda gördüğüm en seksi adamla aynı odada kalmak zorundayım?

Bu gerçekten adil değil; tatil de değil. Daha çok bir işkence odası gibi.

"Boşandıktan sonra iyi misin?" diye tereddütle soruyor, sanki bu konuda konuşmaya hazır olup olmadığından emin değilmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, hazır olmadığından değil, St. Croix'da olduğumdan. Hayatımda neyin yanlış gittiği üzerinde durmak isteyeceğim son şey. Ama kaba değilim, bu yüzden cevabımı kısa tutuyorum.

"Gayet iyiyim." Kısa bir süre gülümsedikten sonra bir parça tavuk daha ısıırıyorum.

Fırçamı hissediyor ve başını sallayıp kitabına geri dönüyor. Ve böylece konuşma sona erdi.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Cory kafasını kapalı balkondan içeri uzatarak soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve başımı sallıyorum. "O şekerleme yatma zamanımı öldürdü."

Kıkırdıyor ve balkonun karo zeminine bir adım atıyor. "Sana katılmamı ister misin?"

"Yatmak istiyorsan seni ayakta tutmak istemiyorum. Kulaklık bir şeyler izleyebilirim."

"Bunu neden yapasın ki? Okyanus dalgalarının sesini bastıracaksın." diyor ve karşımdaki banka oturuyor.

Doğru.

Rahatladıktan sonra arka cebinden bir deste kâğıt çıkarıyor ve gülümseyerek havaya kaldırıyor. "Biraz savaş ister misin?"

Ona bakıyorum. "Benimle kart oynamak ister misin?" "Neden olmasın? Başka bir şey yapmıyoruz ki."

Çok doğru. Şu anda birbirimizi çırılçıplak soyup yatakta yuvarlanmıyoruz. Cory ile bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum. O iri bir adam. Gerçekten iri. En az altı dört demek istiyorum, bu da onu uzun bacakları ve geniş göğsüyle profesyonel bir birinci kaleci için mükemmel bir boy yapıyor. Ama yatak odasında böyle bir güç tarafından idare edilmek? Bu nasıl bir his olurdu? Bir de penisi ve onun büyüklüğü meselesi var. Monica hayatımda daha büyük bir penisi hak ettiğimi söyleyip duruyor. Hayatım boyunca sadece bir penisle birlikte olduğum için daha büyük bir penisin nasıl bir şey olacağını bilmiyorum. Cory pantolonunu indirse aklımı başımdan alabilir gibi görünüyor. Ellerinin büyüklüğünden büyük olduğunu tahmin ediyorum, çünkü şu anda standart boyutta bir deste yerine bebek kartları tutuyor gibi görünüyor.

"Tamam," diyorum, yaklaşıyorum ve birkaç yastığı yana kaydırıyorum, böylece önümüzde oynamak için düz bir yüzey oluyor. "Ama seni uyarmalıyım, çok rekabetçiyimdir."

"O zaman iyi bir oyun olmalı, çünkü ben de öyleyim." Sanki az önce kalbimin göğsümde bayılmasına neden olmamış gibi göz kırpmıyor ve kartları karıştırıyor. Hadi dostum, canlı görün.

Cory bana göre biri değil. İlgilenmiyor. Benim ligimin dışında.

O kartları dağıtırken kafamda bunu tekrarlayıp duruyorum.

Bi

z. Hoş ve tatlı biri. Bunu ilgilendiği şeklinde yorumlama.

Karıştırmayı bitirdiğinde, ikimiz de kendi yığınımızı toplar ve elimizde tutarız.

Eller. Birbirimize bakıyoruz ve Cory gülümseyerek, "İyi şanslar.

Savaşta mükemmelimdir."

Bu beni çok güldürdü. "Bu bir şans oyunu."

Başını sallıyor. "Her şey karıştırmakla ilgili, sadece izle."

"Hemen olduğunu mu iddia ediyorsun, Potter?" "Asla hilekâr olmadım, şimdi bir Asi olsam bile."

Yine gülüyorum, talihsizliğiyle dalga geçebilmesine bayılıyorum. Jason'ın da aynı talihsizliğe sahip olması çok kötü. "Sen ve Jason, bu imajı tersine çevirebilirsiniz."

"Sadece umut edebiliriz. Şimdi oynayalım."

"Çifte savaş," diye ikimiz de aynı anda bağıyoruz, gülüyoruz ve üç kartlık bir set daha açıyoruz. Son kartıma kadar indim. Bütün oyun boyunca o beni ezdi geçti ve ben de pamuk ipliğine bağlı kaldım. Yığınındaki kartların fazla olmadığını biliyorum ama şu anda elimdeki bir onluğa güveniyorum, oyun boyunca bir şekilde sakladığım üç ikiliğe değil.

"misin?" soruyor, elindeki kartı sallayarak. "Korkuyor musun? Puantiyeli pijamalarla titriyor musun?"

Akşam yemeğimi yedikten sonra, hiç de seksi olmayan pijamalarımı giydim. Pembe ve beyaz puantiyeli bir şort ve gömlek kombinasyonu. Eğer Cory Potter ile aynı otel odasını paylaşacağımı bilseydim, yanıma uygunsuz bir gecelik alır ve her zaman giydiğim bir şeymiş gibi davranırdım. Ama ne yazık ki, işte buradayız, makyajsız, saçlar havada kurutulmuş ve puantiyeli pijamalarım havayı belirliyor.

Ama yirmi altı yaşında yetkin ve derli toplu bir gençten ziyade on sekiz yaşında toy bir genç gibi görünmekten duyduğum dehşet bile bana sırtıttığında vücudumun ısınmasını, güldüğünde kalçalarımın sıkılmasını ya da kart toplarken ellerimiz kazara birbirine değdiğinde kalbimin sıkışmasını engellemiyor.

Umutsuzum ve hissettiğim çekimin belli olmaması için gerçekten dua ediyorum, çünkü bunu her zaman yaşadığından eminim. Sırf iyi bir adam olduğu için ayaklarına kapanan kızlar; aslında başkalarına saygı duymayı ve onlara nezaketle davranmayı öğrendiği halde onunla ilgilendiğini düşünen kızlar.

Omuzlarımı çelikleştirerek, "Son kartımı çevirdiğimde ve bu oyuna bir onlu ile geri döndüğümü fark ettiğinde utanacaksın" diyorum.

"Sahip olduğunu düşündüğün kart bu mu?" Başımı sallıyorum ve o gülüyor. "Hayır, şurada iki tane var."

"Bu iki değil. Bu bir onlu ve kartlarını çevirip tüm aslarını aldığımı gördüğünde çok üzüleceksin."

"Hepsi mi? Bu cesur bir ifade."

"Karıştırman berbat."

Perdeli balkona rahatça yaslanırken gözleri parlıyor. "Karıştırmalarım beni şimdiden epey ileriye götürdü. Belki de not almalıydın."

"Gerek yok." Mümkün olduğunca kendimden emin olmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bunca zamandır seni kandırırken, beni yok edeceğini düşünmeni sağlarken, aslında bu savaş tarihinde sonsuza dek hatırlayacağın en önemli an. Oyunu bir "on" ile geri aldığım an -kartıma bakmadan yere atıyorum- "on."

Göz teması kuruyoruz, ikimiz de hangi kartı attığımı görmek için bir bakış atmıyoruz. Gülümsememi tutuyorum. Metanetimi koruyor ve bunun gerçekten bir dönüm noktası olduğu, tüm oyunu geri aldığım an olduğu için gurur duyuyorum.

"Kendine bu kadar mı güveniyorsun?" "Evet."

"Peki, eğer bu on ise tatilin geri kalanında kanepede kalırım, ama on dışında bir şey ise kanep ve yatak arasında gidip geliriz."

"Bu adil bir anlaşma gibi görünüyor."

Ve bir anlık sessizlikte, birbirimize bakarken ikimizin de ağzı yukarı kıvrılıyor ve tamamen boku yediğimi fark ediyorum. Bu daha ilk gece, bundan altı tane daha var, bu yakışıklı adamla bu cömert otel odasında aynı havayı paylaştığımız altı gece daha. Altı gece daha yan yana yatağa hazırlanacağız. Altı gece daha olası sohbetler, perdeli balkonda olası savaş oyunları, yatak değiştirmeler, yastıkta onun kokusunu yakalamalar. Adada kaçamak yapmak isteyebilecek birini bulup hayatımı yaşamam gerekiyordu, ama bunun yerine burada puantiyeli pijamalarımın içinde gözlerimi önümdeki adamdan, hiç şansım olmayan adamdan alamıyorum.

Kafamdaki düşünceleri silkeleyerek boğazımı temizliyorum ve "Üç deyince bakarız" diyorum.

Başımı sallıyor.

"Bir, iki, üç ..."

İkimiz de bize bakan iki kalbe bakıyoruz.

Saçmalık.

Ben inerken o kahkahalarla kükrüyor ve beklenenden daha yüksek sesle ellerini çırpıyor. Dudakları güzelce gerilirken, yanaklarını buruştururken ve gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıkları vurgularken sevinç dudaklarından geçiyor.

Bununla ilgili her şey kalbime mutluluk getiriyor.

Onun filtresiz kahkahası.

Bağımlılık yapan sırıtışı.

Ayağının benimkine karşı şakacı dürtmesi.

Ve kaybetmiş olsam da gerçekten kazanmış gibi hissediyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CORY

GÖRÜNTÜLENDİ: Potter Düşmanla Oynuyor

Potter isyancı olduğundan beri komploların ardı arkası kesilmiyor.

Berbat etmesi için para aldı.

Seks bağımlılığı yüzünden çok sevdiği Storm tarafından takas edildi. Gizlice göğüs büyütme ameliyatı oldu.

Bu komploların doğru olduğunu söylemiyoruz, muhtemelen pek olası değil, ancak gördüğümüz bir komplo her geçen gün daha da netleşiyor: Potter bir Bobbie olmayı diliyor.

Bu son fotoğraflardan da anlaşılacağı üzere. Havaalanında Bobbies'in kısa ve ikinci kaleci oyuncular Knox Gentry ve Carson Stone ile birlikte tatile çıkmak üzereyken görüldüler. Çocukların nereye gittiğinden emin değiliz, ancak birlikte son derece rahat görünüyorlar, bu da sizi meraklandırıyor ... Potter tüm Asilerin sırlarını mı veriyor? Yoksa gizlice L'yi şehrin ucundaki Bobcats stadyumuna götürmenin bir yolunu mu buluyor? Taraftarlar onun mavi ve kırmızıyı tercih edeceğini söylüyor.

Kendi kendime sessizce küfrederek telefonumdaki makaleyi kapatıyorum. Seks bağımlılığı mı? Aman Tanrım.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, tam da ekip içeri süzölmeye başlarken.

Milly ve Carson el ele grup için ayırdığım büyük masaya doğru yürürken, bir fincan kahve eşliğinde "Günaydın," diyorum.

"Günaydın," diyor Milly. Carson bir sandalyeye çöküyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. Saçları dağınık, üzerinde atletik bir şort ve atlet var ve çok ama çok mutlu bir adam gibi görünüyor. Nasıl mı anladım? Çünkü kız kardeşim yanına otururken ellerini ondan uzak tutamıyor gibi görünüyor.

Onlar evli.

Evlendiler.

Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim ki aşırı korumacı olma ve ona uzak durmasını söyleme ihtiyacı hissetmeyeyim.

"Dün gece hiç uyudun mu?" Carson kolunu Milly'nin omzuna atarken esniyor. Mezun olduktan sonra ilk karşılaşmamız dışında Milly'ye karşı hep alıngan davranmıştı. Tabii ki kız arkadaşını ailesinin önünde hırpalamak istemediği için çekingendi ama tatile çıktığımızdan beri sanki ellerini her zaman Milly'nin üzerinde tutması gerekiyor. Bu

sezon hemen önce olur. Bir keresinde kafeslerdeyken konuyu Milly'ye açmıştım ve yüzü kıpkırmızı kesilerek utangaç bir şekilde gülümsemişti.

Carson'ın bölgesel içgüdülerinin her yıl sezon başlamadan hemen önce yoğunlaştığını, çünkü kendi , onu olabildiğince içine çekmesi gerektiğini, çünkü sezonun uzun olduğunu ve ona yakın olmasını engelleyecek yolculuklar olduğunu, bu yüzden elinden geldiğince avantaj sağladığını söyledi.

Bir kızım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım.

Eğer bir kızım olsaydı ... neden bu cümle bana hemen Natalie'yi düşündürüyor?

Belki de dün gece sevimli cazibesi ve puantiyeli pijama takımıyla beni mahvettiği içindir. Onun konumundaki diğer kızlar - çok iyi tanıdığım kızlar - asla benimle makyajsız takılmaz ve utanmadan basit bir çocuk yemeği yemezlerdi. Ama o oradaydı, dünyayı umursamadan, tamamen kendisi olarak karşımdaydı ve bu onun için daha çok üzülmememe neden oldu.

Zaferimden sonra yatağa gittiğimizde, etkileşimimizden, çok kötü kaybettiği için onunla dalga geçtikten sonra onun saf, güzel gülümsemesini görmekten dolayı çarpan kalbimi sakinleştirmem zordu. Bu görüntüyü kafamdan silmek neredeyse imkansızdı. Bu yüzden önümde kocaman bir fincan kahve var ve daha sonra havuz kenarında kestirmeyi planlıyorum. Çok yorgunum.

Carson ve Milly'ye yalan söylemeye bile çalışmadan, "Sıfır uyku." diyorum. Milly irkilirken Carson gülüyor, pislik herif.

"Etrafta cılız bir kıyafetle mi dolaşıyordu?" Carson mutsuzluğumdan fazlasıyla zevk alarak soruyor.

"Hayır, daha da kötüsü, sanki ben orada değilmişim gibi davrandı. Uyandığında yüzünün yarısı erimiş Godzilla'nın gelini gibi görünüyordu, düş aldı ve sonra da işiymiş gibi bornozunun içinde parmak tavuk yedi."

"Oh kahretsin." Carson biraz daha güler.

"Sonra pijamalarını giydi, puantiyeli bir tişört ve şort kombinasyonuydu."

"Lanet olsun." Carson yanağını kaşıyor. "Bazen bu eşleşen takımlar daha şirin oldukları için daha çok tahrik ediyor."

"Ciddi misin?" Milly soruyor.

İkimiz de başımızı sallıyoruz. Kadınlar rahat davrandıklarını sanırlar ama rahatlık, sarılabilir olmak demektir. Bir kadının yumuşak, esnek vücudunu tutmaktan hoşlanan bir erkek için sarılınabilir ... evet, çok daha fazla tahrik edici. Beni anlamayın.

Yanlış, Natalie bir sabahlıkla çıksaydı, çenemin şehvetle açılmaması için kendimi zor tutardım, ama o uyumlu gömlek ve şort kombinasyonu, kıvrımlarına yapışması ama aynı zamanda bol olması, sanki bütün gece o şeyle benimle alay ediyor gibiydi. Ki olmadığını, sadece rahat olmaya çalışıyordu. Ama yine de ... işkence.

"Doğru giyilirse tehlikeli olabilirler," diyorum, kahvaltı büfesinin kurulduğu açık restorana bakarak. "Ve dün gece puantiyeler doğru şekilde giyildi."

"Seni zavallı orospu çocuğu," diyor Carson, başını sallayarak, tamamen anlayışlı bir şekilde. "O şimdi nerede?"

Restorana doğru başımı sallıyorum. "Jason ve Dottie ile yemek yiyorum. Knox ve Emory henüz odalarından çıkmadılar."

Carson ona ve Milly'ye kahve doldururken, "Yapacaklarından şüpheliyim," diyor. Milly'nin sevdiği kahveyi nasıl ustalıkla hazırladığını izliyorum ve sonra kız kardeşimin Carson'a sanki suyun üzerinde yürüyormuş gibi bakmasını izliyorum. O kadar aşık ki bu beni gerçekten mutlu ediyor.

"Anlaşılabilir." Tabağımdaki bir çileği itip kakıyorum, ikincisini yemeden önce birazını sindirmeyi bekliyorum. Tabağımı oldukça yüksek bir yere yığmışım ama bu beni ikinci turdan caydıracak kadar yüksek değildi. "Zamanımın çoğunu odanın dışında geçireceğim. O alandan olabildiğince uzak durabilirsem, duracağım."

"Çok mu kötü?" Milly soruyor, yüzü endişe ve kaygıyla dolu. Beni davet ettiği için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama Jason ve Dottie'nin Natalie'yi getireceğini asla tahmin edemezdi.

Kız kardeşimin şefkatli kalbini rahatlatmak için başımı sallıyorum. "Tamamen korkunç değil. Aslında dün gece gerçekten harika bir gece geçirdim. Balkonda savaş oynadık, güldük ve aptalca şeyler hakkında konuştuk. Önemli bir şey yoktu. Güzeldi."

"Peki bunun neresi korkunç?"

Carson Milly'ye doğru eğilir ve boynuna bir öpücük kondurduktan sonra şöyle der: "Duygularımızı itiraf etmeden önce seninle vuruş antrenmanları yapmanın benim için işkence olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?" Milly başını sallar. "Cory de aynı şeyi yaşıyor. Ondan hoşlanıyor, onu çekici buluyor ama şimdi her şeyi kilit altında tutmak zorunda." Bana dönerek devam ediyor: "Dürüst olmak gerekirse, bence bunu yapmalı ve teslim olmalısın. Tatilin çok daha iyi geçebilir."

"Peki eve döndüğümüzde ve ben onun ribaundu olduğum için benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde, o zaman ne olacak?"

Çenesini kaşır ve "Topa mı vurayım?" der. Bunun boktan bir çözüm olduğunu bildiği için kıkırdıyor.

Dottie, Natalie ve Jason masaya doğru yürürken, "Gerçekten çok yardımcı oldu," diyorum. Jason benim yanıma, Dottie onun yanına ve Natalie de en uzak uca oturuyor.

"Yaşlı evli çift ortaya çıktı," diyor Jason. "Birlikte kelime arama bulmacası çözerken uyuya mı kaldınız?"

"Evet," diyor Carson alaycı bir şekilde. "Dilimle Milly'nin ağzında kelimeleri arıyordum-"

Eliyle adamın ağzını kapatıyor ve kulağına azarlıyor.

Tanrı'ya şükür cümlesini bitirmedi demeliydim ama eminim herkes ne söyleyeceğini biliyordu.

Bir uyarı ve nezaket olarak, "Dostum, lütfen. Ben onun kardeşiyim."

Özür dilemeden omuz silkiyor. "Artık evliyiz, seni etkilemeye gerek yok. Mal bende." Kıkırdıyor. Milly'nin bu kadar soğukkanlı biriyle evlenmesine minnettar olsam da gözlerimi deviriyorum.

"Günün planı nedir?" Dottie soruyor.

"Şnorkelle dalma, değil mi?" Jason soruyor. "Buck Adası'na gitmiyor muyuz?" "Bugün mü?" Perşembe günü olduğunu düşünerek sordum.

"Sanırım öyle... değil mi?" Jason sorar ve masadakilere bakar. Kimse bilmiyordur, çünkü bu seferki geziyi planlayanlar Knox ve Emory'dir.

Natalie masanın ucundan, "Bugün günlerden bugün," diyor. Dün gecedен beri söylediği ilk şeydi bu. Tuhaf bir şekilde iyi geceler dileyip ışıkları söndürdükten sonra erkenden uyandım, yataktan kalktım, dişlerimi fırçaladım, işedim ve buraya geldim, o zamandan beri kahve içip yemek yiyorum. On dakika sonra bisiklet şortu ve bol bir tişört giymiş, saçları tepesinde toplanmış bir şekilde beni takip etti. Tatildeymiş gibi görünüyor, yüzünü makyajdan arındırmış ve güneşin güzel cildini öpmesine izin vermiş.

Hepimiz Natalie'nin oturduğu masaya bakıyoruz, tabağında yumurta beyazı omleti ve yanında bir kase meyve var. Bir fincandan bir şeyler yudumluyor ve yarı uyanık, yarı uykulu görünüyor. Dün gece de uyumakta zorlandı mı?

"Emory o seyahat programını gönderdi." Masanın üzerindeki telefonunu kaldırıyor. "Bugün için Buck Adası ve içki teknesi yazıyor. Kalkış saat on birde, yani toparlanmamız için bize kırk beş dakika veriyor."

Jason başparmağıyla kız kardeşini göstererek, "İşte bu yüzden onu yanımda tutuyorum," der.

Natalie gözlerini devirerek, "Çok şanslıyım," diye karşılık verir ve ardından ağzına büyük bir ananas parçası tıktırır.

"Kırk beş dakika bize biraz zaman kazandırır," diyor Carson gözlerini oynatarak Milly'ye.

İsa.

"Pantolonunun içinde tut, Stone," diyor Milly, oturduğu yerden kalkarak. "Yemek yiyoruz."

"Evet, o proteine ihtiyacın var, değil mi Koç?"

Milly durur, Carson'a döner ve yanakları kızarmasına rağmen şöyle der: "Tüm bu imalarla beni kusturacaksın. İstedğin bu mu Carson? Kusmamı mı?"

"O kusarsa, ben de kusarım." Jason elini kaldırıyor, endişeli görünüyor. "Kusmuğa karşı ne kadar hassas olduğumu biliyorsun. Benim için tam bir tetikleyici."

"Şaka yapmıyor," diye ekliyor Dottie. "Onu itiraf etmek istemediğim kadar çok kez kusarken gördüm."

"Peki." Carson savunmak için ellerini kaldırdı. "Eğer herkes bu kadar hassas olacaksa." O da ayağa kalkıyor, Milly'nin elini tutuyor ve onunla birlikte yemek almaya gidiyor. Milly'nin elini ağzına götürüp yumuşak bir öpücük verirken ona gülümsemesini izliyorum.

Milly üniversiteye yeni başladığında, erkeklerle ilgili onunla nasıl dalga geçtiğimi hatırlıyorum. Baltimore'dayken, haftalık FaceTime görüşmelerimiz sırasında hayatında yeni biri olup olmadığını sordum. Cevabı her zaman hayırdı, ama ona ne aradığını sorduğumda cevabı her seferinde aynıydı. *Elini tutmak isteyen birini.*

Şimdi onları görmek, ona gösterdiği ilgi, içimi aydınlatıyor, ilgi gösterebileceğim birini bulma isteği uyandırıyor. Bu çok korkutucu, çünkü bunu istemiyordum. Kariyerimle ilgili işleri zorlaştırmak istemedim ama erkeklerle vakit geçirdikçe, onları ilişkilerinde izledikçe, hepsinin ne kadar ayakları yere basan olduğunu, yanlarındaki kadınlar sayesinde duygusal olarak nasıl daha güçlü olduklarını fark ediyorum.

Bir ilişkinin peşinden gitme vaktim geldi, ancak doğru kişiyle bir ilişkinin peşinden gitmem gerekiyor ve masanın sonundaki kız ilgimi çekse de benimle aynı zihin yapısında olmadığını biliyorum. Acı verici olmasına rağmen, aradığım şeyin o olmadığını kendime hatırlatmaya devam etmek zorundayım.

Dottie boğazını temizleyerek, "Bütün gün birlikte olacağımıza göre, Jason ve ben özel bir sohbet için başka bir masaya otursak rahatsız olur musunuz?" dedi.

Natalie meyve kâsesinden başını kaldırır. "Oh, tabii ki hayır. Devam edin."

Jason önce şaşkın görünür ama sonra Dottie kulağına bir şeyler fısıldar. Tabağını ve fincanını toplarken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir ve bahçenin yanında bir masa bulurlar.

Natalie'ye bakarak, sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde kavuştururken ona beceriksizce hızlı bir el sallıyorum.

"Neden bu yolculukta birbirimizi gerçekten iyi tanıyacaktıydık gibi hissediyorum?" diye sorarak aramızdaki sessizliği bozuyor.

"Neden dedin ki?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Biz buraya arkadaşlarımız ve kardeşlerimizle geldik, çift olarak değil."

Kıkırdıyor. "Evet, burada olmadığını düşünsene. Omletimle, güneşin sıcak temposunu hafifleten hafif esinti hakkında sohbet ediyor olurdum."

"Beni bu konuşmayı yapmaktan alıkoyma." Tabağını işaret ediyorum. "Elbette, buyurun."

Omletini dürtüklüyor ve sonra başını sallıyor. "Görünüşe göre bu pek konuşkan biri değil."

"Yazık, kahvaltının vazgeçilmezi olmanın kalbi ve ruhu hakkında harika yumurta tüyoları duyabilirdiniz."

"İşte kitap anlaşılmam gidiyor." Kolunu dramatik bir şekilde yana doğru savurarak beni güldürdü. Ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Tabağını ve fincanını aldı ve karşıma oturana kadar masadan aşağı kaydı. Kendini konumlandırdı ve sonra "Bu manzaraya alış, sanırım bunu çok göreceksin" dedi.

Keşke önümdeki manzaraya bakmayı ne kadar çok istediğimi bilseydi.

Kartlarımı göstermemeye çalışarak, "Kendi başınıza dışarı çıkmaktan çekinmeyin. Yalnız yiyin." Bunu şaka yollu söylüyorum ama yüzünün şekle bakılırsa pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmam.

"Oh, yapmadım ... yapmamı ister misin-"

"Şaka yapmaya çalışıyordum." Onu gücendirmediğimi umarak kelimelerimi tökezlettim. "Yüzümden çekil gibi bir niyetim yoktu." Yüzü nötr kalıyor ve ben yanağımın kenarını kemiriyorum. "Şaka yapıyordum."

"Tabii, evet." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve sonra işine geri Mey dönüyor.
ve.

Kahretsin.

Tam da Carson ve Milly masaya geri döndüklerinde detaylandırmaya başlıyorum,

İkisinin de tabaklarında waffle ve tüm malzemeler var. Görünüşe göre Carson'ın tatil yemekleriyle bir sorunu yok. Onu suçlamıyorum. Eve döndüğümüzde sıkı bir diyet rejimi uygulayacağız.

Carson etrafına bakınır ve "Jason ve Dottie nereye gitti?" diye sorar.

"Yalnız yemek istedim," diye cevap veriyorum ve yüzünü kurulayan Natalie'ye tekrar bakıyorum.

Peçetesini tabağına atıyor ve ayağa kalkıyor. "Ben hazırlanmaya gidiyorum.

Sizinle lobide buluşalım."

Biz daha bir şey söyleyemeden çekip gidiyor ve biz onu duyamadan Milly soruyor: "Üzgün görünüyordu, ona ne dedin?"

Elimi yüzüme sildim ve kendime kızgın bir şekilde gökyüzüne baktım. "Birlikte çok zaman geçirecekmişiz gibi görüldüğü için onu görmeye alışmamı söyledi ve şaka yollu, kendi başına gidebileceğini söyledim. Doğru söylediğimi sanmıyorum."

"Belli ki yapmamışsın," diyor Carson, ağzı waffle doluyken. "Kız ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Onu bir an için görmeye çalışıyorum ama çoktan gözden kaybolmuş.

"Çok heyecanlanmış görünmüyordu ama ağlamıyordu da." Milly iç çeker ve "Neden rol yapmayı bırakıp ondan hoşlandığını söylemiyorsun?" der.

"Çünkü. Bu büyük bir hata olur. Kendisi de söyledi, eğlenmek istiyor. Bunun önüne geçip ona uzun süreli bir ilişki yaşama arzumdan bahsetmeyeceğim, ki bu onun yeni çıktığı bir şey. Kendi alanına ihtiyacı var. Ben de ona bunu sağlayacağım."

Kahvaltıdan sonra odaya dönüp Natalie'den bir kez daha özür dilemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm ama oraya çoktan gitmişti. Havlusunu ve su şişesini koymak için yanında getirdiği küçük çanta da yoktu, sanırım biz buluşana kadar bir yerlere gitmişti.

Lobide beklediğimiz ve marinaya gittiğimiz süre boyunca sessizdi ve oturma düzeni sayesinde sürekli eşleşiyor gibiydik ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ancak çiftlerden birinin bir saniyeliğine birbirlerine ara verip durumun Natalie ve benim için ne kadar inanılmaz derecede garip olduğunu görmesi iyi olurdu.

Güvenlik talimatlarını aldıktan sonra parti teknesine doğru yola çıktık. İçecekler dağıtıldı, atıştırmalıklar dağıtıldı ve kıyafetler çıkarılıp herkes mayolarıyla bırakılırken müzik patlatıldı.

Herkes.

Yutkunma anından bahsediyorum.

Güneş gözlüklerime şükürler olsun, çünkü denesem bile gözlerimi Natalie'den kaçırıamazdım.

Eşleşen pijama takımı giydiği için sevimli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bilin bakalım kim seksilik faktörünü yükseltti? Kızlarla birlikte teknenin ön tarafında yatan Natalie'nin üzerinde kırmızı, iki parçalı bir kıyafet var.

Daha önce de bikinilerle dolaşmıştım, göğüs dekoltesi görmüştüm ama Natalie'nin vücudu, esnek göğüsleri ve bikinisinin altını sıkıca yerinde tutan kalçalarıyla çok ateşli. İlk başta, *hey, bu güzel bir mayo* diye düşündüm, ama sonra kışının yarısını ortaya çıkararak ters döndü. Tam bir tanga değil ama tam bir popo da değil. İnce şortumun içinde sikim sızlıyordu.

Sanırım en çok hoşuma giden şey süper fit olmaması. Kenarları yumuşak, pürüzsüz, ama kalçalarında hafif bir kalınlık var ve onları arkadan kavramak için can atıyorum. Otel odasındaki davetkâr yatakta, başını yorgana gömmüş, ben içine girerken ellerimin onu yerinde tuttuğu görüntüler zihnimde yanıp sönüyor.

Tüm konsantrasyonumu kaybettim ve çocuklardan biri bana her soru sorduğunda, cevaplarımın gönülsüz, bazen neredeyse aptalca olduğunu biliyorum.

Carson sonunda beni çağırdı. Knox ve Jason Maddox Paige'in sahip olduğu falsolu top hakkında konuşurken yanımda "Biraz daha uzun bak," diye mırıldanıyor. *Ölümcül*.

"O kadar kötü mü?"

"Diğerlerinin anlayabileceğinden şüpheliyim ama ne yaptığınızı biliyorum."

"Neden kışının yarısı dışarıda olmak zorunda? Kardeşi burada; bu umurunda değil mi? Milly'ye bak, saygın bir tek parça giyiyor." Tek parça giyen bir tek o var.

Carson sessizce kıkırdar. "Tek parça kıyafetinin saygıdeğer olduğunu düşünüyorsan belli ki kız kardeşine hiç bakmamışsın. Lanet şey tamamen parçalanmış

ön tarafta, neredeyse çıplak."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Onunla alçakgönüllülük hakkında konuşmam mı gerekiyor?" Carson bu kez başını geriye atıyor, kahkahası herkesin dikkatini çekiyor. Başını sallar ve "Onunla alçakgönüllülük hakkında konuşun, ben de hemen Natalie'nin yanına gidip ağzındaki çıkarayım. I Karımın vücuduna güvenmesini ve onu göstermesini seviyorum."

Homurdanarak, "Peki." diyorum. Yine de merak ediyorum. Natalie vücuduna güveniyor mu? Bazı kadınlar dikkat çekmek istedikleri için vücutlarının her parçasını sergilerler. Ama Natalie rahat görünüyor. Doğal. Ve umarım bu kendine güvendiği anlamına da geliyordur. Olmalı da. Çok seksi.

Kristal mavisi okyanusun ortasındaki bir adaya yaklaştığımızda tekne yavaşlıyor. Çok büyük değil ve bitki örtüsüyle kaplı ama görünüşe göre asıl gösteri yüzdüğümüz yerin altında. Buck Adası, muhteşem mercan resiflerini korumak amacıyla 1948 yılında ulusal bir anıt olarak adlandırıldı. Bin sekiz yüz dönümden fazla koruma altındaki deniz yaşamı altımızda duruyor ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üç su altı parkurundan birine sahip, bu da onu St. Croix'da popüler bir turistik cazibe merkezi haline getiriyor.

Yine de kaptan bizi hazırlarken tek düşünebildiğim Natalie ve giydiği can yeleğinin göğüslerini boynuna doğru nasıl desteklediği.

"Herkes giysilerini giydi. Hepimiz şnorkelle yüzme talimatlarımızı hatırlıyor muyuz?" diye soran kaptan başını sallayarak bizi de aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor. "Çabucak bir grup fotoğrafı çekelim ve sonra eşinizi bulun; bunu bir arkadaşlık sistemi olarak sürdürüyoruz."

Tabii ki. Çünkü neden ki?

Hepimiz tekne de bir araya geldik, arka planda Buck Adası varken heyecanla kollarımızı salladık ve bir fotoğraf çektirdik. Sonra, tam düşündüğüm gibi, çiftler birbirlerine sokuluyor ve Natalie ile beni eş olarak bırakıyorlar.

Gülümseyerek ona yaklaştım ve "Ortağım olmak ister misin?" diye sordum.

Teknenin ön tarafında kızlarla takılırkenki rahat tavrı, bana baktığında hemen kayboluyor. Şnorkel takımlarımız elimizde ve aramızda bir metre kadar mesafe var. "Eğer daha kolaysa eğitmenle ortak olabilirim," diyor sesinde neredeyse hiç canlılık olmadan.

Bu noktada bastırılmış ya da itaatkâr bile değil. Sanki hayatı alınmış gibi, ya da en azından ben etraftayken, bu da beni

"harika." Buraya alaycı bir başparmak ekleyin.

İçimi çekerek elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve gözlerimin içine bakması için eğiliyorum. "Hey, restoranda söylediklerim için özür dilerim. Şaka yapmaya çalışıyordum ama yanlış anlaşıldı." Çok samimi olmamaya dikkat ederek çenesini yukarı kaldırıyorum. Gözleri benimkilerle birleştğinde, sanki bir yerlerde bir delik varmış da her şeyi dışarı sızdırıyormuş gibi ciğerlerimden hava sızdığını hissediyorum. Kahretsin, o kadar güzel ki. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Seninle ortak olmaktan başka bir şey istemezdim."

Başını sallıyor, ama cansız bir baş sallama, bu da beni meraklandırıyor, normale dönmeden önce zamana ihtiyacı olan insanlardan biri mi?

Knox ve Emory suya ilk girenler, ardından Carson ve Milly, Dottie ve Jason ve sonra da biz. Herkes el ele tutuşup aptalca bir ses çıkararak suya atladı, ben de neden biz de atlamayalım diye düşündüm. Aramızdaki boşluğu kapatmak için onun eline uzanmaya çalıştım ama ben daha temas kuramadan o bensiz suya atladı.

Ohh-kay.

Hala

üzgünüm.

Not edildi.

Şnorkelle yüzerken unuttuğunuz bir şey, "partnerinizle" el hareketleri dışında iletişim kurmanızın mümkün olmadığıdır, bilirsiniz, çünkü ağzınız nefes almanıza yardımcı olan bir tüpün etrafından emilir.

Ödüllendirici, çünkü çok sessiz ve güzel, ancak partnerinize göstermek için heyecan verici bir şey gördüğünüzde, dikkatini çekmeye çalışan bir aptal gibi suyun içinde çırpınıyorsunuz.

En azından ben ilk başta öyle yaptım çünkü Natalie bana yakın olmayı reddetti. Arkadaşlık sistemi protokolü üzerinde biraz çalışılması gerekiyor. Ama bu ilk on dakikadan sonra sona erdi, çünkü çırpınmaktan bıkmıştım. Bu yüzden ona daha yakın yüzdüm, elini elime aldım ve bırakmadım. İlk başta çok tereddütlüydü, aslında biraz çırpındı, serbest bırakılmayı talep etti, ama ben bırakmadım. Birlikte okyanus tarafından emilmeden nasıl yüzeceğimizi ve bu deneyimin tadını nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerekiyordu.

Ve çok güzeldi - sakinleştğinde. Sualtı patikasını geçerken mavi tanglar etrafımızda yüzüyordu, büyük, el değmemiş resiflere bakıyorduk, su o kadar berraktı ki yaşayan birçok küçük balığı görebiliyorduk.

parlak renkli mercanların arasındaki yaşam. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve patikanın sonuna geldiğimizde, dalgalarla zarifçe yüzen bir deniz kaplumbağası tarafından karşılanmak bizi şok etti.

Bunun büyü olduğunu söylemek hafif kalır. Ancak yüzeye çıktığımızda bu sihir bozuldu, Natalie elimi bıraktı ve sonra tekneye doğru yüzerek beni kendi başıma yüzmeye bıraktı.

En azından burası huzurlu. Hemen tekneye gitmek yerine suda takılıyorum, dalgaların beni bir aşağı bir yukarı sallamasına izin veriyorum. Manzarayı, gökyüzünün mavisinin okyanusun mavisinden nasıl farklı olduğunu seyreliyorum. Gökyüzünün kraliyet mavisine kıyasla su daha akuamarin renginde. Çok az bulut var, bu yüzden güneş parlak bir şekilde gövdemde parlıyor, onu ısıtıyor, ancak karşılığında su onu soğutuyor.

Güzel lanet bir gün.

Bunlar tadını çıkardığım anlar. Huzurlu, rahatlatıcı, maçtan maça, sezondan sezona oynamanın eziyetinden uzak. Ağırılık odaları, vuruş kafesleri, antrenman odaları... dalgalar can yeleğime hafifçe vurarak süzülürken hepsi uzak bir anı. Geri döndüğümüzde, bahar antrenmanlarına başlamadan önce çok kısa bir zamanımız olacak ve bu haftalar vücudumu yaklaşan zorlu programa hazırlamakla geçecek. Croix'daki bu günler gerçekten de iş tekrar başlamadan önce sahip olduğum son günler ve bu günlerin tadını çıkarmak yerine dikkatimi çeken kızın aklına girmeye çalışıyorum.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve iç çekiyorum. Lanet olsun. Bana kızmasına izin vermeliydim. O zaman içimde dönüp duran bu tuhaf duyguları unutmaya çalışabilirdim. Ama ben hiçbir zaman o adam olmadım, hıyar, pislik, asi. Etrafımdaki insanlara hak ettikleri saygıdan daha azını gösteremeyecek kadar değer veriyorum.

Bu yüzden kendimi tekneye doğru yüzerken, tekneye tırmanırken ve Natalie'yi bulabilmek için hızlıca eşyalarımı toplarken buluyorum. Diğer çiftler hâlâ etrafa bakınıyor, kafaları suya girip çıkıyor, heyecanlı ifadeleri bana neşe veriyor, özellikle de Milly'ninki.

Görevlilerden biri bana bir havlu uzatıyor, teşekkür ediyorum ve Natalie'yi bulma umuduyla atıştırmalıkların ve içeceklerin olduğunu bildiğim parti teknesinin tepesine doğru ilerliyorum. Tepeye ulaştığımda onu hemen fark ediyorum, masanın kıvrımında oturuyor, etrafı yiyeceklerle çevrili, güneş gözlüğü burnuna takılmış ve bakışları okyanusa dikilmiş, yumruğu çenesini destekliyor.

Bir an durup onu ve ruh halindeki dinginliği gözlemliyorum. Birkaç dakika önceki çatık kaşlı şnorkelciden farklı olarak sakin ve derli toplu görünüyor. Onu rahatsız etmeli miyim? Biraz huzur bulmuş gibi görünüyor, ama yine de bu teknede daha çok zamanımız var, yalnızız ve bunu bir kez ve herkes için açıklığa gerekiyor.

" güzel, değil mi?" Karşısına oturarak soruyorum.

. "Gördüğüm en güzel şeylerden biri." Daha güzel bir şey düşünebilirim.

Boğazımı temizleyerek, üzerindeki buzdan bir parça karides alıyorum, kokteyl sosuna batırıyorum ve sonra "Demek bana kızgınsın. Anlıyorum."

Başını sallıyor ve yüzüme döndüğünde beni şaşırtıyor. "Sana kızgın değilim, Cory."

"Hı-hı," diyorum alaycı bir tavırla. "Tamam, ben duygularını ifade etme konusunda berbat bir kız kardeşle büyüdüm." Parmağımla Natalie'yi işaret ediyorum. "Evrene gönderdiğin vücut dili bana başka bir hikâye anlatıyor."

İç çekerek güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor, böylece anlamlı gözlerini görebiliyorum. "Kızgın değilim, sadece seni rahat bırakmaya çalışıyorum." *Beni rahat bırakmak mı?*

"Benimle konuşmayarak mı?" Ona sesleniyorum, lafı dolandırmayı hiç sevmem.

"Herkes bağlı olduğu için benimle takılmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Bu senin sezon başlamadan önceki tatilin. Önümüzdeki sekiz ay çok yorucu geçecek. Bu zamanın tadını çıkarmanı istiyorum, benimle konuşmak zorunda hissetmeni değil."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Seninle konuşmak zorunda hissetmiyorum. Seninle konuşuyorum çünkü istiyorum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, Cory. Yapışkan biri gibi görünmek istemiyorum, anlıyor musun? Sana biraz zaman veriyorum, hepsi bu."

"Tamam." Bir karides daha alıyorum, batırıyorum ve çiğniyorum. "Bunu takdir ediyorum ama aynı odayı paylaşıyoruz, yani birbirimizle konuşmak zorundayız. Bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

"Biliyorum." Alt dudağını kemiriyor ve bir parça havuç alıyor. "Ama kardeşinin arkadaşlarına yapışan küçük kız kardeş olmak istemiyorum, çünkü kardeşim onların arkadaşı ya da takım arkadaşı olduğu için benimle takılmak *zorundalarmış* gibi hissediyorlar. Bunun gerçekten farkındayım, özellikle de Jason'la birlikte büyürken. Kahvaltıdaki yorumunuz, kötü niyetli olmamakla birlikte, bana kim olmaya çalıştığımı hatırlattı

büyümekten kaçın." Havuçtan bir ısırık alıyor ve "Sadece iyi vakit geçirdiğinden ve benim yüzümden rahatlayamadığını hissetmediğinden emin olmak istiyorum." diyor. Bir yudum almak için La Croix'sını eline alıyor. "Ve inan bana, bugün resepsiyona gittim ve boş oda olup olmadığını sordum. Hâlâ bir şey yok. Kaldığımız süre boyunca hiçbir şey olmayacağına dair bana güvence verdiler. Yani ne yazık ki bana kaldınız."

"Bunun talihsiz bir durum olduğunu düşünmüyorum," diyorum, kelimeleri durduramadan ağzımdan kaçmasına izin vererek. "Yani, daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?" Gülüp geçmeye çalışıyorum ama sesim çok garip çıkıyor.

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor ve sabahtan beri ilk kez bir rahatlama dalgası hissediyorum. Rahatlamak, her şeyin yoluna gireceğini, artık nefesimi tutmama gerek olmadığını bilmek için ihtiyacım olan tek şey o gülümsemeydi.

"Sizce nasıl daha kötü olabilir? Varsayımsal olarak, bana daha kötü olabileceği bir yol söyleyin."

"Elbette." Elimi uzatıp bir barbekü tavuk slider kapıyorum ve küçük bir tabağa koyuyorum. "Dayanamadığım bir eski sevgilim olabilirdin ve bir otel odasını paylaşıyor olurduk."

Dudaklarını büzerek yavaşça başını sallıyor. "Evet, bu daha kötü olabilirdi. Eski kocam Ansel olsaydın nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Gariplikten bahsediyorum. Bana bunun nasıl daha kötü olabileceğine dair başka bir senaryo söyle."

Sürgüyü ısırdım ve düşünerek çiğnedim. "Süper bir hayran olabilirsin. Ben uyurken fotoğraflarımı çeker, ben duş alırken banyoya gizlice girer, eve döndüğünde Facebook Market'te satmak için iç çamaşırlarımı çalarsın."

Gülmekten boğuluyor, birkaç saniye öksürüyor. "Neden eBay değil de Facebook Market dedin?"

Omuz silkiyorum, hafifçe kıkırdıyorum. "eBay diye bir şey var mı ki artık?"

"Çok canlı. Az önce oradan Justin Timberlake'in bir çift iç çamaşırını aldım."

"Onları bir gölge kutusunda çerçevelemek mi?"

İğrenmiş bir yüz ifadesiyle başını sallıyor. "Delirdin mi sen? Penis özü bunların üzerinde, bu yüzden her gece benimle uyuyorlar. Yolculukta yanımda getirdim. İstersen bu gece onlarla bir tur atabilirsin."

"Şimdi şaka yapmadığınızdan korkmaya başlıyorum."

İçtenlikle gülerken başı geriye düşüyor. Doğrulduğunda, "Bu gece yastığıma bakacak mısın?" diye sorar.

"Demek istediğim... eğer yastığına doğru nefes aldığını duyarsam, gerçeği öğrenirim."

"Bunu bu gece öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Dört gözle bekleyeceğim bir şey." Gülümsüyorum ve sonra soruyorum, "İyi miyiz Natalie? Yani, gerçekten havalı mıyız?"

Başını yana eğiyor ve düşünceli bir şekilde, "Evet, biz iyiyiz Cory," diyor.

Sanki daha önce söylemiş, yatak odasında birkaç kez haykırmış gibi, dilinden usulca dökülen ismimin sesinden omurgamda bir heyecan fırtınası kopuyor, kalçalarım ona girip çıkıyor. Boğucuydu ama bariz bir şekilde değil, daha çok mutlu olduğunda kullandığı doğal bir tonda.

Ve şu anda mutlu.

Adımı söylediği için sersemlemiş gibi görünmemeye çalışarak, "Yolculuğun geri kalanında tatildeki en iyi arkadaşlarımız gibi davranabilir miyiz? Artık gariplik yok mu? Ne olursa olsun birlikte olacağız, o yüzden bundan en iyi şekilde faydalanabiliriz, değil mi?"

"Sen . . ." Duraklıyor, elini kalbine götürüyor. "Cory Potter, benimle bir arkadaş gezisine çıkmayı mı teklif ediyorsun?"

Kardeşi gibi dramatizme yatkın olmasına şaşırmamalıyım, öyle olmasaydı şaşıırırdım. Jason'a bu kadar benzemesi çok hoş ama aynı zamanda çok da farklı - Tanrı'ya şükür.

"Bir arkadaş gezisine karşı çıkar mısın?"

İçkisini kaldırıp bir yudum aldıktan sonra dikkatlice yerine bırakıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum Cory Potter. Senin hakkında fazla bir şey bilmiyorsa buna nasıl arkadaş gezisi diyebiliriz ki?"

"İşte bu yüzden bir arkadaş gezisi yapmamız gerekiyor, böylece birbirimizi tanıyabilir ve en iyi arkadaşlar olabiliriz."

"Bilmiyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Bir Asi ile arkadaş mı? Bunu yapabileceğimden emin değilim."

."

"Kardeşin bir Asi," diye hatırlatıyorum ona, her ne hakkında konuşuyorsa tartışmalı.

"Onunla bir seçeneğim yok, o bir kan. Seninle bir seçeneğim var."

Tamam, tartışmayı boş ver.

"Arkadaşlığın için sana kur yapmak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?" "Bunu yapmanın sana zararı olmaz." Gülümsüyor ve bir havuç ısıırıyor. "Ya bunun çok fazla sorun olduğunu düşünürsem?"

Omuz silkiyor. "Senin kaybın, çünkü ben çok iyi çikolatalı kurabiye yapabilirim."

Ciddi bir şekilde düşünüp taşınyormuş gibi yapıyorum. Açıkçası şu anda onun gülümsemesini hayatımda tutmak için her şeyi yaparım ama bunu belli edemem. "Bu ikolata parçacıklı kurabiyelerin içinde serpme var mı?"

"Bu ayarlanabilir."

"O zaman sanırım kendine bir arkadaş gezisi ayarladın."

Sırıtarak, "Kalbini hazırla, çünkü arkadaşlık becerilerimle dünyanı sarsmak üzereyim" diyor.

Keşke bağış toplama günü kalbimi hazırlamam gerektiğini bilseydim.

ONUNCU BÖLÜM

NATALIE

Parti teknesindeki küçük banyoya sıkışmış aynada kendime bakıyorum. Yanaklar kızarmış, boyun ve göğüs kızarmış, meme uçları inanılmaz derecede sertleşmiş ve saçlar doğal plaj dalgalarıyla öpüşüyor.

Ustaca sikilmiş gibi görünüyorum.

Ve belki de öyleydim, ama Cory Potter'ın çevresindeki her kadının istediği şekilde değil.

Kahvaltıdan çıktıktan sonra kendime yapışkan olmayacağımı, Cory'ye biraz zaman tanıyacağımı, peşine takılmadan tatilinin tadını çıkarması için ona zaman vereceğimi hatırlattım. Cory'nin Jason'ın kız kardeşi olduğum için benimle vakit geçirmesi gerektiğini düşünmesi isteyeceğim son şeydi.

Lisedeyken öğrendim ki kimse arkasından sinir bozucu küçük kız kardeşinin gelmesini istemez. Kent Germain, Jason ve arkadaşlarıyla Navy Pier'de takılmaya hazırlandığım o uğursuz Cuma gecesi bana bunu işaret ederken çok düşünceliydi. Kent'in Jimmy'ye benim sürekli etrafta olmamın ne kadar can sıkıcı olduğunu ve Jason'ın 'e beni asla dışlamayacağını söylediğini duydum. Kardeşimi daha çok sevmemi sağladı ama aynı zamanda yaptıklarım hakkında düşünmemi de sağladı. Bu düşünce sürecini yanımda taşıdım ve bu sabahтан sonra kafama dank etti... Yaptığım şey bu muydu? Yine peşine takılıyor muydum?

Muhtemelen.

Ama Jason'ın asla bu şekilde düşünmeyeceğini biliyorum. Gelmem için beni cesaretlendiren, zihnimi boşaltmama yardımcı olan oydu ve şimdi Dottie de arkadaşım olduğu için herkese eşit şartlarda katılıyormuşum gibi hissettim. Bu sabah Cory ile yaptığım konuşma, tamamen gömdüğümü sandığım bir sinirime dokundu ve bu yüzden çıldırdım. Şnorkelle yüzme gezisi boyunca neden suratım asıktı ve neden beni korkumdan kurtarmak için üstsüz bir All-Star birinci kaleci gerekti.

Gömleksiz.

Gövdesi tamamen çıplak.

Meme uçları, karın kasları, leğen kemiğindeki o V şeyi, hepsi oradaydı ve Tanrım, üst dudağımdan ter akmasına neden oldu.

Arkadaş gezisi sohbetimiz sırasında soğukkanlılığımı nasıl korudum, hiçbir fikrim yok, ama onu otururken izliyorum, kolunu

Bank koltuğunun arkasında, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi rahatça karides yiyordu. Bakmamak için kendimi zor tuttum.

Bu yüzden başlangıçta teknenin ön tarafında kalıp okyanusa doğru baktım, çünkü bir noktada mükemmel omuzlarını gösteren atletinin çıkacağını ve adamın üniforma altında nasıl görüldüğünü göreceğimi biliyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Neredeyse Adonis gibiydi diyebilir miyim? Mükemmel orantılı meme uçları olan kalın göğüs kaslarından bahsediyoruz, düz ve esintiden sıkı. Sıfır göğüs kılı. Hiç, sıfır, tamamen pürüzsüz bir cilt. Karın kasları. Karın kasları var. Karnındaki çukurlar, mükemmel tanımlanmış çukurlar yalvarıyor, dokunmam için adeta havlıyordu. Ve sonra belinin sivriliği, kalçalarındaki yontulmuş yol, şortunu zar zor dolduran belinin düz tabanı, çekildiklerinde şortunun tamamen düşüp malları ortaya çıkaracağını merak etmeme neden oluyordu. Bunun olması için ilk alkışlayan ve tezahürat yapan ben .

Konuşmamızın yarısında fark ettim ki, ben bir azgıyım.

O kendini affettirmeye çalışırken ben zavallı adamı süzüyordum. Yan tarafa bakıyormuşum gibi davrandığımın farkında değildi ama güneş gözlüklerimi tekrar aşağı indirdiğimde, yeni bronzlaşmış teninin her santimini arıyordum.

Kaburgaların üzerinde, parçalayarak ve manyak gibi çalışarak tanımlanabilen kaslar olduğunu biliyor muydunuz? Cory'nin tarafını görene kadar ben de bilmiyordum.

Oyunun en iyilerinden biri olmasına şaşmamalı, adı şimdiden Beyzbol Onur Listesi'ne yazıldı ve oylanmaya hazır. Kesinlikle ilk turda seçilecek bir oyuncu ve bunun nedeni de bu öğleden sonra gösterdiği istikrarlı sıkı çalışması.

Biraz daha şakalaştıktan ve bana göz kırptıktan sonra - Tanrım, göz kırptı - tuvalete koşmak ve Cory Fucking Potter'ın muhteşem manzarasından kaçmak için bir bahane buldum.

Öne doğru eğilerek yüzüme biraz su çarpıyorum ve ardından birkaç derin nefes alarak el havlusuyla cildimi kuruluyorum. Bütün gün duygusal bir hız trenindeydik ve hala bu teknede biraz zamanımız var, biraz içkiyle gezeceğiz ve tek düşünebildiğim burada işimiz bittikten sonra bile onunla bir otel odasına geri dönmek zorunda olduğum.

Aynaya bakarak fısıldıyorum, "Bunu sen halledersin. Seksi, evet, ama seksi hiçbir şey ifade etmiyor. Daha önce de seksi insanlar gördün."

Ama ateşli ve nazik? Bu ölümcül bir kombinasyon, üstesinden gelebileceğimden emin değilim.

"Hayır," dedim. "Bunu halledebilirsin. Ona bir arkadaş gibi davranacaksın ve otele döndüğünde bir erkek bulacaksın çünkü gevşemeye ihtiyacın var." Omuzlarımı silkeliyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Gevşe. Gevşe."

Ansel'in aldatması sayesinde seks yapmayı uzun zaman oldu ve emin olun bunu öğrendikten hemen sonra test . Neyse ki temizim. Ama şimdi muhtemelen hayatımda gördüğüm en ateşli adamla bir adada mahsur kaldığım için, bu durum kadınlık organlarıma komik şeyler yapıyor; kâğıt oynarken onları uygunsuz bir şekilde heyecanlandırmak, suyun altında elimi tuttuğunda ağrımak ya da başını arkaya atıp güldüğünde ihtiyaçtan kıvranmak gibi.

Bak, biriyle yatmam lazım.

Saçlarımı kabartarak derin bir nefes alıyorum, biraz cesaret topluyorum ve üst güverteye çıkıp kızlara katılıyorum, Dottie'nin yanına oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, her şey harika. Tek kelimeyle harika," diyorum, sesim tercih ettiğimden daha tiz çıkıyor.

Ve Dottie bunu fark etti.

"Cory gömleğini çıkarmış sana bir şeyler hissettiriyor mu?"

Hızlıca Emory ile konuşan Milly'ye bakıyorum, ikisi de konuşmalarına dalmışlar. "Lütfen sesini alçaltır mısın? Onu çekici bulduğumu kimsenin bilmesine gerçekten ihtiyacım yok."

"Lütfen, erkekler de dahil olmak üzere bu gemideki herkes Cory Potter'ı çekici buluyor. Kimse şaşırmasın."

"Yine de sesini alçalt."

"Elbette, şimdi bana üst güvertede ne konuştuğunuzu anlatın. Okyanustan gülüşmelerinizi duyabiliyorduk."

"Pek bir şey yok. Sadece bu tatili bir arkadaş gezisi olarak değerlendireceğiz."

"Ne?" Dottie tıslıyor. "Kendini arkadaş bölgesine mi koyuyorsun?"

"Sıkı sıkıya," diyorum başımı sallayarak.

"Bunu neden yaptın ki? Aklını mı kaçırdın sen?"

Başımı salladım. "Hayır, net düşünüyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil çünkü bir planım var."

"Bir planın mı var?" Dottie alaycı bir tavırla sorar. "Ne tür bir plan?"

"*Natalie'yi yatağa atma planı.*"

"Sevişmek mi istiyorsun?" Dottie takdir ettiğimden daha yüksek sesle soruyor ve Milly ile Emory'nin dikkatini çekiyor.

"Bu da ne?" Emory soruyor, sevimli karnı görünmeye başlamış. Ne zaman doğuracağından emin değilim ama bildiğim bir şey varsa o da gördüğüm en şirin hamile kadınlardan biri olduğu. "Sevişmek mi istiyorsun?"

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum.

"Öyle," diye cevap veriyor Dottie benim yerime. "Görünüşe göre bu tatilde pantolonunu çıkarmaya hazır."

"Ah." Emory ellerini birbirine vuruyor. "Kimi-" Duraksıyor ve Milly'nin koluna dirsek atmadan önce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Onu kardeşinle tanıştırmalısın. Zaten aynı odayı paylaşıyorlar. Tanrım, bir yatağı paylaşmak ne kadar kolay olurdu?"

Paniğe kapılmış göz ucuyla Dottie'nin yüzünün Grinch'in meşhur gülümsemesine dönüştüğünü görüyorum. "Evet, ona Cory'yi ayarlamalısın."

Dottie'nin kafasını teknenin kenarına çarpıp kurtulabilseydim, şu anda yapardım. Günaha girmek gerçek.

Milly bir şey söyleyemeden, "Hayır. Cory olmaz. Benim tipim değil."

Milly'nin ifadesi okunamazken, Emory'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışıyor. "Senin tipin değil mi?" diye sorar şaşkınlıkla. "Nasıl olur da senin tipin olmaz? Knox'un tipi olduğuna eminim."

Olmasını istemediğim şeyler: Milly'nin kardeşine gerçekten aşık olduğumu bilmesi çünkü Tanrı bilir, ona söyleyecektir ve neden benim tipim olmadığının sorgulanması, aslında o kadar benim tipim ki çoğu zaman ona bakmak bile acı veriyor.

"Biliyor musun, belki de konuyu değiştirmeliyiz. Şu balıklara ne dersin?" diye sordum. "Onlara ne deniyor? Bir okul, değil mi?"

"Renkli balık muhabbetleriyle dikkatimizi dağıtma," diyor Dottie ve kardeşimle çıkmasına verdiğim onayı geri almak istiyorum. "Bize Cory'nin neden senin tipin olmadığını anlat." Tanrım, çok kötü biri.

Boğazımı temizleyerek havlunun köşesiyle oynuyorum ve "Şey, bilirsin, ben Ben uh bilirsin ..." Parmağımla işaret ediyorum. "Çok fazla karın kası var."

Hiçbir şey.

Bana üç çift gözün ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Sanki söylediklerim hayatlarında duydukları en saçma şeymiş gibi arada bir şaşkınlıkla göz kırıyorlardı.

Çünkü öyleydi.

Gerçekten de öyleydi. Kim karın kası sevmez ki? Kim bir insanın çok fazla karın kası olmasından şikayet eder ki? Ben . . . görünüşe göre.

Sonunda Emory sorar: "Natalie, bu kişisel bir soru olabilir ama hiç Cory'ninki gibi karın kasları olan biriyle seks yaptın mı?"

Ellerimi iki yana açıp "Ben sadece Ansel'le seks yaptım" diyorum.

Tüm kızların nefesi kesilir, Milly'nin bile. "Ne?" Emory etrafına bakınarak fısıldar. "Sadece bir erkekle mi seks yaptın?"

"Ortaokulda tanıştık ve evlenene kadar beraberdik. Başka erkekleri keşfetme şansım hiç olmadı."

"Ansel'in karın kasları var mıydı?" Dottie soruyor, sesi biraz daha yumuşak, muhtemelen daha anlayışlı.

"Pek sayılmaz. Karnı düzdü ama belirgin değildi. Güzel parmak eklemleri vardı."

"Parmak eklemleri," diye Emory. "Güzel parmak eklemleri mi vardı?" Homurdanıyor, sonra üstünü örtüp başını sallıyor. "Özür dilerim ama gerçekten muşta mı dedin?"

Ben de gülüyorum, kızlara yanımda şaka yapmalarının sorun olmayacağını anlatmaya çalışıyorum. Ben eğlenceli bir insanım. "Yani, ellerini olgun göstermişler. Onlarla üzerime geldiğinde önemli. Havayı bozmak için kalçanızda genç bir el görmek gibisi yoktur. Yaşlı adam eklemleri her yerde."

"Oh Tanrım." Dottie ağzını kapatır ve güler. "Sen bir tür ucubesin ve bu hoşuma gidiyor. Pekâlâ, arkadaşımız için yaşlı adam eklemleri aramaya devam edelim." Dottie Milly'ye sorar, "Cory'nin yaşlı adam eklemleri var mı?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. En azından muştaları olduğunu biliyorum."

Emory gözlerimin içine bakarak, "Bu kadar muşta yeter, karın kasları olan bir adamla seks yapmak hakkında konuşmalıyız," diyor. "Pelvisini içine sokan adama aşağıdan bakmanın ve onun sıkı, mükemmel bir şekilde tanımlanmış karın kaslarının esnemesini ve kasılmasını görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmen gerekiyor. Bu kesinlikle gelmiş geçmiş en seksi şey. Sizce de öyle değil mi hanımlar?"

Sadece birkaç adım ötemde duran yontulmuş ve kementlenmiş tenin genişliği göz önüne alındığında, etrafımda oturan her kızın bu konuda olumlu bir fikre sahip olduğunu hayal edebiliyorum. Arkamdaki erkeklere hızlıca bir göz atıyorum

Teknede güneşlenirken. Gördüğüm en iyi vücutlar arka arkaya dizilmiş, neon mayoları kasıklarının üzerinde bir işaret gibi , penislerini işaret ediyor, kordonlu gövdelerine doyduktan sonra tam olarak nereye bakacağınızı söylüyor.

Milly ve Dottie Emory'nin sorusu karşısında başlarını sallarlar. "Karın kasları her şey değildir," diye devam ediyor Emory, "ama size söyleyeyim, çok güzel bir ek bonus." Sanki benim için önemli değilmiş gibi omuz silkiyorum. Önemli de değil, ama adamın karın kasları varsa, onlardan kurtulmasını da istemeyeceğim.

Dottie araya girerek, "Tamam, Cory senin tipin değil." dedi. Bana bir bakış atıyor ve yalancı olduğumu gözleriyle söylediğini anlıyorum. Ağzını değil gözlerini kullanmaya devam ettiği sürece sorun yok. "Bakalım bu adada bacaklarının arasındaki o tozlu çiçeği aydınlatacak birini bulabilecek miyiz?"

"Buna tozlu ya da çiçek diyemez misin?" Emory tiksiniş bir bakışla şöyle der. "Ama onun için bir ada aşkı bulma fikri hoşuma gidiyor. Tatil köyünde flört edebileceğimiz pek çok çalışan var."

Kızlara gülümseyerek, "Ya da zamanımızı burada güneşlenerek ve dinlenerek geçirmeye ne dersiniz?" diye soruyorum.

"Ya da ..." Dottie sırtarak, "Sana Cory'yi ayarlayabiliriz" diyor.

Aman Tanrım, kadın.

"Bu fikir benim de hoşuma gitti," diye ekliyor Emory.

Hepimiz Milly'ye baktığımızda omuz silkiyor ama bir şey söylemiyor. Onun yerine içkisini alıp yudumluyor.

On dolarına bahse girerim ki bu akşam yemekten önce tüm bu konuşmayı Cory'ye aktarır. Yirmi dolarına bahse girerim ki Cory kız kardeşine gözlerini devirecek ve teşekkürler ama hayır diyecek. Çünkü Cory Potter'ın sadakaya ihtiyacı yok. Tek yapması gereken bir kızın gözlerinin içine bakmak, gece onun olacak.

"Sence Jason rica edersem ona sarılmama izin verir mi?" Cory teknenin arka tarafında, son yarım saattir oturduğum yerde yanıma gelip berrak suyun engin manzarasını seyrediyor. Artık çiftler olarak anılacak olan çiftlerin hepsi teknenin ön tarafında, file ağın üzerinde uzanmış, birbirlerine sokulmuş durumdalar. Gerçekten çok şirin ama aynı zamanda mide bulandırıcıydı.

okyanusta bıraktığımız izi görmek için arkaya gittim. Tamamen sürükleyici. *Ama değil.* Ama huzurlu ve bu kötü bir şey değil.

"Eminim Jason seninle kaşılaşmak için Dottie'yi tekneden atardı."

Kısık bir kahkaha göğsünü sarsıyor. "Onun erkek aşkından hoşlanmam garip mi?"

"Sadece ona mavi toplar verirsiniz ve size karşı sevgi gösterisine asla boyun eğmezseniz garip olur."

"Ah," diye tıslıyor ve yanımdaki şezlonga yaslanıyor. "Adama asla mavi toplar vermezdim, sadece elde etmesi zoru oynuyorum."

"Meydan okumayı sever." Ben de arkama yaslanarak, "Bana Baltimore'dan bahset, neleri özölüyorsun?" diye soruyorum.

"Beni ağlatmak mı istiyorsun?"

Ona bakmak için başımı yana eğiyorum. "Dur, ağlamayacağını biliyorsun."

"Hayır." Şakacı bir şekilde başını sallıyor. "Ama yine de tüm bu takas konusunda kendimi ham hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Şaşıarak sordum. "Takımla yarım sezon geçirdin ve yeni bir sezona başlamak üzeresin."

"Aynen öyle. Ve yine de hiçbir erkekle gerçekten kaynaştığımı hissetmiyorum." Bana doğru eğiliyor ama vücudunu öne doğru tutuyor ve gözlerini tekrar onunkilere çevirmeden önce göğüs kaslarının hızlı bir girintisini yakalıyorum. Güneş gözlükleri için Tanrı'ya şükürler olsun. "Baltimore rutin bir yerdi. Her şeyi, herkesi tanırdım. Gitmeyi sevdiğim yerler vardı, kimse beni rahatsız etmiyordu, en azından o kadar etmiyordu ve arkadaşlarımla biraz normal bir hayat yaşayabiliyor ve sevdiğim sporu yapabiliyordum. Bilmiyorum, gafil avlanmak ve tüm profesyonel kariyerimi üzerine kurduğum ahlaki bütünlükten yoksun bir takıma gönderilmek bana doğru gelmedi."

"Geldiğin yer olmasına rağmen Chicago'da kendin gibi olamadığını mı düşünüyorsun?"

Uzun bir nefes alıp veriyor ve "Evet, sanırım teknik olarak evde olsam da kendimi evimde hissetmiyorum" diyor.

"Tüm rutininizin alt üst olmasını anlayabiliyorum.

Yeni bir başlangıç yapmak zordur ama bunu başaracaksınız."

Durup onu inceliyorum, durumlarımızın gerçekten benzer olup olmadığını anlamasını izliyorum. Bana büyük bir derinlik ve samimiyetle bakıyor. *Sadece bana Ansel'i sorma.*

"Anlıyorsun, değil mi Natalie? Zaman alıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü kederimi bastırmaktan boğazım düğümleniyor. *Bazen beni vuruyor. Kocam için yeterli değildim.* Elini saçlarının arasından geçiriyor, uçları her yöne doğru uzuyor.

"Evimin köşesinde bir simitçi vardı. Hayatımda yediğim en güzel simitler ondaydı. Dışı çıtır, içi çiğnenebilir. Kendime bir şeyler ısmarladığım nadir olurdu ama ısmarladığımda iki tane alır, stadyuma giderken arabamda yer, sonra da beslenme uzmanım arabamı inceleyecekmiş gibi kanıtları saklardım."

"Arabanız hiç kontrol edildi mi?"

"Hayır, yoksa konsolda çifte simit günü için birkaç makbuz bulurlardı."

"Çifte simit günü mü?" Kıkırdıyorum. "Öyle mi diyorsun?"

Başını sallıyor. "Oh evet. Bu benim için bir zevkti. Ayda bir kez, bunun için plan yaptım."

"Görünüşe göre yeni bir simitçi bulman gerekiyor. Oliver's'ı denedin mi?"

"Evet, iyiydi ama Baltimore'daki Geo's kadar iyi değildi. Mekânı bu kadar harika yapan lekeli, kirli fayanslar mıydı yoksa yırtık duvar kâğıtları mıydı bilmiyorum ama burası harikaydı. Ve benim ünlü olmama hiç aldırış etmediler. Bana istediğimi verdiler ve bir sonraki müşteriye geçtiler. Takas edildikten sonra bir kez simit gönderip göndermediklerini öğrenmek için dükkânlarını aradım ve hayır dediler. Yani kısacası kalbimde simit büyüklüğünde bir delik var."

"Ne kadar yıkıcı," diyorum, rol yaparak. "Simidi göndermiş olsalardı da aynı şey olmazdı. Kirli fayanslar ve yırtık duvar kâğıtları orada olmazdı."

"Dükkânlarından bir parçayı simitle birlikte göndermelerini istemediğim sürece, o zaman tam bir deneyim yaşayabilirdim."

"Kirli fayanslar ve simitler birlikte gönderildi... bundan daha iyisi olamaz."

"Şu anda çıtır simitin tadını alabiliyorum." Hayal kırıklığı içinde hırlayarak beni işaret etti ve "Bu konuyu açtığın için bana Baltimore'a simit yemeye gitme borcun var" dedi.

Telefonuma uzandım ve "Özel jetimi hazırlayayım, sizi hemen oraya götüreceğim" dedim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CORY

"Tuhaf davranıyorsun." Barda oturup herkesin akşam yemeği için bize katılmasını beklerken Milly'yi kolundan dürtüklüyorum. "Tekne yolculuğundan sonra kendini iyi hissediyor musun?"

Başını sallar. "Evet, sadece" -dudağını ısırıyor ve omzunun üzerinden bakıyor- "Natalie nerede?"

"Odada hazırlanıyor. Onu biraz yalnız bırakmanın akıllıca olacağını düşündüm. Neden?"

Milly bana bir şey anlatmakta nadiren zorlanır ama kalbine ağır gelen şey yüzünden kusacakmış görünüyor.

"ama Mills, oluyor? Solgun görünüyorsun."

"Ben sadece ..." Derin bir nefes alır ve "Bence Natalie'ye odaklanmamalısın" der.

Ohhh-kay.

"Şu bir arkadaş gezisindeyiz. Ve ona karşı bir hamle yapmayı hiç düşünmüyorum çünkü konuştuğumuz gibi, o benden farklı bir kafa yapısında.

Neden bu açıyorsun? Bir şey mi söyledi?" Milly elini koluma koyuyor ve

"Seni tanıyorum Cory, ve dıştan, duygularınıza teslim olduğunuzda, tamamen içindesinizdir. Onları geri tutmak sizin için zordur."

"Evet, bu yüzden durumu dikkatle ele almaya ve bir dostluk olarak görmeye çalışıyorum."

"Tamam, bence bu akıllıca."

"Neden? Ne dedi?" Milly'nin söylediklerinde daha fazlası olduğunu görerek soruyorum.

"Seni üzmem istemiyorum ve açıkçası söylediklerine inandığımdan da pek emin değilim ama yine de seni uyarayım dedim."

Nabzım hızlandı. Demek Natalie benim hakkımda bir şeyler söyledi. Milly'nin gözlerindeki acı dolu ifadeye bakılırsa temkinli davranıyor, muhtemelen Natalie ortaya çıkana kadar uzun zamandır kimseyle ilişki kurmaya karşı olduğum için. Bu bir seçenek değil. Milly'nin söylemek üzere olduğu şeyi yumuşatmaya çalıştığını görebiliyorum.

"Sadece devam et, Mills."

"Tamam, evet, özür dilerim. Natalie'nin dışarı çıkması gerektiğinden bahsediyorduk." Milly kaşlarını oynatıyor ve ben de onu . Natalie

Bahsettiği o kaçamakları arıyorum. Tamam, bu beni hiç de üzgün hissettirmiyor. Bir nebze bile.

"Emory seninle takılmayı önerdi."

Kaşlarımı çattım. "Evet, takılmak istemiyorum."

"Biliyorum, ben de bunu söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum. Ama kimse başka bir şey söyleyemeden Natalie neredeyse bağırarak senin onun tipi olmadığını söyledi."

"Onun tipi değil mi?" Milly daha da sinirleniyor, o kadar özür diler gibi bakıyor ki neredeyse komik geliyor. O kadar komik ki gülmeye başladım. Gerçekten gülüyorum, göbekten gülüyorum, elimi karnıma götürüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" O da kıkırdıyor, kahkahalarım bulaşıcı. "Cidden, Cory." Omzumu itiyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bilmiyorum, sadece beni orada burada ederken yakaladığım gibi görünüyor, en azından onun için köpek pisliği değilim."

Milly biraz daha yüksek sesle güler ve başını sallır. "Evet, ben de aynı şeyi düşündüm."

Onun bakışlarını gördüm."

"Onun tipi değil." Başımı sallıyorum ve biraz daha gülüyorum.

"Evet." Milly'nin sesi. "Karı kaslarından hoşlanmadığını söyledi."

Bu beni daha da çok güldürüp ağlama noktasına getiriyor. "Oh kahretsin. Kim karın kası sevmez ki?"

"Aynen öyle. Garip olduğunu düşünmüştüm, özellikle de muştaları sevdiğini söylediğinde. Yaşlı adam eklemleri."

O kadar sert homurdanıyorum ki boğazımın arkasını zorluyorum, barı kavrarken eğlence beni ele geçiriyor. "Yaşlı adam eklemleri mi? Oh lanet olsun. Bu inanılmaz." Ellerime bakıyorum ve Milly'ye gösteriyorum. "Sen ne düşünüyorsun? Bu gece eklemlerimi sergileyip ne olacağını görmeli miyim?"

"Belki bir tanesini yanağına sürtün, bakalım orgazm olacak mı?"

"Ha." O kadar yüksek sesle kıkırdıyorum ki dikkatleri üzerimize toplamaya başlıyoruz. "İşte bu bir şey. Parmak eklemiyle orgazm. Hayattaki yeni hedefimin ne olduğunu biliyorum."

"Hey," diyor Carson, gelerek. "Bu kadar komik olan ne?"

Milly ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettikten sonra başlarımızı sallayarak tekrar gülüyoruz. "Endişelenmene gerek yok kardeşim," diyorum ve bardaki kalkıp karısının yanına oturabilmesi için ona yer gösteriyorum.

İçkimi alıp onlara el sallayarak veda ediyorum ve bu sırada kıkırdıyorum. Onun tipi değil.

Lütfen.

Hiçbir şekilde kendimi beğenmiş değilim, ama kesin olarak bildiğim bir şey var: Natalie istediği kadar güneş gözlüklerinin altına saklansın, yine de beni süzerken yakaladım. Önemli olduğundan değil ama kızlar benimle takılmasını önerdiğinde bile benden kaçtığını bilmek güzel.

Arkadaş gezisine tutunuyor. Bu hoşuma gitti. Benimle birlikte olmaya çalışan diğer kızlara benzemediğini gösteriyor.

Masanın kenarına tutunuyorum ve "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diyorum.

Natalie karnını ovuşturuyor ve uzun bir nefes veriyor. "Sanırım o makarna yemeğinden sonra bir taneye ihtiyacım var."

İkimiz de boşalan masada oturuyoruz, herkes çoktan odalarına gitmiş - ne yaptıklarını merak ediyorum, neyse ki duvarları paylaşmıyoruz -Ve güneş battı. Plaj ve tatil köyü tiki meşaleleriyle aydınlatılarak bir ada yaşamı havası yaratılmış. Hafif bir esinti var ve sıcaklık, hayatta kalmak için mayoyla dolaşmamıza gerek kalmayacak kadar düşmüş durumda.

Gezinti için mükemmel bir akşam.

Boş tabağına bakarak, "Hepsini yemenden etkilendim" diyorum

Tekrar karnını sıvazlıyor ve bana gülümsüyor. "Utanılacak bir şey yok. Yarın iki parçalı bir makarna göbeğim olursa, herkes bununla uğraşmak zorunda kalacak."

"Eminim kimse fark etmeyecektir bile," diyorum sandalyemden kalkarken. Çünkü çok seksi ve Natalie'nin gösterdiği her ten beni tahrik ediyor. "Hazır mısın?"

Etrafına bakınıyor ve sonra soruyor: "Sandalyemden kalkmama yardım edebilecek bir forklift var mıdır acaba?"

Kıkırdıyorum ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. Bana karşı bu kadar gerçekçi olmasına bayılıyorum. Bırakın sandalyesinden kalkmak için forklift istemeyi, bir kadının yemekten sonra karnını okşadığını bile görmedim ama Natalie'yi bu kadar eşsiz kılan da bu. Onunla konuştuğum ilk andan itibaren kim olduğunu gizlemedi, bu da onu etrafımda olmak istediğim olağanüstü bir insan yapıyor.

Kalkmasına yardım ettikten sonra, bir yanım elini tutmaya devam etmek istese de elinin elimden izin verdim. Biz

basamaklardan aşağıya, restorandan uzağa ve havuzu geçerek Karayiplerin doğal bitki örtüsüne doğru giden bir patikaya doğru ilerliyoruz.

"Hiç bir adada yaşar mıydın?" diye soruyor, bir palmye ağacının yanından geçerken, uzun elbisesi patikayı kaplayan yapraklar boyunca salınıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, uzanıp onunkini almak gibi bir şey yapmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Burada tatildayken bir fantezi gibi görünüyor, ama adada gerçekten yaşasaydık bu fantezinin bitip bitmeyeceğini merak ediyorum. Sarhoş olmaya ve güneşimizi içmeye gelen tüm tatilcilerden rahatsız olur muyduk? Ada ateşimiz olur muydu? Kasırgalar ve deniz seviyesinin yükselmesiyle yaşayabilir miydik?"

Beni inceliyor, birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra, "Bu fikirden romantizmi çıkarmanın yolu." diyor.

Kıkırdıyorum ve başımın yan tarafına vuruyorum. "Böyle şeyleri enine boyuna düşünmelisin. İnsanlar bu şekilde adalarda tatil evleri sahibi oluyor ve sonra da perişan oluyorlar."

"Bir adada tatil evi olup da mutsuz olan tanıdığınız bir kişi söyleyin."

"Umm . . ." Gecenin karanlığında gökyüzüne bakıyor, uçurumu süsleyen yıldızları takdir ediyorum. "Richard Branson?"

"Sir Richard Branson gibi mi?" diye soruyor. "Evet, özel adası için ağlamadığına eminim."

"Belki de öyledir."

"O değil. Necker Adası'nın resimlerini gördün mü? Jason'a, The Lineup için beş milyon dolar bağışa ulaştığımızda beni oraya tatile göndereceğini söyleyip duruyorum. Sezon dışında geceliği beş bin dolar. Ne düşündüğünü biliyorum, geceliği beş bin dolar senin için cep harçlığı." *Evet.* "Ama kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışan bir kız için beş bin çok fazla."

"Hayalindeki tatil bu mu?"

"Onlardan biri," diye cevaplıyor sahile giden bir köprüden geçerken. İkimiz de eğilip sandaletlerimizi çıkarıyoruz ve ellerimizde taşıyoruz.

"Başka nereye gitmek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Amalfi Sahili. Bir dağın yamacına inşa edilmiş evler ve binalarla çok muhteşem görünüyor. Mimariyi takdir edebilmek için gerçek hayatta görmeniz gerektiğini düşündüğüm şeylerden biri."

Başımı salladım. "Amalfi Sahili benim de yapılacaklar listemde."

"Gerçekten mi?" diye sorar, biraz şaşırarak. "Neden hâlâ gitmedin? Kaba olmak istemem ama senin paran var, Cory."

"Evet, biliyorum." Gülüyorum ve sonra omuz silkiyorum, her adımda ayaklarımı kumun derinliklerine batırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse pek tatile çıkmadım. Baltimore'dayken genellikle sezon dışında Chicago'ya dönerdim."

"Neden seyahat etmiyorsun?"

"Çünkü"-iç geçiriyorum-"birlikte eğleneceğiniz kimse yoksa seyahat etmek pek de eğlenceli olmuyor. Sezondan sonra ailemi her zaman bir tatile götürürdüm, ancak herkesin hayatının giderek daha yoğun hale gelmesiyle bunlar azalmaya başladı."

"Bir seyahat ortağı istiyorsun."

Sadece genel olarak bir ortak. Hayatın yükünü paylaşabileceğim, zor bir maçtan ya da günden sonra eve gelip sırtına sarılabileceğim ve onu kucaklamama izin verecek biri. Hayatımda böyle birinin olmasını ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok istiyorum. Milly, emekli olana kadar bekar kalma konusundaki kararlı yaşam planıma meydan okudu ve şimdi sanki sel kapıları açıldı ve tek düşündüğüm şey bu.

"Sen yapmaz mıydın?"

"Sanırım doğru bir seyahat partneri olmalı. Ansel'le tatile gittiğimde, her zaman onu aktivitelere sürüklüyormuşum gibi hissederdim. O otelde kalmak ve spor izlemek isterdi. Hiçbir şeyi deneyimlemek istemezdi."

Kaşlarımla çatıldığını hissedebiliyorum ve neyse ki hava oldukça karanlık olduğu için Natalie bunu göremiyor ama sesimdeki küçümsemeyi gizleyemiyorum. "Otelde oturup televizyon izleyeceksen neden yeni bir yere gidiyorsun?" *Ve neden kıcını kaldırıp karısının istediği şeyi yapmadı, Tanrı aşkına?* Bir kadını seviyorsan böyle yaparsın. Ansel tam bir göt.

"Rahat olduğu şey buydu. Bu konfor alanının dışına çıkmak onun için çok zorlayıcıydı. Birkaç yıl önce Hawaii'deyken, Bobbies playoff maçı olduğu için tek başıma bir ATV turuna çıktığımı hatırlıyorum. Bobby'leri severim, alınmayın" diyor ağzının kenarından, "ama gidebileceğim bir Jurassic Park turu varken otel odasında kalacak değildim."

"Kahretsin, Jurassic Park turuna mı katıldın? Duyduğumdan beri gitmek istiyorum."

"İnanılmazdı. Her saniye T. rex'in çalılarının arasından fırlayıp o korkunç sesi çıkaracağını düşünüyordum. ATV'mi hazırlamıştım ve

Yerde hissettiğim herhangi bir sarsıntıyla havalanmaya ."

Gülerek, "Sanırım Remy ile karşılaşmadın?" diye sordum. "Ne yazık ki hayır. Sadece dumanı tüten bok yığınları." Kıkırdıyor.

"Yapılacaklar listende başka neler var?" diye soruyor. "Richard Branson'ın özel adası dışında mı?"

"Evet, *Sir* Richard Branson'ın özel adasının yanında."

Çenemin kenarını kaşıdım, düşündüm. "Birkaç yer var. Bir Afrika safarisine gitmeyi, hayvanların doğal ortamlarındaki güzelliklerini görmeyi çok istiyorum. Bir çitanın son sürat koştuğunu görmek istiyorum. Saatte 60 mil hızla giden bir hayvan hayal edemiyorum, ya siz?"

"Yani, saatte yaklaşık kırk mil hızla koşuyorum, bu yüzden görebiliyorum," diye şaka yapıyor ve kolumu omzuna atıp onu göğsüne çekmek ve başının üstünü öpmek istememe neden olmuyorsa lanet olsun. Beni mahvediyor, her seferinde bir sevimli kişilik özelliği.

"Sadece kırk mı? Dostum, bu çok yavaş."

"Saçmalık." Bana döndüğünde gözleri açılıyor ve sonra gülmeye başlıyor. "*The Office*'in o bölümünü izledin mi hiç, park yerlerinin dışında polis hız radarlarından biri vardı? Ve sırayla kimin en hızlı koşabileceğine bakıyorlardı. Michael bir araba geçerken koşmaya başladı ve saatte otuz bir mil koştuğunu iddia etti."

Ona boş boş bakıyorum. "The Office' nedir?"

Adımlarının ortasında durur ve ağzı neredeyse yere düşer. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Michael Scott, Dwight . . . Pam . . . Jim." Hiçbir şey yok. Gözlerimi diktim. Yutkunarak fısıldadı, "Böyle mi dedi?"

"Kim ne dedi?"

Dramatik bir şekilde kollarını gökyüzüne kaldırır ve "Ohhh ... myyy Tanrım, Cory!" Başka bir şey söylemeden beni kolumdan, dirseğimin hemen üstünden tutuyor ve tesise giden patikaya geri götürüyor, ileriye doğru koşuyor, saçları rüzgârdan ve yürüdüğümüz hızdan cildime sürtünüyor.

"Uh, ne yapıyorsun?"

"*The Office*'i izleyeceksin, hemen şimdi."

"Ama az önce tatildayken televizyon izlememeniz gerektiğini söylemiyor muyduk?"

"Bu bir ölüm kalım meselesi, Cory. Ayrıca, gece oldu. Biraz patlamış mısır patlatırım ve bir maraton yaparız. Bu bir çeşit

Rahatlama. Ayrıca, Şu anda su sporları yapacak değiliz. Bu korkunç durumu düzeltiyoruz."

"Ya izlemek istemezsem?"

Omzunun üzerinden bana gülümseyerek bakıyor. "Seçme Şansın yok. Aynı odayı paylaşıyoruz, ya sen izlersin ya da sen uyumaya çalışırken ben sonuna kadar açarım. Seçimini yap."

Kararlılığına bayıldım. "Patlamış mısırla birlikte özel bir içecek alabilecek miyiz?"

"Ne istiyorsun?"

"Eski bir klasik kola. Patlamış mısırın içine biraz da M&M koyabilir miyiz? Milly tatlı ve tuzlu kombinasyonuyla beni mahvetti."

"Evet. Ama sadece bu talepler geliyor."

"ok acımasız." Odamıza giden yolun geri kalanında bana rehberlik ederken gülüyorum.

"Kusacakmışım gibi hissediyorum, çok heyecanlıyım."

Natalie pijamalarını giydi. Bu takım beyaz ve üzerinde kk kırmızı kalpler var - çok sevimli ve kısa. Saçları topuz yapılmış ve yüzü yeni yıkanmıő, fıraladığı yerde kk bir kırmızı tonu kalmış. Duşta hızlıca durulandığı için harika kokuyor ve bacakları loş ışık altında sürdüğü losyondan dolayı parlıyor.

Losyon sürdüğünü nereden biliyorum? Çünkü bunu oturma odasında, bana *The Office* hakkında bilmem gereken her şeyi anlatırken yaptı. Görünüşe göre, ilk sezon kısa bir sezon ve kenarları biraz pürüzlü, ikinci sezon ise işlerin gerçekten toparlandığı yer, bu yüzden diziyi birinci sezona göre yargılamama izin verilmiyor.

Ellerinin kıvrak bacaklarında yumuşak bir şekilde inip kalkışını izledikten sonra bunları aklımda tutmuő olmam şaşırtıcı.

Daha sonra hızlı bir duş aldım ve duşta ne yaptığımı tahmin edebilirsiniz - hm, otuz bir çektim - ve sonra Natalie'ye "ekyatta" katılmadan önce vücudumu hızlıca yıkadım. Odaya iki kola ve biraz buzla birlikte M&M'ler getirilmesini emretti. Ben duştan çıktığımda patlamış mısır patlamıőtı ve kaseler hazırdı.

Şimdi ikimiz de ekyattayız, yastıklar bizi destekliyor, omzu benimkinden sadece birkaç santim uzakta, ben de kusacakmışım gibi hissediyorum, ama

tamamen farklı nedenler.

Sanki bir pijama partisi veriyoruz, ama seksi bir pijama partisi, tek düşünebildiğim pijama takımının altına hangi sütyen ve iç çamaşırını giydiği. Kumaş neredeyse transparan. Eminim eşyalarını toplarken benimle aynı odayı paylaşmayı beklemiyordu. Kız için üzülüyorum çünkü Milly ile büyürken, eve geldiğinde tek yapmak istediği şeyin sütyenini çıkarmak olduğunu biliyordum. Natalie'nin bunu yapacak cesareti yok gibi görünüyor. Belki de kumaşın arasından meme uçlarını gün gibi görebileceğim içindir.

Ona endişelenmemesini, çok uzun süre bakmayacağımı söylemeli miyim? Yoksa bu çizgiyi aşmak mı olur?

Kucağında bir kase patlamış mısır, "Burada beklentileri gerçekten yükseltiyorsun" diyorum.

"Bana güvenin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Yeni bir dünyaya girmek üzeresiniz ve artık B.O. Before Office olarak adlandıracağımız eski dünyanızı geride bırakmak üzeresiniz."

"Ya da buna B.O. demek zorunda değiliz," diyorum gülerek.

"Hayır, ona B.O. diyeceğimizden oldukça eminim." Kumandayı kaldırıyor, televizyonu açıyor ve Netflix girişine gidiyor. Kullanıcı adını ve şifresini giriyor ve hemen listesinde *The Office*'i buluyor. Bölüme başlamadan önce dramatik, derin bir nefes alıyor ve "Umarım beğenirsin" diyor.

Bana gergin bir bakış atıyor ve sonra bölümü başlatıyor. O küçük, güvensiz bakıştan, ne olursa olsun seveceğim çünkü Natalie seviyor. Ona neşe veriyor gibi görünüyor. Ve ona neşe getiren şey ...bana da neşe getirecek.

Açılış jeneriği başlıyor ve Natalie kanepenin arkasına sokulup dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Battaniyeye uzanıyor ama ben üzerinde oturduğum için battaniyenin altına giremiyor.

"Hey, yukarı kaldır ve altına gir. Hava soğuk."

"Seninle yatağa girmemi mi öneriyorsun Natalie?" Ona kaşlarını kaldırarak soru soruyorum, bu da onun şakacı bir şekilde yüzümü itmesine neden oluyor.

"Kendine gel ve yorganın altına gir. Kimse soğuk ayak parmaklarını sevmez."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Kıçımı kaldırıyorum ve yorganı aşağı çekiyorum, böylece ikimiz de gösterinin başlaması için tam zamanında altına girebiliyoruz.

İlk başta, olan biten hiçbir şeyi takip edemiyorum ve bunun nedeni şov değil, patlamış mısır kokusundan bile Natalie'nin losyonunun kokusunu almaya devam etmem. Ve her yer değiştirdiğinde nefesim göğsümde düğümleniyor, acaba ayağı bacağımı sıyracak mı, kolu trisepsimi sıyracak mı diye merak ediyorum. Ama yaptığı her harekette beni birkaç santimle ısıkalıyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

Kendime arkadaş olduğumuzu, ondan küçük bir dokunuş istemediğimi söylüyorum ama vücudum ısınırken beni dinlemiyor. Çünkü onunla geçirdiğim her an *onu* daha çok arzuluyorum. Ve sadece fiziksel olarak değil, bu ihtiyaç son derece yüksek ve ısrarcı olmasına rağmen. *Nasıl ki?* Ama onun mizah anlayışı, yaşama tutkusu, beyzbol sevgisi, karakter gücü, bunlar gelecekteki partnerimde olmasını istediğim şeyler. *O* benim istediğim kişinin vücut bulmuş hali ve bunu . Onun istediği bu değil. Değil ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak.

Michael Scott aptalca bir şey söyledikten sonra Natalie "Tanrım, onu çok seviyorum" diyor. "Steve Carell'in rolüyle Emmy kazanmadığına hâlâ inanamıyorum. Michael Scott'ı olduğu gibi sevilesi bir karakter haline getirdi."

"Hmm?" Gözlerim dudaklarında, soruyorum.

Bana bakarak beni transımdan çıkardı. "Steve Carell, rolü için hiç Emmy alamadı."

"Oh, evet, bu berbat." Ona bakarken yakalandığım için yanaklarımın kızardığını hissederek enseme sıkıyorum.

"Bana inanmadığınızı biliyorum. Sadece birkaç bölüm izle. Bu, tüm zamanların en sevdiğin dizisi olacak."

Tekrar yer değiştiriyor ama bu sefer bacağımı ya da omzumu ısıkalamak yerine eli kısa bir süreliğine uyluğuma değiyor ve sonra tekrar yerine yerleşiyor.

O küçük dokunuş, parmaklarının arkasındaki o küçücük, minicik sıyrık, bölümün geri kalanı için konsantrasyonumu bozuyor. Gecelerimiz böyle geçecekse, Natalie'nin yanında otururken tam olarak anlamadığım bir diziyi izleyeceksek, o zaman bunu kabul edeceğim, çünkü beni tekrar sıyrma ihtimali var demektir.

Siktir. . . Çok zavallıyım.

"Cory."

"Hmm?" Yastığıma daha sıkı sarılırken mırıldanıyorum. Kahretsin, aynı Natalie gibi kokuyor.

"Cory." Sesi daha yüksek çıkıyor, sanki kulağımın dibinde konuşuyormuş gibi. "Ne?" Mırıldanıyorum. "Kahvaltıya bensiz git."

Dün gece geç saatlere kadar *The Office*'in birinci sezonunun tamamını izledik ve itiraf etmeliyim ki beynimi kemiren Natalie sisinden kurtulduktan sonra diziye odaklandım ve gerçekten de diziden keyif almaya başladım. Michael Scott çok komik ve Jim'in bir tür alet olduğunu düşünsem de, zaman zaman onun da oldukça komik olduğunu düşünüyorum.

Not: Jim'e alet dediğimde Natalie bundan hiç hoşlanmadı. Program durdurulduğunda neden onun bir alet olmadığını açıklayan on dakikalık bir ders aldım, ancak bu şifreli bir dersti çünkü herhangi bir spoiler vermemeye çalışıyordu. Temelde mırıldanıyor, bağılıyor, mırıldanıyor, bağılıyordu. Oldukça eğlenceliydi.

Ne zaman sızdığımızdan emin değilim ama gözlerim nihayet kapandığında sabahın erken saatleri olduğunu söylemek istiyorum.

"Kahvaltıya gidemem."

"Hasta mısın?" Ben soruyorum. "Makarna göbeği mi?"

"Hayır," diyor, sesi benimkinden daha net. "Bana bağlı bir beyzbol midyesi var." Yastığım kayıyor ve birkaç saniye içinde bir yastık tutmadığımı, aslında Natalie'nin gövdesini kişisel yastığım olarak kullandığımı fark ediyorum.

"Kahretsin," diyorum ve onun üzerinden atlayıp kendimi çekyatın diğer tarafına fırlatıyorum. Ne yazık ki yatağın genişliğini gözümde fazla büyüttümüşüm ve battaniyeleri de kendimle birlikte sürükleyerek yere yuvarlanıyorum. Çarşaftan bir kozaya sarılmış bir halde yorganı yüzümden uzaklaştırdığımda Natalie'nin şilteden bana baktığını, saçlarını başının yan tarafına yatırdığını ve gözlerinde uykulu bir ifade olduğunu görüyorum. Uykulu görünmesine rağmen gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor.

"Az önce midem seni ısırdı mı? Her zaman aç olduğum için kendi dişleri olup olmadığını hep merak etmişimdir ama şu ana kadar bundan emin değildim."

Yorganın altından çıkmaya çalışıyorum ama o kadar dolanmışım ki hareket etmeye devam etmek anlamsız -sanırım durumu daha da kötüleştiriyorum- hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyorum ve "Kahretsin, özür dilerim. Yapmadım. Denemiordum..." Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum ve iç çekiyorum. "Özür dilerim."

"Neden üzgünsün? Namusumu çaldığını mı düşünüyorsun? Büyüklerin bütün gece karnımda yattığını öğrenip seni benimle evlendireceklerinden mi korkuyorsun?"

Duraksıyorum, sözlerini anlıyorum ve sonra kahkahayı basıp başımı sallıyorum. "Yaşlılar benim için her gün derin endişe kaynağı. Onları asla hayal kırıklığına uğratmak."

Yatağın üzerinde düz bir şekilde uzanıyor ve elleriyle çenesini yukarı kaldırarak bana bakıyor, ayaklarını arkasına atmış. Yemin ederim, yanımdayken takındığı rahat ve kaygısız tavır yüzünden kalbimin yerinden çıktığını hissedebiliyorum. "Sen ne kadar da saygılı bir hizmetli çocuksun, değil mi?"

"Page boy?" Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkiyor. "O dönemden başka bir şey düşünemedim."

"Bir şövalyeye ne dersin?"

Burnunu kıvrıyor ve başını sallıyor. "Bir şövalye asla yatağımdan sendeleyerek kalkıp yüzüstü yattığım için özür dilemez. Geceliğimi belimden kavrar, avucunun içinde çevirir ve *kalın bir sesle* 'Yastık için teşekkürler, hizmetçi kız' der, sonra da giderdi. Sen bir hizmetçi çocuk gibi etrafta dolandın."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Seni kişisel yastığım olarak kullandığım için özür dilemek yerine neredeyse kıyafetlerini yırtmamı ve sana fahişe dememi mi tercih ederdin?"

"Hmm"-çenesine vuruyor ve sonra bana bakıyor-"evet".

Gözlerimi devirip kıkırdıyorum ve sonunda battaniyelerden kurtuluyorum. "Kadınlar çok tuhaf."

"Elimizden alınma fantezisine sahip olduğumuz için mi?" Yatakta doğruluyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Bazen bir erkeğin ellerinde narin bir yaprak gibi hissetmek güzeldir."

"Narin bir yaprak mı?" Başımın üstünü kaşıyorum ve gözlerinin vücuduma geri dönmeden önce bir saniyeliğine açıkta kalan belime dalmasını izliyorum. *Senin tipin değil. Tamam, Natalie.*

"Bilirsin işte, etrafta savrulabilirmişiz gibi." Kalçasının yan tarafına vuruyor ve devam ediyor, "Bazılarımızın bagajında daha fazla ıvır zıvır var, bilirsin, ve bir erkeğin bunu kaldırabileceğini bilmek harika."

Kaşlarım çatıldı. "Bagajda ıvır zıvır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzı düzleşiyor ve gözleri sanki *gerçekçi ol* der gibi kısılıyor. "Cory" - ayağa kalktı ve arkasını döndü - "şuna bak." Onda gördüğümde beri bakmaktan kaçındığım mükemmel yuvarlak poposunu işaret ediyor

Teknede daracık bir bikini. "Orada fazladan tüyler var ve ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım kalçalarımın asla k  lmeyeceğini biliyorum. Alt ağır, ben böyleyim. Ama bir kadın olarak," diyor yavaşça, elleriyle işaret ederek, "en azından benim için, bazen kendimi ... daha ağır hissediyorum, bu da bir erkeğin beni yatakta savurmasını zorlaştırıyor. Ya da beni duvara yaslamasını." Omuz silkiyor. "Bu yüzden Ansel'le seksimiz hep misyoner pozisyonunda olurdu. Savrulmaya müsait değildim."

şu an benimle dalga mı geçiyor?

Öfke kulaklarımı ısıtıyor ve boynumdan aşağı buharlaşıyor, omurgamda kükreyen rahatsız edici bir uyuşma hissi bırakıyor ve bu güzel kadının vücudu hakkında en ufak bir güvensizlik gösterdiğini düşünmekten gerilen uzuvlarımı hissetmeyi imkansız hale getiriyor.

Çenemi sıkarak içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. *Bir şey söylemeden önce ona kadar say, ona ne kadar savrulabilir olduğunu göstermeden önce.* Ama aramızdaki mesafeyi kapatmak, onu belinden tutup kaldırıarak duvara yaslamak, gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini ona hissettirmek için kaşınıyorum. O ne yapardı? Kabul eder miydi? Beni iter miydi? Konuşmak mı isterdi yoksa gücümden dolayı beni tebrik mi ederdi?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, "Kahvaltı için hazırlanıyorum. Duş benimdir."

Beni geçip gidiyor, omzu koluma sürtünüyor. Ve ben seğiriyorum. *Onu yakala, yatağa at ve başını bacaklarının arasına g m. Yap şunu, Potter. Ona ne kadar seksi ve fırlatılabilir olduğunu göster. Pi eski sevgilisinin çok ama çok yanıldığını göster ona.*

Evet. Ben de bunu yapmak istiyorum.

Ama bunun yerine, dimdik durup "Koşuya ıkıyorum" diyorum.

"Tatilde misiniz?" diye sesleniyor yatak odasından. "Dürüst olmak gerekirse... siz beyzbol oyuncularını." Ve sonra gülüyor. "Belki de bu yüzden bagajda ıvır zıvır var. Oh neyse, annem dinlenmeyi seviyor. İyi terlemeler." Ve sonra banyonun kapısı kapandı.

Gerginim.

Lanet olası bir conta patlatmaya hazırım. Bu  fkeden biraz kamam lazım.

Ayakkabılarımı çabucak giyiyorum, müzikle bile uğraşmıyorum ve patikalara doğru yola ıkıyorum. Hızım çok yorucu. Kapıdan çıkan bir boğa gibiyim, kalbim kontrolsüzce atarken sıfır ısınmayla yola ıkıyorum.

Atılabilir değil.

Natalie'nin bu pislikle ne tür bir ilişkisi vardı? Şimdiye kadar duyduklarıma göre, o bir kazanan değil, bu kesin.

Nasıl olur da onu yatağa fırlatmak, duvara yaslamak, yukarı kaldırmak ve kısa bir anlığına cennete dokunmuş gibi hissedeceği şekilde sikine gömülmesine izin vermek istemezdi?

Görünüşe göre bir fırsatı boşa
harcamış. Onun kaybı.
Keşke benim kazancım olsaydı.

Havuz günü.

Jason'ın grubu pelvik olarak iterken söyleyip durduğu şey buydu ve bunu söyledikten hemen sonra bir noktada Knox'u dudaklarından öptüğüne oldukça eminim. Öpücüğü tam olarak yakalayamadım ama sonrasında koluna attığı yumruğu gördüm.

Jason biraz fazla, tuhaf, ama lanet olsun, iyi vakit geçiriyor ve dilini çabuk kullanıyor. Dottie ile aralarındaki münakaşa daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. En çok sevdiğim şey, kızın ona karşılık vermesi, asla geri adım atmaması. Birbirleri için daha mükemmel olamazlardı.

"Bir yetişkin gibi davranabilir misin?" Knox, Emory'nin arkasındaki şezlonga oturup onu göğsüne çekerek soruyor.

Dottie güneş gözlüklerini kafasına takarak, "Böyle bir davranışta bulunması mümkün değil," diyor.

Jason kaşlarını oynatarak, "Dün gece söylediğin bu değildi," diyor.

Dottie onu görmezden gelir ve güneşlenmeye odaklanır.

Natalie, omuzlarına kadar suya daldığı havuzdan seslenerek, "Cory dün geceye kadar *The Office*'i hiç izlememişti" diyor.

"Ne?" Carson da Milly'nin sırtında asılı olduğu havuzdan soruyor. "*The Office*'i hiç izlemedim de ne demek?"

"Hiç izlemedim."

"Belgeselleri seviyor," diyor Milly. "Netflix'te tıka basa izliyor."

"Belgeseller iyidir," diyor Carson. "Ama ciddi, *The Office*, dostum."

Elimle bastırarak onu sakinleştiriyorum. "Dün gece birinci sezonu izledik." Natalie'nin üzerinde uyuyakaldığım kısmı atlıyorum. "İyiymiş. Ama

Natalie'ye katılıyorum, zor bir sezondur, bu yüzden ikinci sezonu dört gözle bekliyorum."

"İkinci sezon çok daha iyi," diyor Emory, ellerini koruyucu bir şekilde karnına koymuş olan Knox'a yaslanırken.

"Ben de ona bunu söyledim ve diziyi birinci sezona göre değerlendirmeyeceğine dair söz verdirdim." Natalie kenardan uzaklaşır ve suya basar. "Bu gece ona daha fazla izleteceğim."

"Sanki beni izlemeye zorlamak için ayak tırnaklarımı sökmekle tehdit etmeniz gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Buna karşı değilim," diyor gülümseyerek. "O hançerlerden birkaçını kaybetsen dünyaya zarar vermezsin."

"Ne?" Sandalyemde doğruldum ve aptal gibi gülümsedim. Ayağımı , "Bunlar hançer değil. Mükemmel bir şekilde normal uzunlukta kesilmiş."

"Dün gece halıya takıldılar," diye karşı çıkıyor bana biraz su fırlatırken.

"Halı ayak parmağıma takıldı, tam tersi değil."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Kayıtları incelemem gerekecek ama şimdiden söylüyorum, durum senin lehine görünmüyor."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Lütfen, sanki-"

Jason boğazını temizliyor. Arkadaşlarımıza bakıyorum ve gözlerini bize dikmiş, Natalie ve ben ileri geri şakalaşırken hepsinin yüzünde aptal aptal sırıtışlar görüyorum. Sonra Milly'nin yüzündeki endişeli ifadeyi görüyorum.

Kahretsin.

Arkama yaslanıp mırıldandım, "Halı yüzündendi."

"Kafanda sürekli olarak on fitlik mesafeyi hesaplamak ne kadar zor?" Natalie havuzun bir tarafından soruyor.

Carson ve Milly odalarına geri döndüler. Dottie ve Jason kıyıda şnorkelle yüzmeyi denemek için okyanusa gittiler ve Knox ve Emory özel bir kabin kiraladılar ve sanırım şu anda çift masajı yaptırıyorlar. Havuz gününde Natalie ve beni havuzda yalnız bıraktılar.

"Ne demek istiyorsun?" Havuzun kenarındaki birama uzanarak soruyorum.

"Senin yaptığın da bu değil mi?" diye soruyor, tek parça mayosunun kayışını ayarlarken.

Görünüşe göre tek parça mayo giyen tek kişi Milly değil, ancak bu mayolar eskiden kızların giydiği şeyler değil; neredeyse iki parçadan daha skandal. *Bu da beni gerçekten yaşlı gösteriyor.* Natalie'ninki kırmızı -yine- ve arkası çok düşük, önü de çok yüksek kesilmiş. Bikini çizgisinin yüksekliğinden kızın ağda hiç şüphem yok. Neredeyse eski tip bir Baywatch mayosuna benziyor ama biraz daha açık... tabii bu mümkünse. Ve tüm "topluluğu" daha da cazip kılan şey, suyun altına daldırıp sonra bal rengi saçlarını geriye doğru kaydırma şekli ... ve kumaşın arasından çıkmaya devam eden inanılmaz derecede sert meme uçları.

Kendimi her zaman havuzun kenarına yakın tuttum, böylece havuza girdiğimden beri uğraştığım sertleşmeyi gizleyebildim.

Sorusunu anlamaya çalışarak soruyorum: "10 feet mi hesaplıyorsun? Anlayamadım."

İkimizin arasında eliyle işaret ediyor. "Ben her hareket ettiğimde sen de hareket ediyorsun, sanki aramızda on metrelik bir duvar varmış ve o mesafeyi aşarsak toz olup dağılacakmışsın gibi."

Ya da kemiklerimin derinliklerinde oluşan sıcaklıktan cesaret alarak seni göğsüme doğru çeker ve gerçek bir erkek tarafından kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu sana gösterirdim.

Garip bir şekilde gülerek, "Çok mu hareket ediyorum?" diye sordum.

"Sadece gergin görünüyorsun."

Evet, çünkü lanet meme uçların o mayoyu yırtıp ağzıma almam için bana yalvarıyor.

"Gerginim," diyorum.

"Öyle mi?" diye sorar, gözlerinde endişe vardır. "Ne hakkında?"

"Bunu düşünmeden edemiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Jim ve Pam'ın bir ilişkisi olacak mı?"

Yüzüme su sıçratmadan hemen önce yüzü düştü. "Sen bir aptalsın."

"Daha derin bir şey mi umuyordunuz?"

"Belki." Bilinçaltımda uyduğum on ayak kuralını çiğneyerek kenara doğru yüzüyor. "Belki de bana en büyük korkularını, endişelerini, yaşadığın travmaları anlatmak üzere olduğunu umuyordum."

Şahsen ben herhangi bir travma yaşamıyorum ama sikim kesinlikle yaşıyor. Hala sert ve hala bir hamle yapmam için yalvarıyor.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Oldukça rahat biriyimdir."

"Belki biraz fazla rahat." Bana bakıyor ve sonra parmağıyla beni işaret ederek suyun içinde hızla dönüyor. "Bana ne sakladığını söyle."

"Ne?" Gülüyorum, umarım sergilediğim soğukkanlılık maskesinin arkasını göremez ve onu ne kadar arzuladığımı fark edemez. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Gözlerin kaymış. Elbette bir şeyler saklıyorsun."

"Peki tam olarak ne sakladığımı düşünüyorsun?" Aşağıdaki heyecanımı fark etmesini engellemek için suyun içine doğru biraz daha kayarak soruyorum.

Beni inceliyor, sanki yüzümdeki deriyi soymaya ve beni gerçekten görmeye çalışıyormuş gibi. "Bir şeyler saklıyorsun Cory Potter ve ne olduğunu çok iyi biliyorum."

"Anlat bana."

O çarpıcı gülümseme yüzüne yayılıyor ve rahatça "Gizliden gizliye bir çorap fetişin var" diyor.

"Ne?" Bunu beklemediğim için kahkahayı patlattım. "Çorap fetişi mi?"

"Ah evet," diyor dramatik bir şekilde, derin bir sesle.

"Bunu göremeyecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "Orada olduğunu biliyorum; son iki gecedir iki çorabımın kaybolmasının nedeni bu. Bunu açıkla."

O kadar gülünç ki, etrafta olmak için eğlenceli olan sevimli bir gülünçlük.

"Çorapların kayıp mı?" Bu da nereden çıktı, hiçbir fikrim yok ama devam edeceğim. "Bunun benim hatam olduğunu nasıl düşünürsün?" Göğsümü gösteriyorum.

"Sakin ol, o otel odasındaki diğer tek kişi sensin." "Ve yine de temizlik servisi girip çıkıyor."

Başını sallıyor. "Yatağa çorapla giriyorum ve uyandığımda bir çorabım eksik oluyor. Gecenin bir yarısı biri odamıza gizlice girmiyorsa, suçlu sensin." Çenesini kaldırıyor. "Onlarla ne yapıyorsun? Burnuna götürüp kıymetliymiş gibi kokluyor musun?"

Şu anda onunla başa çıkamıyorum bile.

"Evet," diye kestirip attım. "Beni yakaladın. Geceleri yorganının altına giriyor, bir çorabını alıyor ve bavulumun gizli bir bölmesine tıktırıyorum. Sen duştayken çorabını çıkarıp uzun uzun kokluyorum, mantarla sarhoş olana kadar ayak özünü burnuma süzüyorum."

"Biliyordum," diyor dramatik bir şekilde suyu tokatlarken. "Biliyordum-" Durdu ve gözlerini bana dikti. "Mantar mı dediniz?"

Yavaşça başımı sallarken gülümsememi engelleyemiyorum. "Evet." "Ayaklarımda mantar yok."

İkimiz de suyun içinde hafifçe aşağı yukarı zıplıyoruz. Havuz çoğunlukla bize kalmıştı. "Eğer daha önce bahsettiğim çorap fetişine sahip olduğumu düşünüyorsan, çoraplardaki mantarı tespit etme konusunda uzman olmam gerekmez mi?"

"Ya da," diye karşı çıkıyor sırtarak, "yeni bir çorap çalmanın verdiği duygulara o kadar kapılmışsın ki, mantarı göremiyorsun."

"Kokusunu aldığımda pis bir ayağı tanıdığıma eminim."

Sanki bir kahkahayı zapt etmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Bu konuşma nerede yanlış gitti?"

"Sanırım o anın farkındasın." Biramdan bir yudum alıyorum, şakalaşmamızın rahatlığıyla rahatlıyorum.

"Evet." Gökyüzüne doğru bakarak çenesine vuruyor. "Sanırım benden bir şey sakladığını iddia ettiğim zamandı."

"Bingo." Ona kocaman bir sırıtış attım. "O zaman çoraplarım nerede?"

"Muhtemelen çarşafarla birlikte. Yataklar çorap yer, bunu bilmiyor musun?" "Huh, bu güçlü bir olasılık."

Şişenin yarısını ağzıma götürerek şöyle diyorum: "Çoraplarını yalayıp yutan bariz yatak yerine çorap fetişi olmamın ilk aklına gelen cevap olmasına sevindim. Kendimi gerçekten iyi hissettiriyor."

"Hey." Ellerini kaldırdı. "Bu dürüst bir hata." "Bunu unutmayacağım."

Yanılmışım. Bu bir drag gösterisi ya da karaoke bingo değil, disko bingo ve dürüst olacağım, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Mekan tıklım tıklım. Okyanusa bakan ve sınırlı oturma alanına sahip bir açık hava barı ve ızgara. Neyse ki, vaktinden önce büyük bir masa ayarlayabildik ve partimize dans pistinin, bingo arayanın ve okyanusun harika bir manzarasını sunduk.

En az on yıl farkla bölgedeki en genç ekip biziz ve benim on yılımdan bahsediyoruz, grubun geri kalanınınkinden değil. Ve biz

Etrafı mdavimlerle çevrili... Sadece bir adada bulabileceğiniz belirli bir cazibeye sahip mdavimlerle.

Natalie'yle bir adada yaşamak üzerine yaptığımız konuşma aklımın bir köşesinde canlanıyor. Burada yaşıyor olsaydık, yapacağımız şey bu olurdu, kapalı verandayı çevreleyen ucuz ışıkların altında tombalanın tadını çıkarırdık. Ve bunu en az buradaki insanlar kadar çok severdik.

 oyun oynadık, yemeklerimizi yedik ve tatlımızı bekliyoruz. Bir kez daha kaybettikten sonra Jason pes etti ve Dottie'yi dans pistine çekti, burada yerel kalabalığa sürtünüyordu, zavallı Dottie bir tahta gibi kaskatı görünüyordu, sadece Jason onun için kalçalarını salladığı için hareket ediyordu.

Knox ve Emory bir oyundan sonra ayrıldılar çünkü Emory kendini iyi hissetmiyordu ve bu da Knox'u çok endişelendiriyordu. Knox aşırı korumacı bir moda girerek onu kucağına alıp taksiye götürmek istedi, ancak Emory ellerini savurdu ve kendi başına yürümek istedi. Yaklaşık beş dakika önce kontrol ettik ve klimalı odada ve biraz elektrolit aldıktan sonra daha iyi durumda. Emory karnını tutup iyi hissetmediğini söylediğinde Knox'un yüzünün solduğu kadar hızlı solan birini daha önce gördüğümü sanmıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynı tepkiyi verirdim.

Bu da bizi masanın diğerk ucunda, birbirleriyle sessizce konuşan ve oyuna dikkat bile etmeyen Milly ve Carson ile baş başa bırakıyor.

Natalie'ye dönerek, "Fark ettin mi, bu grup şeylerini yapıyoruz ve sonunda bunları yapan sadece biz oluyoruz?" dedim.

"Evet." Tahtasında B-9'u işaretliyor ve sonra yukarı bakıyor. "Ama sanırım eve dönüp duvarına bakmaktan iyidir."

"Zamanını böyle mi geçiriyorsun? Duvarına bakarak mı?"

Sırıtıyor. "Günde en az iki saat."

Arka planda Donna Summer'ın "Last Dance" şarkısı çalarken tombalacı "I-29" diye anons ediyor. Bu, sanki bir çayırdaki yryormuşsunuz da parmaklarınızı uzun otların arasında hafifçe gezdiriyormuşsunuz gibi hissettiren bir başlangıç. Ama yükselişin geldiğini hissedebiliyorum ve Jason'ın bu şarkıyla da coşacağından hiç şüphem yok.

Müzik duraklıyor ve sonra ritim yükseliyor ve Natalie bana doğru sallanmaya ve başını sallamaya başlıyor. "Tanrım, Donna Summer bu şarkıyı gerçekten iyi almış."

Dans pistine doğru başımı salladım. "Git bir halı kes."

"Oh . . . iyi deneme." Bana *gerçekçi* bir bakış attı. "Oturduğum yerde rahatlıkla dans edip seni tombalada yenebilecekken gidip bir grup insanla dans edecek değilim. Sadece rekabeti yolundan çekmeye çalışıyorsun. Senin içini görebiliyorum, Cory Potter."

"Oldukça şüpheli bir ."

"Benimki gibi bir kardeşle birlikte olmak zorundasınız. Ne yaparsak yapalım her zaman üstünlük sağlamaya çalışırdı. Tetikte olmak zorundaydım. Senin kardeşlerinle de böyle miydi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Öte yandan Milly. O bir cehennem çocuğuydu.

Belki de küçük bir kız kardeş ."

"Elbette öyle. Elimden geldiğince Jason'ı hep onun yerine koyuyorum. Sen ve Milly için de aynı şey geçerli mi?"

"Evet, kafeslere girdikten sonra oynadığımız kova oyununda şeytanın ta kendisiydi. Topları alırken sırayla uzak mesafelerden atardık. Her zaman o kazanırdı. Her seferinde." Espriyle başımı sallıyorum. "Yemin ederim odasında tek başına antrenman yapardı. Yaptığı atışlar deliceydi."

Natalie, Milly ve Carson'a doğru bakar. "Çok masum ve tatlı görünüyor. Sanırım bu tamamen doğru değil."

"Tatlı, evet. Masum, hayatta olmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Natalie Jason'ı işaret ederek, "Sende de onun gibi hareketler var mı? Şu leğen kemiği hareketine bak. Gerçekten etkileyici."

"Hızlı bir pelvis ister misin?" Ne kadar tuhaf bir soru olduğunu fark ederek kendimi durduramadan soruyorum.

Ama bu Natalie'yi etkilemişe benzemiyor çünkü bana yumuşak bir bakış attıktan sonra şöyle diyor: "Pelvis hareketi önemlidir. Her zaman teknenin büyüklüğü değil, okyanusun hareketi önemlidir." Bana şakacı bir şekilde dirsek atıyor ve soruyor: "Hangisine daha çok önem veriyorsun? Büyüklük mü, hareket mi?"

Tam bir bira içmek üzereyken soruyor, ben de homurdanıyorum ve bira boğazımdan burnuma doğru gidiyor.

Öksürüy

orum.

Hackli

orum.

Sırtımı sıvazladı ve iyi olup olmadığımı sordu.

Tanrım, bu da nereden çıktı?

Mizah dolu sesiyle, "Tepkinize bakılırsa, ikisini de söylemeyeceğim" diyor.

Bu beni daha çok öksürtüyor.

"Pardon?"

Omuzlarını rahatça silkiyor ve çiplerinden birini N-56'ya koyuyor. "Çok dürüst görünüyorsun."

"Ne olmuş yani?" Ağzımı peçeteyle siliyorum, bira kalıntılarını temizlemek için burnumu sümkürmek istiyorum.

"Yani ..." diye çekiştiriyor, "düz bağlılık bana senin ... bilirsin ... Ansel gibi her zaman misyoner olduğunu düşündürüyor. Bunda yanlış bir şey yok. Ama tepkine bakılırsa, bilirsin-"

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. Ciddi olamaz. Ben her şeyim ama dürüst değilim. Evet, sorusuyla beni hazırlıksız yakalamış olabilir, çünkü açıkçası bunu beklemiyordum, ama bu benim boş bir herif olduğum anlamına gelmez.

Beni müzikten duyabilmesi için öne doğru eğildim. Doğrudan kulağına konuşarak, "Öncelikle, sorunuzla beni hazırlıksız yakaladınız ve bu yüzden biram boğazımda kaldı. İkincisi, birçok açıdan Ansel'e hiç benzemiyorum, buna sadece misyonerlik de dahil." Göz ucuyla göğsünün daha hızlı inip kalktığını görüyorum. "Ve son olarak, benimleyken teknenin boyutu olağanüstüdür ve hareket akıllara durgunluk verir. İyi adamı hafife almayın çünkü bu 'iyi adam' sizi yatak odasında kolayca savurabilir."

Uzaklaşıyorum ve gözlerinin hızla ağzıma kayışını izliyorum.

Dudakları ayrılıyor.

Eli göğsüne düşüyor.

Eminim aşağıya baksam meme uçları sertleşirdi.

Evet, bu kız duyarlı.

Garson kız tatlıları önümüze koyarken, "Bir adet limonlu turta ve bir adet erimiş çikolatalı lav kek," diyor. Birden arkamıza yaslanıyoruz.

Natalie zorlukla yutkunuyor ve tatlılarımızı işaret ediyor. "Sana benim turtamı verdi."

Gözlerimi ondan ayırmadan turtayı önüne koyuyorum, yanlışlıkla tahtasını deviriyorum, böylece cipsler yer değiştiriyor ve sonra pastamı alıyorum.

Başka tarafa bakmıyor, bunun yerine müzik "Rock the Boat" olarak değişirken bakışlarımı tutuyor. Ne kadar da uygun. Şarkıyı benimle aynı anda duymuş olmalı çünkü yüzü kızarıyor ve dudaklarında bir sırıtışla arkasını dönüyor.

Çatalını eline alıp turtasından bir ısırık alıyor ve gözlerini kapatıp dilindeki tatların tadını çıkarmasını izliyorum. Başını geriye eğiyor

en yumuşak inleme sesini çıkarıyor. Yüksek sesli müzikten neredeyse duyulmuyor ama oturduğum yerden duyabiliyorum.

Dudaklarının çatalın dişleri boyunca yavaşça hareket edişini, çatalı ağzından çıkarışını, ağzını ileri geri hareket ettirip çiğneyişini ve yutkunurken boynunun nasıl hareket ettiğini yakından izliyorum. Bu erotik ve seksi bir şey ve eğilip boynundan çenesine, oradan da dudaklarındaki ekşi misket limonu tadını alabileceğim dudaklarına kadar yalamak istiyorum.

"Bunu denemelisin," diyor, beni transımdan çekip çıkarıyor ve bakarken yakalıyor. Yanakları kızardı. "Yüzümde bir şey mi var?"

Başımı yavaşça sallıyorum, hala ona bakıyorum. Gözlerim tekrar dudaklarına düşüyor.

"Biraz denemek ister misin?" diye soruyor, sesi daha az gergin ve daha baştan çıkarıcı bir şeye dönüşüyor.

Ses tonundaki düşüşle restoranın geri kalanı kayboluyor, müzik ve tombalacı boğuk bir arka plan gürültüsüne dönüşürken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Thud. Thud. Thud.

Beynimi ihtiyaçla dolduran sabit bir staccato, sanki her vuruş beni ona daha da yaklaştırmaya teşvik ediyor.

Eğiliyor ve kelimeleri dudaklarından tatlı bir pekmez gibi dökülüyor. "Seviyor musun?"

Dudaklarımı yalıyorum, aramızdaki ısının arttığını hissediyorum, kıvılcımlar saçan ve etrafımızdaki havayı aydınlatan bir ısı. Şu anda dışarıdan biri bizi izliyor olsaydı, aramızdaki kimyayı göreceğine, onu kollarıma almaktan kendimi alıkoyduğumu göreceğine hiç şüphem yok.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı sallıyorum.

Çatalına biraz turta alıyor ve ağzıma götürüyor. "Aç," diye fısıldıyor ve ben de mecburen açıyorum, tüm bu an o kadar gerçeküstü geliyor ki kendime arkadaşlarımızın sadece birkaç adım ötede olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Çatalı ağzıma doğru kaydırıyor ve o çekilirken dudaklarımı etrafına kapatıyorum, ekşi turtayı dilimin üzerinde bırakıyorum ve lanet olsun, bu çok iyi.

Çiğneyip yuttuktan sonra dudaklarımı yalayarak kalıntıları temizliyorum. "İyi, mi?" diye soruyor, yüzlerimiz sadece bir adım uzaktayken. "Gerçekten çok iyiydi."

Tabağıma ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bana seninkilerden ikram misin? Yoksa kaba mı davranacaksın?"

Kalbim hızla çarparken, bedenimi heyecan ve sinirle doldururken gülümsüyorum.

"Çikolata istiyorsan," diyorum yavaşça, "istemeliydin." Sonra arkama yaslanıyorum, çatalımı alıyorum ve onu aynı anda hem şaşırmış hem de eğlenmiş halde bırakarak mideye indiriyorum.

Natalie gece için hazırlandığı banyodan, "Tatlını benimle paylaşmadığına inanamıyorum," sesleniyor.

BOBBIE HAYATINI YAŞIYOR - Potter, Knox Gentry ve Carson Stone ile birlikte bir teknede St. Biralalarını tokuşturuyor, gülüyor ve hayatının en güzel zamanını geçiriyor. Hayranları merak ediyor: Geçen gece Maddox Paige'in yardım etkinliğinde takım arkadaşlarıyla tanışmak varken neden düşmanla tatil yapıyor? Bize göre kaçırılmış bir fırsat mı yoksa Asilerin kardeşliğine saygısızlık etmek için kasıtlı bir hareket mi?

Telefonumu yatağın yanındaki masaya koydum ve derin bir nefes aldım. Bilmediğim bir etkinliğe gidemem.

Ve neden Jason bu resimlerin hiçbirinde yok? Otobüsün altına sürüklenmesini istediğimden değil ama medya sanki Knox ve Carson'la takılan tek yeni Asi benmişim gibi gösteriyor.

Dişlerimi fırçaladığım, banyoya gittiğim ve bir şort giydiğim için şükrederek sakinleştirici nefesler almaya çalışıyorum. Bu gece tişört giyme zahmetine girmedim çünkü açıkçası tişörtle uyumak can sıkıcıydı.

Restorandaki kısa ve samimi konuşmamızdan sonra Natalie ve ben oldukça mesafeliydik. Hafifçe şakalaştık ve birbirimize takıldık ama mesafemizi koruduk. Bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki tekne alayının büyüklüğü ya da disko ışıkları kafamın iyi olduğunu hissettirdi ama her iki durumda da Natalie'nin turta yiyişine bir kez baktım ve lanet olası bir gidici oldum. Kendimi kontrol edemiyordum. Daha yakın , ona Ansel gibi olmadığımı, vanilya olmadığımı kanıtlamalıyım ve eğer bana bir şans verirse, onun aklını başından alacaktım.

Ama tüm bunlar onu daha çok istememe neden oldu. Bu yüzden döndüğümüzde bir koşuya daha çıktım. Natalie bana tuhaf tuhaf bakınca suçu kalori alımına attım ama içimde biriken enerjiyi boşaltmam gerekiyordu. Spor salonu gecenin dokuzunda boştu -düşünün bir kere- bu yüzden koşu bandında hızlıca çalıştım ve sonra odama geri döndüm.

Duş aldım ve yatmaya hazırlandım, ama Natalie beni bakışlarıyla kısıtırmadan ve bu gece *The Office*'in birkaç bölümünü izleyeceğimizi söylemeden önce değil.

Bu yüzden çekyatta oturmuş, arkamda üst üste iki yastıkla uzanmış, Natalie'nin banyodan çıkmasını bekliyorum. Televizyon hazır, çarşafı altına girmesi için geriye çekilmiş ve ben rahatım ... ta ki o odaya girene kadar.

Orospu çocuğu.

Ne. Ne. Bu mu?

Tamam, tişörtünün ve kısa pijamasının seksi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Yanlış bilgilendirilmişim.

Natalie bana doğru yürüyor, üzerinde ince, pembe saten gecelik var, dizlerinin hemen üstünde duruyor. İnce şeritler narin omuzlarını ve köprücük kemiğini ortaya çıkarırken, yakası geniş göğüs dekoltesinin hemen üzerine iniyor. Kumaşın altında göğüslerinin aldığı şekle bakılırsa sutyen takmıyor.

Bütün tatil boyunca neredeydi bu?

Onu açık içinde gördüm, ama o mayolar bu geceliğin yanında hiçbir şeydi, çünkü onu örtmesine rağmen, kasıklarımın derinliklerinde hissettiğim bir özlem yaratıyor.

"Özür dileyecek misin?" diye sorar, yatağın içine sürünerek.

"Ee, ne?" Gözlerimi birkaç kez kırıştıtararak soruyorum.

"Bütün çikolatayı kaptığın için özür dilerim. Bu senin için oldukça kabaydı, Cory Potter."

O kadar rahat davranıyor ki, sanki şu anda zihnime kısa devre yaptırmıyormuş gibi. Bana ne yaptığının farkında mı? Omuzlarımda yarattığı gerginliği, yumruklarımın çarşafı nasıl kavradığını ya da çenemin nasıl sıkıldığını görebiliyor mu? Bu yatağa girmesinin, bu geceliği giymesinin, çiçek gibi kokmasının beni o kadar sertleştirdiğini ve nefesimi bulmakta zorlandığımı fark etmiyor mu? Ne kadar inanılmaz derecede seksi olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok mu? *Bu da eski sevgilisinin bir başka kalıntısı mı? Seksi olduğunu bilmiyor mu?*

"Uh ... evet, hepsini yedim," diyorum beceriksizce.

Gülüyor ve kumandayı eline alıyor. "Biliyorum, seni dehşet içinde izledim." Kendini bedenime yaklaştıyor ama bana dokunacak kadar yaklaşmıyor. Teninin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. "Peki tişörtsüz olmanın sebebi ne? Yatağa girdiğimizde genelde tişört giymez misin?"

Üzerinizde genellikle seksi bir gecelik yerine sevimli pijamalar olmuyor mu?

"Sıcak." Boğazımı temizliyorum, gözlerim ileriye odaklanıyor. "Son zamanlarda hava çok sıcak."

"Oh, tamam. Sana biraz su getirmemi ister misin?"

"Hayır. Güzel." Ne zaman lanet bir mağara adamı gibi konuşmaya başladım?

Muhtemelen Natalie'nin nefis vücudunun üzerinde ipekten başka bir şey olmadan oturma odasına girdiği an. Altında iç çamaşırı bile var mı?

Kahretsin, bunu hiç düşünmemeliydim çünkü şimdi parmaklarım bunu öğrenmek için ağrıyor. Kalçası o kadar yakın ki, tek yapmam gereken elimi ipeksi teninde kalça kemiğine doğru gezdirmek. Hepsi bu kadar. Ona dokunursam ne yapar? Nefesimi tutup ona doğru dönsem ve onu tamamen yatağa indirsem? Bunu hoş karşılar mıydı? Beni iter miydi? Bacaklarını belime sarar ve acı verici sertlikteki sikime sürtünmeye mi başladılar? Mavi taşaklarımı okşar, ağzına alır, yatıştırır mıydı?

"Su istemediğine emin misin?" diye soruyor, bana yandan bakarak. "Farklı görünüyorsun."

"İyiyim. Ben iyiyim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Tamam." Gösteriyi başlatıyor ve ayağı bacağımı sıyracak şekilde yatakta kayıyor. En küçük dokunuş damarlarıma ateş saçıyor ve aletimin dibinde birikiyor. "Oh, bunun için üzgünüm. Çok büyüksün ve bu çekyat düşündüğümünden daha küçükmüş."

Bana iki kere söylemene gerek yok. Sanki yine ikiz yatağı paylaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Tekrar uyuyakalırsam şimdiden özür dilerim. Sadece izlemeye devam et."

"Yapmak zorunda değiliz-"

Eli uyluğuma düşüyor ve İsa'nın kendisine yemin ederim ki, aletimin ucunda precum hissedebiliyorum. Elinin uyluğuma basit bir dokunuşundan. Acınacak haldeyim. "Hayır, ben istiyorum."

Ne yapmak istiyorsun?

Beynim o kadar karışık, o kadar bulanık ki, Natalie'nin elinin kalçamda olduğu ve benden bir santim uzakta oturduğu, vücut ısısının terlememe neden olduğu gerçeğinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Tamam." dedim.

Sonra gösteri başlıyor, ama ne olup bittiğini biliyorsam ne olayım. Hayır, yatağın battaniyesinin altında sikim zonklayınca konsantrasyonum bozuldu. Kasıklarına bakıyorum, battaniyelerin beni örtmesi için dua ediyorum ve örtüyorlar. Ayağa kalkmak, banyoya koşmak ve hızlıca bir tanesini ovmak istiyorum, çünkü Natalie'nin sert meme uçlarının görüntüsü aklımdayken tek gereken şeyin birkaç pompa olduğunu biliyorum. Ama banyoya gitmek için yatağın etrafında, televizyonun önünde yürümem gerekecekti, yani ... her şeyi görecekti.

O kadar sertleşmişim, o kadar hazırım ki, aletimin şortumun belini geçtiğinden eminim.

Ve yatakta yaptığı her değişiklikte acı daha da artıyor. Çarşaflar bana sürtünüyor, yatak eğiliyor. En küçük hareketler ama beni aydınlatıyorlar, sinirlerimi birbirine bağlıyorlar, nefesimi kontrol etmeye çalışırken neredeyse ağırlıksız hissetmeme neden oluyorlar, normal ses çıkarmaya çalışıyorum, lanet olası şortumla boşalmak üzereymişim gibi değil, çok az sürtünme ile ya da hiç sürtünme olmadan.

Seks yapmayalı uzun zaman olduğunu söyleyebilir misin? Hiçbir şekilde bekar değilim, ancak mesleğim gereği çok dikkatli ve seçiciyim, bu yüzden itiraf etmek istediğimden daha fazla elimle evde yalnız kalıyorum.

Natalie'nin burada olması, aynı yatağı paylaşmamız, o geceliği giymesi, bir tanrıça gibi kokması, kafamdaki tüm sinapsları ateşliyor, tüm mantıklı düşünceleri doğrudan karar vermekte berbat olan sikime gönderiyor. Beynim sikimle destansı bir savaş içinde. Natalie'nin bacaklarını ayırmak ve pürüzsüz başını klitorisi boyunca gezdirmekten başka bir şey istemiyor, sadece bir şey, tabanda kabaran acıyı hafifletecek herhangi bir şey, aklım bana bir ribaund olmak istemediğimi tekrar tekrar hatırlatırken. Bir kaçamak olmak istemediğimi.

Bu kızla değil.

Natalie yanımda gülüyor ve ben de ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen kendimi kıkırdamaya zorluyorum.

Ve sonraki bir saat boyunca böyle devam ediyor, ben dikkatimi vermeye çalışıyorum, Natalie orada burada gülüyor, sesi o kadar seksi ve gırtlaktan ki beni daha da çıldırtıyor. Kahkahaları yavaşlamaya başlıyor ve onun yana döndüğünü hissediyorum, sırtı bana dönük, poposu hafifçe kalçamı sıyrıyor.

Yumruğumu ağzıma götürüp ısıyorum, yirmiye kadar sayıyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ya tanga giyiyor ya da hiç iç çamaşırı yok. Bir yanağın kıvrımının dış uyluğuma değdiğini rahatlıkla hissedebildiğim iki seçenek bunlar. Sadece bir vardiya - tek yapmam gereken bu

Vücudumun tek bir hareketiyle onu küçük bir kaşığa çevirmek, ellerimi karnının üzerinde gezdirmek, geceliğinin altından kaymak, o sıkı meme uçlarını sıkıştırmak. Aletimi kıcına doğru sallar, beni ne kadar sertleştirdiğini, bacaklarını benim için açması için ne kadar çaresiz olduğumu hissetmesini sağladım.

Bir iniltiyi bastırıyorum.

Uyuyor mu? Kahretsin, lütfen uyuyor olsun. Omzunun etrafına bakıyorum. Gözleri televizyonda değil ama kapalı, yüzü yastığa yaslanmış.

Sonunda.

Olabildiğince gizli bir şekilde kendimi yataktan kaldırıyorum ve kasıklarına hızlıca bir göz atıyorum. Şortumun üzerinde ıslak bir leke var, sikim düelloya hazırmış gibi dışarı fırlamış ve her ihtimale karşı sırtımı Natalie'ye dönük tutmaya çalışarak lanet olası bir aptal gibi tuvalete doğru yürürken bacaklarım altımda güçsüzleşiyor.

Duşu açıyorum, soyunuyorum ve hızla sikimi kavradığım kabine doğru ilerliyorum. Bir elim fayansın üzerinde, suyun hala soğuk olmasına aldırmadan, elimi yukarı ve aşağı pompalıyorum, tabanı sıkıca kavriyorum ve sonra elimi uca doğru sürüklüyorum. Precum yeterli kayganlaştırıcıdan daha fazlası.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, ağır ağır nefes alıyorum.

Tam oradayım. Bu çok utanç verici ama tam oradayım, uçurumun kenarındayım. Ciğerlerim kabarıırken sırtımdaki kaslar şişiyor. Zevk omurgam boyunca ilerliyor, dibe vurana kadar aşağı yuvarlanıyor, taşaklarımın derinliklerinde kıvrılıyor. Elimde şişiyorum, taşaklarım sıkılaşıyor ve ağzımı pazılarıma çevirip yüksek sesle inliyorum, o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse dizlerimin üstüne çöküyorum.

Boşalmamın suyla yıkanıp gitmesini izlerken, elim hala hafifçe sikimin üzerinde pompalanırken, vücudum böylesine güçlü bir orgazmıla sarsılmış olsa da, yüzde beş bile doymuş hissetmediğimi düşünüyorum.

Vücudum ne istediğini biliyor ve bu yolculuğu vücuduma hala bağlı bir horozla atlatacaksam, elim onu kesmeyecek. *Ama alternatifi ne? Yan odadaki çok seksi kadın beni istemiyor.* Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Acı çekmekten başka.

ON İKİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"Bugün mastürbasyon yaptım."

"Şey, sana da merhaba," diyor Monica telefonda. "Sohbete başlamanın bir yolu da bu."

Yatak odasındaki yatağa uzanıp elimi alnıma bastırıyorum ve tavandaki vantilatöre doğru bakıyorum. "Monica, bu kötü. Gerçekten çok kötü."

"Cory seni etkiliyor mu?"

"Evet. Ve kendimi kontrol edemiyorum. İki gece önce onun önünde bir gecelik giydim, benim için paketlediğin gecelik. *Her ihtimale* karşı gecelik."

"Yaptın mı? Kahretsin, hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır," diye inliyorum tekrar, gözlerimi kapatarak. "Yani, kabul ediyorum, hiç de baştan çıkarıcı biri değilim ve bildiğim kadarıyla Cory Potter beni de çekici bulmuyor ama çaresizdim. Bir anımız vardı."

"Bir an yaşadın . " diye . "O anı açıkla."

"O ana kadar kendimi kontrol edemiyordum. Bilirsiniz, havuz kenarında uzanırken klasik bakışlar ve fantezi rüyalar. Bu fanteziler bazen kadar canlı oluyor ki, bana gerçekten dokunduğunu düşünerek irkiliyorum ve kolumu sıyıran palmiye yapraklarıyla karşılaşıyorum."

"Aman Tanrım." Monica homurdanır ve sonra özür diler. "Özür dilerim, devam et." "Emory disko tombalasına gitmemizi planladı ve tabii ki herkes

beni Cory'yle bırakıp gitti."

Monica alaycı bir tavırla, "Ne kadar zor," diyor.

"Sertleştiğinizde ve adamın sizi duvara yaslayıp ağzınızı kendi ağzı olarak kabul etmesinden başka bir şey istemediğinizde."

"Tamam, tamam, demek fantezilerin var."

"Çok fazla Monica. Bu çok acı verici. Her neyse, eğleniyorduk, her zamanki gibi şakalaşıyorduk ve sonra tatlılarımız geldi ve aramızda bir şey oldu. İlk lokmamı alırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum."

"Tanrım, seksüel mi yaptın?"

Parmağımın ucunu ısııyorum ve sonra "" diyorum.

Telefona doğru gülüyor. "Çok kötüsün. Çatalı yavaşça mı çıkardın?"

"O kadar yavaş ki bir ara dudağıma yapıştığını sandım." Biraz daha gülüyor. "Gözleri ağzımdan ayrılmadı, bu yüzden ona isteyip istemediğini sordum

bir ısırık. Başıyla onayladı ve ben de ona bir parça verdim, yani çatalımdan bir parça yedirdim."

"Sıcak."

"Biliyorum, değil mi? Bir andı. Otele döndüğümüzde, bunun olabileceğini düşünüyordum. Bana nasıl baktığını gördüm, belki de limonlu turtaya karşı bir aşk besliyordur, ama yine de bir deneyeyim dedim."

"Geceliği çıkarmışsın."

Beni göremese de başımı sallıyorum. ". "Ve

..."

"Ve hiçbir şey. Yani hiçbir şey. Hatta ona biraz , ayağımı bacağında gezdirdim, elimi kalçasına bastırdım. Hiçbir şey olmadı."

"Vay canına."

"Biliyorum. Kabul ediyorum, *The Office* izliyorduk ama hadi ama, mükemmel bir andı. İkimiz de yatakta yatıyorduk, tek yapması gereken yuvarlanmaktı ve ben onun olmuştum. Vücudum gümbürdüyor, ağrıyor, bana dokunması için yalvarıyordu. Çıldırıcıydı. O kadar uzun sürdü ki sonunda pes ettim ve uyudum. Ertesi sabah aynı yatakta uyuyup uyumadığı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü ben daha uyanmadan odadan çıkmıştı. Günü grupta birlikte okyanus kenarında geçirdik. Çocuklar futbol oynadı, ben Cory'nin kaslarının güneş altında çalışmasını izledim ve sonunda odada yalnız kalma şansı bulduğumda, hissettiğim ağrıyla ilgilendim. Ama yeterince iyi değildi. Neredeyse hiç tatmin edici değildi." Uzun bir iç geçirdim ve "Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum. İçimde oluşan cinsel gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Cinsel açıdan tam bir hayal kırıklığı yaşıyorum."

"O zaman git yat. Sisteminden çıkar."

"İçimde öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Peki onu nerede becereceğim? Cory ile paylaştığım odada mı?"

"Hayır. Dolap gibi bir yerde. Yaratıcı ol. En azından bir adam parmaklarını içine soksun. Bunu kendi başına yapamazsın, birikintileri temizleyecek birine ihtiyacın var ve eğer Cory bunu yapacak kadar erkek değilse, eminim tatil köyünden biri bunu yapabilir."

"Bunun yeterince erkek olup olmamasıyla ilgisi olduğunu sanmıyorum, bence ..." Boğazımda biriken duygularımı geri çekiyorum. "Sanırım sorun bende."

"Saçmalık." Monica'nın sesi telefonda gürlüyor. "En iyi arkadaşın olduğumu ve birbirimizden birbirimize moral vermemizi beklediğimizi biliyorum ama sana doğrudan gerçekleri söyleyeceğim. dolandırmak yok. Çok güzelsin. Sen bir

Lanet olsun. Evet, bir popon var ve kalçaların tutunacak bir şey, ama göğüslerin haksız yere yüksek ve şımarık, ve meme uçlarını gördüm. Meme uçların için neler vermezdim. Sen bir bombasın Nat ve Cory bunu göremiyorsa, bu onun kaybı."

"Keşke bu onun kaybı olmasaydı," diyorum sessizce.

"Biliyorum, ama bunun seni eğlenmekten alıkoymasına izin verme. Yani ilgilenmiyor. Tamam. Teşekkürler, sıradaki, Ariana'nın dediği gibi. Devam edin. Bu geceki göreviniz, hepiniz barda takılırken, başka biriyle flört etmek, başka bir erkeğin sizi odasına ya da en azından bir palmye ağacının arkasına götürmesini sağlamak. Klasik bir parmak sikişi için fazla mahremiyete ihtiyacın yok."

"Sana hiç ne kadar hanımefendi olduğunu söylemiş miydim?" "Yeterince değil."

"Kahretsin Natalie," diyor Dottie yanıma gelerek. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum kırmızı, kloş elbisemi düzelterek. Dar spagetti askılı üst kısmın içinde zar zor göğüslerim tüm dünyanın gözleri önünde, elbisenin bana verdiği kum saati şekliyle belim yanıyor ve elbisenin etek ucu dizlerimin hemen üstüne geliyor. Tanga yerine siyah dantel iç çamaşırı giyiyorum çünkü bu elbisenin içinde bir kez döndüğümde arka tarafımın tüm tatil köyü tarafından görüleceğini biliyorum. Seksi görünmek istiyorum, sürtük gibi değil.

Omuz hizasındaki saçlarımı kıvırmak için zaman harcadım ve en sevdiğim doku spreyiyle tarayarak seksi, plaj dalgası görünümü verdim. Rimelimi sürdüm ve en sevdiğim kırmızı rujumu sürdüm. Aynaya baktığımda, kendimi geliştirdiğimi biliyordum ve amacım bu gece başka erkeklerle konuşmak olsa da, Cory'nin bana bir kez bakıp beni odamıza geri sürüklemesini ummaktan kendimi alamıyorum.

Bir kız sadece hayal edebilir.

Dottie'nin sarı, vücuda oturan elbisesine bakarak, "Çok görünüyorsun. Jason seni daha görmedi mi?"

"Odadan çıkmamam için yalvardı. Hâlâ orada, fikrimi değiştirmemi umuyor."

"Çok saçma. Bize katılmayı planlıyor mu?"

"Evet, ama sanırım bir süre daha surat asacak." Dottie omzunun üzerinden bakar ve sonra fısıldar. "Cory seni bu kıyafetin içinde gördü mü?"

kıyafet?"

Başımı salladım. "Hayır, nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu önemli değil, çünkü bu gece başka adamlarla konuşacağım. Konferans sona erdi. Etrafta dolaşan bekar erkekler olmalı, bir dolapta takılmak ve yaramaz şeyler yapmak isteyen birileri."

"Dolap mı?" Dottie sinirlenir. "Biraz daha kibar ol."

Eğildim ve dedim ki, "Aylar oldu. Eğer rahatlamamı sağlayacaksa, vücudumu köhne bir teknenin köhne banyosuna sıkıştırabilirim." Ben de omzumun üzerinden bakıyorum ve "Odamdaki gerginliğin tüm zamanların en yüksek seviyesinde olduğunu söylediğimde bana güvenin. Bu gece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?" diye soruyor.

"O kadar kötü mü?" "Berbat."

Jason ve Cory de dahil olmak üzere çetenin geri kalanı bize doğru yürürken cevap veriyorum. Bütün erkekler benim parti tişörtü dediğim tişörtleri giymişlerdi. Erkeklerin sadece tropik bir tatile çıktıklarında giydikleri düğmeli gömlekler. Palmiye yaprakları, hibiskus çiçekleri, parlak desenler, neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Jason leopar desenli giymeye karar verdi ve şortu da ona uydu. Bu tam bir takım ve garip bir nedenden dolayı bunu başarabiliyor. Cory'nin gömleği siyah ve üzerinde küçük beyaz çiçekler ve yeşil yapraklar var. Diğer gömlekler kadar gösterişli değil ama yine de cesur ve tabii ki siyah şortuyla uyumlu.

"Hazır mısın?" Emory soruyor. "Bütün gün canım Shirley Temple çekti."

Knox kızın şakağını ağzına götürüp küçük bir öpücük kondurduktan sonra yolu gösteriyor. Carson ve Milly arkadan geliyor, sonra Jason ve Dottie, tabii ki beni Cory ile bırakıyorlar.

Benimle göz teması kurmayan Cory.

Bugünkü kıyafetim için çok çaba harcadığımdan, saçımı ve makyajımı yapmak için güzel bir zaman harcadığımdan ya da her yerimin tıraş edildiğinden ve losyonlandığından emin olduğumdan değil. Hayır, hiç zaman harcamadım.

Adamı oku, Natalie. O. Değil. İçinde değil. Sana.

Benim giyinip kuşanmam onun radarına bile girmiyor. Benim ligimin çok dışında olduğunu biliyorum ama bu gece fark edilmek güzel olurdu.

Restorana varıyoruz ve büyük ahşap barın etrafındaki koltuklara oturuyoruz, ancak Cory'nin yanına oturmak yerine, Dottie'nin Jason'ın yanına oturduğu yere düşüyorum. İçkilerimizi sipariş ediyoruz, Dottie ve ben plaj kokteyli spesiyalini seçiyoruz, Jason ise şaşırtıcı bir şekilde bira alıyor.

Barmen içkilerimizi hazırlamaya başladığında Jason bana dönüyor ve kıyafetimi yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Bu çok açık. Bu gece etrafın sarılmasını mı istiyorsun?"

"Dolapta seks yapmak istiyor," diyor Dottie.

"Affedersiniz?" Jason'ın gözleri genişler. "Cehennemliksin."

Çok teşekkürler, Dottie.

"Dolapta seks yapmayacağım," diye ona güvence veriyorum. Bütün gece kardeşimle takılırsam olmaz. "Yine de karışmayı umursamam."

"Öyle mi?" Jason kaşlarını kaldırır. "Bilmek istiyor muyum ki?" "Bence şu anda saf numarası yapman en iyisi."

"Doğru." Başını sallıyor. "Küçük kız kardeşim sik avında değil, sadece onunla çay partisi yapmak isteyen biri var mı diye bakıyor."

"Oh, bunu sevdim." Dottie kaşlarını Jason'a doğru oynatır. "Bu gece çay partisi yapmak ister misin?"

Jason yavaşça Dottie'ye yukarıdan aşağıya bakar ve göz göze geldiklerinde kaşlarını oynatır. "Odamıza döndüğümüzde çayımdan biraz içmekten başka seçeneğin yok."

"Ew, tamam, çok uzak, Jason."

Kıkırdıyor ve barmenin bıraktığı birasını alıyor. "Ne aradığınıza dair bir fikriniz var mı?"

Kahverengi saçlar, mavi gözler, nazik kişilik, günlerce süren karın kasları ve cennet gibi kokuyor. Bu civarda Cory'ye benzeyen var mı?

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz, sadece gözüme çarpabilecek biri."

"Görünüşe göre aralarından seçim yapabileceğimiz pek çok erkek var, o yüzden gözlerimizi dört açalım."

Barmen içkilerimizi de masaya koyuyor, ben de benimkini alıp bir yudum alıyorum. Ananas oldukça güçlü ama hafif bir vişne aroması ve bir miktar rom ile çabucak yumuşatılıyor. Tamam, bu kokteyle katılabilirim.

Ben bara bakıp etrafı tararken Jason Dottie'ye takımının ne kadar rahat olduğunu anlatıyor. Konferans kesinlikle sona ermiş çünkü burada normalden daha fazla insan var. Katılımcıların birçoğu manzara değişikliğine ihtiyaç duydukları için tatil köyünden ayrılmayı seviyor, bu yüzden korkunç değil, ama iyi bir karışım ve bazı çok yakışıklı erkekler var gibi görünüyor.

Bakışlarım barın aşağısında Cory'nin Carson'a yakın oturduğunu, derin bir sohbe daldığını görüyorum. Cory ellerini göstermek için kullanıyor.

Carson başını sallarken adamın kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum, nasıl da kaslarla örülmüşler. Kalın ve kordonlu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel ön kollardan bazıları, sadece bir tutam kıl var, kazak giydiğini düşünmenizi sağlayacak hiçbir şey yok.

Midemi düğüm düğüm eden şey ise ne kadar rahat görüldüğü, onu son iki gündür gördüğümde daha rahat. Sonunda benden kurtulduğu ve gerçekten ilgilendiği konuşmalar yapabildiği için mi? *Etrafında olmadığım için mi?*

Geçen geceyi, onu *Office* ile baştan çıkarmaya çalışmayı nasıl aptalca düşündüğümü düşündükçe güvensizlik beni bunaltıyor. Restorandaki bir yanlış anlaşılmanın yol açtığı epik bir başarısızlıktı. Gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm ama odamıza döndüğümüzde gerçekte tekrar yüzleştim. O sadece iyi bir adam.

Sorun yok. Ben iyiyim. Bu gece bir erkek bulacağım ve her şey yoluna girecek. Bundan sonra bir gecemiz daha var, bu yüzden flörtümü büyük olasılıkla bir daha asla görmeyeceğim biriyle test edebilirim. Tatil kaçamağı, işte geliyorum.

Bana gülümseyen Jason ve Dottie'ye "Ben biraz dolaşacağım," diyorum.

Ayağa kalktığımda Dottie popomu çimdikliyor ve "Öldür onları kızım" diyor. Göz kırıyor ve bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

Elimde içki, eteğim dümdüz, derin bir nefes alıyorum ve barın etrafında dolaşmaya başlıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, bir yabancıya yanına gidip ortak bir nokta olmadan konuşmaya başlamıştım. The Lineup için bağış toplama etkinliklerinde yabancılarla konuşmakta sorun yaşamıyorum ama bunun nedeni konuşacak sağlam bir şeyimin olması. Bu bir iş; kolay.

Bu farklı.

Çaresiz ve ilgiye muhtaç görünmeden birine nasıl yaklaşabilirim?

Keşke dans müziği olsaydı, onlara tüm kıcımla twerk yapabilir ve onlara bir gösteri sunabilirdim. Bunu yapmanın bir yolu da bu.

Sofistike olmayan bir yol.

Sinirlerim midemi tırmalıyor ve içkimi şu anda pek de arzu edilen bir şey olmaktan çıkarıyor. Keşke Monica burada olsaydı, bana yardım edebilirdi. Mükemmel bir kanat-kadın olurdu. Mekânda dolaşıyorum, bara yakın durarak odadaki erkekleri gözlemeye çalışıyorum. Biri var-

"Ne içiyorsun?"

Hemen arkamı döndüğümde siyah saçları jöleyle hafifçe geriye taranmış, gözbebeği ile irisi arasında ayırım yapamayacağım kadar koyu kahverengi gözleri olan ve keten gömleği geniş omuzlarına yapışmış çok çekici bir adamla karşılaşıyorum. Hoş bir gülümsemesi var ve benden birkaç santim daha uzun. Mükemmel aday.

Tanrıya şükür, bana yaklaştı.

Gülümseyerek "Plaj kokteyli" diyorum. Bardağına bakıyorum ve "Dur tahmin edeyim" diyorum -ona yukarıdan aşağı bakıyormuş gibi yapıyorum- "Gremlin içiyorsun."

"Ne?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Bunlar yeşil değil mi?"

Yaklaşarak, "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Yine de aklıma gelen ilk şey buydu."

İçkisini döndürüp "Votka ve tonik" diyor.

Hayal kırıklığı içinde parmağımı sıklatıyorum. "Bu benim ikinci tahminimdi. İkisi arasında bocaladım."

Barın yakınında duruyoruz, ama grubumun olduğu diğer tarafta, böylece omzunun üzerinden bakarsam, hızlı bir şekilde uzaklaşmam gerektiğinde insanlarımı hala görebiliyorum.

Güzel gözlü ve uzun kirpikli adam dirseğini rahatça bara dayadı ve diğer kolunu uzatarak "Nicholas, ya sen?" dedi.

Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin yanına zor bir şey olarak görürüm, ama Nicholas bunu oldukça kolaylaştırdı. Sadece konuşmayı başlatmakla kalmadı, göğsüme bir kez bile bakmadı. Bu çok etkileyici.

Elini elime alıp hızlıca sıkıyorum. "Natalie."

Sırıttıyor ve "Nicholas ve Natalie, kulağa hoş geliyor, değil mi?" diyor.

Saçımı kulağımın arkasına itiyorum. "Öyle, bir şeyleri monogramlamak kolay." "Monogramlı yastıklarımız insanları kışkandırır." "Kolayca."

Kıkırdıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Ee Nicholas, sen devam eden konferansın bir parçası mısın?" Gözlerim yana kayıyor ve kısa bir süreliğine gözlerini bana dikmiş olan Cory'ye takılıyor. Carson hâlâ konuşuyor ama geçen seferki gibi konuşmaya dahil olmak yerine Cory'nin dikkati benim konuşmama odaklanmış durumda. Gözleri kararmış, kaşları çatılmış, elindeki bira şişesini barın öbür ucuna fırlatacakmış gibi görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Nicholas görüş alanıma girerek soruyor.

Kahretsin.

Boğazımı temizleyerek ve kafamdaki tüm Cory düşüncelerini silkeleyerek, "Evet, özür dilerim. Bir an için saç maşamı kapatmayı unuttuğumu sandım," diye yalan söylüyorum.

Kıkırdıyor ve diyor ki, "Tanrıya şükür, yapmadın. Rachel Green daireyi böyle yakmamış mıydı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve onu düzeltiyorum. "O bir düzleştiriciydi." "Ah, doğru."

"Yine de *Friends* konusunu açtığın için etkilendim." Çekingen bir tavırla içkisinden bir yudum aldı, ben de "Sizi bu güzel tatil köyüne getiren nedir?" diye sordum.

"Bu sefer dikkatini veriyor musun?" Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel. Konferans için buradayım. Herkesin konuştuğu işin sahibiyim."

"Ve bu iş ..."

"Ah, konferansın bir parçası değil misiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece kötü bir tatil zamanlaması. Yine de fena olmadığını söylemeliyim. Sanırım bu gece gerçekten dolu görünen ilk gece."

"Evet, sanırım konferans katılımcıları yorulmaya başladı. Yine de onları suçlamıyorum. Bir hafta boyunca her gün sekiz saat boyunca yazılım hakkında konuşmak yorucu."

"Yazılım, ha? Büyüleyici."

Beni şakacı bir şekilde dürtüklüyor. "Bunu söylediğinde neden alaycı olduğunu hissediyorum?"

"Belki de öyle olduğum içindir?" Ona en iyi gülümsememi vermeye çalışıyorum ve işe yarıyor çünkü gülüyor ve sonra bardan kalkıyor.

Balkona doğru başını salladı ve "Dışarıda, daha az gürültülü bir yerde bana katılmak ister misin?" dedi.

"Bu harika olur," diyorum.

Kolunu uzatıyor ve ben de uzun zamandır ilk kez kendimi bir hanımefendi gibi hissederek kolunu tutuyorum. Nicholas gösterişli, sofistike ve başarılı görünüyor. Yakışıklı olduğundan ve pahalı bir adam gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Her şeye rağmen bu çok ama çok iyi bir fikir olabilirdi.

Barı geçerken Cory'nin bakışlarını bir kez daha yakalıyorum, gözleri onları geçene kadar omzunun üzerinden beni takip ediyor ve kendimi suçlu hissetmemem gerekse de, en ufak bir şekilde bile, kemiklerimin derinliklerinde doğru hareketi yapıp yapmadığımı sorgulamama neden olan küçük bir şerit var.

Bunun yerine Cory'nin yanında olup onunla garip bir konuşma yapmaya mı çalışmalıyım? *The Office* hakkında konuşmak, eve döndüğümüzde sezona hazır olup olmayacağını, ona yeni bir simitçi bulmamı isteyip istemediğini sormak mı? Bir geceyi daha Cory'nin istediği kadın olmayı dileyerek geçirmek ... sadece bir gece için bile olsa? Ellerini üzerimden çekemediği için bana dokunmasını dilemek mi? Beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpmesini dilemek mi?

Hayır.

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Biz arkadaşız, o kadar. bir şey değil.

Nicholas mükemmel bir dikkat dağıtıcı, tam da bu gece için ihtiyacım olan şey. Ve kim bilir, eğer şanslıysam, belki beni otel odasına geri götürür, çünkü bana bakan Rolex'e bakılırsa, Nicholas'ın süpürge dolabı adamı olmadığını tahmin ediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CORY

Milly: İyi misin?

Telefonuma bakıyorum, onu o kadar sıkı tutuyorum ki ön tarafını koparabileceğimden eminim.

Söylentilere göre Potter'a berbat olması için para ödeniyor, böylece Bobby'lerin Chicago'nun daha iyi takımı olarak kalma şansı artıyor.

Otel odasına döndüğümde okuduğum makale bu geceki boktan pastanın üstündeki krema gibiydi. Ama garip bir şekilde, telefonumu avucumun içinde ezmek üzere olmamın nedeni bu değil.

Hayır, karamel rengi saçları, muhteşem gülümsemesi ve mükemmel poposu olan kız.

Saat 10, Natalie bardan iki saat önce ayrıldı ve henüz nerede olduğunu kimseye bildirmedi. Evet, takip ediyordum. Neden?

Çünkü onu siren kırmızısı elbisesi içinde gördüğüm anda, bu gece başıma bir bela geleceğini anlamıştım.

O kadar güzel görünüyordu ki, onu gördüğümde kalbimin durduğunu hissettim. Nefesim ciğerlerimden kaçtı ve tek düşünebildiğim rujunun kırmızısının ağrıyan sikimin üzerinde tekrar tekrar kaymasıydı.

Bu yüzden barda onun karşısına oturmayı seçtim, bu yüzden onunla konuşmadım, çünkü konuşsaydım daha sonra pişman olacağım bir şey söyleyeceğimi biliyordum. Ama ne gariptir ki, şimdi ona bir şey söylemediğim, yanına oturmadığım, özel bir köşede oturup benimle bir meze paylaşmak ve sadece konuşmak isteyip istemediğini sormadığım için pişmanım.

Onun hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki, sabahları kahvesini nasıl içtiği, hamur işi mi tercih ettiği, en sevdiği çocukluk anısının ne olduğu gibi öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki? Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum ve bunu yapma fırsatını değerlendirmek yerine çekindim, saklandım ve şimdi başka bir adamla kim bilir ne yapıyor. *Hayır*. Kim bilir ne değil. *Onu gördüm*. Ona yaklaştığını gördüm, gözlerinin onun lezzetli vücudunda aşağı yukarı gezinmesini izledim. Tek erkek o değildi; sadece ona yaklaşan ilk erkekti. *Onun dikkatini çeken*. O pisliğin Natalie ile ne yapacağını çok iyi biliyorum. Çünkü o çok seksi, çok muhteşem.

"Siktir," diye bağıryorum, saçlarımı bininci kez çekerek. Üzerimde sadece bir şort, son bir saattir otel odamızda volta atıyor, bu felaket duygularla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyorum. Aynada saçlarıma bir göz atıyorum ve eğer bu kadar perişan ve midem bulanmış olmasaydım, yansımadaki adama gülerdim. Bükülmüş ve farklı yönlerde çekilmiş saçlarımla, kızı elde etmek için her şeyi yapmaya hazır, yenilmiş bir erkeğe benziyorum.

Tuhaf bir şekilde, ben de böyle
hissediyorum. Milly'ye cevap
yazıyorum.

Otel odasının halısını yıpratıyorum.

Neyse ki hemen mesaj atıyor.

Milly: *Odamıza gelmek ister misin?*

Hayır. İkinizin de benim boktan tavırlarımla uğraşmanızı istemiyorum.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi kim bilebilir?

Milly: *Hala ondan haber alamadın mı?*

Neden ki? Birbirimizi sorumlu tutmuyoruz ya da kontrol gerekmiyor. Sadece bir otel odasını paylaşıyoruz. Ama Milly, yemin ederim bu gece dönmezse ne yaparım bilmiyorum.

Milly: *Ondan kaçmaya çalıştığını sanıyordum.*

İşe yaramıyor. Onu çok istiyorum. O Bay Suave ile dışarıdayken ben burada aklımı kaybediyorum. Lanet olsun Milly, gerçekten elimi duvara vurabilirim.

Milly: *Ben de geliyorum.*

Hayır, yapma. Lütfen. Sadece Carson'la kal. Ben iyi olacağım.

Milly: *Senin için endişeleniyorum.*

Öyle olduğunu biliyorum.

Tam o sırada kapının diğer tarafından bir hışırtı sesi ve ardından usulca söylenen bir "siktir" sesi duyuldu. Kalbim göğsümde fırlıyor, kaburgalarım çarpıyor ve beni tam bir paniğe sürüklüyor.

O burada.

Elimden geldiğince hızlı yazıyorum.

Sanırım geri döndü.

Tam gönder tuşuna bastığımda kapı açılıyor ve omzumun üzerinden baktığımda onun beni görünce kapıda durduğunu görüyorum.

Elini göğsüne götürerek kıkırdıyor ve "Oh, beni korkuttun. Yatakta falan olduğunu sanmıştım."

Onu içime çekip görünüşünü incelerken sözleri kulaklarımda boşa gidiyor. Elbisesi kırışmamış, saçları ilk gördüğüm zamanki kadar düzgün.

onu gördüm, belki nemden biraz solmuştu ve rujuna dokunulmamıştı.

Lanet . Belki de o piçle hiçbir şey yapmamıştır.

"İyi misin?" diye soruyor, anahtarını ve telefonunu küçük mutfağın tezgahına koyarken. "Saçların deli gibi görünüyor."

Nefes alışımı ve çıplak göğsümün hızla inip kalkışını sabitlemeye çalışıyorum.

Hızla atan nabzımı bastırmaya çalışıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki içimden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Ve gözlerimi ondan çekmeye çalışıyorum. Ama gözlerimi alamıyorum, o kadar güzel bakarken, gözleri kocaman, kaşlarında soru işareti, yanaklarında allık varken.

Boğazımın dibinde fokurdayan sinirleri yutkunarak "İyi geceler mi?" diye soruyorum.

Tek omzuyla omuz silkiyor ve ayakkabılarına bakıyor. "." Güzel ... aksine ...

Geceler bana karşı "iyi" miydi?

Kimin zamanından daha çok keyif aldı?

Sanırım diğer adama karşı sahip olduğum tek şey, onun değil de benim otel odamda duruyor olması. Bu farkındalık boğazımdaki öfke yumağını çözmeye yardımcı oluyor, böylece sessizce "Biraz *Office* izlemek ister misin?" diye sorabiliyorum.

İnanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Bir, iki kez göz kırptıyor ve sonra, "Ben yatmak için hazırlanayım, sen hazırla," diyor.

Başımı sallıyorum ve ikimiz de odanın içinde hareket etmeye başlıyoruz, havayı bir ağırlık dolduruyor, havalandırma deliklerini tıkıyor, vücudumdaki ısının artmasına neden oluyor. Tam yanımdan geçip banyoya gitmek üzereyken onu durdurmak için elini tutuyorum. Şaşkın gözleri bana bakıyor ve onu neden durdurduğumu, ne söylemek istediğimi bilmiyorum, tek bildiğim bu gece rastgele bir adamla değil de burada olduğu için çok minnettar olduğum.

"Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü sana hiç söylemedim," diyorum, midemin huzursuzlukla gerilmesine neden olsa da kelimeler dudaklarımdan kolaylıkla dökülüyor.

Kırmızı dudakları ayrılıyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, bir adım uzaklaşıp banyoya yönelmeden hemen önce sesi boğazında düğümleniyor.

Kapının tıkırtısı odanın içinde duyulduğunda, iki elimi saçlarımdan arasından geçirip gergin bir nefes veriyorum.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum, bedenimin bir sonraki adımında ne yapacağından, ağzımdan ne çıkacağından emin değilim. Kendimi sonu görünmeyen bir tepeden aşağı yuvarlanırken hissediyorum, göğsümde daralan bir his var, sanki göğüs boşluğuma baskı yapan bir balon var ve Natalie odaya her girdiğinde daha da şişiyor, nefes almayı gittikçe zorlaştırıyor.

Kendimi kaybetmek üzereyken telefonumu elime alıp Milly'ye tekrar mesaj atıyorum.

O etraftayken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Tüm kontrolümü kaybediyorum. Ondan daha fazla kaçabileceğimi sanmıyorum.

Milly: Ne oldu? Nerede o?

Banyo. Akşamının güzel geçtiğini söyledi. Dokunulmamış görünüyordu. Kahretsin Mills, buna daha fazla dayanamayacağım. Neredeyse son gece ve ben tüm kısıtlamalarımı kaybettim.

Milly: O zaman teslim ol.

Beni göremese de başımı sallıyorum.

Yapamam. Bir kaçamak istiyor. Ona bunu veremem. Daha yeni boşandı. Ondan bir ilişkiye atlamasını isteyemem.

Milly: İstedğin bu mu? Bir ilişki mi?

Evet. Mills, bu kız... Kahretsin, tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Eğlenceli, beni güldürüyor, kendisiyle dalga geçmekten çekinmiyor ve yatmadan hemen önce en güzel halini alıyor, makyajsız, yüzü fırçalamaktan pembeleşmiş, saçları tepesinde yığılmış, gevşek teller boynundan sarkıyor. O ... nefesimi kesiyor.

Milly: Aman Tanrım, Cory. Kalbim göğsüme çarpıyor.

Benimki de.

Milly: Belki onunla konuşursun?

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Televizyonun kumandasını elime alıyorum ve üyelik kimliğimi ve şifremi girerek Netflix'i açıyorum. Açıldıktan sonra, izlediğimiz bölümü işaretleyip telefonuma geri dönüyorum.

Milly: Seni duymaktan nefret ediyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Ne yapabilirim?

Yap

ma Hiçbir şey, Mills. Seni seviyorum ama hiçbir şey.

k Milly: Kalbimi kırıyorsun, Cory. Sadece onun peşinden git.

mi? Çok korkuyorum. Tek tadı aldığımda ne olacak?

ve arkasını dönüp bana kaldırdı ve

çekip gider mi? Bununla başa çıkamayacağım. İki gece daha kaldı, bunu yapabilirim.

Natalie banyodan çıkarken gönder tuşuna basıyorum. Elbisesi elinde düzgünce katlanmış, kalpli pijamaları vücuduna örtülmüş, saçları arkaya toplanmış, yüzü taze.

Lanet olsun.

Tek istediğim o.

Eşyalarını yere bırakıyor ve bana nasıl yaklaşacağını bilemiyormuş gibi çekingen ve utangaç bir ifadeyle ayakta dikiliyor. Onu suçlamıyorum. Otel odasına girdiğinde, kafamı duvara vuracaktım gibi görünüyordum, sonra ona güzel olduğunu söyledim ve şimdi gözlerimi ondan alamıyorum. Benim lanet bir manyak olduğumu düşünüyor olmalı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Böyle iyiyim."

"Tamam." Natalie'nin resmen adını koyduğu çekyatımıza gidip battaniyeleri indiriyorum. "Binmek ister misin?"

Sessizce başını sallıyor ve yatağa doğru yürüyüp telefonunu "kendi tarafındaki" şarj aletine takıyor, sonra da yorganın altına giriyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor, şu anda burada olduğu için çok mutluyum, ama bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum, ona katılıyorum ve uzaktan kumandadaki oynat düğmesine basıyorum.

İkimiz de orada dik bir şekilde oturuyoruz, birbirimizin tarafına geçmiyoruz ama birbirimizin yakınlığının farkındayız. Şu anda onun ne düşündüğünü anlamak için neler vermezdim. Burada olmak, benimle *The Office* izlemek istiyor mu? Hâlâ Bay Keten Gömlek'le takılıyor olmayı mı diliyor? Uzanıp elimi tutmak istiyor mu?

Nefesim boğazımda düğümlenirken geçen her saniyeden nefret ederek diziye odaklanmaya çalışıyorum ama kalbimin çarpıntısından diziye zar zor duyabiliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, yanabilirim.

Nefes alın, nefes verin.

Odaklan.

Vites değiştiriyor.

Bana doğru dönüyor ve ne yaptığına ya da nereye gittiğine bakmamaya çalışırken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Gözlerimi televizyondan ayırmıyorum, kalbim çok hızlı çarpıyor.

Yaklaşıyor ve gözümün ucuyla derin bir nefes alana kadar tereddüt ettiğini görüyorum ve daha da yaklaşıp kolumu kaldırıyor ve

Aramızdaki boşluğu kapatırken omzuna asıyor.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun

Vücudum sanki damarlarımdan milyonlarca Noel ışığı geçiyormuş ve onları bir çılgınlığa sürüklüyormuş gibi aydınlanıyor. Yumuşak saçları çıplak koluma sürtünürken uzuvlarım uyuşuyor, yakınlığı beni hem tedirgin ediyor hem de heyecanlandırıyor.

İkimiz de orada oturuyoruz, ben lanet bir direk gibi kaskatı kesilmişim, o ise bana doğru kıvrılmaya çalışıyor. Ne anlamıyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum ve o da bunu hissediyor olmalı çünkü omuzlarının çöktüğünü ve beni itmeye başladığını hissediyorum. "Özür dilerim," diyor sessizce ve kaçmaya başlıyor, ama ben kolunu tekrar yakalamadan önce değil.

Şaşkın yüzü omzunun üzerinden bana bakıyor, dolgun alt dudağı aynı derecede dolgun üst dudağından zar zor ayrılıyor. Gözleri benimkileri arıyor ama söyleyecek bir şeyim yok. Bunun yerine, onu az önce boşalttığı pozisyona geri çekiyorum ve çaresiz kalbimin derinliklerine inerek onu sadece yanıma çekmekle kalmıyor, aynı zamanda kolumu omzunun üzerinden rahatça geçirip koluna küçük daireler çiziyorum.

Basit bir dokunuş, cinsel bir şey değil, en iyi arkadaşı arayacak bir şey değil. Her şeyden çok arkadaşça, ama şimdiye kadar yaptığımızdan daha fazlası ve bu gece için yeterli. Bu gece için, aklımdan çıkaramadığım kızın yatağında bir gece daha geçirdiğini bilerek mutlu bir adam olarak uyuyabilirim. Ama bu sefer, *sonunda* benim kollarımda. *Kalmasını istediğim yerde.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NATALIE

"Günaydın," diyorum, yataktan yeni kalkmış olan Cory'ye gülümseyerek. Yorganlar çıplak göğsünün üzerinden düşüyor ve yorganın altında şort giydiğini bilmesem, oymalı kalçalarının üzerinde ne kadar alçak durduklarına bakarak çıplak olduğunu düşünebilirdim.

Şirin bir şekilde avucunu gözüne bastırıyor ve bana gülümsüyor. "Günaydın," diyor halsiz ama mutlu bir sesle. Bana hızlıca bir göz atıyor. "Havuya mı gidiyorsun?"

Sarı iki parçamın üzerine giydiğim beyaz örtüyü toparlıyorum ve sandaletlerimi giyiyorum. "Havuz kenarında kahvaltı. Emory hepimize büyük bir kabin ayarladı." Sırıtiyorum. "Seyahat programını okumadın mı?"

"Zar zor." Gözünü tekrar ovuşturuyor ve sonra gerinmek için kollarını başının üzerine kaldırıyor.

Utanmadan açıkta kalan teninin genişliğini, kaslarının gerilirken nasıl düzleştiğini, ama sonra normale döndüğünde nasıl bir araya geldiğini görüyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi vücuda sahipti ve dün gece o vücudun yanına kıvrılmışım. Güçlü ve sağlam, gösteri boyunca ikimiz de bayılana kadar bana sarıldı. Bana sarılmadı ama tüm gece boyunca sıcaklığını hissettim, bu odaya ilk girdiğimizden beri arzuladığım bir şeydi. Bazı açılardan, bunu yaklaşık dokuz aydır arzuluyordum. Sarılmayı. Güvende hissetmek. Çok özlediğim şeyler.

Nicholas'la dün gece de tıpkı Cory'yle anlattığım gibiydi... güzeldi. Konuştuk, şakalaştık, birbirimize sırttık, ama saat ilerledikçe Cory'nin ne düşünüyor olabileceğini merak edip durdum. Ne yaptığını. Nicholas'a rahatsız olduğum için elbisemi değiştirmem gerektiğini söyledim. Birkaç içki daha içmek için onunla sahilde buluşmam gerekiyordu. Ama otel odasına girip de Cory'nin sıkıntılı ve acı içinde olduğunu gördüğüm anda, odadan bir daha çıkamayacağımı anladım. Hele de son iki saattir saçını çekiyormuş gibi görünürken. Odaya girdiğimde Nicholas'a hızlıca bir mesaj gönderdim ve ertelemeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Bozdurmayı düşünmediğim bir erteleme çeki.

Dün gece, zaferlerin en küçüğü olmasına rağmen muazzam bir his uyandırdı.

Yatmaya hazırlanırken, "hamle yapmak" için bir şans daha denemeye karar verdim çünkü ben yokken o kadar üzgün görünüyorsa, biliyordum ki

Ne olduğunu asla söylemeyeceği anlamına gelse bile bir nedeni olmalıydı. Bu yüzden banyodayken kendime ona sarılacağımı söyledim.

Tanrım, yatağa girdiğimde içimden geçen sinirler. Korku ensemde diken diken olurken, midem bir gelgit dalgası gibi yuvarlandı ve neredeyse kolunu kaldırmamı engelleyecekti. Ancak cesaretimi toplayıp kendimle olumlu konuşmaya başladıktan sonra, kolunu kaldırıp omzuma attığımda zaferden güvensizliğe geçtim. Saniyeler içinde.

Kaskatı kesilmişti.

Daha kötü bir tepki veremezdi ve bunun anladım. Başka bir şeye sinirlenmiş olmalıydı. Ağlayacak gibi oldum, bu yüzden kalktım, bir özür mırıldandım ve banyoya kaçışımı planlıyordum.

Ta ki Cory beni kolumdan tutup tekrar kucağına alana, bana sarılana, omzumu okşayana ve beni kucağına alıp keyiflenmeme izin verene kadar.

Dediğim gibi, çok küçük bir zafer ama çok muazzam çünkü uykulu yüzüne bakarken, yardım edemem ama onda farklı bir hava fark ediyorum, neredeyse rahatlamış gibi.

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye soruyor, çarşafı yana atıp yataktan kalkarken.

"Uh . . ." Gözler yukarı Natalie. Gözler yukarı. Yukarı. "Evet, açlıktan ölüyorum. Görünüşe göre aile usulü ve yemek servis edilmek üzere. Acele edersen seni bekleyebilirim."

"Hayır, aşağı in, hemen geliyorum."

"Tamam." Odadaki fil hakkında konuşmadığımız için ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Aşağıda görüşürüz."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama mutfakta beni durduruyor, kaslı göğsü tam önümde. Gözlerinin içine bakmak için başımı arkaya eğmem gerekiyor ve bunu yaptığımda bana gülümsüyor - şimdiye kadar gördüğüm en tatlı gülümseme - ve sonra yavaşça kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor.

Sıcak ve sert ama aynı zamanda yumuşak. Beni eritiyor, yapış yapış hissettiriyor ve heyecandan umutsuzca çılgılık atma tepkisini tetikliyor. *İçten içe.*

Ağzını kulağıma yaklaştırarak, "Bana biraz domuz pastırması ayır," diyor ve sonra beni bırakıp banyoya doğru uzaklaşıyor, beni nefessiz ve olan biten hiçbir şeyi algılayamaz halde bırakıyor. Tek bildiğim

Cory Potter'ın bana dokunmaktan çekinmediğini biliyorum. Mutlu bir kadın olarak ölebilirim.

"Tamam, neler oluyor?" Dottie ağzının soruyor.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Bikini altımı düzeltiyorum ve vücudumu çocuklardan uzağa doğru çeviriyorum, Cory hakkında bir konuşma olacağından emin olduğum şeyin onları engellemesini umuyorum.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Dottie de bana bakıyor ve ikimiz de başlarımızı ellerimizle yukarı kaldırıyoruz. "Cory'yle birbirinize bilmiş bilmiş bakıp duruyorsunuz ve ikiniz de son birkaç gündür takındığınız surat ifadesini kaybettiniz." Beni göğsümden dürtüklüyor. "Dün gece aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yani ..." Düşünüyorum ve sonra sallıyorum. "Hayır."

"Bekle." Biraz daha uzun oturuyor. "Neden bunu düşünmek zorundaydın ki?" "Sesini alçaltıp sakın davranabilir misin lütfen? Sana sahip olamam Cory birkaç metre ötedeyken çıldırmak."

Düz bir şekilde yatıyor ve kolları yanında, gökyüzüne doğru bakıyor. "Tanrım, bir şey oldu." Göğsünü tutuyor. "Kara kalbim bunu kaldıramaz." Tekrar yan dönüyor, hiç yoktan bir gösteri yapıyor. "Ne oldu?"

"Sana söylediğimde büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Şu anda çok fazlasın."

"Sadece söyle." Yine göğsümü dürttü. Ben de onu dürtüyorum.

Beni dürtüyor.

Onu daha sert dürtüyorum.

"Hey." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu acıttı."

"Sen başlattın."

"Siz ikiniz neden birbirinizin göğsünü dürtüyorsunuz?" Jason şezlongda doğrulup Dottie'ye sokularak soruyor, Dottie de onu bir haftalık deri gibi hızla üzerinden atıyor.

"Defol git buradan. Bu kız muhabbeti."

"Dur, dur, dur," diyor Jason, salonun kenarına tutunup Dottie'nin onu havuz güvertesinin betonuna yapıştırmaya çalışan bacaklarından kaçarak. "Kız kıza konuşmakta iyi olan biri varsa o da benim. Bunu ikiniz de biliyorsunuz. Şimdi sorun nedir?"

"Sorun yok ve kız muhabbeti de yok; söyleyecek bir şey yok." "Burada neler oluyor?" Cory şezlongumda otururken soruyor Sonuna kadar. Eli ayak bileğime değdiğinde tüm vücudumun dikleştiğini hissediyorum.

Dottie, Jason ve ben hep birlikte kalçamdan dizime, oradan da Cory'nin beni kavradığı ayak bileğime kadar olan yolu takip ediyoruz.

İşte o zaman Dottie bana baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.
yüz.

Aman Tanrım.

Lütfen bunu büyütmeyin. Lütfen beni utandırmayın.

Lütfen yapma-

"Dostum, kız kardeşime dokunuyorsun," dedi Jason ve benim inlememe neden oldu

ve şezlonguma büzüldüm.

"İğrenç. Biti mi var?" Cory elini hızla kaldırıp mayosuna silerek soruyor.

Tabii ki Jason bunun şimdiye kadarki en komik şey olduğunu düşünüyor ve böyle çocukça bir yorum için çok fazla gülüyor. Tüm bu süre boyunca Dottie gözlerini benden ayırmıyor, ruhumda delikler açıyor. Söyleyeceğim şeyi daha hızlı söylemediğim için beni sessizce azarlıyordu.

"Siktir." Jason gözlerinin altını siler ve gülerek "Bitler" der.

"Erkek arkadaşının olgunlaştığını görmek güzel," diyorum

Dottie'ye. "O senin kardeşin."

Göğsümü gösteriyorum. "Benim seçme şansım yok. Senin var."

Ağzı yanlara doğru çekiliyor ve sonra omuz silkiyor. "Gerçekten büyük bir siki var."

"Oh ... hadi ..." diye inleyerek Dottie'nin yüksek sesle gülmesine neden oldum. "Çok ileri gittin, Dottie."

Jason, Dottie'nin vücuduna eğilip onu dudaklarından öperken aldırıyor gibi görünüyor. "Teşekkürler baba."

"Bana herkesin içinde ya da özelde öyle deme."

Jason biraz daha güler, belli ki bu sabah içtiği mimozaların etkisindedir.

Jason'ın kıkırdamaları arasında Cory bacağını dürtüyor ve "Sahile gidiyoruz, gelmek ister misin?" diyor.

"Evet," diyorum çaresizlikten. "Beni bu ikisinden uzaklaştıracak her şeye."

Şezlongumdan kalkıyorum, üzerimdeki örtüyü çıkarıyorum ve sandaletlerim de dahil olmak üzere eşyalarımı sandalyemin yanına bırakıyorum. Dottie'ye seslenerek, "Eşyalarımı tek başına bırakmayacağın konusunda sana güveniyorum. O penis yorumundan sonra bana borçlusun."

Kıkırdıyor ve göz kırpmıyor. "Seni koruyorum, kızım."

Cory'yi sahile giden patikada takip ediyorum ve rahat bir nefes alıyorum. "Tanrım, bu pek çok açıdan rahatsız ediciydi. Neredeyse kardeşimin penisini hayal edecektim."

"İnternette dolaşan havlu resminin popülerliği göz önüne alındığında görmemiş olmanıza şaşırdım."

"Evet, bu noktada Jason'ın internetteki tüm fotoğraflarından kaçınıyorum. Çok fazla gömleksiz, neredeyse pantolonsuz fotoğraf çekimi yaptı. Çocuğun hiç utanması yok." Cory'ye bakıyorum ve soruyorum: "Milly'nin de seninle ilgili internetten uzak durması gerekiyor mu?"

"Beni henüz Google Görsel'de aramadığını mı söylüyorsun?" "Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var," diyorum saçlarımı kabartarak.

"Ne gibi? Taşaklarımı patlatmak gibi mi?" "Tabii ki."

Hafifçe kıkırdıyor ve plajın kapısını benim için açık tutuyor. Yolda onun eşsiz kokusunu içime çekerek yanından geçiyorum. Temiz, taze, ama aynı zamanda vücudumu beklentiyle titreten bir alfa-erkek notasına sahip.

"Peki adadaki son günün için planın nedir?" diye soruyor.

"Takılmak, rahatlamak, Jason ve Dottie'den olabildiğince uzak durmaya çalışmak."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Plaj kulübesine doğru yürüdü, iki havlu ve su şişesi aldı ve onları yumuşak bir koşuyla bana geri getirdi. En azından ben yumuşak olduğunu düşünüyorum. Zihnim mi onu yavaşlattı yoksa gerçekten o kadar kusursuz muydu emin değilim ama size şunu söyleyebilirim. Göğüs kaslarının aşağı yukarı zıplama şekli çok uzun süre aklımdan çıkmayacak.

"Şuraya gidelim," diyor, sahildeki boş bir alanı işaret ederek.

"Harika görünüyor. Ben de istiyordum-" "Natalie."

Lanet olsun.

Nicholas'ın üzerinde mavi bir başka bir şey olmadan bize doğru yürüdüğünü gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Vücudu kusursuz, elbette Cory'ninki kadar harika değil ama bütün gün yazılım kodlayan biri için oldukça şaşırtıcı. Ve uh . . . mayosu da oldukça dolu görünüyor.

Cory'nin yanımda daha dik durduğunu hissediyorum ve aklımdan neler geçtiğini ancak hayal edebiliyorum. Aman Tanrım. Cory, Nicholas'la yattığımı mı düşünüyor? Bu yüzden mi sarılmak için eğilmeme izin vermekte isteksizdi? *Bir adamın yatağından onunkine geldiğimi mi düşünüyor?* Kahretsin. *Lanet olsun. Bunu nasıl düzeltebilirim?*

Ona el salladım ve "Merhaba Nicholas" dedim. Sahile şöyle bir göz gezdirdim. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Konferansta olman gerekmiyor muydu?"

"Seni yakalamayı umuyordum." Kaşlarını oynatıyor. "Okulu asıyorum."

Tanrım, bu daha garip olamazdı.

"Ah, gözüpek," diye cevap veriyorum, ne diyeceğimi bilemeden. Nicholas Cory'ye bir göz attı ve sonra iki kez baktı. "Pardon, Nicholas, bu benim arkadaşım, Cory Potter."

"Vay anasını, Cory Potter." Kıkırdıyor ve elini uzatıyor. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Dostum, 2017 istatistiklerin beni hâlâ ağlatıyor."

Cory onun elini sıkar, gülümser ve kibarca "Teşekkürler dostum. Minnettarım."

"Asiler seni kazandıkları için şanslılar. Bu yıl takıma nasıl liderlik edeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." İşte tam da bu yüzden dün gece Nicholas'la güzel vakit geçirdim. O gerçek bir adam. Çok kibar, sohbe çok ilgili. Aslında bekâr olmasına şaşırdım.

"Teşekkür ederim. Evet, iyi bir yıl geçirmeyi umuyorum. Eve döndüğümde benim için sezon öncesi başlıyor."

"Eminim spor salonuna ve kafeslere gidiyorsundur." Bana dönüyor ve sanki Cory burada değilmiş gibi, "Dün gece tekrar gelmeni umuyordum ama ertelemenin anlıyorum. Bu gece işin var mı?"

Yetişkin hayatımda ilk kez sırtımdan aşağıya bir ter damlasının süzüldüğünü hissediyorum. Tüm bu konuşma inanılmaz derecede garip ve rahatsız edici. Ona nasıl söyleyebilirim ki, umarım ama

asla bilemem çünkü yanımdaki adam çok sıcak ve soğuk, ne düşündüğünü ya da ne yapmak üzere olduğunu anlayamıyorum, yani muhtemelen, ama değil.

"Ben size biraz müsaade edeyim," diyor Cory, işaret ettiği yere doğru giderken ve omuzlarındaki çöküklükten onu aldatmışım gibi hissediyorum, her ne kadar birlikte olmadığımız için bu mümkün olmasa da. Beni sadece omuzlarımdan tuttu ve bir kez sarıldı ama yine de kendimi Cory'ye atmak ve ona, onu seçtiğimi, her gün onu seçtiğimi söylemek istiyorum.

Çok dramatik, biliyorum. Ama yemin ederim, tüm bu tatil boyunca hissettiğim duygular klasik bir pembe dizinin duygusal iniş çıkışlarına rakip.

Cory'nin duyamayacağı bir yere geldiğinde Nicholas, "Ne dersin? Otelden birkaç mil ötede harika istiridyeleri olan harika bir restoran biliyorum."

Tanrım, kendimi berbat hissediyorum. Gerçekten çok kötü, çünkü insanları kötü hissettirmekten nefret ederim, ama şu anda, bu iki adama bakarken, adadaki son gecemi kiminle geçirmek istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yok ve bu, ne kadar etkileyici görünse de Speedos'lu adam değil.

Büyük kız pantolonumu giyerek, "Kulağa gerçekten harika geliyor, Nicholas. Ne yazık ki arkadaşlarıma geceyi onlarla geçireceğimi söyledim. Gerçekten çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Başını salladıktan sonra öne doğru eğilirken gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Evet, Cory Potter konusunda şansım olduğunu düşünmüyordum ama sorayım dedim." Yaklaşıyor ve bana sarılıyor. Kısa sürüyor ama Cory onu yakalıyor ve gözlerini kaçırmadan önce yüzünde bir acı ifadesi görüyorum. *Bu benimle ilgilendiği anlamına mı geliyor? Yoksa Nicholas'a Cory'nin ağabeyimin takım arkadaşı olduğunu mu söyleyeyim? Hayır. Bu kardeşimin kim olduğunu açıklamak anlamına gelir. Hay aksi. Yalan söylemekten nefret ediyorum.*

"Cory sadece bir arkadaş, Nicholas. Burada üç kardeş ve arkadaşlarla birlikteyiz." Kelimeler güçlü çıkıyor ama sesim pek inandırıcı gelmiyor.

"O halde arkadaşlarınızla gecenin tadını çıkarın. Seninle tanışmak harikaydı Natalie. Eğer California'ya gelersen, numaram sende var."

"Teşekkür ederim. Eve iyi yolculuklar." Ona kısa bir el sallıyorum ve sonra hızla, kumda bir çukur kazmak için kısa bir sopa kullanan Cory'ye doğru ilerliyorum.

İki havlu da serilmişti ve ben onun yanındakini aldım, oturduğumda omzuna çarptım.

Bana bakıyor ama gülümsemesi yok. Kahretsin, yine mi batırdım? O kadar sıcaktı ki, şimdi ne hissettiğinden emin değilim. Keşke kafasından geçen ve yüzünü bu kadar dalgın gösteren düşünceleri okuyabilseydim.

"Su için teşekkürler," diyorum sessizliği bozmaya çalışarak.

"Evet, tabii ki."

Boğazını temizler ve Nicholas'a bakar. Eğer dün gece Nicholas'la yattığını düşünüyorsa, Nicholas'ın davetini kabul ettiğini mi düşünüyor? Her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. "Ben ... uh ... onu reddettim."

"Öyle mi?" Cory hâlâ kuma bakarak soruyor.

"Evet, adadaki son gecemi başka biriyle geçirmek istiyorum."

Başını hafifçe çeviriyor, böylece yüzünün yarısını görebiliyorum. "Kim o?"

Omzuna tekrar vuruyorum. "Sanırım biliyorsun."

Bana kısa bir sırtış atıyor ve kuma geri dönüyor. Birkaç kısa sessizlikten sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette," diye cevap veriyorum, bana sorabileceği şeyler için heyecanlanmamaya çalışıyorum, ama bu adamla asla bilemiyorum.

"Dün gece, gece için odaya geri mi dönüyordun, yoksa Nicholas'la tekrar buluşmak için planların var mıydı?"

Bunun kolay bir soru bilmeliydim.

Dürüst olmaya karar vererek, "Ne yapacağımdan gerçekten emin değildim. Üstümü değiştirmek için odaya geri döndüm. Nicholas'la sahilde buluşup bir şeyler içmemiz gerekiyordu ama odaya döndüğümde ... ayrılmak istemedim."

Tüm dikkatini tekrar bana çevirdi ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü." Alt dudağımı ısııyorum. Gözleri ağzıma düşüyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. "I . . . Sana bir kez baktım ve nerede olmak istediğimi anladım." İşte, dolambaçlı bir şekilde söyledim, ama ortaya koydum.

Ama cevap vermiyor. Başını sallıyor ve sonra ellerinin üzerine yaslanıp okyanusa doğru bakıyor.

Tamam.

Buna cevap vermeyecek mi?

Sessizliğine bakılırsa,

vermeyeceğini tahmin ediyorum.

Sinirlenmeyin. Bunun sana bir faydası olmaz. Yavaş hareket eden birine benziyor ve bu değil. Ben de yavaş hareket edebilirim, en azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CORY

Kapı bip sesi çıkarıp kilidi açıyor ve titreyen ellerimle kapıyı itip Natalie'nin yanından yavaşça geçmesi için kapıyı tutuyorum. Belli belirsiz ama bana sürtündüğü, dokunduğu, hatta kısa süreliğine koluma yapıştığı farklı yolları saydığınızda, en küçük bir dokunuş beni patlatacakmış gibi geliyor.

Bugün . . . lanet olsun, harikaydı.

Plan falan yoktu. Tembellik yapmamıza, ne istersek onu yapmamıza izin vardı ve tatildeki son günümüz olduğu ve herkes brunch'tan sonra kendi işine baktığı için Natalie'yi sahile çekmeyi sorun etmedim. Akşam yemeğine kadar kimseyi görmedik.

Günümü güneşin altında onun gülüşünü ve gülümsemesini izleyerek, bir kabanada uzanıp masaj yaptırırken sessiz arkadaşlığının tadını çıkararak geçirdim. Sanki birbirimizi birkaç aydan daha uzun süredir tanıyormuşuz, sanki sadece bir günü birlikte geçiren hayat boyu arkadaşlarmışız gibi hissettim.

Çok eğlendim ve şimdi güneş battıktan ve arkadaşlarımız geri çekildikten çok sonra geceyi sonlandırıyoruz, yine çok gerginim. Tüm günümüz çok kolay geçti ama sanki bu dört duvar arasına adım attığımız anda bir şeyler olması gerekiyormuş gibi hissediyorum, sanki bunu odaya borçluymuşuz gibi. *Sanki birbirimize borçluymuşuz gibi.*

Olağanüstü bir gün geçirmiş olmama rağmen ona istediğini verebileceğimi sanmıyorum, onun da bana istediğimi verebileceğini sanmıyorum.

İşin özü de bu: İkimiz de uyumluyuz ama hayatımızın farklı evrelerindeyiz. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Bu doğru değil. Hâlâ evli olabilir. En azından bu sefer başka bir adamın karısıyla konuşmanın suçluluğunu yaşamıyorum. Sadece diğer adamın şansımı mahvettiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

"*The Office*'i mi izliyoruz? Bir kez daha mı?" diye soruyor, geriye doğru yürürken bana hitap etmek için dönüyor.

Güzel bronz teniyle oynayan ve göğüslerine bir cankurtaran halatı gibi yapışan çok şirin bir güneş elbisesi giyiyor. Bütün gece onlara baktım, şeklini ezberledim ve avuçlarımda ne kadar ağır hissedeceklerini merak ettim. Makyajını da biraz rimelle sade tutarak bana gerçek yüzünü gösterdi. Ki, lanet olsun. . . beni yakaladı, büyük zaman. Yüzüne, gülüşüne, kahkahasına bayılıyorum.

"Son gecemizde başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum," diye cevap veriyorum. Bu bir yalan. Bu gece yapabileceğimiz pek çok şey hayal edebiliyorum.

"Harika. Üstümü değiştireyim ve dişlerimi fırçalayayım."

"Güzel, evet. Diş fırçamı alıp burada hazırlanacağım."

Sonraki birkaç dakikayı yatağa hazırlanarak geçiriyoruz. Bir çift atletik short ve öylece bırakıyorum - boxer külot yok, çünkü ne anlamı var ki - Sonra da mutfaktaki lavaboda dişlerimi fırçalıyorum. İşim bittiğinde çekyatın örtülerini indirip televizyonu açıyorum ve çarşafın altına girip günümüzü düşünüyorum.

Karides kokteyllerinin bir kâsedeki canavar parmaklara benzemesi hakkında şakalaştık, kardeşlerimizle ilgili komik hikâyeler paylaştık - Jason'ın antrenman sırasında pantolonunu kaybetme sayısı şok ediciydi - ve daha çok hayalimizdeki tatillerden bahsettik. Amalfi Sahili ve benim Afrika safarım de dahil olmak üzere Natalie gerçekten Brezilya'yı ziyaret etmek ve Latin Amerika kültürüne dalmak istiyor. Bu konuda konuştuğu süre boyunca, bunu onun için gerçekleştirmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüp durdum. Onu bahsettiği tüm o şehirlere götürmek. Onu İrlanda'da bir bara götürün ki eski İrlanda şarkılarını söyleyebilsin. Onu Fransa'ya götürün ki Eyfel Kulesi'nin önünde klişeleşmiş pozunu verebilsin. Onu İsrail'e götürün ve sokaklarda kaybolun. Hepsini yapmak istiyorum ama yine de bunun bir fantezi, asla gerçekleşmeyecek bir hayal olduğunu hissediyorum. En azından benim için. Natalie muhtemelen Nicholas gibi bir adamla tanışacak. O da ayaklarını yerden kesecek ve onu hayalini kurduğu yerlere götürecektir. Peki ya ben? Kenardan izleyeceğim, çünkü hala onun gibi birini bulabileceğimden emin değilim. O eşsiz. Olağanüstü. *Kahretsin, bazen doğru şeyi yapmaktan nefret ediyorum.*

Banyonun kapısı açılıyor ve gözlerim Natalie'yi saçlarını topuz yapmış, yine o lanet geceliği giymiş halde buluyor. Kollarını kaldırdığında geceliğin etekleri kıcının hemen altına geliyor, bana bacaklarının uzun genişliğini ve kalçasının popo yanaklarıyla birleştiği yeri gösteriyor.

Lanet olsun, aletimin sertleşmesi başlasın.

Natalie'nin gülümsemesinin yanı sıra, kıcı en sevdiğim ikinci şey. Jason'ı kontrol ettiğimden değil, ama onun da dikkat çeken bir poposu var. Beyzboldaki en iyi popoya sahip olduğunu iddia etmeyi seviyor. Bundan emin değilim ama size şunu söyleyebilirim: harika kalçalar aileden geliyor ve Natalie'ninki mükemmel. Yuvarlak, tutunacak çok yeri var. Ve farkına vardığım şey, mayolarının aslında poposunu göstermemesi gerektiği. Ancak

onun şehvetli kıkına, örtbas etmek zor. Bana göre hava hoş. Bütün hafta manzaranın tadını çıkardım.

"Tamam, hazır mısın?" diye soruyor, zıplayarak yanıma geliyor, zapt edemediği göğüsleri geceliğinin içinde zıplıyor.

Tanrım, bu kadın.

"Evet," diyorum boğuk bir nefesle.

Yorganın altına giriyor ve bu sefer yanıma gelmekte, kolumu omzuna atmakta ve yakınımına sokulmakta bir sakınca görmüyor. Banyodayken losyon sürmüş. Tatlı kokuyu alabiliyorum. Ayrıca diş macununun nane kokusunu ve daha önce bu kadar yakından koklamadığım ince bir şeyin kokusunu da alabiliyorum, belki de ... bir parfüm kokusu? Emin olamıyorum ama her neyse başımı döndürüyor.

Gösteri başladığında "Şimdiye kadar sevdin mi?" diye soruyor.

Mavi toplanlarla dolu uzun bir gece için yerleşiyorum, ama en azından o kollarımda. "I

Ben.

" "Eve döndüğünde izlemeye devam edecek misin?"

"Yani, Jim ve Pam'ın birlikte olup olmadıklarını görmek zorundayım.

Cinsel

bir gerilim oluşuyor. Bunu hissedebiliyorum."

Tıpkı bizim aramızda olduğu gibi.

Gülüyor ve "Bekle ve gör" diyor. Yakınımına yerleşiyor ve ellerinden birini göğsüme koyuyor, avuç içi tenimi dağlıyor, yakıyor, tutuşturuyor, beni kendisininmişim gibi sahipleniyor.

Nefesi ısınmış göğüs kafesimde oynuyor ve bacakları benimkilere doğru kayıyor. Rahatlamaya çalışıyorum, her zamanki gibi kaskatı kesilmiyorum ve sonra parmağımı omzunun üzerinden geçiriyorum, bu nazik hareketin onun bana doğru kaymasına neden olmasını seviyorum. Küçük bir temas, fısıltı gibi bir dokunuş ama sarhoş edici. Tehdit edilsem bile kendimi durduramazdım. Bu kızla fazla bir şey yapamıyorum, bu yüzden *alabileceğim* her şeyi alacağım.

"Kevin tam bir aptal," diye mırıldanıyor, eli göğsümden birkaç santim aşağı kayıyor. "de öyle değil mi?" Eli karın kaslarımın üst kısmına doğru kayarken bana bakıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, salak," diyorum neredeyse tutarsızca.

"Şovu kesinlikle o yapıyor." Sonra parmaklarının ucunu karın kaslarımın üst çıkıntılarında gezdiriyor. Aletim parti zamanının geldiğini düşünüyor. Parmaklarının her geçişinde daha da sertleşiyor, tenimi aydınlatan her hafif sıyrık, gövdemin alt yarısına farkındalık getiriyor.

Kahretsin, iyi hissettiriyor, özellikle de aşağı doğru hareket ettiğinde.

Ve sonra daha aşağı.

Ve sonra bel kemerime ulaştığında, yemin ederim sallanıyorum. Nefesim göğsümde sıkışıyor, duyulabilen tek ses hızlı kalp atışlarım. Onunla kaçamak yapmak istemiyorum, çok daha fazlasını istiyorum, ama sikime dokunursa, eli şortumun kemerinin altından kayarsa, kendimi tutabileceğimden emin değilim.

Parmakları şortumu sıyrıyor. Tek geçiş.

İki.

Üç.

İnlememek için alt dudağımı ısırıyorum ve tam kumaşın altından kayabileceğini düşündüğüm anda parmaklarını tekrar karın kaslarımda gezdiriyor.

Ahhh . . . lanet olsun.

Aletim ağırırken gözlerimi sıkıyorum, kaya gibi sert, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Onu kavrayışımın sıkılaştığını, omuzlarımdaki gerginliğin kıvrıldığını hissederken, aletimin dibinde özlem oluşuyor.

Kahretsin, rahatlamaya ihtiyacım var. Bu yüzden. Lanet olsun. Çok kötü.

Televizyonda ne olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Tüm odak noktam tırnaklarının tenimde hafifçe gezinmesi, göğsüme değen sıcak nefesi ve boğazından çıkan küçük bir yudum.

Eli tekrar karnımdan aşağıya iniyor ve bu sefer daha aşağıya, parmaklarını geçirdiği bel bandıma kadar iniyor. Yemin ederim yarım santimden fazla değil. Parmaklarını ileri geri hareket ettiriyor, şortum sayesinde şu anda yan tarafta olan sikimin hemen üzerindeki noktayla oynuyor.

Sert bir nefes aldım ve "Natalie, ne-" dedim.

Parmağı boyumla birleştiğinde sesim kesiliyor.

Bedenim arsız bir ihtiyaçla dolup taşıyor. Vücudum otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyorum. Televizyonu kapatıp yorganı üzerimden atıyorum.

Kendimi durduramıyorum.

İstediği şeyin bu olduğunu biliyorum, bir kaçamak.

Buraya geldiğinden beri aradığı şeyin bu olduğunu biliyorum. Ve sabah ona veda etmek zorunda kaldığımda bunun benim için çok acı verici olacağını bilsem de, kendimi durdurabilirsem ne olayım. Buna ihtiyacım var, bu tek tada, onu bir anlığına hissetme şansına.

Hırlayarak onu kaldırdım ve üzerime oturttum, elleri göğsüme indiğinde onu çok şaşırttım. Ortası kucağımda dururken bacakları kalçalarımın üzerine mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve bir an için merak ediyorum.

Ellerimi kalçalarından yukarı doğru kaydırıyorum, yanan avuçlarım kalça kemiklerine kadar ilerlerken ağzı açık kalıyor. . . orada hiçbir şey hissetmiyorum.

Gözlerim parlayarak gözlerinin içine baktım ve "İç çamaşırın nerede lan?" dedim.

Nefes nefese, "Unuttum" diye cevap veriyor.

Yüce İsa.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, geceliği bileklerimin üzerinde birikiyor, kışından iki avuç tutup boyum boyunca hareket etmesine yardım ediyorum.

"Oh Tanrım." Ağzı hala açık, "Bunu çok uzun zamandır istiyordum." diyor. Elleri omuzlarıma doğru uzanıyor. "Tanrım, bunu istiyordum. Seni. Beni. Tenini tenimde hissetmeyi, iri ellerinin bedenimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmeyi." Alnı benimkine düşüyor. "Buna ihtiyacım var, Cory. Buna çok ihtiyacım var."

Karnıma doğru düzleşirken ıslak merkezini horozum boyunca dikkatli bir şekilde ovmaya başladığında boynum geriliyor. Bağlantımıza bakıyor, şimdi açıkta kalan horozumu görüyor, şortumun kumaşı uzunluğumu içermiyor.

Şok içinde, klitorisini şaftım boyunca bastırarak aşağı inerken bana bakıyor. "Çok büyüksün, Tanrım, Cory... çok büyüksün."

"O zaman kullan beni," diyorum, başımı arkaya eğerek. "Bana amının ne kadar açgözlü olabileceğini göster ve bana bin."

Başını benimkine doğru indirmeye başlarken elleri boynuma doğru uzanıyor ve çenemi kavlıyor. Eğer beni öperse, geri dönüşü olmayacak. Son birkaç aydır idolleştirdiğim ağız, rüyalarımda başrolde olan ağız - ereksiyonumda aşağı yukarı kaydığını hayal ettiğim ağız - beni *mahvedecek*. Yine de, aramızdaki boşluğu kapatırken, bu noktada zaten mahvolduğumu anlıyorum. İç çamaşırını olmadan onun ıslak sıcaklığını hissetmek, geri dönüşü yok.

Şu anda kalbimin son parçasını kurtarmanın tek yolu ona istediğini vermek ama almamak.

Arkama yaslanıp bana gelmesini sağlıyorum, o da bunu kolayca yapıyor. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırmadan hemen önce başparmakları sert çeneme sürtünüyor.

Orospu çocuğu.

Ellerim sırtına doğru kayıyor, omurgasının narin kıvrımlarını hissediyor, dudaklarını dudaklarıma doğru bir kez daha hareket ettirirken göğüslerini göğsüme bastırıyor. Geçici ve keşfedici, beni hissediyor, ne yaptığımı test ediyor

ona verebilirim. Başta fazla bir şey vermiyorum. Sadece kalçaları hareketsizken küçük hareketler yapıyorum, ağızlarımızın hissine odaklanıyorum.

Birkaç kez daha geçtikten sonra, bir elimi ensesine kadar götürüyorum, parmaklarımı saçlarından geçiriyorum ve sonra onu daha da yaklaşıtıyorum, ağzını açıyorum, böylece dudaklarını ayırdığımda ağızlarımız birlikte çalışıyor.

Bu anın önemi üzerimde ağır bir yük oluştururken göğüs kemiğimde bir karıncalanma hissi oluşuyor.

Tanrım, bu kadın. Tadı. Teninin hissi.

Ağzımı daha geniş açıp dilimi dudağına değdiriyorum ve o da inliyor. Bana daha sıkı tutunuyor ve ağzını daha da açıyor, dillerimiz sonunda çarpışana kadar dudaklarımda kendi kaydırmalarını yapıyor. Bu alevi körüklemek gibi bir şey. Tadını aldıkça onu daha sıkı kavriyorum. Daha önce hiç tatmadığım bir tatlılıkla nane, kendi özü, bu da beni meraklandırıyor, amının tadı neye benziyor? Eğer ağzı gibi bir şeyse, öğrenmem gerek.

"Cory ..." diye inliyor, kalçalarını yeniden hareket ettirmeye başlıyor. "Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Lütfen bana hissettir."

Ellerimi kalçalarına, ağzımı da çenesine indirip boynundan aşağıya ve yukarıya doğru öpüyorum. "O zaman sikime bin. Ne kadar çok istediğini göster bana."

"Bunun gibi mi?" diye sorar, neredeyse emin değildir. "Evet, böyle."

Şortumun kumaşı aramızdayken, kalçalarını bana doğru itmeden ve onu yönlendirmeden önce birkaç kez dikkatlice uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket etmeye başlar ve uyluklarının arasında aletimin çevresini hissetmesini sağlar.

"Ah... siktir," diyor, dengesini sağlamak için omuzlarımı kavriyor. Daha hızlı hareket ediyor, kontrolünü kaybetmeye başladığını gördüğüm yere kadar hızını artırıyor. Gözleri kapalı, elleri beni o kadar sıkı tutuyor ki bıraksa uçup gidecek. Boynundaki gerginlik çok seksi.

" bu," diyorum, onu cesaretlendirerek. "Aletimi kullan Natalie, kullan onu."

Hızı artıyor, parmakları omuzlarıma gömölüyor ve sonra sırtı sertleşirken bağırıyor.

Ağzının nasıl açıldığını hayretle izliyorum, dudaklarından boğuk bir çığlık dökölüyor, yüksek sesle ve vahşi, sikime boşalırken, kalçaları o kadar sert bastırıyor ki taşaklarımın kıpırdanmaya başladığını hissediyorum. Kendimi tutarak dudağımı ısıriyorum. Boşalmayacağım, bu şekilde olmaz.

Sonunda alnı göğsüme düşerken yavaşlamaya başlıyor, yakalamaya çalıştığı nefesi tenime değiyor.

"Aman Tanrım, Cory."

Geceliğini başından yukarı çekip yere atıyorum. Derin bir nefes alarak arkama yaslanıyorum, her şeyini içime çekmek istiyorum. *Ağız sulandırıcı*. Tırnaklarımın narin tenine değdiği yerlerden kızarmış ve pembeleşmiş bir halde çırılçıplak kucagımda oturuyor, göğsü inip kalkıyor, zorlukla aldığı nefesi onu ayakta tutuyor.

Avucumu göğüs kafesine bastırıyorum ve önümde tamamen düzleşene kadar onu yatağa yaslıyorum. İşte o zaman onun her şeyini içime çekmek için zaman ayırıyorum. İnce köprücük kemiği omuzdan omuza uzanıyor, dolgun göğüsleri göğsünün üzerinde, koyu gül rengi meme uçlarıyla, sıkı ve dönük - mükemmel. Karnı dümdüz ve çıplak ve ağdalı amına kadar uzanıyor. Ne kadar tahrik olduğunu, ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum ve şortlarım da bunun bir göstergesi.

Nefes kesici, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Kalbim küt küt atıyor, ihtiyacım her saniye daha da artıyor ama onun ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu hissetmek istemiyorum, vücuduna sarılıyorum, sikim dışarı fırlıyor, biraz rahatlamak için yalvarıyor.

"Harikasin," diye fısıldıyorum, ağzımı kulağına götürüyorum ve "Boşalmanı izlemek nefesimi kesti," diye fısıldıyorum.

Elleri boynuma gidiyor ve parmakları saçlarımın kısa telleriyle oynarken dudaklarını bir kez daha dudaklarıma götürüyor, dillerimiz çarpışıyor. O kadar tatlı ki, kararsız ama kendinden emin dokunuşları, sanki ilk dokunuş onu daha fazlası için teşvik ediyor.

Kafamın arkasında, durmam gerektiğini, buna bir son vermem gerektiğini biliyorum, çünkü ağzıyla oynadıkça, çıplak vücudunu çıplak gövdemde hissettikçe, kıvranıp yalvardıkça, kendimi sonsuz bir Natalie ağının içine çekildiğimi hissediyorum, kurtulmak için biraz usta manevralar gerekecek.

Ama . . .

Kahretsin, sadece bir tat daha. Ağzının amına uyup uymadığını görmek istiyorum. Bunu öğrenmem lazım.

Vücudunu aşağı indirerek, dudaklarımı gergin meme uçlarına bastırıyorum, onları emiyorum ve dilimi çıkıntıların üzerinde gezdiriyorum. Onları her kemirdiğimde, pelvisimi bacaklarının arasına her soktuğumda boğazının arkasından çok güzel erotik sesler çıkarıyor. Bağımlılık yapıyor, yüzden aletim patlamak üzere olana kadar yapmaya devam ediyorum.

Geri , nefesim kesiliyor, kızın lekeli tenine bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, boynu ile omzu arasındaki noktayı öpmek için alçalıyorum ve sonra göğsünü ve göğüslerini öpüyorum. "Seni ısırıldım."

"Bayıldım," diyor elini başımın arkasına bastırarak. "Tekrar."

"Natalie, ben-"

"Lütfen Cory," diye yalvarıyor nefes nefese ve ben neredeyse patlayacağım.

Ağzımı tekrar göğüslerine götürüyorum, hassas derisini emiyorum, ısıyorum ve sonra yalıyorum. Bu işlemi göğüslerinin her yerinde, boynuna kadar tekrarlıyorum, ta ki beni pençeleyip bedenimin altında titreyene kadar. Aramızdan aşağıya, iki parmağımı kaygan sıcağına bastırdığım amına uzanıyorum. Hemen üzerine kayıyorum ve omzuna doğru inliyorum.

"Siktir, çok ateşlisin. Çok ıslak, çok açgözlü." "Daha fazla," diyor. "Bana daha fazlasını ver."

Parmaklarımı içine sokuyorum ve hafif bir itişle etrafımda daralıyor, başımın göğsünde öne düşmesine neden oluyor. Orospu çocuğu, bunu aletimle hissetmek için neler vermezdim, ne kadar sıkı ve sıcak olduğunu hissetmek, beni saniyeler içinde boşalmamı sağlayacak bir güçle çekiyor. Utanmazdım bile, çünkü bu kadar iyi olacağını biliyordum.

Leğen kemiğini ısırarak kalça kemiğini dişlerimle işaretliyorum ve sonra diğer tarafa geçiyorum. Ağzım kasık kemiğinin üzerinden geçtiğinde nefesi kesiliyor ve hareketsiz kalıyor.

Birkaç saniye diğer kalçasında çalışıyorum ve sonra tam tepesinin üstüne indiriyorum.

"Lütfen . . . Cory." Kolu gözlerinin önüne düşüyor, kalçaları kalkıp ağzımı ararken teni parlıyor.

"Lütfen ne?" Parmaklarımı sabit tutarak soruyorum. "Lütfen."

kıvrانırken başka bir şey söylemiyor. Emredici bir sesle,

"Bana bak." diyorum.

Birkaç derin nefes alıyor ve sonra kollarını hareket ettirerek o güzel gözlerini bana açıyor. Parmaklarımı çekiyorum, şişmiş bir inilti çıkıyor ve parmaklarımı ağzıma götürüp emiyorum. Gözleri neredeyse başının arkasına doğru yuvarlanıyor.

Benimki de öyle, çünkü dilimde sadece tatlı, tatlı Natalie'nin tadını alabiliyorum.

"Seni yememi mi istiyorsun?" Ben soruyorum. "Aminin tadına bakmamı ister misin? Adımı haykırana kadar dilimi aminin üzerinde gezdirmemi,

Bu lanet tesisteki herkesin sizi kimin tatmin ettiğini tam olarak bilmesini sağlamak mı?"

"Evet," diye cevap veriyor, zorlanarak.

"O zaman ," diyorum sertçe. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Dirseklerinin üzerine oturup gözlerimin içine bakarken göğsü yükselip alçalıyor, göğüsleri ağızımla işaretleniyor. Bakışları vahşi, saçları güzel bir karmaşa ve dudakları o kadar kırmızı ki, tek yapmak istediğim onları tekrar tekrar emmek.

"Beni dilinle becer."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, çünkü keskin bir şehvet dalgası omurgamdan aşağı fırlıyor ve taşaklarımın dibinde birikiyor.

İki elimle bacaklarını açıp yukarı doğru itiyorum. "Bunları tut ve sakın kımıldama."

Bacaklarını tutup bana doğru açıyor ve ben de ağızımı onun etine doğru indiriyorum, iki parmağımla onu ayırıyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Adımı haykırırken vücudu şilteden yukarı fırlıyor.

"Cory, uzun süre dayanamam." Ben de öyle.

Sikim yatağa sürtünüyor, rahatlama eksikliği neredeyse başa çıkılamayacak kadar acı verici. Bacaklarımın arasına uzanmak ve elimi aletimin sert uzunluğunda yukarı aşağı pompalamaya başlamak için cazip geliyor ama kendime bunun onunla ve onun ihtiyaçlarıyla ilgili olduğunu hatırlatıyorum. Uzun vadede bana ne kadar zarar verecek olsa da, ona bir kaçamak vermek.

Onu benim için iyice açmayan elimle uzanıp göğüslerinden birini kavriyorum ve sıkıyorum, sonra meme ucunu çekiyorum, yumruyu yuvarlıyorum, sonra avucumu dolduruyorum, sonra yuvarlıyorum ve çimdikliyorum, bu sırada dilim klitorisine düz bir şekilde bastırıyor ama hareket etmiyor.

titriyor, vücudu serbest bırakılmanın heyecanıyla gümbürdüyor. "Cory, hareket etmelisin. Lütfen yala beni."

O böyle yalvardığında, damarlarımda şiddetli bir heyecan hissediyorum ve bu inanılmaz deneyime bir yenisi daha ekleniyor. Tam olarak onun yalvardığı şeyi yapmak istememe neden oluyor.

Göğsünü serbest bırakıyorum ve elimi göbeğine indiriyorum, burada avucumla karnına bastırıyorum, dilimi klitorisinde gezdirirken onu yerinde tutuyorum.

"Evet, aynen böyle." Dilimi sinir demetinin etrafında döndürürken eli saçlarımın arasından geçiyor, kısa telleri çekiyor.

ve dokunuşum altında titremeye başlayana kadar hareketi tersine çeviriyorum. "Daha ister misin?"

"Evet, Tanrım, evet. Beni boşalt, Cory."

Onu tutmayı bırakıyorum ama dilimi yerinde tutuyorum, iki parmağımı girişine bastırıyorum ve onları içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyorum, her itme kıvrılıyorum. Hareketi dilimle eşleştiriyorum, aynı anda hem fiske vuruyor hem de içeri itiyorum, doğru anda dönüyor ve kıvrılıyorum.

Elleri battaniyeyi sıkıca kavıyor, ağzı açık kalıyor, göğsü kalkıyor ve adımı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki, dilimin üzerine boşalırken sahildeki insanların onu duyabileceğine yemin edebilirim.

Amı parmaklarımın etrafında daralıyor ve kalçaları bana binmeye çalışıyor ama onu yerinde tutuyorum. Küçük hareketlerimle onu tekrar tekrar boşaltıyorum, öyle ki bacakları titriyor ve gözyaşlarının eşiğine geliyor. Yavaşlıyorum, tamamen doyana kadar vuruşlarımı uzun ve durgun hale getiriyorum. İşte o zaman yataktan kalkıp doğruca banyoya gidiyorum, kapıyı kilitliyorum, duşu açıyorum ve bu hafta her gün yaptığım gibi elimi sikimde aşağı yukarı pompalamaya başlıyorum. Bu sefer dudaklarımda onun tadını alabiliyorum ve onu dilime almak artık bir hayal değil, bir gerçek.

Duvarın fayansına yaslanıyorum, sırtım soğuk yüzeye dönük, yanan sıcak tenimin serin duvarla çelişkisi duyularımın her şeyi hissetmesini sağlıyor.

Soğuk su. Onun tadı.

Çıkardığı sesleri hatırlıyorum.

Taşaklarımın sıkılaşmasını.

Şişmiş sikimin her bir santimi... beyaz-sıcak mutluluk uzuvlarıma yayılana, damarlarımı yakana ve vücudumdaki her sinir ucunu ele geçirene kadar.

Sikim şişiyor ve o kadar sert boşalırken yüksek sesle homurdanıyorum ki, duş zemininde bir su birikintisi olana kadar duvara doğru kayıyorum.

"Siktir." Nefesim kesik kesik geliyor, kalbim o kadar çılgınca atıyor ki kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. *Az önce vücuduma neler yaşattım ben?*

Daha önce hiç bu kadar kenara çekilmemiştim, hiç almamıştım ve bir kadını boşaltmak için hiç bu kadar duygusal olarak kararlı *hissetmemiştim*, eğer etrafımda kenetlendiğini hissetmezsem tatmin olmayacaktım.

Başımı ellerimin arasına gömüp düşün zeminine oturdum ve şimdi bununla nasıl başa çıkacağımı anlamaya çalıştım. Ben daha fazlasını isterken o daha azını istediğinde bu kadına duygusal olarak nasıl *bağlanmayacağımı*.

Tek cevap mı? Vermem. Oraya geri dönüyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

Rahat ol.

Gülüştü beni geçirmemiş gibi . Ve ne kadar numara yaparsam, umarım o kadar inanırım.

Biraz sabunla hızlıca durulayıp kuruluyorum. Havluyu kısa saçlarımın arasından geçiriyorum ve boxerım diğer odada olduğu için belime sarıyorum. Derin bir nefes alarak banyoyu karanlık bir süite açıyorum, odadaki tek ışık dışarıdaki okyanustan yansıyan aydan geliyor.

Uyudu mu?

Her ihtimale karşı sessiz olmak , parmak uçlarımla çantama uzandım, tesisteki çamaşırhane hizmeti sayesinde temiz bir külot buldum ve tam burnumu çekerken üzerime geçirdim. Arkamı döndüğümde Natalie'nin çekyatın üzerine kıvrılmış olduğunu, yorganını üzerine çektiğini ve omzunu hafifçe salladığını görüyorum.

Daha iyi duyabilmek için nefesimi tutuyorum ve birkaç saniye içinde yine burnumu çekiyorum.

Ağlıyor mu?

Onun üzgün olduğu düşüncesi bile kalbimi sızlatıyor. Onu ben mi üzdüm? Çok mu sert davrandım? Çok mu talepkârdım? Lanet olsun, kendime engel olamadım. Uzun zamandır istediğim şeyin tadına nihayet varmışken, yaptıklarımın sorumlu tutulamazdım.

Ne yaptığımı bile düşünmeden havlumu banyoya doğru fırlatıyor ve yatağın örtülerini aşağı çekiyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

NATALIE

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bacaklarımı zar zor hissettiğim bir orgazmı *hiç* yaşamamıştım. Ansel'i çok uzun bir süre sevdim ve yatakta güzel bir ilişkimiz olduğunu düşündüm. Ama Cory'nin verdiği, vücuduma yaptığı şey, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Parmakları, dili, dudakları, kaba saçlarının yumuşak tenimi tırmalaması... *tarif edilemezdi.*

Boğazım düğümleniyor, kirli çenesinden dolayı tenim yanıyor ama onun tarafından işaretlenmiş olma hissinin tadını çıkarıyorum. Her yerim onun tarafından işaretleniyor. O kadar orgazmdan sonra kendimi bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum. *Mutluluk bu.*

Beynimin buğusu çözülmeye başladığında ve sesimin çığlığı kulaklarımdan düşmeye başladığında yatak alçalıyor. Ve tam gözlerimi açıp, eğilip adamı dudaklarından öpmek üzereyken, yatağın altından geçip doğruca banyoya gittiğini ve kapıyı kilitleyip duşu açtığını hissediyorum.

Hâlâ sersemlemiş ve kafam oldukça karışık, doğrulup etrafıma bakıyorum. Gerçekten gitti mi? Duş almak için mi?

Sanki kokumu temizlemek için mi?

Yaptığı şey bu olamaz. Titrek bacaklarımla yataktan kalktım. Çıplak ve ne kadar lezzetli bir şekilde saldırgan olduğu için ağrıyor, banyoya doğru ilerliyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum.

Su duş fayansına çarpıyor.

Ve sonra ... hafif bir tokat, uzaktan gelen bir homurtu.

İmkânı yok. Duygular boğazımı tıkamaya başladı. İçeride mastürbasyon mu yapıyor? Kolu test ediyorum ve düşündüğüm gibi kilitli. Tekrar eğiliyorum ve onun iniltisi karo kaplı duş kabinde yankılanıyor, midemi baş döndürücü bir fırlatmaya gönderiyor.

Ne yapacağımı bilemeden elimi boynuma götürerek geri çekiliyorum.

Neden öylece gitti ki? Banyoya gidip, beni yıkayıp, kendini rahatlatmak için mi? *Beni istemiyor mu?*

O anın sıcaklığıyla söylediğim her şeyi düşündükçe, beni diliyle becermesi için yalvardıkça, adını haykırdıkça, tam olarak nereme dokunmasını istediğimi, beni nasıl becermesini istediğimi söyledikçe güvensizlik üzerime çöküyor.

Ne kadar utanç verici.

Dudaklarım titreyerek çekyata doğru ilerlerken içimi bir belirsizlik yumağı kaplıyor. Kenara oturup banyoya bakıyorum, iniltileri artık daha yüksek, ruhumu deliyor. Onu memnun edeceğim konusunda bana güvenmiyor mu? Bana verdiği gibi ona da tam olarak ihtiyacı olanı vereceğime? Ona dokunmamı *istemiyor* mu?

Gözlerim yaşlarla dolarken dudağım daha çok titriyor. Yatağa yaslanıyorum, yastığıma kıvrılıyorum ve ağlıyorum.

Birkaç dakika önce Cory'nin bana yaşattığı gibi gerçek dışı bir duyguyu hiç yaşamamıştım, ama birdenbire en büyük güvensizliğimin çukuruna düştüm.

Yeterince iyi değil.

Yeterince tecrübeli değil.

Yeterince güzel değil.

Onun liginde değil.

Bu bir acıma sevişmesi miydi? Tüm tatil boyunca beni geri çevirdiği için kendini kötü mü hissediyordu da bana bir kemik atmaya karar verdi? Ben Jason'ın kız kardeşiyim, yeni takım arkadaşım ve o da benim girişimlerimden dolayı işleri zorlaştırmak istemedi, bu yüzden mi işi bitirdi ve sonra da kendi başının çaresine mi baktı?

Gözyaşlarım yüzümden yastığıma doğru akıyor. Çok safım.

Aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm için çok aptalım.

Ne zaman beni istediğini düşünsem, yanıldım, çok yanıldım.

Banyo kapısı açılıyor ve ben nefesimi tutuyorum, kalbim kaburgalarımın çarparak durma noktasına geliyor. Ağladığımı duymasını, reddinin bende yarattığı acınası etkiyi bilmesini istemiyorum. Ama burnumdan sümük damlarken, istemsiz burnumu çekişimi durduramıyorum, birkaç saniye sonra gelen ikincisini de durduramıyorum.

Gözlerim kapalı, her hareketini algılamaya, ne yaptığını anlamaya çalışıyorum ve çarşafı diğer yatağa doğru çevirdiğini duyduğumda neredeyse kendimi kaybediyorum. Boğazımda sıkı bir aşağılanma yumağı oluşurken gözlerimi daha da sıkıyorum.

Keşke son yarım saati ya da ne kadar sürdüyse geri alabilseydim. Keşke Nicholas'la geçirdiğim geceye geri dönebilseydim, Cory'yle kalmak yerine daha rahat bir şeyler giyip etrafımda olmak isteyen bir adamın yanına gidebilseydim. Beni takip eden bir adama. Uğruna işi bırakmaya degeceğimi düşünen bir adam. *Ne kadar aptalım?*

Neydi bu? Cory'ye bir oyun mu? Başka bir adamın ilgilendiğini gördü ve bana bir kemik atmaya mı karar verdi? Yarın gideceksek neden uğraşıyoruz ki?

Kafam o kadar karışık, o kadar üzgünüm ki Cory'nin yanımda durduğunu hissetmiyorum, ta ki yorganı çıplak bedenimden nazikçe çekip önümde çömelene kadar.

"Natalie," diyor, sesi sıkıntılı geliyor. "İyi misin?"

"Peki," diyorum hemen, elimin tersiyle burnumu siliyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Yorganı tekrar üzerime çekmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"İyi değilsin."

"Beni yalnız bırak, Cory."

Hala üstümde duruyor, kalkıp diğer yatağa gitmiyor ama bana da uzanmıyor. Kafasındaki soruları duyar gibiyim.

Arkadaşımın kız kardeşini üzdüm. İyi olduğuna inanmalı mıyım yoksa ona bir kez daha sormalı mıyım?

İşi kolaylaştırmak için, üzerinde çok fazla düşünmesin diye, "Her şey yolunda. Yaptığımız şey iyiydi. Hadi uyuyalım."

İşte o zaman hala arkamda olduğunu hissediyorum, eli kalçama düşüyor, beni çekiyor, böylece sırtüstü yatmaya zorlanıyorum ve ona bakıyorum.

Avucunu karnıma bastırıyor, beni yerimde tutuyor ve vücudumu lanetliyor, çünkü dokunuşundan ışık saçıyor.

"Saçmalık. Bu sadece iyi değildi," diye homurdanıyor, sesi çok derin ve keskin. Parmakları kalçamın etrafında kıvrılıyor. "İyiden de öteydi."

" miydi?" diye sordum. "Çünkü duşta tek daha çok eğlenmişsin gibi görünüyor." Ne sesimdeki ısırtığı ne de yüzümden akan gizleyebiliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor kendi kendine ayağa

kalkmadan önce. Evet, yine kaçış.

Ama ben ona sırtımı veremedim çömeliyor, iki kolunu altıma sokuyor ve beni yataktan kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Güçlü kollarında kendimi ağırlıksız bir tüy gibi hissederek soruyorum.

"Seni diğer yatağa taşıyorum. Bir daha lanet olası kanepede yatmayacağız."

"Biz mi?"

"Evet, biz," diyor biraz daha nazikçe. "Az önce yaptıklarımızdan sonra sensiz bir yatakta uyumak istediğimi mi sanıyorsun? Sikeyim hayır."

"Ama ..."

Beni yatağa yatırıyor ve battanileri üzerimize çekiyor, sonra vücudunu benimkine doğru kaydırıyor. Sıcak ve sert olan kolu hızla karnımın üzerinden, hemen altından geçiyor ve başı omzumla boynumun birleştiği noktaya sıkışıyor. Bana yapışıyor, sanki bir can simidiymişim gibi, bu hayattan daha büyük adam.

Hâlâ incinmiş ve kafam karışık, kollarında dönmeye çalışıyorum ama beni sabit tutuyor. "Sakın kıpırdama," diyor.

"Cory, ben ... oluyor? Neden tuvalete gittin?"

İç çekerek, nefesi saçlarımın tellerini savurarak, "Hissetmeni istedim," dedi.

"Ben de senin için aynısını istedim."

Tekrar yer ve bu sefer kollarında dönmeme izin veriyor, böylece hala bastırılmış oluyoruz, ama şimdi ona bakıyorum. "Neden sana dokunmama izin vermedin?"

Elini kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. Gözleri yumuşak, yüzünde hafif bir gülümseme var ve kendimi el üstünde tutulmuş hissediyorum. Sanki artık bana dokunmasına izin verildiğine inanıyor. Beni öpmeye. Yanağımı okşuyor. *Bu nasıl değişti?* "Seninle ilgiliydi, Natalie. Her şeyin seninle ilgili olmasını istedim." Öne doğru eğiliyor ve şakağıma sıcak bir öpücük konduruyor, başını yastığa yaslamadan önce dudakları normalden daha uzun süre kalıyor. "Biraz uyu,

güzel."

Beni kendine daha sıkı çekiyor ve alnını şakağıma dayıyor. Beni tutuşu inanılmaz derecede samimi. Onun gücünün içinde eriyormuşum gibi hissediyorum, bu da beni bu duvarların ötesinde çok daha fazlası olabileceğine, onun beni sikip giden bir adam olmadığına inandırıyor.

Tabii ki değil. O çok tatlı, çok düşünceli ve tüm yolculuk boyunca bana karşı nazik ve ilgili olmaktan başka bir şey yapmadı.

Kafamda onun hakkında düşündüğüm korkunç şeyleri düşündükçe suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Onun mantığını anlayamayabilirim ya da bu gece aramızda olanları kavrayamayabilirim ama bildiğim bir şey var ki, eğer beni çekici bulmasaydı, bana acıyor olsaydı, bana bu kadar sıkı sarılmazdı. Sanki tek hava kaynağı benmişim gibi bana yapışmazdı.

Belki... sadece belki, tamamen benim ligimin dışında değildir. Belki de ben açılıştayım ve o bana bakıyor.

Bu da bir şey.

"Mmm... günaydın," diyor Cory, bana doğru kayıyor, başı yan tarafıma sokuluyor.

Gözlerim bulanık ve şaşkın bir şekilde irkilerek açılıyor. Cory'nin d n geceki gibi bana yaslandığını ve benim de sırtüstü uyuduğumu hissetmek için hafifçe yer değiştiriyorum.

İkimiz de ayrılmadık, ikimiz de hareket etmeye çalışmadık ve ben bir kez bile uyanmadım. Dün gece  l  gibi uyudum ve bu hiç olmaz. Genelde bir noktada dönüp dururum.

Ansel'le birlikteyken ve mutluyken bile gecenin bir vakti hep ayrılırdık. Artık ilişkimizin sonu olduğunu bildiğim bir zamanda bana sarılmasını sağlamak neredeyse imk nsızdı, özellikle de bana iyi geceler öpücüğü vermeden uykuya daldığı zamanlarda. *En azından artık nedenini biliyorum. En azından  z lmemem gerektiğini, yeminimizi bozduğu için kızmam gerektiğini biliyorum.*

Ve bu benim suçum değildi. Hepsi onun su uydu.

Bu kaşıklaşma, Cory'nin bana sıkıca sarılması, yeni ve farklı hissettiriyor ve bütün sabah tadını çıkarmak istediğim bir şey ... ki buna sahip olmadığımızı biliyorum.

"Günaydın," diyorum, dudakları tekrar şakağıma değdiğinde yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

" ok sıcaksın." Eli  ıplak karnımda geziniyor ve işte o zaman hatırlıyorum. Tamamen  ıplaktım.

Parmakları karnımda geziniyor ve başparmağı hafifçe tenimi okşuyor. Bu bir dokunuş esintisi, ama bir şehvet dalgası uyandırıyor ve aynen böyle, onu tekrar istiyorum, ama onun tamamını istiyorum.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum, kulağa ne kadar talepk r geldiğine aldırmayacağını umarak.

"Siktir," diye fısıldıyor kulağıma, tüylerim diken diken oluyor. "Bunu çok istediğimi biliyorsun." Parmakları kasık kemiğimin üzerinde gezinerek bacaklarımın açılmasına ve sabahki ereksiyonuyla birleşmesine neden oluyor. "Ama kırk beş dakika içinde lobide olmamız gerekiyor."

Onu dinlemeyerek aşağı uzandım ve sikinin ucuna dokundum.

"Natalie," diye uyarıyor, vücudunu hafifçe geriye kaydırarak. "Hazırlanmamız gerek."

Onu duyuyorum ama toplanmamın ve duş almamın ne kadar süreceğini de biliyorum. İstedğim zaman gerçekten hızlı olabilirim.

"Tamam," diyorum yorganı ikimizin üzerinden kaldırarak. Isı kaybından dolayı inliyor ve ben de dizlerimin üzerinde doğrulup onun büyük şişkinliğine bakıyorum. Tanrım, ne kadar büyük? Dün gece ona binerken hissettiklerimden gerçekten büyük olduğunu anladım. Bu korkutucu, özellikle de şimdiye kadar sadece vasat bir penisle birlikte olduğum için. Cory olağanüstü görünüyor.

Baktığımı hissetmiş olmalı çünkü ona uzanmak istediğimde elimi durduruyor ve o da doğruluyor. "Toplanmamız gerek Natalie."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerini kaldırmadan önce onu kışıma bakarken yakalıyorum. Hafifçe gülümsüyorum ve "Ama çok sertsin." diyorum.

"Bütün tatil boyunca çok zorlandım. Kırk beş dakika daha dayanabilirim."

Ağzımın kenarını kemiriyorum. "Öyle mi?"

İç geçiriyor ve elini sırtıma götürüp parmaklarını omurgamdan enseme kadar gezdirdikten sonra tekrar aşağı indiriyor. "Tenin çok yumuşak." Ellerini tekrar yukarı doğru sürüklüyor.

"Soruya cevap vermiyorsun."

"Biliyorum."

Yataktan kalkıyor ve ellerini başının üzerine uzatıyor. Utanmaz bir röntgenci gibi, güçlü göğsüne bakıyorum, ne zaman kıvrıldığını ve kaslarının nasıl toplanıp geri çekildiğini izliyorum. Kaburgalarını, kollarını, karnını saran ip gibi bir güç. Hiç şüphesiz, gördüğüm en seksi vücut, özellikle de gözlerim beline kadar uzanan küçük saç izini geçip doğrudan külotunun içindeki yarı sert ereksiyona kaydığında. Boxer külotunun dar kumaşının arasından sikinin tepesini görebiliyorum ve bu beni ileri doğru itiyor, onu ağızıma almak istememe neden oluyor.

O hâlâ gerinirken, uzanıp başparmağımı tacın üzerinden geçiriyorum.

"Ah, lanet olsun, Natalie." Gerginliğini bırakır ve bir adım uzaklaşır. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

"O zaman izin ver daha iyi yapayım."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını sallıyor. "Geç kalamayız."

Neden bu kadar inatçı? Alet hastalığı falan mı var? Bu yüzden mi sikine dokunmamı istemiyor? Hayır, o yüzden.

Doğru olamaz, çünkü dün gece neredeyse çıplak binmeme izin veriyordu ki, kulağıma sert bir şekilde konuşarak onu kullanmamı söyledi.

Eğer ona dokunmama izin vermezse, belki de durumu daha da kötüleştireceğim, çünkü bana söylemediği bir şey var ve bu beni deli ediyor. Başka bir erkek şimdiye kadar içimde olmaz mıydı? Özellikle de çıplak ve yataktayken sikine dokunursam. *Yanlış bir şey mi yapıyorum?*

Sonra arkama baktım ve gördüm. Cory kendini koruyor, kimin kime dokunduğu konusunda seçici davranıyor ve nedenini bilmiyorum. Onu okumaya çalışıyorum ama o duygulu mavi gözlerinde gördüğüm tek şey istek. Peki neden kendini tutuyor?

Ayağa kalktım, ben de gerindim ve gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken ona baktım, siki daha da büyüyordu. Ben de öyle düşünmüştüm.

Arkamda iyi bir varlık olduğunu bilerek arkamı döndüm, yatağa doğru eğildim ve yorganı kabartmaya başladım, böylece ona doğrudan arka tarafımı gösterdim. *Çırılçıplak* arka tarafımı.

"Haklısın, hazırlanmalıyız." Omzumun üzerinden bakıyorum, gözleri kıcıma dikilmiş, eli açık ağzının üzerinden geçiyor. Beni istiyor, tam orada, sabahın o erken saatindeki bakışında beni istediğini görebiliyorum, bu yüzden bacaklarımı biraz daha ayırıyorum. "Önce duş almak ister misin?"

Cevap vermiyor. Dinlediğini bile sanmıyorum. Ben de o anı değerlendirip üst tarafımı yatağa yatırıyorum ve kıcımı havaya dikiyorum. Kekeleyerek ilerliyor, eli uzanıyor, aklı kararsız. Geri çekiliyor ve sonra başının arkasını çekiyor. Kıcımı hafifçe sallıyorum, göğsünden bir hırıltı daha yükseliyor ve bu sefer elini uzattığında eli kıcıma değiyor ve arkamdan yaklaşıyor.

"Tanrım, elin çok büyük. Vücudumda kayarken verdiği hisse bayılıyorum."

"Natalie," diyor boğuk bir nefesle. "Toplanmamız gerek." Bunu söylerken diğer elini de sırtıma götürüyor ve sonra ellerinden biri omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Dokunuş, benim pozisyonum, onun kendini tutma çabası, tüm bunlar beni daha da tahrik ediyor ve bacaklarımın arasına uzanırsa ona, bana yapmak istediği her şeye hazır olacağımı biliyorum.

"Şu anda çaresizce ıslanmışken nasıl toplanabilirim ki?"

"Öyle misin?" diye soruyor. . sen?" diye soruyor, eli kıcımın üzerinden kalçama ve oradan da bir parmağını yarığım boyunca gezdirdiği ön tarafa doğru süzülüyor. Bu küçük dokunuş damarlarıma ateş düşürüyor ve bir ihtiyaç dalgasını ateşliyor

Daha önce hiç yaşamamıştım. Tenim tutuşuyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülürken kalçalarım parmağına sürtünüyor. "Kahretsin, çok ıslaksın."

"Lütfen beni bırakma, Cory. Lütfen seni hissetmeme izin ver."

Başını salladığını anlamak için arkama bakmama gerek yok, bunu hissedebiliyorum. "Penetrasyon yok."

Nedenini sormak istiyorum. Boxerını çıkarmasını ve onu içimde hissetmeme izin vermesini talep etmek istiyorum, ama ne kadar kısıtlı olduğuna bakılırsa, şimdi tekrar tarif edilemez bir zevk hissetme şansımı mahvetmek istemiyorum. "O zaman külotunun üzerinden bana sürtün. Sertleşmiş sikini hissetmek istiyorum, Cory."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve elini tekrar kalçama götürüyor. "Üzerindeki ağız."

"Ne istediğimi biliyorum ve senin sikini hissetmek istiyorum. Lütfen, Cory." Ansel'le *hiç* böyle konuşmamıştım. *Asla*. Cory bu yönümü ortaya çıkardı.

Homurdanarak parmaklarıyla kalçalarımı kavlıyor ve kapalı uzunluğu bana baskı yapana kadar daha da yaklaşıyor.

"Tanrım, evet," diye inliyorum, kendimi onun uzunluğuna yukarı ve aşağı sürtmek için inisiyatif alıyorum. Parmakları sıkılaşıyor ama beni durdurmuyor. Tıpkı dün geceki gibi, sözlerini ona tekrarlıyorum. "Kullan beni," diyorum. "Boşalmak için sıcaklığımı kullan." "Asla," diyor, hâlâ ona sürtünmeme izin veriyor. "Asla kullanmayacağım Sen, Natalie." Sesinin tonundan ve çaresizlikten bunun şu an için değil, daha ciddi bir şey için yapılmış bir yorum olduğunu anlıyorum. Daha derine dalmak, ona bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama sikinin üzerimden her geçişinde vücudumun orgazma yaklaştığını hissediyorum.

"Çok iyi hissettiriyor," diyorum, daha hızlı hareket ederek. "Senin için iyi hissettiriyor mu?" "İnanılmaz," diye cevap veriyor, şimdi kontrolü ele alıyor ve kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettiriyordum. "Çok güzel. Çok ıslak. İnanılmaz."

"Sana böyle sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum, ama içimde, ellerin göğüslerimde, dün gece yaptığın gibi meme uçlarımı bükerken."

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, hızını artırarak.

"Dün gece bana dokunma şeklin mi? Beni hiç olmadığım kadar tahrik etti, sanki içimden geçen yoğun zevkle başa çıkamıyordum."

"Ama sen yaptın. Kahretsin, dilimin üzerine boşalmanı izlemek" -şimdi içime daha sert giriyor, baskı artıyor- "o kadar lanet

sıcak." O bana sürtünürken dizlerim yatakta zar zor duruyor. "Tanrım, Natalie, ıslak amını külotumun içinden hissedebiliyorum."

"Beni bu hale sen getirdin..." Derin bir nefes alıyorum. "Uyarılmış, azgın, muhtaç. Beni ıslatıyorsun."

"Siktir. . ."

"Biz buradayken mastürbasyon yaptım," diyorum, arkamda kontrolden çıkmış gibi hissetmesini seviyorum, orgazmımın yaklaştığını hissetmemi seviyorum, bacaklarımın arasındaki yapı o kadar ağırlaşıyor ki oraya ulaşmak saniyeler içinde gerçekleşecek. "Keşke benim değil de senin elin olsaydı."

Ve hepsi bu kadar.

O kadar yüksek sesle hırlıyor ki, duvarları sarsacakmış gibi hissediyorum. Bu canavarca ses omurgamı titretiyor ama sonra tekrar aşağıya iniyor ve doğrudan merkezime ulaşıyor.

Bir itiş.

"Siktir et . . beni," diye daha yüksek sesle homurdanıyor.

Başka bir hamle.

Bacaklarım titriyor, nefesim kaçıyor, ellerim çarşafı kavırıyor.

Bir tane daha . . .

"Ah Cory," diye bağıyorum, zevk parçalıyor, çekirdeğimdaki sinir demetinden başlayıp damarlarımdan milyonlarca roket gibi fırlıyor. Cory'nin homurtuları odadaki sesleri bastırırken sesim uzaktan haykırıyor, vücudunu benimkine acımasızca vurması, uzun ve işkence dolu bir "Siktir" diye inleyene kadar boşluğu dolduruyor. Kalçalarını sabitleyip beni serbest bırakıyor, vücudu öne doğru düşüyor, kolları onu desteklerken göğsü arkama yaslanıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor ve belime bir öpücük konduruyor. "Lanet olsun, Natalie, özür dilerim."

Üzgün mü? Neden üzgünmüş ki?

Bacaklarım titriyor ve kendimi zar zor yönlendirebiliyor olsam da, yüzüm ona dönük olacak şekilde altında dönüyorum. Yüzü işkence görüyor, saçları alnında terliyor ve o kadar hızlı nefes alıyor ki panik atak geçirmek üzere olduğundan endişeleniyorum.

"Cory." Elimini yüzüne götürüp yanağını okşuyorum. "Üzülme. Bunu ben istedim. Buna ihtiyacım vardı."

Derin bir iç çekerek bana baktı ve "Ben de" diye itiraf etti.

Ayağa kalkıyorum ve ağzının kenarına küçük bir öpücük konduruyorum. "O zaman üzülme."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve sonra doğruluyor. Boğazını temizliyor. "Yola çıkmalıyız; geç kalmak istemeyiz."

Ve işte böyle, soğuk adam geri döndü. Bu yolculuk sırasında birçok kez gördüğüm, kişiliğinin bir parçasını kapattığı ve robot moduna geçtiği adam. Bunu anlamıyorum ve bu adamla bir şeyler yapmak isteyip istemediğimi anlamak için çok konuşmam gerekeceğini biliyorum.

Eğer benimle bir şeyler yapmak isterse.

"Eve döndün. Sonunda," diyor Monica telefonda, Jason'ın ayarladığı araba beni Chicago'nun kalabalık caddelerinde dolaştırırken. "Bana her şeyi anlat."

Arkadaşımın sesini duyunca gülümsemeye çalışıyorum, ancak savaşımaya çalıştığım cesaretsiz ve kırık ruh halim göz önüne alındığında bu imkansız geliyor.

Cory benden uzaklaştıktan sonra hızla banyoya gitti ve iki dakika gibi görünen bir duş aldıktan sonra bana banyoyu teklif etti. Sessizce toparlandık ve hazırlandık, aramızdaki gerilim sonunda inanılmaz derecede rahatsız edici bir hal aldı. Ayrılmaya hazır olduğumuzda, Cory tam bir centilmen gibi benim bavulumu onunkiyle birlikte lobiye taşıdı ve orada herkesle buluştuk. Sanki Cory'nin sessizliği güvenimi her saniye biraz daha sarsmıyormuş gibi normal davranmaya çalıştım ve Dottie ve Jason'la takılarak "büyülü" tatilimizi yeniden yaşadım. Eve dönüş uçağında, "kazara" ayağına vurduğumda bile Cory'nin gözleri pencereden hiç ayrılmadı.

Kaçınmak onun bir numaralı önceliği idi ve özellikle indiğimizde bunu çok iyi başardı. Herkese hızlıca el salladı ve ardından bazı acil meseleler için eve dönmesi gerektiğini mırıldanarak havalandı.

Sanırım onun içini gören tek kişi bendim, çünkü nasıl bir sabah paylaştığımızı biliyordum. Mutluluk verici bir şekilde şaşırtıcı ve sonra garip ve kalp kırıcı bir şekilde rahatsız edici.

"Harika değildi," diyorum gözyaşlarımı tutarak.

"Ne? Ciddi misin sen?" Monica'nın sesi düşer. "Hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır, bir şey oldu. Üç orgazm oldu."

Telefonda ciyaklıyor ve sonra ne dediğimi hatırlıyor. "Bekle, peki neden harika değildi?"

"Çünkü ..." Dudağım titriyor ve derin bir nefes alıyorum. "Sanki benimle bağ kurmak istiyordu ama buna asla izin vermedi." Dün gece olan her şeyi anlatıyorum, bana hissettirdiklerini ve sonra hızla geri çekilişini, sonra da bu sabahki aktiviteleri, yoluna devam etme, beni uzaklaştırma ama sonra tekrar içine çekme ihtiyacını. "Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim beni dev bir Cory akşamdan kalmalığıyla bıraktığı ve ben-" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Beni duygusal bir karmaşa içinde bıraktı."

"Şu anda neredesin?"

"Daireme gidiyorum ama canım hiç misafir istemiyor."

"Ben de öyle. Şu anda zombi bir gelin gibi görünüyorum. Soruyorum çünkü onun evine gitmen gerekiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, onun evine gitmeli ve onunla yüzleşmelisin."

Bu beni güldürüyor. "Öncelikle Monica, nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.

İkinci olarak, şu anda görmek isteyeceği son kişinin ben olduğuma eminim."

"Onun için çok kötü. Sana bir açıklama borçlu ve tahmin et ne oldu, onu tanıyan insanlar tanıyorsun, o yüzden hızlı bir mesaj gönder, öğren ve oraya git."

"Bavulum yanımda."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma bahane."

Evet, öyle. "Tamam, korkuyorum."

Monica, "Tatlım, yeni şeylerden korkmak insan vücudunun çalışma şeklidir, ama korkuyor olman seni durdurması gerektiği anlamına gelmez. Korku seni ileriye taşıyacak bir itici güç olmalı, geride tutmamalı."

Pencereden dışarı bakarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Sana akıllı olmandan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Bunlar nadir anlardır."

"Nadir." Gülüyorum. "Ama her zaman en kötü zamanlarda ortaya çıkarlar, mesela ben yuvarlanmak istediğimde."

"Yuvarlanıp gitmeye gerek yok. Şimdi kontrolü ele alma zamanı. Belli ki sizden hoşlanıyor, kendini tutuyor ve bunun nedenini bulmanız gerekiyor."

"Ya cevabı beğenmezsem? Sanki ben hasarlı bir malmışım gibi." Monica telefona doğru homurdanarak dudaklarımın kenarının aşağıya doğru dönmesine neden oldu. "Ben ciddiym, Monica."

Hâlâ gülerek, "Sen hasarlı mal değilsin ve Cory de birinin geçmişini yargılayacak bir adama benzemiyor. Dottie'ye mesaj at, adresini al ve gerçek nedeni öğren. En kötü ne yapabilir ki? Seni dışlamak mı? Olabilecek en iyi şeye kıyasla mı? Dilini yine bacaklarının arasına sokar. Ben olsam bu riski alırdım."

Kendimi biraz daha hafiflemiş hissederek, "Çok güzel konuşuyorsun," diyorum.

"Sadece senin için, Nat. Şimdi telefonu kapat ve ne haltlar döndüğünü öğren."

Monica'yı bir daha asla dinlemeyeceğim. Bu berbat bir fikirdi.

Chicago'ya geri döndüğüm uçuştan dolayı harap olmuş durumdayım, duygusal olarak bitkinim ve asansörle Cory'nin katına çıkarken yanımdaki dev bavulumla taşınmaya hazır gibi görünüyorum.

Dottie'nin adresini ya da binaya giriş numarasını bulması çok uzun sürmedi. Kapıda neden bir görevli yoktu, hiçbir fikrim yok, özellikle de burası şehrin gerçekten güzel bir bölgesi olduğu için. Ama her halükarda, bavulum yanımda, gergin bir şekilde yukarı düğmesine bastım ve onun katına doğru ilerlemeye başladım.

Şimdi neredeyse geldim, kusmak istiyorum.

Hani bir şey hakkında konuşmaya başlarsınız, kendi kendinize konuşarak yapmak üzere olduğunuz şeyin hayatınızın en iyi kararı olduğuna inanırsınız, ancak önünüzde durduğunda söz konusu karardan büyük ölçüde pişmanlık duyarsınız ya?

Şu anda bulunduğum nokta da bu, keşke asansörü tersine çevirebilsem.

Araba durdu, *çınladı* ve kapılar açıldı. Orada öylece duruyorum, ayaklarımı ileriye doğru hareket ettiremiyorum, iliklerime kadar korkuyorum. Neden en iyi arkadaşımı dinledim ki?

Sonra ne dediğini hatırlıyorum: *korku bizi ileriye götürmeli, engellememeli*. Cory gerçekten benden hoşlanıyor mu, St. Croix sadece şehvet dolu bir yer miydi, yoksa aramızda bir şey mi var hiçbir fikrim yok, ama bildiğim tek şey son yirmi dört saat içinde ona karşı eski sevgilime karşı geçen yıl hissettiğimden daha fazla şey hissettiğim. Bu, korkutucu olsa bile ilerlemem gerektiğinin bir göstergesi olmalı.

Derin bir nefes alarak kolumu kapanan asansör kapısına dayadım, bavulumun sapını tuttum ve koridordan aşağıya doğru ilerledim.

Cory'nin daire kapısı.

Güçlü olun, kendinize güvenin ve sizi dışlamasına izin vermeyin.

Omuzlarımı geri çektim, elimi kaldırdım ve kapısını çaldım.

Beklerken, evde olmayabileceği aklıma geliyor, bu da buraya gelmek için tüm bu enerjiyi biriktirdiğimden beri son derece can sıkıcı olurdu.

Zaman geçiyor, cevap yok.

Lanet olsun. Gerçekten burada değil mi? *Nereye gitti?*

Yan tarafa bakıyorum; bu katta sadece iki daire var ve ben doğru olanında duruyorum.

Sanırım kapıyı bir kez daha çalmayı deneyeceğim, ama daha yüksek sesle.

Bir yumruk oluşturup kapıya vuruyorum. Bu işe yaramalı.

Ve beklerim.

Ve bekle.

Ayağımı yere vuruyorum, bavuluma bakıyorum, kafamın içinde Monica'ya biraz daha küfrediyorum ve tam arkamı dönmeye başladığımda kapı açılıyor ve Cory havluyla orada duruyor.

Islak . . .

Ve nefes nefese.

Ciddi bir dezavantajım var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CORY

Bir haftadır ilk kez duşta mastürbasyon yapmadım. Vay canına, bana madalya falan vermeliler.

Kesinlikle acınası.

Benimle ilgili her şey acınası.

Bu sabah elimde olmadan aletimi Natalie'ye nasıl sürttüğümü. Hemen ardından ona karşı takındığım umursamaz tavır.

Eve dönüş uçuşu boyunca ona yaptığım sessiz muamele. Zavallı ve muhtaç görünmeden tamamen aşık olduğunuzu kelimelerle nasıl ifade edersiniz? *Ve sinirli.*

Uçak yere değdiği anda omzumun üzerinden attığım "peace out".

Ve veda etmediğim için Milly'nin mesajlarını görmezden geldim.

oluyor?

Natalie ile aranız iyi mi?

Perişan mı görünüyorsun? Gelip konuşalım mı?

Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

Boktan bir ağabeyim, daha da kötü bir arkadaşım ve Natalie'yle her ne yaşadıysam, muazzam bir şekilde batırdım.

Şu anda elimde olan tek şey, duşa girmeden önce hizmetçim sayesinde fırına attığım lazanya. Şanslısın. Ben. Havalıların en havalısı. *Salak.*

Tak, tak.

Kapıdaki biri miydi? Tanrım, Milly mi? Bu noktada şaşırmazdım. Onun yaklaşımı benimle yüzleşmek, Chicago'ya geri döndüğümde beri daha kolay bir yöntem.

Hızlıca durulanıyorum, tam o sırada kapıya bir vuruş daha geliyor. Kesinlikle Milly.

Duşu kapatıyorum, mümkün olduğunca çabuk kurulanmaya çalışıyorum, havluyu belime sarıyorum ve girişe yöneliyorum, ıslak ayağım kaydığında neredeyse parke zemine çarpıyordum. Duvara tutunup kendimi sabitledikten sonra koridora çıkıyorum ve kapıyı yırtıp açıyorum.

Natalie.

Bunu beklemiyordum. *Onu*. Onu gördüğümde kalbimin göğsümde sıkışmasını da beklemiyordum. Bir saattir ayrı mıydık? Ve işte buradayım, o kapımdayken aşk acısı çeken bir aptal gibi hissediyorum.

Kapının kenarından tutarak, "Natalie, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bavuluna bakıyor ve sonra bana bakıyor, benim de aynı şeyi yaptığımı görünce gözleri irileşiyor. Çok hızlı bir sesle, "Havaalanından doğruca geldim. Eğer düşündüğün buysa, taşınmıyorum ya da başka bir şey yapmıyorum. İkinci bölümde *St. Croix ortak otel odası* yok. Sadece arabada bırakamadım." Bavulun sapına vuruyor. "Bu adamı Chicago'da gezdirmeye bayılıyorum. Gerçek bir keyif."

"Tamam," dedim. "Neden buradasın?"

Bir an bocaladığını görüyorum, sonra doğruldu ve "Kaba olma. Beni içeri davet et."

Böyle şeyler söylediğinde.

Kenara çekilip içeri girmesine izin veriyorum, bavulunu taşımayı teklif ediyorum ama elimi itiyor ve bavulu dairemin hemen içindeki duvara dayıyor.

Kapıyı kapattığımda, "Hemen bir pantolon giyebilir miyim?" diye sordum.

Havluma bakıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıp başıyla onaylıyor. "Oturma odanızda takılacağım."

Kanepeye doğru süzülüp otururken, bacak bacak üstüne atıp dengeli bir şekilde otururken onu bir saniye boyunca dikkatle izliyorum.

Sanırım almak üzereyim.

Hızlıca havlumu çıkarıp üzerime arduvaz grisi bir eşofman giyiyorum. Natalie'yi fazla bekletmek istemediğim için tişört giyme zahmetine girmiyorum. *Gerçekten de havaalanından yeni mi geldi?*

Saçlarımı yana itip elimle taramaya çalışarak Natalie'nin kıpırdamadan durduğu oturma odasına doğru ilerliyorum. Oturmada önce "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyorum. Başını sallıyor, ben de onun karşısına, kanepeme oturuyorum. Vücudumu ona doğru çevirip bir bacağıma kanepeye koyuyorum.

Ve bekliyorum.

Konuşmayacağımı anlayınca gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Ben de tam bundan bahsediyordum."

Umm . . .

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Sen, sen garip davranıyorsun. Gerçekten garip davranıyorsun. Bütün hafta harika vakit geçirdik ve bir şeyler inşa ettiğimizi düşündüm. Aramızdaki cinsel gerilimden yanmak üzere olduğumu düşündüğümde, sen teslim oldun ve bana dokundun, beni becerdin, beni o kadar inanılmaz hissettirdin ki hissettiğim duyguları tarif etmeye başlayamam bile." Sertçe yutkunuyorum, bunun nereye gittiği konusunda gerginim. "Ve sonra, ben gibi davranıyorsun." Bacağıma . "Bunun nesi var, Cory? Beni umursamıyor musun?"

"Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

"Tamam," diye uzatıyor. Başını eğiyor ve "Birine değer vermenin ne demek olduğunu anlıyor musun?" diye soruyor.

İç çekerek koltuğa yaslanıyorum ve elimi alnıma bastırıyorum. "Buraya bana bağırmaya mı geldin?"

Gözleri alev alev yanıyor ve ben hemen sözlerime pişman oluyorum.

"Buradayım çünkü beni incittin Cory," diye dürüstçe cevap veriyor. "çünkü aramızda özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Sadece ben miydim? Bunu hisseden tek kişi ben miydim?"

Gözleri sulanıyor, sesi titriyor ve tüm bu durum yüzünden sadece duygusal olarak harap olmasından değil, aynı zamanda davranışımın onu gözyaşlarına boğmasından da nefret ediyorum. *Bundan daha iyi bir adam olduğumu sanıyordum.*

Bükülmüş bacağıma bakıp başımı sallıyorum. "Hayır, bir şeyler hisseden tek kişi sen değildin."

"O zaman bana kafandan neler geçtiğini açıkla." Yaklaşıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Yumuşak, sıcak teni içime işliyor ve bana bu kadına sahip olmayı neden bu kadar çok istediğimi hatırlatıyor. "Hasarlı mal olduğum için mi?"

"Ne?" Gözlerim yukarı fırladı. "Hayır, lanet olsun, Natalie ... hiç de öyle değil." " zaman ne?" Elimini çeğiştiriyor. "Lütfen içeri girmeme izin ver. Bana baktığında neden insanoğlunun bildiği en zor matematik problemini çözmeye çalışıyormuşsun gibi görüldüğünü söyle. Neden sen-?"

"Bir kaçamak istiyorsun," diyorum, sesim sert çıkıyor. Başımı sallıyorum. "Ve bu sana verebileceğim bir şey değil." Başımı kaldırıp bakıyorum, sözlerimi anladığında gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum. "Neredeyse tüm hayatın boyunca tanıdığın bir adamla evliliğinden yeni çıkmışsın. Yirmili yaşlarındasın, yaşamak, bir şeyler tecrübe etmek istiyorsun. Bunu anlıyorum ama ben senden dokuz yaş büyüğüm." Duraksıyorum ve nefesimi tutuyorum, tüm bunları ağzımdan kaçırdığım için şok olmuş durumdayım. "Dokuz yıl, Natalie. Senden farklı bir yerdeyim. Ve ben bir kaçamak olmak istemiyorum." Ona bakıyorum

gözlerinin içine bakıp "Senden çok hoşlanıyorum." diyeceğim.

Söylediklerimin farkına varması yüzüne çarparken, kontrolümün sınırının kaymaya başladığını hissediyorum. Onunla bu konuşmayı yapmak istememiştim. Yolculuktan sonra kendimden uzaklaşmak, kendimi eğitime gömmek, belki de sadece ara sıra onunla karşılaşmak ve acının o kadar da fazla olmayacağı bir yerde olmak istiyordum.

Ama o ısrarcı.

Hâlâ elimi tutuyor, daha da yaklaşıyor ve yanağıma dokunmak için uzanıyor. Kendime yapmamamı söylesem de, dokunuşunun içinde eriyerek bir kez daha tadını çıkarıyorum.

"Sen kaçamak yapacağın bir adam değilsin. Bunu çok çabuk öğrendim," diyor yumuşak bir sesle. "Sen bağlandığın, değer verdiğin, seni dinleyen herkese hayatının bir parçası oldukları için teşekkür ettiğin bir adamsın. Sen özelsin, Cory." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Ve bu beni korkutuyor, çünkü senin gibi bir adamla, ilişkiye uygun bir adamla tanışmayı beklemiyordum."

Başımı sallıyorum ve sonra dokunuşunu yüzümden çekiyorum. Eline bakarak, "Senden hoşlanıyorum Natalie, gerçekten hoşlanıyorum ama zamanlamanın doğru olmadığını da biliyorum ve şu anda doğru değil. Benim sana veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun ve sen de benim istediğimi bana veremezsin."

"Peki tam olarak ne istiyorsun?"

Kanepeden kalkıp "Fark etmez." diyorum. Bu acı dolu konuşmanın her santimini hissederken kalbim göğsümde sıkışıyor. Onu yatak odama geri götürmek, bacaklarını ayırmak ve dilimle onu tekrar becermek, tatlılığını tatmak ve sonra onu tekrar becermek için tüm aletime yaymak için neler vermezdim. Ama aramızda hiçbir şey yok, beni tutan hiçbir şey yok. Onun daracık amında, yumuşak teninde, bulaşıcı gülümsemesinde kaybolmak istiyorum. Onun yanında uyanmak, uyanıncaya kadar boynundan öpmek, beni tekrar baştan almaya hazır olmak istiyorum. Onu randevulara çıkarmak, katıldığım tüm etkinliklere götürmek, sonra yorgun ve bitkin olduğumda ve sezonun bitmesine hazır olduğumda elini tutmak istiyorum. Onun rahatlığını, gülüşünü, tüm vücudunu bana ve sadece bana saklamasını istiyorum.

Michigan Gölü'ne bakan pencereye doğru yürürken saçlarımın tellerini çekiştiriyor, ondan gitmesini istemenin nazik bir yolunu bulmaya çalışıyorum - aşağılayıcı olmayan ama beni kendi yorucu düşüncelerimle baş başa bırakmasını sağlayacak bir şey.

Natalie'nin sıcak elleri çıplak sırtıma bastırırken beynimi bir şey, herhangi bir şey için zorluyorum. Onun dokunuşuyla sertleşiyorum. Ne zaman

Yukarı mı? Diğer eli karnımda geziniyor ve beni nazıkçe kendisine doğru çevirene kadar avucunun karın kaslarımdan göğsüme doğru kayma hissinden dolayı bir iniltiyi bastırıyorum. İki eli de göğsümde, bana göz kırpmıyor, gözleri şu anda o kadar inanılmaz derecede büyük ki, kalbim bana yalvarsa bile başka tarafa bakamıyorum.

En yumuşak sesiyle, parmakları tenimi okşarken tekrar soruyor: "Ne istiyorsun Cory?"

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama parmaklarını yanağıma dokundurarak beni tekrar kendisine döndürüyor.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde yuvarlıyorum, irademin kaydığını hissediyorum. Benim çılgın ve uygunsuz hislerime maruz kalmaması için onu korumaya çalışıyorum. Ama belki de gitmesini sağlamanın tek yolu onu korkutmaktır. İstedğim şey hazır değil.

Derin bir nefes alarak, "Seni istiyorum. ." "Tamam."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun Natalie. Hepsini istiyorum. Dudaklarını, ilğini, vücudunu istiyorum. Hepsini kendim için istiyorum. Ne zaman istersem seni becerebilmek istiyorum." Sözlerimi daha da güçlendirerek yanağını avucumun içine alıyorum ve şöyle diyorum: "Sadece çıkacağız. Birbirimizi daha derin bir seviyede tanıyacağız." Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Sen benim olacaksın, başkasının değil. İstedğim şey çok basit. Benim kız arkadaşım olmanı istiyorum, bir kaçamak değil, tek gecelik bir ilişki değil, ara sıra seks için geldiğin bir adam değil, çünkü vücudum bana bunu sana verebileceğini söylese de, kalbim o kadar güçlü değil." Başparmağımı yanağına sürüyorum. "Bir ilişki istediğimi düşünmüyordum, özellikle de sezon boyunca, emekli olana kadar, ama sonra seninle tanıştım ve içimde bir şeyler değişti. İçimde bir şey kız kardeşimin, arkadaşlarımdan ve ailemin sahip olduklarına özlem duymaya başladı. Hayatımın en zor anlarında yanımda olacak birini." Gözleri gözlerimi arıyor ve çok fazla şey söylediğimi hissediyorum ama bu noktada kendimi durduramıyorum. "Geçtiğimiz sezon kariyerimin en zor sezonuydu. Benden nefret eden bir takıma takas edilmek zihinsel oyunumu gerçekten mahvetti. Bu sezona girerken zihinsel olarak orada olmam gerekiyor ve bir ilişkiye başlamak kötü bir fikir ama aynı zamanda ... eğer bir ilişkiye başlarsam, biliyorum ki seninle ... kolay olurdu." Kendimi şaşırtarak tekrarlıyorum, "Seninle çok kolay olurdu."

Derin bir nefes alıyorum ve sırtımı ona dönerek uzaklaşıyorum.

"Şu anda ihtiyacın olan şey bu değil. Aradığın şey bu ve ben bunu biliyorum. Saklamaya çalıştığım şey buydu ama dün gece, lanet olsun, iradem kırıldı. Daha fazla dayanamadım. Seni bana karşı hissetmek için bir ana ihtiyacım vardı, teslim olup sana bir saniyeliğine sahip olursam nasıl olacağını görmek için. Kahretsin, bu beni çok daha fazlasını istemeye itti. Ben de kaçtım. Bu yüzden şimdi mesafemi korumaya çalışıyorum."

Sözlerimi bitirdiğimde bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemeyince fark ediyorum ki belki de aklımdan geçenleri çok fazla dile getirdim. Ama daha sonra duymasındansa şimdi duyması daha iyi. Benim istediğim de bu.

"Aklının nerede olduğunu anlıyorum," diyorum, devam ediyorum çünkü sessizlik beni öldürüyor, ama sırtımı ona dönmeye devam ediyorum. Yüzüne bakarsam göğsümdeki acının daha da büyümesine izin veremem. "Yirmi altı yaşındasın, ömür boyu süreceğini düşündüğün bir ilişkiden yeni çıkmışsın ve dışarıda başka neler olduğunu keşfetmek istiyorsun. Seni suçlamıyorum ama dürüst de olmak istiyorum. Söylediğimde ciddiydim, ben senin ribaundun olmak istemiyorum. Bu benim için önemli."

Daha fazla sessizlik.

O gitti de benim haberim mi yok?

Gergin bir şekilde omzumun üzerinden baktığımda birkaç metre ötede durduğunu görüyorum, yüzünde düşünceli bir ifade, elleri birbirine kenetlenmiş, gözleri aşağıya kaymış. Aklından neler geçiyor? Geri çekilmek için kolay bir yol mu bulmaya çalışıyor? Kahretsin, her şeyi ortaya koydum, bir ayağı kapıdan dışarıda, hızlı bir çıkış yapmak için beklemiyorsa şok olurum.

Ben de onun işini kolaylaştırdım ve "Sorun değil Natalie." dedim. Bana baktı ve ben de kapıya doğru başımı salladım. "Burada kalman gerekiyormuş gibi hissetme. Biz iyiyiz, tamam mı?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve ne yapmam gerektiğine karar veremiyorum. Hâlâ kıpırdamadı, hâlâ bir şey söylemedi ve ben odada onunla kaldıkça, ona gitmek, söylediğim her şeyi geri almak ve bir kaçamak yapabileceğimi söylemek için daha fazla kaşınıyorum, bunun daha fazlasına dönüşmesini umuyor ve dua ediyorum.

Bu yüzden kendimi kontrol etmekten vazgeçmek yerine enseme tutup yavaşça yanından geçiyorum. "Ben, uh, huzur içinde gitmen için sana biraz alan bırakacağım." Uzanıp parmağımı kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Sen çok güzelsin Natalie. Eski sevgilinin artık kendin hakkında ne hissettiğini belirlemesine izin verme. O kör ve son derece aptal. Ya sen? Sıra dışısın. Sen hesaba gereken bir güçsün, komiksin, zekisin ve

Dürüst ol, çok seksi ol. Ve hazır olduğunuzda, aradığınızı bulacağınızdan hiç şüphem yok. Aradığın *kişiyi*."

Bu son notla birlikte, onun yanından geçip koridordan odama doğru ilerliyorum ve kapıyı sessizce kapatıp üzerine düşünüyorum. Dirseklerimi dizlerime koyup ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve bu noktaya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Birkaç ay önce hayatımda olmayan ama şimdi her düşüncemi kontrol eden bir kız yüzünden tamamen çılgına dönmüştüm.

Ayaklarının parke zemin üzerinde ilerlediğini duyuyorum, girişte bavulunun taşındığını belli eden bir işaret var, ardından ön kapının arkasından kapanma geliyor.

Siktir. . .

Haklıydım. Benim için hazır değildi. Sonradan öğrenmektense şimdi bilmek daha iyiydi. Her şeyi tatmaktansa onun sadece küçük bir tadına bakmak daha iyiydi. Kemiklerimde sızlayan bu hissi sezon boyunca değil de şimdi onarmaya başlamak daha iyiydi.

Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmemin tek bir yolu var, o da Carson gibi kendimi eğitimime gömmek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"Uçakta bir şey mi unuttun?" Cory'nin dairesinin asansörünün hemen yanındaki duvara yaslandığımda Jason telefonda soruyor, kalbim boğazımda.

"Jason ..." Sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

"? var? Gelip seni almamı ister misin?"

Beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. Sesinin bu kadar perişan çıkmasından nefret ediyorum ama de böyle harika bir ağabey için minnettarım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kendimi yavaşça koridorun zeminine bırakıyorum, bavulum duruyor, kafamın içinde koştururan şeyleri anlamaya çalışırken beni boğuyor.

"İhtiyacım var ..." Hıçkırıklara boğuluyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Nefes al, nefes ver.

Nefes al.

Nefes ver.

"Seninle konuşmam gerek."

"Neredesin? Hemen oraya geliyorum."

"Bu ... iyi bir fikir olmayabilir," diyorum, yavaş ve bilinçli bir şekilde, tekrar hıçkırmamaya çalışarak.

Neden bu kadar duygusalım?

Çünkü hayatımda hiçbir erkek benimle Cory'nin konuştuğu gibi konuşmamıştı; bu kadar tutkulu, bu kadar kararlı, bu kadar gerçek. Ansel'e göre gece ve gündüz gibi. O asla iletişim kurmaz, bir şeyleri gizler ve bana gerçek duygularını söylemezdi. Cory her şeyi yere döktü, bana tam olarak nerede durduğunu gösterdi ve bu ... çok fazlaydı.

Kavramak için çok fazla. Etrafım onunla, onun eşyalarıyla, onun taze kokusuyla çevriliyken o anda başa çıkamayacağım kadar çok şey vardı. Zihnim dönüyor, uğulduyor, ne söyleyebileceğimden ya da söyleyemeyeceğimden korkuyordum. Kendimi toparlamak için gitmem gerekiyordu. Ya da en azından onun gözleri üzerimde olmadan hissetmek için. Cory beni şu anda görseydi, iyi olduğumdan emin olmak için elinden gelen her şeyi yapardı, çünkü o böyle biri. Ve bu, onsuz çözmem gereken bir şey.

"Bu neden iyi bir fikir değil?" Jason soruyor. Arka planda Dottie'nin ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunu duyabiliyorum. Telefonu kapatmış olmalı çünkü adımı boğuk bir şekilde söylediğini duyabiliyorum.

"Şu anda Cory'nin apartman koridorundayım."

"Sen nesen?" diye soruyor, sesi öfkeyle yükseliyor. "O adamı seviyorum ama sana bir şey yaptıysa bana söylemek zorundasın. Yaptı mı?"

Başımı tekrar sallıyorum, "Hayır" kelimesi dudaklarımdan zar zor dökülürken gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor. "O ... yanlış bir şey yapmadı. Aslında her şeyi doğru yaptı."

"Takip etmiyorum."

"Şey, dün gece aramızda bir şey oldu, cinsel bir şey-"

"Tamam. Detaylara gerek yok, devam et." Paniklemiş sesi beni kıkırdatıyor ve göğsümdeki ağır yanmayı hafifletiyor.

"Bir süredir ona karşı bir şeyler hissediyordum ve dün gece ve bu sabah hepsi bir araya geldi ama daha onunla bu konuyu konuşmadan kaçtı."

"Evet, çok çabuk gitti."

"Monica'yla bu konuyu konuştum ve beni onunla yüzleşmeye ikna etti. Bu yüzden adresini sordum."

"Yani evine gittin ve ne sordun?"

"Evet." Jason'ın sesi beni yatıştırıp sakinleştirirken nabzım sabitleşmeye başlıyor ve gözyaşlarım sulu gözlere dönüşüyor. "Ve beni gördüğüne şaşırdığını söylemek hafif kalır. Ağzından laf almak biraz zaman aldı ama bana söylediği şey ... Jason, bu beni mahvetti."

"Kahretsin, beni ağlatacak mısın? Onu sevdiğimi biliyorsun."

Biraz daha kıkırdıyorum. "Bu seni ağlatabilir, belini sıkı tut." "Sikim tutuldu, devam et."

Çok tuhaf biri ama onu tam da bu yüzden aradım çünkü bana sadece bilgece tavsiyeler vermekle kalmayıp esprileri ve tuhaflığıyla kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını biliyordum.

"Bana dedi ki, aynen aktarıyorum, benim lanet olası ribaundum olmak istemiyormuş."

Jason nefes nefese kalır ve sonra iç çeker. "Lanet olsun, şimdi gidip dudaklarına yapışmak istiyorum. Ne kadar kel bir laf. Ribaundun olmak istemiyor, yani daha fazlasını istiyor."

"Aynen öyle."

"Ne benimle telefonda konuşuyorsun? Cory Potter'dan . Sadece beyzbol oynamakla kalmıyor."

Sadece bir tanrının başarabileceği istatistikler, ama aynı zamanda bu gezegende yürüyen en iyi insanlardan biri."

"Biliyorum, sadece Korkuyorum, Jason."

"Cory'ye salyalarını akıtmayı bırakıp kız kardeşine akıllıca bir tavsiye verebilir misin?" Dottie telefonda konuşuyor ve sanırım bu noktada Jason beni hoparlöre veriyor.

"Salyalarım akıyor."

Dottie bilmiş bir sesle, "Kalçalarını itiyorsun," diye karşı çıkıyor. "Onu düşünmek bile beni heyecanlandırıyor ama anlıyorum, bunun Bu Natalie'yle ilgili." Sesini temizleyerek ve ciddi olmaya çalışarak, "Neden korkuyorsun?" diye sorar.

"Çünkü daha çok erken. Sadece kız arkadaşı olmamı istiyor. Bir kaçamak ya da rastgele bir gecelik ilişki istemiyor. Daha fazlasını istiyor. Benimle bu kadar inişli çıkışlı olmasının nedeni de bu, çünkü ne durumda olduğumu biliyor, boşanmadan yeni çıkmış, bir şeyleri çözmeye çalışıyor."

"Tamam," diyor Jason, sesi şimdi daha yumuşak. "Onunla birlikte olmak istemiyor musun?"

"Mesele de bu. Onunla birlikte olmak istiyorum. Beni korkutan da bu çünkü onunla bağış gecesinde yüz yüze tanıştığımın beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Milyon yıl geçse de bana bakacağını, benimle arkadaş olmak isteyeceğini, hatta daha fazlasını isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Onu her zaman kendi ligimin dışında gördüm, bu yüzden ona karşı bir şeyler hissetmeme asla izin vermedim, ta ki son birkaç güne kadar, gözlerinde gerginlik görene kadar, sanki büyük bir sırrı saklıyormuş ve daha fazla dayanamıyormuş gibi." Sessizleşerek, "O . Bana karşı olan hislerini saklıyordu ve bu sadece ... kahretsin, Jason, sel kapılarını açtı. Onu istiyorum, en az onun beni istediği kadar, belki daha da fazla."

"Peki sorun nedir?"

"Ben de onun ribaundum olmasını istemiyorum ama Cory'nin sunacaklarına hazır olmadığım için gerginim. Onun içinde kaybolduğumu görebiliyorum ve Ansel'de de buna izin verdim. O uzaklaşana kadar kim olduğumu asla bulamadım. Cory yüksek profilli biri ve daha geçen hafta onun yakınında olmanın ne kadar tüketici olabileceğini hissettim. Henüz zihinsel olarak Cory'ye hazır mıyım bilmiyorum... ama hazır olmayı çok istiyorum."

"Ansel konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Bir süre potansiyelinize ulaşamamanızdan endişe ettim. İkiniz de birbirinizin içinde kaybolmuştunuz, ta ki o kaybolana kadar."

"Aynen öyle." *Ta ki o kesinlikle olmayana kadar. Ben yeterli olmayana kadar.* "Artık ondan kurtulduğuma göre, kendime odaklanmam ve Ansel'le yaşadıklarımın daha yoğun olabilecek bir şeye atlamamam gerekmez mi?"

Jason cevap vermiyor ve bu beni geriyor çünkü genelde cevabı hemen biliyor. Sonunda, "Bunu taraflı olduğum için söylemiyorum ama sen de birileriyle çıkmaya çalışıp elin boş dönmüyor musun?" diyor.

"Evet, işte bu yüzden belki de kendim üzerinde çalışmam gerektiğini düşünüyorum."

"Sorun sen değilsin Natalie, sorun doğru kişiyi bulman. Geçen hafta Cory ile nasıl birlikte olduğunuzu gördüm. Oraya buraya bakışlarınızı, birbirinize nasıl da kolayca ayak uydurduğunuzu. Gülüşmeler, şakalaşmalar, yoldaşlık. Hepsi orada. Çok kolay. Olması gerektiği gibi. Çok fazla olabileceğinden korktuğun için neden bunu es geçmek isteyesin ki?"

Cory'nin daire kapısına doğru bakıyorum ve sanki demir bir yumruk kalbimi kavlıyor, kan akışını daraltıyor. "Çünkü zaten bir kez başarısız oldum," diye itiraf ediyorum, gerçek beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor. "Eğer Cory gibi bir adamla başarısız olursam, bu benim hakkımda ne söyler?"

"Başarısızlık olmadan hiçbirimiz ilerleyemeyiz. Başarısızlık bizi hayatımızın bir sonraki bölümüne iten şeydir," diyor Jason düşünceli bir şekilde. "Ansel'in hayatınızın bir parçası olmasının bir nedeni vardı. Kitabına bir başarısızlık olarak geçebilir, ama aynı zamanda şu anda bulunduğu yerde olmanın, büyük bir adamın dairesinin önünde oturup onun elini tutarak ileriye doğru bir adım atmak isteyip istemediğini anlamaya çalışmanın da bir nedeni." Duraklıyor. "Bence Cory ile aranızdaki bu şeyin seni nereye götüreceğini görmezsen pişman olursun. Orada özel bir şey var ve bence bunu denemeyi kendine borçlusun."

Aynı anda yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyor Dottie arka planda, tam da koridorda bir kapı açılırken.

Midem bulanıyor ve Cory'nin kapıyı kilitletiğini görmek için dönüyorum, sonra beni apartman koridorunda yerde otururken buluyor, dev çantam yanımda, gözyaşlarım akıyor.

Bir saniye bile düşünmeden bana doğru geliyor.

"Hey, gitmem gerek," diyorum telefona hızlıca. Tam telefonu kapatırken, Cory benim hizama çömeliyor, eli omzumda.

Elini kaldırıp gözyaşlarımı silerken gözleri çılgınca benimkileri arıyor. "Oluyor?" Vücudumu inceliyor ve sonra gözlerini

benimkine kadar. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken her şeyden çok düz bir çizgi gibi geliyor. "Ben iyiyim." Derin bir nefes alıyorum ve tavana doğru bakıyorum. "Duygusal olmaktan nefret ediyorum. Özür dilerim."

"Özür dileme." Ayağa kalkıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. İyi olduğumdan emin olmak için bana yaltaklanırken tüm öfke izleri kayboldu.

Her şey yerle bir oluyor. Az önce hayatımın en yoğun konuşmalarından birini yaptık, açık ve dürüst, Cory bana içini döktü ve bir şey söylemek yerine, muhtemelen midesinin içinde dönen düğümü çözdüm, ayrıldım.

Ansel ya da muhtemelen başka biri olsaydı, beni koridorda ağlarken görselerdi, iyi olup olmadığımı sormazlar, ayağa kalkmama yardım etmezler, derin bir endişe göstermezlerdi ... sadece Cory.

İşte o zaman Jason'ın söylediği her şey yerine oturdu. Cory'ye bir şans vermezsem, geçmişimi, bir başka başarısız ilişki korkusunu bir kenara bırakıp ilerlemeye çalışmazsam pişman olurum. Ve Cory'nin sözleri kalbimden geçerek kararlılığımı güçlendiriyor. *"Sen güzelsin Natalie. Eski sevgilinin artık kendin hakkında ne hissettiğini belirlemesine izin verme. O kör ve son derece aptal. Çünkü sen? Sen olağanüstüsün."* Güvendiğim iki adam. Bana inanan iki adam.

Tüm cesaretimi toplayarak ona doğru dönüyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. Çekinmiyor ama geri de sıklıyor. Beni rahatlatmak için elini uzatıyor ve ben her şeyi içime çekiyorum.

"Özür dilerim-"

"Sana söyledim, özür dilemene gerek yok Natalie."

Cesaretimi kaybetmeden önce hızlıca "Biliyorum," diyorum. "Dairendeyken bir şeyler söylemeliydim. O şekilde gitmemeliydim. Bunalmıştım ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum." Konuşmaya başladı ama parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Lütfen, açıklamama izin ver." Başını sallıyor ve gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. Onun ilgisi bana neşe veriyor, Ansel'in bana hiç vermediğini şimdi fark ettiğim bir başka şey. Bir gözü hep televizyondaydı. Ya da telefonunda. Ya da bilgisayarda. *Her zaman.* "Korkuyorum çünkü sana karşı hissettiğim şey yeni ve güçlü ve beni kolayca tüketebilecekmış gibi geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Bu sefer elimi sıktı.

"Ve belki de yavaşlamam, önce kendimi tanımam gerektiğini düşündüm, çünkü ben de senin benim geri tepmem olmanı istemiyorum, Cory. Çok daha fazlası olmanı istiyorum, ama fark ettim ki, ne kadar çok beklersem, o kadar çok anlamaya çalışıyorum.

seni, dokunuşunu, sıcaklığını daha çok özleyeceğim. St. Croix'da bunun tadına baktım ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu şimdiden biliyorum. Başarısız bir evlilikten hemen sonra başka bir ilişkiye atlamak benim için ürkütücü çünkü yine başarısız olma riski var. Ama dürüst olmak gerekirse o asansöre binip gidebileceğimi sanmıyorum. Sadece sana ait olduğumu bilmeden olmaz."

Beni kucaklayıp kollarını omuzlarıma doladığında gözleri yumuşuyor ve göğsü rahatlayarak iniyor. "Emin misin?" diye soruyor, sesi inançsızlık içinde. "Bunu istemeni istiyorum, bunu ortaya koyduğum için değil. Aradığın şeyin tam olarak bu olmadığını biliyorum."

"Değildim," diye itiraf ediyorum. "Bu kadar güçlü bir bağ aramıyordum ama işte burada ve bu konuda anı yaşamaktan ve şu anda istediğim şeyin sen olduğu gerçeğini kabul etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. İstedğim *kişi*."

Gözlerimin içine bakabilmek için aramıza mesafe koyuyor. "Çıkmak istiyorum Natalie. Bu benim için sıradan bir şey değil."

"Bu benim için de sıradan bir şey değil," diyorum hemen. "Sana karşı hissettiklerimin hiçbirisi sıradan değil. Öyle olsalardı çok daha kolay olurdu ama hızlı ve güçlü bir şekilde geldiler ve istesem bile onlardan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Alnını benimkine yaslıyor ve "Aynı. Denedim." Kıkırdıyor. "Kahretsin, denedim, özellikle de hâlâ evli olduğunu düşündüğümde. Ama sen bana sadık kaldın." Çenemi kaldırıyor ve "Otel odamızda gecelikte, sütyensiz ya da diğer eşleşen pijamalarla vals yapman da yardımcı olmadı." diyor.

"Çoğu zaman rahatlamak için, bazen de dikkatinizi çekmek içindi."

"İşe yaradı." Kıkırdıyor. "Duşta kaç kez mastürbasyon yaptığım günah sayılmalı. Beni deli ediyordun."

Elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor, gözleri sürekli benimkilere dikili. "Peki ya sen sürekli tişörtünü çıkararak dolaşıyorsun, bunun benim için kolay olduğunu mu düşündün?"

"Evet."

Yan tarafını dürtüyorum ve beni sıkıca kavlıyor, tam ağzını dudaklarıma götürüp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. "Ee... bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Başımı salladım.

"Öyleyiz." "Peki emin misin?"

"Daha emin olamazdım."

"Güzel." Dudaklarıma hafif bir öpücük daha konduruyor ve ben bunun tadını çıkaramadan geri çekiliyor. "O zaman seni eve götürelim."

"Bekle. . . ne?" Ciddi olup olmadığını anlamak için bir adım uzaklaşarak soruyorum. "Beni eve mi götürmek istiyorsun?" Koridora bakıyorum. "Ama senin dairen hemen şurada, birkaç adım ötede, birden fazla lanet yüzey var."

Yüksek sesle gülüyor, kollarıyla beni daha sıkı kavrarken başı geriye fırlıyor ve beni başımı çenesine yaslamaya zorluyor. Kahkahasının gürültüsü içime akıyor ve bu hissi hafızama kazıyarak tenimin katmanlarının altına işlemesine izin veriyorum.

"Seninle işleri ağırdan almak istiyorum Natalie."

"Kıçımı kuru kuru becerdikten sonra, bu biraz geri kafalılık değil mi?"

Başını sallıyor, elini benimkinin içine koyuyor, avuçlarımızı birleştiriyor ve sonra diğer eliyle valizimi alıp asansörün aşağı düğmesine basıyor. "Seninle çıkmanın bir seçenek olduğunu bilmeden önce kontrolümü kaybediyordum. Tatil sırasında içimde açılan boşluğu doldurmak için elimden gelen her şeye sarılıyordum. Çaresiz bir adam."

"Yani şimdi benden uzak mı duracaksın?"

Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu doğru yapıyorum. Daha önce bir ilişkiyi pek düşünmemiştim ve şimdi istediğimin bu olduğunu biliyorum, kendime bunu mahvetme fırsatı vermek istemiyorum. Yani evet, senden uzak duracağım. Seni tanımaya çalışacağım. Seni dışarı çıkaracağım. Herkesin içinde elini tutacağım, fırsat buldukça gizlice öpeceğim ve zamanı geldiğinde seni yatağıma çırtlıplak yatırıp seninle sevişeceğim." Ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldarken vücudum titriyor, "Ve sonra seni tüm dairem boyunca becereceğim. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Cory'nin dairesinin her yüzeyinde beni becerdiği görüntüler zihnimden geçerken kelimeler bulamıyorum, planını gerçekten beğenerek başımı sallıyorum.

Asansör çalışıyor ve ikimiz de biniyoruz, Cory elimi hiç bırakmıyor.

Aşağı inerken, "Dairenden çıktığında nereye gidiyordun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, gerçekten. Kafamın rahatladığını hissedene kadar yürümeye devam edecektim. Eminim seni koridorda bulmasaydım, bütün gün ve gece boyunca yürüyor olurdum."

"Sanırım artık ayakkabılarının lastiklerinin aşınması konusunda endişelenmene gerek yok."

Bana gülümsüyor ve sonra kolunu tekrar omuzlarıma dolayarak başımın üstünü öpüyor. Kucağında eriyip gidiyorum, ilişkimizin böyle mi olacağını merak ediyorum. *Bana değer veriyor.* Eğer iyi düşünürsem bunu en başından beri yapıyor. Şimdi neden temkinli olduğunu anlıyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğratmak için değil, kalbini güvende tutmak içindi. *Bu da bana bu adam hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.* Beni ona zarar verebilecek biri olarak görüyor. *Beni.* Bu da demek oluyor ki benim kalbimi de koruyacak.

"Benim için çantamı taşıırken çok erkeksi davranıyorsun."

Kıkırdıyor ve "Yatak odana götürmemi ister misin?" diyor.

"Sağdaki son kapı, çok minnettar olurum. Bize pizza ısmarlamama ne dersin? Aç mısın?"

Bavulumu dairemin koridoruna yuvarlıyor ve elleri eşofmanının ceplerinde hızla beliriyor. "Aslında gitmem gerek." Cory'yle geçireceğim geceye dair umutlarım suya düşüyor. "Ah kahretsin, bana öyle üzgün bakma." Bana doğru yürüyor ve elimi tutup dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Gerçekten bir antrenman yapmalıyım ve tatilden sonra hayatımı düzene sokmalıyım. Kafeslerde de biraz zaman geçirmeliyim."

"Anlıyorum," diyorum, profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmanın ne kadar zaman ve özveri gerektirdiğini çok iyi bildiğim için.

İç çekiyor ve çenemi ağzına götürüp dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor. Yumuşak ama aynı zamanda yoğun, ağzının her geçişinde uzuvlarımdan aşağı ürperti gönderiyor ve bu gece benimle takılmadığı için ne kadar pişman olduğunu *hissedebiliyorum*.

Uzaklaştığında, "Yarın gece seni dışarı çıkarabilir miyim?" diye sorar.

"Olur mu?" Başını sallar. "Çok isterim. Süslü mü yoksa eğlenceli mi?"

"Sana kalmış. Süslü mü yoksa eğlenceli mi istersin?"

"Süslü demek klişe mi olur? Gerçekten senin için giyinmek istiyorum."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkarken eli sırtımın alt kısmına düşüyor. "Giyinmek, ha? Bu, tüm kıvrımlarını görebileceğim dar bir elbise anlamına mı geliyor?"

"İstedğin bu mu?"

Başını sallıyor ve alt dudağını ısırıyor. "Özellikle de kıcını gösteren bir şey."

"Cory Potter." Masum numarası yaparak elimi göğsüme bastırıyorum. "Sen bir eşek adam mısın?"

"St. Croix'daki teknede ilk gün, güneşin altında kıç yanaklarının yarısını görene kadar değildim."

"O mayo bir hataydı. Bu kadar açık olacağını düşünmemiştim."

"Hiç şikâyetçi değilim. Yarın gece bunu giymek istersen, hiç çekinme."

Kıkırdıyorum. "Yani sen kız arkadaşına alfa yapan ve diğer insanların ona bakmasını istemeyen erkeklerden değilsin?"

İki koluyla bana sarılıyor ve "İstedikleri kadar bakabilirler, çünkü kesin olan bir şey var, kiminle çıkacağını çok iyi biliyorum... ve o da benim" diyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CORY

"Kayınbiraderim olacağına inanamıyorum. Carson aileden biriyle evlenmenin çok havalı olduğunu düşünüyordu, bakın kimin de Potter diyarına altın bir bileti var." Jason iki başparmağını da peynir siki gibi kendine doğrultuyor. "Ben. Şuradaki adam."

Bench press barımın üzerine kırk beş kiloluk bir plaka kaldırıyorum ve sonra bench'e doğru ilerliyorum. "Bunu büyütmediğini gördüğüme sevindim."

"Beni tanıyor musun ki?" Jason barın etrafında dolaşıp beni görünce sordu. Ben son antrenmanlarımı yaparken geldi. Kafeslerde çalışmayı yeni bitirdim, sırtımı gevşetmek için biraz tee çalıştım ve biraz ağırlık kaldırarak bitiriyorum. Çok ciddi bir şey değil ama vücudumu sezon öncesi antrenmanlarına hazırlıyorum. "Büyük iş benim göbek adımdır."

Barı kavriyorum, ellerimi doğru şekilde konumlandırıyorum ve ardından barı raftan kaldırıyorum. Ağırlık hemen omuzlarıma ve göğsüme oturuyor, bunun son raundum olduğunu anlamama yetiyor. Hassasiyetle, barı göğsümün hemen üzerinde durana kadar yavaşça aşağı indiriyorum ve ardından patlayıcı bir hareketle hızlı bir bastırmayla tekrar yukarı kaldırıyorum.

Yavaş ve sonra
hızlı. Yavaş ve
sonra hızlı.

Bu hareketi sekiz kez tekrarlıyorum ve , tam zamanında rafa ulaştığımda tüm vücudumun olması gerektiği gibi titrediğini hissediyorum. Doğruluyorum ve kollarımı bacaklarımın üzerine sarkıtıp nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Otuz beş yaşındayım ve bunu hissedebiliyorum. Kariyerimin yakında keskin bir şekilde sona ereceğini biliyorum ama elimden geldiğince dayanmaya çalışacağım. Ve bu yıl benim için diğer yıllardan daha önemli çünkü geçen yıl sezonun ikinci yarısının bu kadar boktan geçmesinin ardından analistler "üretken" yıllarımın sona erip ermediğini merak etmeye başladılar.

Şu anda kemiklerimdeki ağrıyı hissedebilsem de, kendimi tamamen kaptırdığımda bunun azalacağını biliyorum. Geri döndüğüm ilk birkaç gün her zaman en zordur, ancak her geçen gün daha da iyi olacak. Vücuduma saygılı davranıyorum, bu da bir sezon boyunca hiç ciddi şekilde sakatlanmamamın nedenlerinden biri. Son derece iyi besleniyorum, neredeyse her gün egzersiz ve bakım sonrası için büyük bir savunucuyum, spor salonunda zaman geçirdiğinizden emin oluyorum.

Antrenman odası, buzlanma, masaj, vücudunuzu eski haline döndürmek ve böylece ertesi gün için zinde olmak. Bu yüzden bir ilişki için de zamanım olmadı.

Ama Natalie ile durum farklı olacak.

Dün tek yapmak istediğim onunla kanepede uzanıp pizza yemekti ama aynı zamanda aklım başımda olduğu için tatil modundan çıkmama yardımcı olacak küçük bir egzersiz yapmam gerektiğini de biliyordum.

Bu, dün gece onu aramadığım ve neredeyse hiçbir şey hakkında bir saatten fazla konuşmadığım anlamına gelmiyor.

Ve bu, ona bu sabah mesaj atmadığım, bu geceki randevumuz için heyecanlı olup olmadığını sormadığım anlamına gelmiyor. Ya da gün boyunca fırsat bulduğumda ona mesaj atmadığım anlamına da gelmiyor.

Dün gece yaptığımız konuşmadan anladığım kadarıyla, ona karşı dikkatli olmak çok önemli. Bu ve açık iletişim. Eski sevgilisinden kısa bir süre bahsetti ama hemen anladım ve aklıma not ettim. O adamın ona verdiğiinden çok daha fazlasını hak ediyor ve hayatım çılgınca olsa ve hızla toparlanacak olsa da, iyi idare edeceğim iki şey var - iletişim kurmak ve özenli olmak.

Jason benim için bardaki ağırlığı kaldırıyor ve "Bu gece onu dışarı çıkaracağını söyledi. Nereye gidiyorsun?"

Hâlâ nefesimi tutarak ona doğru dönüyorum. Jason bazen sinir bozucu olsa da -komik bir sinir bozucu- Natalie'nin dün benim binamdan çıkmamasının sebebinin o olduğunu biliyorum. Natalie'nin evine giderken, onu koridorda bulduğumda Jason'la telefonda konuştuğunu ve Jason'ın ona bizi denemesi için cesaret verdiğini söylemişti.

Ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

"Bunu düşündüm ve dün gece fantezi istediğini söyledi ve Neptune's Rooftop'tan daha fantezi ne olabilir ki?"

"Ah... kahretsin." Jason'ın ağzı açık kalır. "Rezervasyonun var mı?" Ona bir bakış attım ve o da güldü. "Tabii ki rezervasyon yaptırdın. Sen Cory Potter'sın. Üç kişilik rezervasyon yaptırmış olma ihtimalin var mı?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Rüyalarında." "Evet, evet, rüyalarım girdi."

"Saçmalıyorsun amına koyayım." Ayağa kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine kaldırıp esnetiyorum. "Biraz buz alıp kaslarımı çalıştırmaya gidiyorum."

"Seni takip etmemin sakıncası var mı?" Ona dönüp baktığımda ellerini kaldırıp gülüyor. "Ürkütücü bir şekilde değil, *seni takip ediyorum*, ama seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Natalie hakkında mı?" Başını sallıyor, ben de omzundan tutup onu eğitim odasına götürüyorum. "Aklında ne var?" Kapıyı hızla açıp önce onu içeri alıyorum. İki antrenör çalışıyor ama stadyumun büyük kısmı oldukça boş. Yılın en sevdiğim zamanlarından biri. Antrenman yapabiliyorsunuz ama huzur içinde, herkesin bir sonraki maça hazırlanma telaşı olmadan.

Vurmalı terapi cihazlarının kurulu olduğu iki siyah eğitim masasına gidiyoruz. Birini elime alıyorum, bacaklarımı önüme uzatıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Jason'a bakıp "Konuşacak mısınız?" diye soruyorum.

"Evet, üzgünüm." Başını sallıyor ve ardından "Bunu her eğitimden sonra mı yapıyorsun?" diye soruyor.

Konuyu değiştirmesine kıkırdıyorum. "Evet. Bu hayati önem taşıyor. Bu yüzden ciddi şekilde yaralanmadım. Yakalayıcı olarak konumun göz önüne alındığında dikkate alman gereken bir şey."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra soruyor, "Sakinleşmeme yardım edebilir misin, bana ne yaptığını gösterebilir misin? Büyüdüğümde oynayabilmek istiyorum ve hepimiz biliyoruz ki yakalayıcı olmak kariyerime daha kısa bir zaman çizelgesi koyuyor."

Sırtını sıvazladım. "Seni yakaladım. Şimdi bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle."

"Evet." Karşımdaki masaya oturdu, gözleri Theragun'u bacaklarımda kullandığım yere sabitlenmişti. "Buraya bir ağabey gibi gelip seni korkutmaya çalışmak istemiyorum ama sana kız kardeşim hakkında bir şey söyleme sorumluluğum olduğunu hissediyorum."

"Bu ilişkinin gelişmesine yardımcı olacak her şeyi dinliyorum."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Eminim eski sevgilisinden, onun kendisini nasıl aldattığından, iletişim eksikliğinden falan bahsetmiştir."

"Evet, o orospu çocuğunu sopanla nasıl yok etmediğin beni aşıyor."

"Doğaçlama bir tatildeyken bana söyledi. Onu öldürmek için neredeyse mayomla Amerika'ya geri dönüyordum. Bana onun zamanımı harcamaya değmeyeceğini söyledi. Buna katıldığımdan hâlâ emin değilim."

"Ben de," diye dürüstçe cevap veriyorum, bir erkeğin bir kadına nasıl bu kadar kötü davranabildiğinden emin değilim. Ya da bu konuda herhangi birine. Kim olursa olsun insanlara karşı nazik olmakla her zaman gurur duymuşumdur. Gerçi Ansel'i şahsen görseydim ne kadar nazik olacağımdan pek emin değildim.

"Ama onun özgüvenini zedeledi. Seni kendi liginin dışında görüyor, yeterince iyi olmadığını düşünüyor ve kendisinin hasarlı mal olduğunu düşünüyor. Bunu sana söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama yine de söyleyeyim dedim. Onunla ciddi düşünmüyorsan, lütfen kalbini kırmak için bu kadar ileri gitme. Bunun ona ne yapacağından emin değilim."

Başımı sallıyorum, Natalie'nin, beni odanın öbür ucundan sadece bir gülümsemeyle yakalayan bu güzel ve canlı kadının kendinden bu kadar şüphe duymasından nefret ediyorum.

Theragun'u kapatıyorum ve Jason'la aynı seviyeye geliyorum. "Bunu bana söylediğin için minnettarım. Ve sana karşı dürüst olacağım. Milly uzun zamandır benimle çıkmaya çalışıyor ve ben bu fikri defalarca reddettim. Ama sonra bağış gecenizde kız kardeşinizi gördüm. Önce gülümsemesini gördüm, sonra kahkahasını duydum ve üçüncü olarak da gözlerine vuruldum. O gece içimde bir şeyler değişti. Daha sonra Milly'yi aradım, ona Natalie ile olan konuşmamı, ona nasıl çıkma teklif edeceğimi, daha önce hiç hissetmediğim bu bağı, bu güçlü çekimi nasıl hissettiğimi anlattım. Ve bana Natalie'nin evli olduğunu söylediğinde"-başımı sallıyorum-"kendimi yenilmiş hissettim. Şansıma kimse onun boşanmak üzere olduğunu bilmiyordu. St. Croix'a kadar bunu bilmiyordum. Demek istediğim, onun özel olduğunu biliyorum ve bunu insanların bana onun hakkında söylediklerinden değil, vücudumun ona verdiği tepkiden anlıyorum. Ona kadar hiçbir sezonda bir ilişki istememiştim ve eğer bu ilişkinin yürümesini sağlamazsam lanetleneceğim."

Jason Orson'ın bu yönünü daha önce görmemiştim. Tamamen ciddi. Kendini adanmış. Dürüst yüzlü. Natalie, onun olduğu için çok şanslı. *Ve şimdi de ben varım.*

"Duymak istediğim tek şey buydu."

Dik durarak Natalie'nin kapısını çalıyorum ve ellerimi pantolonumun cebine sokuyorum. Yalan söylemeyeceğim. Biraz gerginim.

Stadyumdan ayrıldıktan sonra bir saat boyunca -evet, tam bir saat- ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. Neptune's Rooftop'un katı bir kıyafet yönetmeliği var ve şu anda bana uyan sadece birkaç takım elbisem var. Biraz kas yaptım, bu yüzden omuzlarım ve kollarım ceketlerime dar geliyor ve bana iki seçenek bırakıyor. Lacivert takımımı seçtim, açık mavi bir düğmeli ceketle eşleştirdim - neyse ki kravat değiliz - ve saçımı şekillendirdim

Normalden daha fazla ürünle. Natalie'yi almaya gitmeden önce vücudumun her açısına en az bir düzine kez bakmış olmalıyım ve sonunda "umarım iyi göründüğümü düşünür" diye karar verdim.

Onu tekrar görmek için sabırsızlıkla bekliyorum. Yirmi dört saat oldu ve neredeyse her saat yanımda olduğu bir hafta geçirdikten sonra, onun masmavi gözlerine doğrudan bakamadığım bir ömür gibi geliyor.

Topuklar yerde tıkırdıyor, yaklaştığını haber veriyor.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun

Saçları hoşuma giden dalgalı bir şekilde kıvrılmış, kapının kenarına tutunmuş, şimdiye kadar gördüğüm en seksi elbiselerden birini giyiyor. Göğüslerini ortaya çıkaran derin bir yakası yok ve bacaklarını görmemi sağlayacak kadar kısa da değil ama dar olduğu için muhteşem kıvrımlarının her santimetresinin tadını çıkarıyorum. Dar derken, şu anda iç çamaşırı giymediğinden hiç şüphem yok demek istiyorum.

Elbise narin köprücük kemiğinin üzerinden geçiyor ve zarif kollarına kadar iniyor. Göğsü çerçevelenmiş, büyük göğüsleri vurgulanmış, sadece beli tarafından aldatılmış ve sonra kalçalarında ve kıkırda dışarı çıkmış. Elbise dizlerinin hemen arkasına düşüyor ve bordo rengini baldırlarını olağanüstü gösteren çıplak topuklu ayakkabılarla eşleştirmiş.

Bu gece ortaya çıktı ve ben bu kızı koluma takıp dışarı çıkaracak kadar şık giyinmediğimi hissediyorum.

Elimi ağzıma götürüyorum ve onu bir kez daha içime çekiyorum. Gözlerim yüzüne döndüğünde kızarıyor, ama aynı zamanda gözlerinde gurur duygusu var - tam da görmek istediğim şey.

Uzanarak elimi belinde gezdiriyorum, elbisenin kumaşının verdiği tereyağı hissi hoşuma gidiyor ve dudaklarımı kulağına indiriyorum. "Delicesine seksi görünüyorsun, Natalie." Parfümünden bir koku alıyorum ve iç çekiyorum. "Ve sen de cennet gibi kokuyorsun." Dudaklarımı çenesinde gezdirip ağzına götürüyorum ve ağzını yukarı doğru çevirip hafif bir öpücük konduruyorum.

Ağzıma karşı iç çekiyor ve ben çekildiğimde ceketimin yakalarını kavırıyor. Gözlerinde hafif bir parıltıyla bana bakarak, "Takım elbisenin içinde kaslarını görememeliyim. Bu hiç adil değil."

Kıkırdıyorum ve cevap veriyorum, "Bu ceketin arkası bu kadar sıkı olduğu için dikişleri yırtılırsa hiç şaşmam. Düşündüğümünden daha fazla ağırlık kaldırmışım."

"Oh, koca adamın kasları var, ha?" diye soruyor alaycı bir tonda, pazularımı sıkarak.

"İstediğimi biliyorsun." Elini elime aldım ve "Gitmeye hazır mısın?" dedim. "Hazır." Kapısını kapatıp kilitliyor ve ikimiz de

Asansör.

Sokağa çıktığımızda, bir görevliyle birlikte Jaguar F-TYPE'ıma binmesine yardım ediyorum ve adama bahşiş veriyorum.

Sürücü koltuğuna atladığımda bana şaşkınlıkla bakıyor ve "Dün toplu taşıma kullandık, bu neden olmasın?" diyor. Elini gösterge panelinde gezdiriyor ve sonra gözlerinde şehvetle bana bakıyor. "Gerçekten çok seksi."

Kıkırdayarak motoru çalıştırıyorum ve "Bunu bir dahaki sefere hatırlarım" diyorum. Caddeye çıkmadan önce elimi kalçasına bastırıyorum ve onunla temas kurmak isteyerek orada tutuyorum. Her zaman yanında olamayabilirim ama onunla birlikteyken, onu yanımda ne kadar çok istediğimi ona her zaman göstereceğim.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, elini benimkinin üzerinde gezdirerek. Bu basit bir hareket, Milly'nin Carson'la yaptığını gördüğüm bir hareket, ama kolumda bir heyecan yaratıyor. İstediğimi bilmediğim şey buydu. Bu kolay temas, sadece seks değil, samimi olabileceğin birine sahip olmak.

Şerit değiştirirken omzumun üzerinden baktım ve "Neptune's" dedim.

"Ciddi misin?" diye soruyor. "bir rezervasyonun mu var? Sorun yok mu? Biri sizi aradı mı?"

"Tabii ki hayır. Kızıma kendim bakarım. Aradım, adımı söyledim ve tek kelimesine bile inanmadan telefonu yüzüme kapattılar. Ben de oraya bizzat gittim ve rezervasyon istedim. Sanırım telefonu için kendilerini çok kötü hissettiler ve bizim için bir masa ayırttılar."

"Kötü mü hissettiler? Muhtemelen kendi ayaklarını yemişlerdir." Gülüyor. "Süslü derken Illinois'in en çok rağbet gören yerine gitmeyi kastetmemiştim."

"Ya büyük oyna ya da evine dön." "Çıtayı yükseltiyorsun, Potter."

Kalçasını sıkarak, "Bundan sonra işler kötüye gittiğinde, rezervasyon yaptırmak için restorana bizzat gittiğimi hatırla. Bu bağlılıktır."

"Sana epey puan kazandırdığı kesin." Ve sonra elinin arkasından konuşarak fısıldıyor, "İlk etapta onlara ihtiyacın olduğundan değil."

Natalie sandalyesinde arkasına yaslanıp bifteğinden bir parça çiğneyerek, "Tamam, hayatta sen kazandın," diyor. "Ah, şimdi bunu anlamadığım için çok kızgınım."

Yarısı yenmiş makarna tabağına bakıyorum ve "Takas etmek ister misin?" diyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor, kalın kirpikleri mavinin daha da parlak bir şekilde öne çıkmasını sağlıyor. "Benim için karbonhidratları riske atmaya hazır mısın?"

"Eğer bu seni mutlu edecekse, tabii ki."

"Oh, Cory Potter." Başını sallıyor. "Bu randevu işini halletmişsin. Ama sorun değil, bifteğinin tadını çıkar."

Birkaç saniye ona baktıktan sonra bifteğimin kalan kısmını ikiye böldüm. Kesip onun tabağına uzanıyorum. Makarnasının yarısını benim tabağıma, kesilmiş bifteği de onun tabağına boşaltıyorum ve ona geri veriyorum. "İşte, şimdi ikimiz de her şeyin tadını birlikte çıkarabiliriz."

Gülümsemesini engellemeye çalışırken dudakları birbirine çarpıyor. Yemeğe başlamak için çatalını kaldırmıyor, onun yerine bana bakıyor, beni içine çekiyor, yüzünde bir inançsızlık ifadesi var.

"Ne?" Yutkunduktan sonra soruyorum. "Bu bakış ne için?"

"Az önce bifteğini benimle paylaştın. Nefis, ağızda eriyen, orgazmik bifteğini."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Sen bifteği beğendin, ben de seni beğendim, o yüzden ... senin olsun." Ona göz kırpyorum ve çatalımı kremalı makarnasına batırıyorum. Evet, bu yemek planımda yok ama ekstra egzersizler bunun için, değil mi?

"İnanılmazsın, Cory."

"Umarım iyi anlamda."

"En iyi yol." Oturur ve çatalıyla bir parça et saplar. Ağzına götürmeden hemen önce, "Baltimore'dayken nasıl bir flört hayatın vardı? Herhangi bir ilişkin olmadığını biliyorum ama hiç kimseyi dışarı çıkardın mı?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Kimseyi yönlendirmek istemedim, anlıyor musun?"

"Peki sen bekâr değil miydin?" Ona tek bir kaşımı kaldırıyorum, bu da onun gülmesine ve ağzını kapatmasına neden oluyor. "Tamam, ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Ama bu nasıl oldu? Gizlilik sözleşmesi mi imzaladılar?"

"Bunlar gerçekten bilmek istediğin şeyler mi?"

"Yani ... Benim için ilginç."

Peçetemi ağzıma götürüp kuruluyorum, çiğnemeyi bitiriyorum ve sonra elimi masaya koyup kadehimi sapından tutarak çeviriyorum. İletişim ve dürüstlük. Bu kızın istediği bu, ben de ona bunu vereceğim. "Gizlilik sözleşmem vardı, evet. Kızdan imzalamasını istemek her zaman garip ve rahatsız ediciydi ama gerekliydi."

"Tanrım, ne kadar garip." Gülüyor. "Hadi seks yapalım, ama önce sikimi görmek için noktalı çizgiyi imzala."

Kıkırdıyorum. "Evet, profesyonel bir beyzbol oyuncusu için en iyi an değil ama hepimiz yaşadık. Menajerinizin sizinle konuştuğu ve sizi uymaya zorladığı bir şey. Bazı takımlar da bunu teşvik ediyor."

"Çok çılgınca." Şarabını yudumluyor ve "Peki paylaşmak istediğin çılgın hayran hikayelerin var mı?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsiniz, otel odanıza geri dönmeye çalışırken biraz fazla agresif olan kızlar var mı?"

"Biliyorsun" -bir an onu inceledim- "bunlar senin hakkında asla bilmek istemeyeceğim sorular. Seni başka biriyle düşünmek istemezdim."

"Çünkü şimdiye kadar sadece bir erkekle birlikte oldum." Omuz silkiyor. "Hikâyelerim sıkıcı. Ansel'e Wendy's'in otoparkında el işi yapmayı heyecan verici bulmuyorsanız tabii."

"Evet, sanırım Wendy'nin el işinin ayrıntılarını aktaracağım."

"Emin misin? Bir arabalı film hikayesi ve bedava buzlu içecek var."

Elimi kaldırdım. "Gerçekten, ben iyiyim."

"Yeterince makul." Bir an sessizleşiyor ve sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Biliyor musun, St. Croix'da yaptığımız şey, eminim şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi ve biz bilmiyorduk bile."

"Evet, biliyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, bana karşı ne kadar harika hissettiğini düşünüyorum, aramızda bir kumaş tabakası varken sikime biniyor.

"Beni defalarca boşalttın ve ben seni gerçekten hissetmedim, elime bile almadım. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Güven bana Natalie, eğer bir erkek olarak ne yaptığını biliyorsan, senin de deneyimlediğin gibi bu çok mümkün."

"Sanırım öyle." Yanakları kızarıyor ve sonra boğazını temizleyerek çatalını tabağında gezdiriyor. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? Ayrıldığımız sabah, kıcı havadayken, ikimiz de kükreyerek boşalana kadar sikimin ona karşı özür dilemeden sürtünmesini mi? Çünkü çoğu zaman o anı kafamda tekrar oynatıyormuşum gibi hissediyorum. "Seni becerdiğim zamanı mı düşünüyorsun?" diye soruyor, şimdi fısıldayarak.

Uzak bir masada, kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği çok özel bir noktada oturuyoruz. Çatı katı ısı lambalarıyla kaplı, bu yüzden dışarıda olsak da, Chicago'nun kış havasının tadını çıkarsak da, önümüzdeki şömineden ve yukarıdaki ısı lambalarından dışarıdaymışız gibi hissetmiyoruz. Aslında oldukça rahat, ama üşüme ihtimaline karşı ona ceketimi uzattım. Belki daha sonra teklifimi kabul edeceğini söyledi.

Görünürde başka bir patron yok, ancak Natalie en azından toplum içinde düşündüklerini dile getirme konusunda utangaç gibi görünüyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve "Hayır, sikimi sana sürttüğüm sırada ellerimin arasındaki mükemmel, sikilebilir kıcını düşünüyordum" dedim.

Gözleri şehvetle dönüyor ve bakıyor, bordo lekeli dudaklarının köşesinde bir sırıtma belirliyor.

"Evet, o da farklıydı." Var olmayan bir tiftik parçasını eline alır ve "Bunu ne sıklıkla düşünüyorsun?" diye sorar.

"Beni rahatsız edecek kadar sık."

Kıkırdıyor. "Bu gece tekrar olacak mı?" "Hayır," diye cevap veriyorum.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikildi. "Hayır mı? Yani dün tek seferlik bir şey değil miydi? Gerçekten benimle seks yapmayacak mısınız?"

"Hayır." Şarap kadehimi ağzıma götürüp yudumluyorum. "Seninle çıkıyorum Natalie. Bu da demek oluyor ki, ağırdan alıyoruz."

"Jason da Dottie'ye aynı şeyi yaptı, biliyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onunla doğru düzgün çıkmak istediğini, işleri ağırdan almak istediğini söyledi. Eminim birkaç gün içinde onu kazanmıştır."

Bifteğimden son ısırığı alıyorum. "Jason'ın iradesi yok. Otel odasını unutma. O ilk gece seni istemiştin."

"Evet, ama tırnağımı penisine sürttüğüm anda kendini kaybettin."

Penisi söyleme şeklinden dolayı kıkırdıyorum. "Evet, ama bana malları gösterdin Natalie. Ben de tadına baktım. Seni tattım. Sana tekrar sahip olana kadar *bu* beni idare eder."

"Aman Tanrım." Güldü ve peçetesini bana fırlattı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Peçetesini alıp katlıyorum ve masanın üzerine güzelce yerleştiriyorum. "Ama fark ettin mi, malları ben dağıtmadım ve konuyu sürekli sekse getiren sensin." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl çalıştığını gördün mü?"

"Vay canına, Cory... sadece vay canına." Kollarını göğsünde kavuşturup başını sallarken bağımlısı olduğum gülümseme yüzüne yayılıyor. "Belki de bu flört işinde iyi değilsindir."

"Hayır, bu konuda harikayımdır." Tabaklarımıza bakıyorum ve "Tatlı?" diye soruyorum.

"Oh, tatlı yiyeceğiz," diyor, sesi meydan okurcasına yükseliyor. "Sen ödüyorsun ve bütün tatlıları ben alıyorum."

Hay sikeyim. Ondan çok hoşlanıyorum.

"Mousse, kolayca."

Başımı sallayarak onaylıyorum, kaşığımı yalayarak tüm lezzetini çıkarmaya çalışıyorum. "Ahududu kompostosuydu. O şey gerçekten çok iyiydi."

Natalie parmağını kâseye daldırıyor ve kenarını kaydırıyor. "Gerçekten çok iyi." Parmağını ağzına sokup yalayarak temizlemesini izliyorum. Bunu hiçbir şekilde cinsel bir amaçla yapmıyor, ama yine de onun sert emişini görünce sikimin kıpırdanmasına engel olamıyorum.

Elime öksürüyorum ve "Bir tane daha ister misin?" diyorum. "Ciddi misin?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet, neden olmasın? Biz yetişkiniz."

Yarısı yenmiş cheesecake'e bakıyor ve "Buna ne dersin?" diyor. "Bunu eve götüreceğim, bir gece atıştırması olarak yiyeceğim. ama, benimle şımartın."

Karnını okşuyor ve uzun bir iç çekiyor. "Tamam, ama ayağa kalktığımda karnım gurulduyorsa, bunun benden değil, senden kaynaklandığını kabul etmen gerekecek."

"Karnını kendi bebeğimmiş gibi avucumun içinde tutacağımdan emin olabilirsin."

Garsonu çağırıp bir mus daha sipariş ediyorum ve ona bunun bütün gece tattığımız en iyi şey olduğunu ve daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Memnuniyetle karşıladi, ki tatlının tanesi otuz iki dolar olduğundan eminim öyledir. Saçma ama buna değer.

"Bana hiç çılgın bir fangirl hikayesinden bahsetmemiştin."

Sandalyelerimizi biraz daha yaklaştırdık, böylece artık masanın tam karşısında değil, daha çok yan yanaydık. Tatlı konusunda ona güvenmediğimi bahane ettim ve ben tadına bakamadan onu tatlıyı aşırırmakla suçladım. Ama dürüst olmak gerekirse, ona dokunmak istediğim içindi.

Sandalyesinin arkasına uzanıyorum, kolumu arkaya sarkıtıyorum ve saçından bir parça alıp parmağımda döndürüyorum. "Bu konuşmadan paçayı kurtardığımı sanıyordum."

"Asla olmaz. Bu konuyu tekrar açmak için doğru zamanı bekliyordum. Çekinme." Bacağımı dürtüyor. "Anlat bana."

"Tamam, ama bunu sen istedin."

"Ben yaptım." Yüzü bana dönük bir şekilde masaya yaslanıyor ve parmağımdaki saç telini alıyor. Omzuna yerleşiyorum. Teni çok yumuşak.

Genç kariyerimin muhtemelen en korkunç anını düşünüyorum ve yüzümü buruşturmamı engelleyemiyorum, ardından bir kahkaha geliyor.

"İyi olduğunu söyleyebilirim." Elini kalçama koydu. "Eğlen Ben."

Omzuna küçük daireler çizerek şöyle diyorum: "Daha yeni Sanırım Storm'daki ikinci yılımdı. Hala ayaklarımı ıslatmaya ve dış dünyayı ve gördüğüm ilgiyi öğrenmeye çalışıyordum. Bir dallama gibi, bazı çocuklarla bir kulübe gitmişim. İyi bir dansçı değildim ama takılmak istediğimi biliyordum."

"Klasik." Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor.

"Kulübe bakan süitimize VIP giriş izni almaya çalışan kızlar vardı. Aklınızda bulunsun, Baltimore kulüp için uygun bir yer değildi ama şehir merkezinde gittiğimiz bir mekân vardı. İyi müzik, içkiler ve bize krallar gibi davranıyorlardı."

"Çünkü siz memleketin kahramanlarısınız. Dur tahmin edeyim, fazla para ödemediniz mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece orada olduğumuz için mutluydular. Ne zaman gelsek tweet atarlardı; bu yüzden dışarıda içeri alınmak için bekleyen bir grup hayran vardı. Bogsie o sırada takımdaydı."

"Brad Bogsie?"

Kimden bahsettiğimi bilmesine şaşırarak başımı sallıyorum. "Evet." Öne doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu bilmen çok seksi."

"Ağabeyim bir beyzbol oyuncusu, bu yüzden bu tür şeyleri bilmek kanımda var."

"Bogsie karısıyla tanışıp yuva kurmadan önce büyük bir oyuncuydu. Bu aksiyonun peşinde koşarken aletini yıpratmamasına şaşırdım doğrusu. Kızların önce incelenmesinden hep o sorumluydu, ama çılgın bir tanesi haberimiz olmadan yanımızdan geçip gitmiş. Gözünü bana dikmişti ve bunu belli etti."

"Lütfen bana nasıl olduğunu söyle," diyor Natalie, tüm karşısında fazlasıyla eğlenmiş bir halde.

"Her şey masumca başladı. Bacağıma oturuyor, kolunu omzuma atıyor, neredeyse göğüsleriyle konuşuyordu."

"Ah evet, iyi bir meme ucu konuşmasına bayılırım."

Kıkırdıyorum ve onu tekrar öpüyorum çünkü o harika biri. "Müziğin tadını çıkarıyorduk, arada bir eğilip boynumu ısıırıyordu, basit şeyler işte, sonra "In Da Club" çaldı ve Pavlov'un köpeği gibi oldu. Kollarımda doğruldu, birkaç kez seğirdi ve sonra üstünü indirdi, böylece göğüsleri yüzüme çarpıyordu."

"Bekle, ne?" Natalie yüksek sesle gülüyor. "Sana memeleriyle tokat mı attı?"

"Memesini kaldırdı ve yanağıma bir tokat attı. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki ne yapacağımı bilemedim. Bu sırada Bogsie diğer tarafta, onun göğsünü yüzüme doğru kaldırmasını izliyor, gözümü morartmaya çalışıyor ve onu cesaretlendirmeye devam ediyordu. *Bir daha vur, bir daha vur, diye bağırdı.*" Natalie o kadar yüksek sesle gülüyor ki başka bir masanın dikkatini çekiyor. "Tezahüratlardan cesaret alarak kucağıma oturdu, dizlerinin üzerine kalktı, omuzlarımı kavradı ve göğsünü öyle sert bir şekilde kırbaçladı ki göğsünün yastıkları yanağıma kesen lanet bir tokmak gibi hissettirdi."

"Oh, bu çok iyi." Natalie gözünün altını siler.

"Darbe üstüne darbe alırken zar zor görebiliyordum. Nefes almak zordu, kontrolü sağlamak zordu. Ölene kadar ağır bir şekilde motorbotla dövülüyordum. Meme uçları jilet gibiydi, yüzümü kesiyordu ve bu kadının 'sallanmasının' ardındaki katıksız güç herhangi bir Navy SEAL'i alt edebilirdi."

Natalie gülerken başı geriye düşüyor ve ben boynunun uzunluğuna bakıyorum. Şu anda ne kadar seksi görüldüğünün farkında bile değil.

"Gözün morardı mı?" diye soruyor sonunda. "Oh, daha bitirmedim."

"Dahası mı var?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sana başka ne yapmış olabilir?"

"Oh, çok daha fazlası." Natalie dirseğini masaya dayamış, kendini tamamen kaptırmışken boğazımı temizliyorum. "Yani bana vuruyor."

göğüsler, değil mi?" Natalie homurdanıyor ve başını sallıyor. "Ve o anda ne yapacağımı şaşırdım. Arkadaşlarımın önünde kaba olmak ya da zayıf görünmek istemiyorum."

Natalie araya girerek, "Çünkü suratına bir meme yemek en kötü günün değildir," diyor. "Aynen öyle." Kıkırdıyorum. "Bu yüzden kalçalarını kavriyorum, belki için ipucu al." Başımı salladım. "Durum öyle değil."

Natalie'nin dudakları mizahla seğiriyor.

"Görünüşe göre ellerimi kalçalarına götürmem bu kıza beni kulübün ortasında kuru kuru becermeye başlaması için gizli bir işaretti. Göğüslerini serbest bıraktı, omuzlarımı kavradı ve kucağında aşağı yukarı zıplamaya başladı."

"Kendi pogo çubuğu."

"Keşke." Yer değiştirdim ve elimi kalçasında gezdirdim. "Sadece aşağı yukarı zıplamıyordu, çarpıyordu da. Sikimi zıplama yastığı olarak kullanıyordu. Boom, boom, boom. "In Da Club "ın duvarları sarsan her ritmi, o gelişigüzel bir şekilde sikime çarparken kemiklerimi de sarsıyordu."

"Aman Tanrım." Natalie şimdi kahkaha krizinde.

"Ve sonra durdu. Birdenbire durdu, gözlerimin içine baktı, gerçekten sanki bir şalter attı ve aslında bir insan olduğunu fark etti ve gülümsedi ... kaldırılabileceği en yüksek noktaya kaldırmadan ve tekrar yere çarpmadan hemen önce. Darbe beni göğsüne doğru eğdi, bunun iyiye işaret olduğunu düşündü ama aslında sadece sikimi kırmadığını umuyordum." Natalie kıkırdıyor. "Ondan sonra daha da kötüleşti. Acımasızdı, kırık çubuğuma o kadar sert sürtünüyordu ki, gerçekten - ve bunu söylerken hala elimi kalbime götüreceğim - gerçekten sikimi elma püresine çevirmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Aman Tanrım." Natalie eğilmiş, masayı kavriyor, garson bize ikinci tatlımızı getirdiğinde havayı emiyor ... ya da sanırım üçüncü.

Natalie'ye uzun uzun bakıyor ve ben de ona kibarca teşekkür edip yoluna devam etmesini umuyorum, ki öyle de yapıyor.

Elimi sırtına koyup "İyi olacak mısın?" diye sordum.

Natalie başını sallar ve kıkırdamalar arasında "Elma püresi" der, sonra biraz daha patlar.

Meşgul gibi görünüyor. Sanırım bu tatlıya tek başıma başlayacağım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"Çok iyi vakit geçirdim." Emniyet kemerimi çözüyorum ve Cory'ye doğru dönüyorum. Ceketini omuzlarımdan sarkıyor, erkeksi kokusu iliklerime kadar işliyor ve eli kalçamda, evime dönmeye başladığımızda ya da neredeyse tüm gece boyunca olduğu yerde duruyor.

"Ben de harika vakit geçirdim," diyor ve arabayı durdurup bana dönerek İyi.

Göğsünü şakacı bir şekilde dürtüyorum ve diyorum ki, "Hala Gülme krizimden faydalandı ve tatlıyı bensiz yemeye başladı." "Bunun için hâlâ üzgün değilim," diyor. "Yine de endişelenme, sen banyodaydı, senin için bir tane daha sipariş ettim, çantada." "Ciddi misin sen?"

Elini uzatıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bana bakarken gözleri puslu bakıyor. "Tabii ki. O kadar beğendin ki, bir ısırık daha aldığından emin olmak istedim ... ya da birkaç tane."

Elimi göğsüne bastırıyorum ve "Her zaman böyle düşünceli misin?" diye soruyorum.

"Olmaya çalışıyorum." Eliyle çenemi kavırıyor ve beni daha da yaklaştırıyor, diğer eli kalçamda yukarı doğru kayıyor, başparmağı iç uyluğuma değdiğinde bacağımın kalçamla birleştiği yerde bir seğirme hissi oluşuyor. "Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim. Zamanım gittikçe daha kısıtlı olacak, bu yüzden sana geç haber verirsem ya da iptal etmek zorunda kalırsam özür dilerim. Lütfen bunun kendi seçimim olmadığını bil."

"Cory," diye iç geçiriyorum dokunuşuna. "Kardeşim senin takım arkadaşın, bunu unutuyor musun? Seni nelerin beklediğini ve şu anda bahar antrenmanlarına nasıl hazırlandığını biliyorum. Benim için endişelenmene gerek yok."

"İstiyorum," diyor hemen. "Beni eski sevgilinin sana davranış biçimiyle ilişkilendirmeni istemiyorum."

"Yapmayacağını biliyorum. Sen Ansel'e hiç benzemiyorsun. Sadece seninle aynı odayı paylaştığım için bile onun gibi olmadığını biliyorum." Ve bu doğru, Cory gerçekten de tanıdığım en düşünceli adamlardan biri.

"Bahar antrenmanına gitmeden önce seni olabildiğince dışarı çıkarmaya çalışacağım. Tamam mı? Çünkü sezon başladığında daha zor olacak."

"Sadece seninle olmaktan mutlu olacağımı biliyorsun, değil mi? Beni dışarı çıkarmana gerek yok."

." Eğilip başparmağını yanağımda gezdiriyor. "İstiyorum. Dışarı çıkarılmayı hak ediyorsun."

Son birkaç santimi de kapatıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında nefesim göğsümde düğümleniyor.

Cory Potter'ın beni özgürce, istediği zaman öpmesi, ağzımı başkasının değil kendisinin olarak sahiplenmesi hâlâ çok *yeni* ve inanılmaz geliyor. Ona erkek arkadaşım diyebilmem, onunla yalnız vakit geçirebilmem, onunla dalga geçebilmem, onunla şakalaşabilmem, onun gerçek yüzünü görebilmem gerçek dışı.

Bana tam olarak ne hissettiğini söylediği şu anki gibi anlar, bu adama aşık olmayı kaçınılmaz kılıyor.

Dürüst olmak gerekirse, The Lineup bağış etkinliğinde onunla ilk kez tanıştığımda, onda özel bir şeyler olduğunu anlamıştım ve bu, bir topu yok etme yeteneği değildi. Bu onun kişiliğiydi. O bir aile babası, nazik bir kardeş, düşünceli bir arkadaş, etrafında olmak için gerçek bir keyif, çünkü gülüşü ve gülümsemesi sizi mutlu ediyor. O gün ona vuruldum ve zaman geçtikçe, onunla her karşılaştığımda bu vurulma daha da arttı.

İnkâr etmeye çalıştım, kendimi yeterince iyi olmadığımı ikna etmeye çalıştım ama o bu şekilde görmeme izin vermedi. Bunun yerine bana kendimi güzel ve sevgiye layık hissettirdi.

Ona layık.

Dudaklarımı ayırıp dilini ağzıma sokmasına izin verirken elimi göğsünden boynuna doğru kaydırıyorum. Tadı şarap, ahududu kompostosu ve şehvet gibi. Baş döndürücü, özellikle de eli kalçamda gittikçe yükseldiğinde.

Kendimi arabada erkeğimle öpüşen ve yakalanmayı bekleyen bir ergen gibi hissediyorum, ama neyse ki Cory'nin camları renkli olduğu için hiçbir şey görünmüyor, bu da öpüşme seansımızı çok daha yoğun hale getiriyor.

Ağzımın içinde inleyerek, dili benimkine doğru kayıyor ve sonra ağzını çeneme götürüyor, kalçamda olan eli şimdi karnımdan göğsüme doğru kayıyor. Sıkıldığında ağzının içine doğru nefes alıyorum, bunu tamamen gizli tutmamasına şaşıyorum ama aynı zamanda heyecanlanıyorum.

"Çok seksisin," diyor, öpücüklerini boynumdan aşağı indirip tekrar yukarı kaldırarak. "Seninle ilgili her şey, kalbin, gülümsemen, aklın ...

."

Titreme uzuvlarıma yayılıyor, göğsüme masaj yapmaya devam ederken avucunun içinde titrememe neden oluyor, meme ucum sütyenimi geçerek onunla oynayabiliyor, ileri geri kaydırıyor.

Tanrım, beni nasıl hissettiriyor, sanki ihtiyaçtan patlamak üzereymişim gibi, sanki her öpücükte içimde birikiyor ve birikiyor ve birikiyor, bir zevk öfkesine gönderilmeyi bekliyor.

"Dudakların çok yumuşak," diyor, ağzını tekrar benimkinin üzerinde gezdirerek.

İçimdeki his, bu adama duyduğum *ihtiyaç*, dikiş yerlerinden patlamak üzere. Eğer bu araçtan bir an önce çıkmazsam, konsolun üzerinden atlayıp onun üzerine çıkabilirim. Ama Tanrım, onu avucumun altında hissediyorum, kalın göğüs kasları dokunuşumun altında kasılıyor ve seğiriyor. Elimi karnına doğru indiriyorum, keskin bir nefes alıyor, karın kasları kasılıyor. Parmakları meme ucumu koparıyor, bu da bacaklarımın arasına sıcak şehvet dalgaları gönderiyor. Onun için zonklamaya başladığımda yer değiştiriyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.

"Tanrım," diye fısıldıyorum ağzına karşı, dilimi derinlere sokmadan önce, parmaklarımı karın kaslarının her bir çukurunda gezdiriyorum, gömleğini yırtıp dilimi sıcak tenine bastırabilmeyi diliyorum.

Çenemdeki kavrama daha da sıkılaşıyor ve havada hissedebiliyorum, baskı artıyor, özlem, ikimiz de birbirimizle boğuşurken, daha fazlasına ihtiyaç duyarken, daha fazlasını isterken.

Elimi kemerine doğru ilerletiyorum ve ağzıma doğru inliyor, kalçaları hareket ediyor. Bir elini arka tarafıma atıp beni daha yakına çekiyor. Dudaklarını tekrar boynumda gezdirirken çenemi kaldırıyorum, emiyor, ısıyor, beni kendine ait olduğunu iddia ediyor.

Daha iyi hissedemezdi, sıcak ağzı tenimde taze öpücükler izliyor ve sonra dilini içeri ittiği dudaklarıma geri dönüyor, benimkine karşı kaydırıyor. Her darbesine karşılık veriyorum. Saniyeler içinde kendimizi kontrol edemez hale geldik ve muhtemelen masum bir öpücük olması gereken şey, bir elleme ve dokunma çılgınlığına dönüştü.

Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını. Elimi daha da aşağı indiriyorum, ta ki kaya gibi sert ereksiyonuyla birleşene kadar.

"Siktir," diye inliyor ağzımın içine, sinirlerim ve heyecanım bedenimi aydınlatırken beni daha da teşvik ediyor. Bu noktada onu sadece sıyırdım, aslında onu hissetmedim ve elbise pantolonunun kumaşı onu elime almamı engelliyor olsa da, şu anda hissettiğim şey bana bir şey söylüyor ... Ben şanslı bir kızım.

Gerçekten şanslısın.

Yani gerçekten çok şanslıydım.

O çok büyük. Çok uzun ve geniş. Onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum. Yatağı sallayacak, tenimizi tokatlayacak, dairemin zeminini sarsacak kadar sert bir şekilde içime girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek için .

"Tanrım, seni istiyorum. Sana ihtiyacım var," diyor kulağıma doğru. İsteddiğini biliyorum, bunu hissedebiliyorum, ama aynı zamanda bunu yavaştan almak istediğini ve ikimizin de kontrolden çıktığını biliyorum. Şu anda sikini siksam, durabileceğinden emin değilim.

Bu buluşma meselesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden onu daha fazla zorlamak yerine ağzımı onunkinden ayırıyorum ve arkamdan kapıyı hızla açıyorum, ikimizi de nefessiz ve soluksuz bırakıyorum. Elimdeki poşeti alıp arabaya doğru eğildim. Rujumun bulaştığından ve saçlarımın onun elleri yüzünden dağıldığından eminim ama her şeye değer.

"Yemek için teşekkürler."

"Siktir." Koltuğunun başlığına yaslanıyor, göğsü inip kalkıyor. Durduğum yerden devasa ereksiyonunu görebiliyorum ve arabaya geri dönmek için her şeyimi harcıyorum. Elini yüzünden aşağı doğru çekerek, "İyi geceler güzelim. Seni sonra ararım."

"Söz mü?" Ben soruyorum.

Şimdi gözlerimin içine bakıyor ve "İstedığimi biliyorsun" diyor.

Mutlu bir iç çekişle şık arabasının kapısını kapattım ve daireme çıkan merdivenleri tırmandım. Sıcak. Sallanıyor. Islak. *Mutlu.*

"Bu çiçeklerle benimle dalga mı geçiyorsun?" Monica onları koklayarak soruyor. "Çok zengin birinden bekleyeceğin gibi gösterişli değiller, ama zarifler. Muhteşem." Monica şimdiye kadar gördüğüm en güzel çiçeklerle dolu mütevazı bukete bakıyor. "Kartı okuyabilir miyim?"

"Buyurun," diyorum gülümseyerek.

Yüksek sesle okuyor. "Selam güzelim, bugün seni düşündüm. Randevumuzu iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Seni sonra ararım. Adamın, Cory." Monica kartı göğsüne bastırır ve iç çeker. "Tanrım, o harika biri."

Birlikte geçirdiğimiz son haftayı düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. "Gerçekten öyle."

İki kez daha dışarı çıktık, her ikisi de tutkulu sevişme seanslarıyla sona erdi, bizi hayal kırıklığından daha fazla bıraktı, o kadar ki geçen gece birbirimize mesaj attık. Resim yoktu, sadece sulandırılmamış, kirli, yaramaz kelimeler vardı. Ve size şunu söyleyeyim, Cory Potter'ın gerçekten iyi olduğu tek şey beyzbol değil. Gerçekten müstehcen ama seksi şeyler okumak ister misin? Ona mesaj atmayı dene. Seni anında boşaltacaktır.

"Neden randevunuzu iptal etmek zorunda kaldı?"

"New York'ta ESPN ile gelecek sezon ve Chicago'nun takımdan neler beklemesi gerektiği hakkında son dakika röportajı."

"Vay canına, bu konuşmaya başka oyuncular da dahil oldu mu?"

"Sanırım Maddox Paige ve başka biri daha vardı ama evet, Cory bana taraftarların röportaj için onun seçilmesinden memnun olmadığını söyledi."

"Ne demek istiyorsun? Nereden biliyorlar ki?"

"Maddox röportaj hakkında tweet attı. Taraftarlar Cory'nin Rebel olmayı hak etmediğini, doğru takımı temsil etmediğini ve diğer saçmalıkları anlatıyordu. Taraftarlar 'benim asim değil' diye bir hashtag oluşturdular ve trend olmaya başladı."

"Kahretsin, ciddi misin?"

"Evet." Cory'nin benimle bu konu hakkında konuşurken sesindeki sönük tonu hatırlayarak alt dudağımı ısııyorum. "Yakında bahar antrenmanlarına başlayacaklar ve Cory'nin yeniden antrenmanlara başladığını gördüklerinde ona bir şans vereceklerini umuyorum."

", " diyor Monica, mutfağımdaki barda otururken. "Eğer takımın taraftarıysan, neden kendi oyuncunu yuhalıyorsun?"

"Evet, bunu ben de anlamıyorum ama yine de hayatım boyunca Bobby taraftarı oldum; orada farklı bir atmosfer var. Bir oyuncuyu sadece steroid gibi yasadışı bir şey yaparken yakalandıklarında yuhalıyorlar. Çok temizler."

"Zavallı Cory. Umarım röportaj yardımcı olur."

"Evet, umarım öyledir." Suyumdan bir yudum alıyorum ve bardağımı tezgâha geri koyuyorum. "Cory'nin söylediğine göre ön büro, onu satın alan taraf oldukları için taraftarlar konusunda ona yardımcı olmaya çalışıyormuş. Bu yüzden röportaj için onu seçmişler ama bu kadar tepki çekeceğini düşünmemişler."

"Rebels gibi dev organizasyonların büyük tanıtım ekipleri var, adam için bir şeyler bulacaklardır. Yani, orada sıkışıp kaldı, bu yüzden taraftarlar ona alırsa iyi olur."

"Aynen öyle." Duruma sinirlenerek, "Ayrıca, o gerçekten çok iyi. Hayranlar rahatlamalı ve onlara neler yapabileceğini göstermesine izin vermeli, anlıyor musun?"

"Gelecektir. Merak etme." Monica kocaman gülümsüyor ve "Bana seksten bahset." diyor.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Lütfen, Cory Potter gibi bir canavarla çıkmıyorsun ve iş edepsizliğe geldiğinde söyleyecek bir şeyin yok."

"Çirkinleşmek demesen olmaz mı, lütfen? Ciddiyim, Monica." Parmağımı pürüzsüz tezgahın üzerinde gezdiriyorum. "Henüz seks yapmadık."

"Ne?" Monica dişlerini sıkarak konuşuyor, sanki erkeğinin kendini tutmasına kızan kendisiymiş gibi, ki öyle olmadığını biliyorum çünkü ikisi de kuduz canavarlar, her zaman da öyleydiler. "Ne demek henüz seks yapmadım, senin neyin var?"

"Sorun bende değil, onda. İşleri ağırdan almak ve benimle güçlü bir temel oluşturmak istiyor."

"Bunu sevişirken de yapabilirsin. Ne aptalca bir kural." Monica kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lütfen bana en azından oynadığınızı söyleyin."

"Sadece St. Croix'dayken. Döndüğümüzden beri pek bir şey olmadı. Sadece beni bir randevudan eve bıraktığında arabasında ağır öpüşme seansları." Alt dudağımı ısıriyorum ve "İlk buluşmamızdan sonra beni öpmeye başladı ve Tanrım, Monica, sanki sonunda olmam gereken yeri bulmuştum, bu adamın kollarında." diyorum.

"Ahhh." Göğsünü tutuyor. "Bu çok tatlı... ama göğüs uçlarına dokundu mu?"

Tabii ki endişelendiği bu. Başımı salladım.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, sandalyesinde daha uzun oturarak.

"Sütyenin altı mı üstü mü?" "Üstüne."

Göğüslerini sıkıyor. "Tanrım, bu neden bazen daha ateşli oluyor? Sanki adam onları o kadar sertleştirebiliyor ki, kalıcı başparmaklarla meme uçları arasında neredeyse hiç kıyafet yokmuş gibi hissediyorsun." Cory de aynen böyle hissediyor. "Ona dokundun mu?"

"Yani ... ilk başta gerçekten gergindim ve sadece şehrin kuzeyindeki şeyleri tuttum, ne demek istediğimi anlıyorsanız, ama meme ucumla oynadıkça

Onu daha çok hissetmek istedim." Eğilip fısıldadığımda gözlerim çılgınca bir karmaşa içinde genişliyor, "Monica . . . o çok büyük."

Mutfak tezgahını tokatlıyor ve şöyle diyor: "Öyle olacağını biliyordum. Kahretsin, öyle olacağını biliyordum. Bana her şeyi anlat."

"Söyleyecek pek bir şey yok. Kıyafet engeli olmadan dokunmadım ama söyleyebileceğim kadarıyla gerçekten çok uzun ve geniş. Sanki . . . Biraz gerginim."

"Tanrım, bir saniyeliğine acıyacak ve sonra vajinana soktuğun en iyi şey olacak. İnan bana, seks asla eskisi gibi olmayacak. Freddie'yle bir keresinde ayrıldığımızda, onun yanıldığını, ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için dışarı çıktım -çok olgunca, biliyorum- köşedeki dükkândan Darryl Connor'la seks yaptım. Hatırladın mı onu?"

"Monica, duymak istediğim şey bu değil."

"Biliyorum, ben de utanç duyuyorum. Seksi olduğunu düşündüğüm dövmeleri vardı ama hepsi bu kadardı. Aleti ortalamaydı ve evet, nasıl kullanacağını biliyordu ama Freddie'yle birlikte olduktan sonra vajinam diğer tüm penisler için mahvoldu." Omzumu dürtüyor. "Cory ile de böyle olacak ama bu boşanmanın en başından beri ne dedim ben? Sen daha büyük bir aleti hak ediyorsun. Ve adamım, oh adamım, tüm siklerin Mack Daddy'sini seçtin. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

Genişçe gülümsüyor. "Bir değil."

"Selam güzelim." Cory'nin eli kolumda geziniyor ve sonra beni hızla kendisine doğru çeviriyor. Onu gördüğüm anda yüzüme yayılan heyecana engel olamıyorum ve eğilip öpmek için çenemi sabit tuttuğunda. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda boğazının arkasından nasıl da tatlı bir ses çıkarıyor. "Seni alamadığım için üzgünüm."

"Özür dileme," diyorum ve elimi boynuna dolayarak onu tekrar dudaklarıma doğru çekip ağzına bir öpücük daha konduruyorum. Onu birkaç gündür görmemiştim ve burada, bana sarılmış olması neredeyse imkânsız görünüyor. Geri çekildiğimde parmağımı gülümsemesinin üzerine sürüyorum ve "Tekrar hoş geldin" diyorum.

Parmaklarımı öpüyor. "Döndüğüme sevindim. Seni bir göreyim." Geri çekiliyor ve beni içeri aldığı anda şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Natalie, biliyorsun

"Bence çok güzelsin ama o gömlek ne?"

Aşağı bakıyorum ve sonra utanç içinde nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin Cory, çok özür dilerim. Düşünemedim." Bir aptal gibi Bobbie for life tişörtünü giydim. Cory biraz eğlenmek için onunla kapalı golf tesisinde buluşmamı ve rahat giyinmemi söylediğinde bunu düşünmedim bile. "Bazı vakıf işlerine geç kalıyordum ve üstümü değiştirecek vaktim yoktu."

Kıkırdıyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Sadece takılıyorum sana. Umurumda değil."

"Emin misin?" Kendimi inanılmaz derecede suçlu hissederek soruyorum.

"Gidip üstümü değiştirebilirim."

Hediyelik eşya dükkanında tişörtleri var."

"Hayır, iyisin, ayrıca göğüslerin o tişörtün içinde harika görünüyor. Bütün gece göğüs dekolteni izlemeyi planlıyorum."

"Tabii ki yapacaksın, ama bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın."

"Hayır. Ama sonunda seks yaptığımızda bunun olağanüstü olacağını düşün."

"Sonunda seks yaptığımızda bana göz kırpacaksın, ben orgazm olacağım ve gece bitecek. İşte bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyorum."

"İşte bu parti numarası benim için fena olmazdı."

"Aman Tanrım." Uzaklaşmaya başlıyorum ama beni elimden tutup geri çekiyor ve kalın kolunu omzuma dolayarak beni yanına sıkıştırıyor. "Tanıştığım ya da uğraşmak zorunda kaldığım olgunlaşmamış erkeklere hiç benzemediğini düşündüğüm zamanlar oluyor ve sonra sen böyle bir şey söylüyorsun."

"Sadece benim hakkımdaki düşüncelerini gerçek tutuyorum." Başımın yan tarafını öpüyor ve bize özel bir sürüş süiti ayarladıkları tezgâha doğru yürüyoruz.

Her zaman üst üste dizilmiş golf sahaları görmüşümdür. Yiyecek ve içecek sunuluyor, istediğiniz kadar top sürebiliyorsunuz, her zaman eğlenceli görünüyorlar, bu yüzden Cory ne tür bir aktivite yapmak istediğimi sorduğunda, hayatımda hiç golf oynamamış olmama rağmen bunu önerdim.

Bazı kulüpleri seçtikten ve top kovalarımızı seçtikten sonra, süitimize özel bir asansörle çıktık ve yiyecek ve içeceklerle hazırlandık. Personel, yardım istemek için kapının yanındaki düğmeye basmadığımız sürece bizi kontrol etmeyeceklerini söyledi.

Yalnızız.

"Bunu duydun mu?" dediğimde Cory odaya giriyordu.

"Ne?" diye soruyor, koyu kot pantolonu ve açık mavi tişörtünün içinde külot eritmeye değer görünüyor. Bugün karşılaşmamız ve bunu planlamamış olmamız çok komik.

komik. Ama komik olmayan şey, göğüs kaslarının tişörtlük baskı yaparak net bir şekilde ortaya çıkması ya da kolların ne kadar dar olduğu, yontulmuş omuzlarını ve kollarını yakalaması ya da uzun bacaklarının kot pantolonun içinde nasıl görüldüğü. Daha önce bir kot pantolonun içini Cory gibi dolduran, her yeri orantılı bir erkek görmemiştim. Belli ki yaşamak için spor yapıyor ve kotunun altında yatan gücü hak etmiş.

Gülerek, "Natalie, bakıyorsun." diyor. Sandalyenin arkalığını kavırıyor, kasları dalgalanıyor ...

Kızarak, "Özür dilerim, o gömlek ... sana çok yakışmış" dedim.

Gözleri yumuşuyor ve kanepeye doğru yürüyüp oturduktan sonra parmağıyla beni işaret ediyor. Hiç tereddüt etmeden yanına koşuyorum ve beni kucağına oturtuyor. Ellerini kalçalarımın koyup kanepenin arkasına yaslanıyor ve iç çekiyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Toplara vurmaya yerine kuru sevişme demesini umarak soruyorum.

"Sadece bir saniyeliğine yeniden bağlanıyorum." Elleri yavaşça kalçalarımın üstünde aşağı yukarı hareket ediyor. "İlişkimizin bu kadar fırtınalı olacağını düşünmemiştim ama yakında ayrılıyorum ve seni istediğim zaman göremeyecek olmaktan nefret ediyorum."

Elimi göğüsüne bastırıyorum ve göğüs kaslarının arasındaki çukurla oynuyorum. "Şey, evden çalışıyorum." Yanağımın kenarını çiğniyorum, ortaya atmak üzere olduğum öneriden dolayı gerginleşiyorum. "Bahar antrenmanları sırasında seni ziyarete gelebilirim, ama bu sadece sen-"

İki parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Beni ziyaret etmen için seni uçakla göndermeyi planlamıştım. Bana ne zaman müsait olacağına dair bir program vereceğini umuyordum."

"Her zaman. Sen söyle, ben oradayım. Sen çalışırken ben de çalışacağım, eve döndüğünde otelimde seni bekliyor olacağım."

Kıkırdıyor. "Benimle kalacaksın, Natalie."

"Öyle mi? Ama seks yapmama olayı ne olacak?"

"Bu, beni ziyaret ettiğin gece seni hala kollarımda istemediğim anlamına gelmiyor. Seni başka bir otel odasına gitmeye zorlamayacağım. Ayrıca, kim bilir, belki o zamana kadar seks yaparız."

"Öyle mi?" diye sordum. Heyecanım çok belli oluyor. "Bu, bu gece işlerin kızışabileceği anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Gülüyor ve ellerini kıkırma götürerek beni taytımın üzerinden sıkıyor. "Kahretsin, daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Yine de. Özellikle de böyle gömlekler ve böyle taytlar giydiğinde. Bunların içinde kışını gördün mü?"

"Büyük, evet, biliyorum." Göz kırıyorum. "Ama görünüşe göre sen büyük kıçlara bağlısın."

"Sadece senin."

Her iki yanağını da kavıyorum ve ağzımı dudaklarına götürüp dudaklarımı dikkatlice dudaklarına yerleştiriyorum. Bu bir fısıltı öpücüğü, daha fazlasına dönüşmesini planladığım bir şey değil, ama Cory'nin elleri gömleğimin arkasına kayınca, içimde bir şeyleri ateşliyor ve ağzım ayrılmaya başladığında yüzünü kavrayışımın sıkılaştığını hissediyorum, öpüşmelerimiz daha büyük, daha özensiz hale geliyor.

O inliyor.

İnliyorum.

Elleri sırtımda yukarı doğru süzülüyor ve sonra aşağı inerek taytımın bel bandının altına giriyor.

"Kahretsin Natalie," diye fısıldıyor ona boynumu uzattığımda. Köprücük kemiğime kadar beni öpüyor ve işaretliyor, çenesinin pürüzlü hissini hassas cildime sürüyor, cildimi kırmızıya boyuyor, aynada görmekten hoşlandığım bir şey - garip bir şekilde - küçük ısırik izleriyle birlikte. Ona ait olduğumu, sahiplendiği tek kadın olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Keşke tenimde bıraktığı ısırik izleri onun baş harfleri şeklinde olsaydı da herkes benim kime ait olduğumu gerçekten bilseydi.

Risk alarak kucağına doğru sallanmaya başlıyorum ve işte o zaman elleri beni kavıyor ve ağzı uzaklaşıyor. Nerede olduğumuzun ve birbirimizi becermeye çalışmaktan başka ne yapmamız gerektiğinin farkına vardıkça gözlerindeki baş döndürücü bakış yavaşça kayboluyor.

Hayal kırıklığıyla, "Sessiz olacağım, söz veriyorum." dedim.

"Evet, doğru." Gülüyor. "Hiç de sessiz değilsin Natalie."

"Deneyebilirim."

"Çok tatlısın." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve sonra kucağından inmeme yardım ediyor. Ayağa kalktığında, elimi tutup beni golf sopalarına götürmeden önce kendini ayarlamasını ve birkaç nefes almasını izliyorum. Aktivitemize geçmeden önce kendini toparlamak zorunda kalmasını seviyorum çünkü bu onu etkilediğimi gösteriyor. Kendime daha fazla güvenmeme neden oluyor, çünkü bu adam bedenimden zevk alıyor. *Benden.*

Kendimi hiç Cory gibi biriyle hayal etmemiştim; odaya girdiğinde hiç sarf etmeden odayı sahiplenen ama sahipleniyormuş gibi davranmayan biriyle. Onun hakkında konuştuğum herkes hep aynı şeyi söylüyor.

Sonuç. Neredeyse hayattan daha büyük, ancak alçakgönüllülüğü, gerçek nezaketi ... dikkatinizi çeken ve koruyan şeydir. Düzinelerce azimli, güçlü sporcuyla tanıştım, oyun oynamak için gülünç miktarlarda para alanlarla. Ve oğ  zaman bu muazzam zenginlik beraberinde kibir ve küçümsemeyi de getiriyor. Cory Potter  yle biri değil. Sıcak, komik, çok tatlı ve şaşırtıcı derecede alçakgönüllü.

Cory'nin bana anlattığına göre, Asiler taraftarları onu internette ve görünüş göre ara sıra sokaklarda canlı canlı yerken bile, derinlere inmek, antrenman yapmak ve çok sevdiği spor üzerinde çalışmak için hala enerji ve tutku buluyor.

Hayranlık içindeyim. Bana bir sopa uzatmaya çalışırken duraklıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Sen gerçekten harika bir adamsın, Cory." Gülümserken gözleri yumu uyor. "Medya cehenneminden geçiyorsun ve bundan hiç  ik yet etmiyorsun. Ben sormadıka hiçbir şey söylemiyorsun."

Omuz silkiyor. "Seninle eğlenmek varken neden olumsuz şeylerden bahsedeyim ki?" "Bundan daha sevimli olabilir misin?"

Ka larını oynatıyor ve elimi tutup beni g ğ ne çekiyor. "Sence ben sevillebilir miyim?"

" ansını zorlama."

Kıkırdıyor ve ağzımı yakalıyor, beni güçlü kollarına geri daldırıyor ve bu süitin uurumundan topları sürmeye ba lamadan önce bir kez daha tadına bakıyor.

"Bana yalan söyleme." Cory gülüyor, bağımlısı olmaya ba ladığım o içten kakhahasıyla. Kahretsin, ba lamıyorum, zaten bağımlıyım.

"Yalan söylemiyorum."

Tüm golf toplarımızı sahaya attıktan sonra süitin kanepesinde oturuyoruz ve gerçekten harika bir biftek ve salatanın tadını çıkartıyoruz - Cory bugünlerde ne yediğine dikkat ediyor, ki bunu anlayabiliyorum. Evet, bu da bir gecede   tatlı yemek yok demek.

Birbirimize bakarken kalçamı kavırıyor ve sıkıyor. "Yalan söylüyorsun. Bunu bana gülümseyen gözlerinden anlayabiliyorum."

"Gözlerim g l mseyebiliyor mu? Huh, hiç bilmiyordum."

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye alay ediyor. "Bana gerçeği söyle, belki seni bıraktığımda arabada sikimi okşamana yine izin veririm."

"Buraya kendim geldim, unuttun mu?"

"Siktir," diye mırıldanıyor ve sonra ışıklandırılmış sürüş alanına doğru bakıyor. "Seninle burada buluşmanın beni kışkımdan ısıracağını biliyordum."

"Şaka yapıyorum, Lyft'e bindim." Yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi?"

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirirken yavaşça başımı sallıyorum. "Görünüşe göre biri de randevu sonu vedalarımız için en az benim kadar heyecanlı."

"Heyecandan daha fazlasını söyleyebilirsin," diye karşılık veriyor, elini uyluğumda daha da yukarı kaydırarak bacağımdaki sinirlerin seğirmesine ve kabarmasına neden oluyor. Kulağıma doğru eğilip kokumu içine çekiyor, burnunu çenemde ve kulağımda gezdiriyor. "Şimdi bana gerçeği söyle."

Tüylerim diken diken oluyor. Kulağıma ısıyor ve bacaklarımın arasındaki nokta, arabasında gerçekleşecek ağır ellemenin beklentisiyle zonklamaya başlıyor.

"Biliyorsun buraya geldin çünkü bütün gece sana sarılmamı, sopayı nasıl sallayacağını öğretmemi istedin." Lobumu ısırdı. "İtiraf et."

"Asla," diye iç geçirdim, her ne kadar bu düşünce aklımdan geçmiş olsa da. Bir sürü topa vurmak kulağa iyi bir gece gibi geliyordu ama Cory'nin tüm gece boyunca bana sarılması fikri, randevu fikrine tamamen katılmamın nedeniydi.

Ve gece, Cory'nin güçlü kollarının beni çevrelemesi, ön tarafının sırtıma yaslanması, güçlü kalçalarının benimkilere baskı yapması ve tatlı, sıcak nefesinin kulağıma gıdıklayarak sopayı nasıl tutacağımı ve nasıl sallayacağımı tarif etmesiyle hayal ettiğim her şeydi.

Gerçek cennet. Tıpkı St. Croix'da geçirdiğimiz zaman gibiydi. Eğlence, her şey hakkında sohbet. *Sakin*.

"Sen tam bir yalancısın." Kıkırdıyor ve beni boş ve muhtaç hissettirerek uzaklaşıyor. İçkisine uzanıyor ve dudaklarının üstünden beni süzerek bir yudum alıyor. "Ne?" diye soruyor arsız bir sırıtışla.

"Beni böyle tahrik edip sonra da gidemezsin."

"Oh, yapamaz mıyım?" diye soruyor kaşları saç çizgisine doğru yükselirken espriyle. "Bunu söyleyen, arabada öpüşürken elini sertleşmiş sikime sürmeye bayılan bir kız."

"Hey, tek elleşen ben değilim. Parmaklarını gördüğümde meme uçlarımla sertleştiğine eminim. Onları sen etraftayken çimdiklenmeyi bekleyecek şekilde eğitmişsin."

"Olması gerektiği gibi," diyor tam uzanıp göğüslerimden birini çimdiklerken.

"Aman Tanrım." Elini ittim. "Ne cüretle göğüslerime dokunmaya çalışırsın?" Şok olmuş ve kırılmış gibi davranıyorum, bu da sadece başını geriye eğip gülmesine neden oluyor.

"Daha sonra fermuarıma uzandığında bunu hatırlayacağım." Elimden tutup beni kucağına çekiyor, başımı omzuna yaslamam için beni doğru yere oturtuyor. Bir kolunu bacaklarıma dolamış, diğer koluyla da elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken, "İki hafta sonra gidiyorum," diyor.

"Biliyorum." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Her şey çok hızlı geliyor. Keşke yavaşlatabilseydim. Sezon başlamadan önce seninle daha fazla zaman geçirebilseydim."

"Ben de." Alnıma bir öpücük konduruyor, dudakları öylece kalıyor. "Midemin çukurunda çalkalanan bu his, bir ilişkiye atlamak söz konusu olduğunda bunca yıldır kaçınmaya çalıştığım şeydi."

"Ne hissi?" Elimle göğsünde küçük daireler çizerek soruyorum. Arka planda John Legend'ın yumuşak bir şarkısı çalıyor ve uzaktan diğer süitlerin iyi vakit geçirdiğini duyabiliyoruz. Ama kendimizi rahat ve gevşemiş hissetmemiz için iyi bir mahremiyet duygusu yaratacak kadar tenhayız.

Derin bir nefes alır. "Korku. Seni terk etmek zorunda kalmaktan korkuyorum. Seni istediğim zaman görememe korkusu. Uzun ve zor günler geçirmekten ve gecenin sonunda yorgun olduğumda sana her şeyimi verememekten korkuyorum." Duraklıyor ve elimi avucunun içine alıyor. "Bundan, programdan, oyuna gösterdiğim ilgiden, uzun gecelerden ve kısa günlerden sıkılacağından korkuyorum" derken parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve "Büyükler liginde beyzbol oynayan bir kardeşe sahip olmanın en güzel yanı, sizin neler yaşadığınızı anlayabilmem. Sezonun nasıl bir şey olduğunu biliyorum Cory, bu yüzden birlikte olduğumuzdan beri sabırsız görünsem bile sabırlı olma yeteneğime güvenebilirsiniz," diyorum kıkırdarak.

"En iyi şekilde sabırsız." Bu kez birbirine bağlı ellerimizi öpüyor. "Sevgililer Günü'nden bir gün önce bahar antrenmanlarına katılmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum." Eli boynuma uzanıyor ve bir tutam saçımı büküyor.

parmağıyla saçımı okşuyor, bu hareketine oldukça aşina olmaya başladım. Çok tatlı. "Daha önce hiç sevgilim olmamıştı."

"Yapmadın mı?" Biraz şaşırarak sordum. Bir tabelaya "Sevgilim aranıyor" diye yazsa, bir dakika yüz teklif alacağından emindim.

"Hayır, sen ilk olacaksın."

Keskin, dramatik bir nefes çekiyorum ve aramıza birkaç santim mesafe koyarak gözlerini tarıyorum. "Sen. . . benden sevgilin olmamı mı istiyorsun, Cory Potter?"

Kıkırdıyor ve "Evet" diyor -saçımı çekiştiriyor- "Öyle yapacağım. Yapacak mısın?"

"Bu hiç beklenmedik bir şey." Şok olmuş gibi yapıyorum. "Bunu düşünecek zamanım var mı?"

"Biraz bile değil." Saçlarımı bırakıyor ve ensemini kavırıyor, ağzını dudaklarına götürüyor, dudaklarını hafifçe dudaklarımda gezdiriyor, bir şehvet dalgası, çok daha fazlası olabilecek bir şeyin fısıltısı. Bir alay. Daha fazlasını denediğimde, beni olduğum yerde tutuyor. "Sabır, Natalie," diye fısıldıyor.

"Sabrını sikmek üzereyim."

Başını yana çeviriyor ve öyle bir gülüyor ki alnı omzuma düşüyor.

İç çektim. Ve gözlerimi deviriyorum. Onu çok çaresizce istiyorum, bu yüzden kesinlikle *sabrını sikmek* istiyorum. Ama sonra onun sözlerini düşünüyorum. Sahip olduğum tek referans çerçevesi Ansel ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki Ansel benim için asla bu yoğunluğu hissetmedi. Ama Cory'nin hissettikleri . . .

Korku. Seni terk etmekten korkuyorum. Seni istediğim zaman görememe korkusu. Bu beni şaşırtıyor. Birden fazla yönden şanslıyım.

Evet, onun sikini istiyorum. Sabrın canı cehenneme.

Ama aslında daha çok istediğim şeyin onun kalbi olduğunu öğreniyorum. O yüzden sabırlı olacak. *Komik bulmasına sevindim.*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CORY

POTTER PALMİYELERDE GÖRÜLDÜ

Bu sezon öncesi Potter Watch'ta mıydınız? Biz izledik ve bakın az önce ne geldi. Aşağıda Potter hala sahilde, güneşin tadını çıkarırken, Rebel takım arkadaşları da sıkı bir şekilde çalışarak sezona hazırlanıyor. Bahar antrenmanlarının nasıl dair bir önizleme gibi görünüyor, takım arkadaşları saatlerce çalışırken Potter dış sahada uzanıyor.

Asilerin Cory Potter'ı satın almasıyla son anket: Para israfını Baltimore'a geri gönderin.

Makaleyi kapatıyorum ve elimi alnıma götürüyorum.

Çok zekice, çok alçakça ama zekice. Neden St. Croix'daki otelin plajında tek başıma çekilmiş bir fotoğrafımı kullanıp, gerçekte her gün stadyumda kışımı yırtarak çalışıyormuşum, güçleniyormuşum gibi göstermiyorlar? Her sabah stadyuma ilk giden, zamanını harcayan benim ve çocuklar da benim iş ahlakımı fark edip bana katılmaya başladılar. Atıcılar ve yakalayıcılar bahar antrenmanlarına çoktan başladılar, yani Jason Florida'da tek başına, ama pozisyon oyuncuları kafeslere vuruyor, sopalarını ısıtıyorlar, tıpkı benim gibi. Ama ben onlardan iki hafta öndeyim ve bir adım önde olmaya devam edeceğim çünkü makaleleri okuduklarını biliyorum. Özellikle geçen sezonki performansından sonra henüz benimle tam aynı fikirde olmadıklarını biliyorum.

Hala anlamadığım şey, neden? Neden bana karşı kişisel kan davası güdüyorsunuz? Eğer Rebel taraftarları takımlarının kazandığını görmek istiyorlarsa, neden bölücülüğe devam ediyorlar? *Burada kim benden bu kadar nefret ediyor?* Anlamadığım şey bu. Daha önce hiç yaşamamıştım. *Tamamen hayal kırıklığına uğradım.*

Ben antrenman masasında gerinirken, üçüncü kalecimiz Marcus Gomez ağırlık odasından yeni çıkmış bir şekilde antrenman odasına girdi. Antrenmanımın yarısını bitirdiğimde geldi.

Takımdaki diğer oyunculardan daha çekingen olması, evli ve iki kız çocuğu ile ıstıme sorunu olan küçük bir oğlu olması ve kendini pozisyonuna adanması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Beni masada gördü, başını salladı ve benimkinin yanındaki masaya doğru yürüdü.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyor, oturuyor ve benimle birlikte gergin kaslara masaj yapmaya başlamak için bir Theragun alıyor.

"Bir saat kafeslerde, yarım saat kardiyo, bir saat ağırlık kaldırma," diyorum. "Kafeslerde bir tur daha atmayı düşünüyordum ama ellerim yıpranmaya başladı. Zorlamak istemiyorum."

Kayıtsızca başını sallıyor. "Sezon öncesi hep böyle mi antrenman yapardın?"

"Bildiğim tek şey bu," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Takımda bir yer edinmek istiyorsam çok çalışmam gerektiğini çok genç yaşta öğrendim." Marcus'a bakıyorum ve "O yeri hak etmeye çalışıyorum" diyorum.

Kıkırdıyor. "Hak etmene gerek olmadığına eminim. Maaş çekiniz, hak ettiğinizi düşünseniz de düşünmeseniz de sizi birinci kaleye yerleştirecek."

"Takım içinde, taraftarlar arasında bunu hak edin. Ön ofisin ne düşündüğü umurumda değil."

Marcus bilerek başını sallıyor ve "Makaleleri okudun mu?" derken yüzünü buruşturuyor.

"Onları gözden kaçırmak zor," diye cevap veriyorum, sol dörtlüme çalışıyorum, kasların silahın basıncıyla sıçramasını ve dalgalanmasını izliyorum.

"Çocukların hiçbirinin bu saçmalığa inanmadığını biliyorsun, değil mi? Seni burada görüyorlar; sıkı çalışmanı görüyorlar."

"Maddox'un yaptığı bu değil-"

Marcus yorgun bir ifadeyle, "Maddox'un yanlış olduğu kanıtlanana kadar güçlü bir fikri vardır," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, iyi bir adamdır ama yeni oyunculara karşı her zaman serttir. Chicago'da Bobby taraftarlarıyla dolu bir şehirde bir Asi oyuncusu olarak zorlu bir yolumuz var. Maddox liseden seçildiği günden beri bir Asi. Senin ya da arkadaşların gibi Brentwood'a gitmedi. Zirveye tırmanmak için alt liglerde sayısız yıl geçirdi ve artık orada olduğuna göre, kendi yetiştirdiği bir Asi olarak konumunu yürekten benimsiyor. Bu takım için hedefleri kazanan bir oyun ortaya koymak ve her oyuncunun özüne sadık olmasını sağlamak." Marcus omuz silkiyor. "O böyle biri. Yedek kulübesinin çitlerinden atlayıp onun çok sevdiği yumruk yumruğa kavgalara ilk katılan ben olmadığım için bana kızıyor ama ben böyle biri değilim ve son on yıldır seni izlediğimden anladığım kadarıyla sen de böyle biri değilsin."

Başımı salladım. "Asla olmayacak. Bu onların başa çıkması gereken bir şey. Beni yanlış anlamayın, oyuncularımdan birini çekip alan ilk kişi ben olurum ama asla kavgaya katılmam. Oyuna, sahada kavga ederek onu küçük düşüremeyecek kadar saygı duyuyorum."

Marcus kalçası üzerinde çalışırken "Daha fazla katılamazdım" diyor. "Bundan sonra ne yapacaksın? Bir şeyler yemek ister misin?"

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum. *Az önce bir arkadaş mı edindim?*
"Tabii, kulağa harika geliyor."

Önümüze iki burger konuldu. Marcus patates kızartmasını tercih ederken, ben buharda pişmiş brokoli, ekstra bir köfte, peynirsiz ve çöreksiz istedim. Yine de çok iyiydi ama Marcus'un yemeği kadar iyi görünmüyordu.

Marcus, "Diyete erken mi başlıyorsun?" diye soruyor.

"Rutin," diye cevap veriyorum, onu kötü hissettirmek istemiyorum, ama ağzına kızartma üstüne kızartma tıktırmasına bakılırsa, hiç de umursamadığını tahmin ediyorum. "Peki çocuklarınızla son günleriniz nasıl geçiyor?"

"Stresli. Onlarla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyorum ve önümüzdeki ayların onun için zor olacağını bildiğimden Kate'e yardımcı oluyorum. Onlar okuldayken antrenmanlarımı yapıyorum ve eve geldiklerinde ev ödevleri, akşam yemeği ve yatmadan önce geçirdiğimiz zaman genellikle oyun oynamak ya da ailece eğlenmek oluyor."

Başımı salladım, programından etkilendim. Çocuk sahibi olmamanın işleri biraz daha kolaylaştırdığını fark edene kadar benimkinin yoğun olduğunu düşünüyordum. "Vay canına," diyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Dikkatini bu şekilde bölüştürüyorsun; seni destekliyorum dostum."

"Rutin hale geliyor." Gülümsüyor ve ben brokolimi yerken o da hamburgerinden kocaman bir ısırık alıyor. "Peki ya sen? Evli değilsin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Kız arkadaş mı?"

Yutkunuyorum. "Daha yeni. Aslında bir kız arkadaşım ile ilk sezonum. Elimden geldiğince ertelemeye çalıştım ama kendimi Natalie'den uzak tutamadım."

"Kate'le de böyleydin. Üniversitede tanıştık ve ben spora odaklanmaya çalışıyordum ama ekonomi öğretmenim olduktan sonra beni çok etkiledi." Kendi kendine kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ben gidiciydim dostum. Sen ve Natalie için de aynı şey geçerli mi?"

"Evet, aslında Jason Orson'ın kız kardeşi."

"Hadi canım. Onun için sorun değil mi?"

"Neredeyse onu bana doğru fırlatacaktı." İkimiz de gülüyoruz. "Evet, o iyi biri. Ve o, onunla ilk tanıştığımda evli olduğunu sanmıştım. Kız kardeşim de öyle düşünüyordu."

"Ve kız kardeşin Carson Stone ile evli, değil mi?"

"Evet, üniversitede tanıştık. Birkaç yıl önce evlendik. Daha iyi bir kayınbirader ya da kız kardeşim için daha iyi bir erkek bulamazdım. Bobcats forması bir yana, oldukça harika bir adam." Marcus buna kıkırdıyor. "Natalie'yi St. Croix'da arkadaşlarıyla birlikteyken tanıdım."

"Sezon öncesi gezisi mi?"

"Evet. Bir yere mi gittin?"

"Disney. Şimdilik bir tür gelenek ama çocuklar büyüdüğünde muhtemelen değişecek."

Suyumu yudumlayıp tekrar masaya bırakıyorum. "St. Croix'dayken bir iletişimsizlik oldu ve sonunda bir odayı paylaşmak zorunda kaldık."

"Oh kahretsin." Gülüyor ve soruyor, "Bu noktada zaten ona aşık mıydın?"

"Kendinden geçmiş."

Marcus masayı tokatlar ve kahkahalarla güler. "Kahretsin, hiç şansın yoktu."

"Hayır, özellikle de yatarken gecelik giymeye başladığında."

"Boku yemiştin."

"Mümkün olan en iyi şekilde." Sadece onu düşünerek iç çekiyorum. "O, lanet olsun, dostum, içi çok güzel, dışıyla da uyumlu. Komik, şakalaşmayı seviyor ve harika bir kalbi var. Onun enerjisi bana neşe veriyor ve sezon yaklaşırken bunu kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini, Jason sayesinde beyzbol sezonuna alıştığını söyleyip duruyor ama bilemiyorum." Arkama yaslanıyorum ve bir elimi çenemde gezdiriyorum. "Yazıların yorgunluğunu şimdiden hissetmeye başladım. Bir de sokaklardaki, restoranlardaki, lanet olası stadyuma girdiğim zamanki taraftarlar var. Diğer stadyumlara gittiğimde yuhalanmaya alışkınım ama kendi taraftarlarım tarafından nefret edilmeye alışkın değilim. Bu bana zarar veriyor."

Marcus duraksıyor ve hamburgerini yere bırakıyor. "Makaleler dışında azarlandığınızı bilmiyordum."

Gülüyorum, ama çatalımla oynarken mizahtan yoksun. "Her lanet gün. Zihinsel olarak oldukça güçlüyüm, ama lanet olsun, boktan şeyler söylüyorlar ve ben Natalie yoluma baktığı için şanslıyım, musun? İnsanların benim hakkımda söyledikleri saçmalıkları duymasına ihtiyacım yok, onun da bu işe karışmasını istemiyorum. Sanırım en çok endişelendiğim şey de bu, onun bu işlere karışması."

"Ona dokunmayacaklar," diyor Marcus. "Altı yıldır Asi'yim ve taraftarlar oldukça kirli olsa da, dokunmadıkları tek şey aileler. Yoksa özellikle oğlumun engellerini göz önünde bulundurarak ön büroyla konuşuyor olurdum. Oyuncularla uğraşıyorlar, ailelerle değil."

"Umarım öyledir," diyorum, yine de istisna olup olmadığını merak ediyorum. Asilerin tanıtım sorumlusu Gregory ile konuştum ve aldığım kötü haberlerden dolayı şok olmuş, öyle ki hayranlarımın gözündeki imajımı düzeltmek için kampanyalar üzerinde çalışıyorlarmış. Fikirlerinden bazıları ... çok temiz görünmemem için bana daha keskin bir makyaj yapmak; yüzümde sürekli bir kıl bırakarak çok fazla tıraş olmamamı istediler ve hatta biriyle Twitter kavgası başlatmamı önerdiler. Onlara kaşlarımı uzatacağımı söyledim ve hepsi bu kadar.

Twitter kavgası mı başlatayım? Gerçekten mi? Hayranlarını böyle mi kazanacaksın? Evet, o kadar alçalmayacağım ve Gregory'ye de bunu söyledim. O lanet tıraşı uzatacağım, ama iş taraftarları kazanmaya geldiğinde, bu sopam ve eldivenimle olacak, sahte bir tavırla değil.

Oyuna her zaman saygı gösterin.

"Biraz daha dayan," diyor Marcus. "Oyuncular arasında senin iş ahlakın ve sopadan çıkan gücün hakkında şimdiden bir söylenti var. Florida'ya gittiğimizde çocuklarla kaynaşmak için daha fazla zamanın olacak. Takımla ne kadar kaynaştığımıza şaşıracaksınız. İşler tersine dönecek."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve marula sarılı hamburgerimi alıyorum. "Teşekkürler, minnettarım."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette, ne istersen," diyorum.

Hamburgerime başını salladı. "O tavşan bokunu erkeklerin yanında yeme, dostum."

Yüksek sesle güldüm ve başımı salladım. "Anladım."

"Pekâlâ, neden bu kadar neşelisin?" Kanepemde yanına oturduğumda Natalie soruyor. Hiç düşünmeden kucağıma oturuyor ve gömleğimin eteğiyle oynamaya başlıyor.

Onu bu akşam davet ettim ve rahat giyinmesini söyledim, o da bir çift tayt ve kapüşonlu bir tişört . Saçları dalgalı, tam da sevdiğim gibi ve yüzü makyajsız, onu sevmemin bir başka yolu. Göbeği bütün gece görünüyordu ve yemin ederim beni çıldırtmak için bilerek o bluzu giydi. Altına sütyen giymediğinden yüzde 80 eminim. Bunu anlamak için ellerimi altına sokmak için can atıyorum.

Ellerimi kalçalarına koyarak, "Sanırım bu hafta bir arkadaş edindim," diyorum.

"Arkadaş mı? Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Marcus Gomez."

"Üçüncü kaleci mi? O takımın aile babası değil mi?" Yanını sıkıyorum. "Şu haline bak, Asiler'i araştırıyorsun."

"Pekala"-karnımın üzerinde bir daire çiziyor-"Erkeğimin kiminle oynadığını bilmem gerekiyor."

"Adamın, bu sesi gerçekten beğendim."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sen de öylesin, değil mi?"

"Kahretsin evet, öyleyim," diye cevap veriyorum. Natalie kucağımda otururken tamamen rahatlamış bir şekilde kanepeye yaslanıyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

"Bana arkadaşından bahset."

"Söyleyecek fazla bir şey yok. Geçen gün yemeğe çıktık ve şimdi de kafeslerde birlikte antrenman yapıyoruz. Gerçekten havalı, ayakları yere basan biri ve sahada mücadele konusunda benimle aynı zihniyete sahip. Ayrıca çocukların beni ve gösterdiğim sıkı çalışmayı fark ettiklerini söyledi. Bunu takdir ediyorlar."

"Demek Asiler sandığım kadar aptal değilmiş." Göz kırıyor ve ben gülüyorum.

"Sanırım değil."

"Senin adına çok heyecanlıyım. Bir arkadaşın olması beni mutlu etti. Basından gelen haberlerden dolayı biraz endişeliydim-"

Sertleştım ve "O makaleleri mi okuyordun?" dedim.

"I . . ." Alt dudağını ısırtıyor. "Yapmamamı söylediğini biliyorum," diyor aceleyle, "ama sana yardım etmem gerekirse diye ne söylediklerini bilmem gerekiyor."

İçimde öfke kaynıyor ama Natalie makaleleri okuduğu için değil, benim için endişelenmesi gerektiğini düşündüğü için. Onu istemiyorum.

Endişeleniyorum. Bunun üstesinden gelebileceğimden, önüme ne çıkarsa çıksın üstesinden gelebileceğimden emin olmasını istiyorum.

Ellerimi kalçalarının üzerinde yumuşatarak, "İyi olduğumdan emin olmak istemeni takdir ediyorum, bu sadece senin o güzel kalbini gösteriyor, ama lütfen o makaleleri okuma, tamam mı? Onlar çöp, uydurma ve tek yapacakları zaten sahip olduğun endişeyi beslemek olacak." Elimi ensesine götürüyorum ve alnını benimkine yaklaştırıyorum. "Bununla başa çıkabilirim, tamam mı?"

"Biliyorum ama sen de tek başına devam etmek zorunda değilsin Cory. Ben bunun için buradayım, işler zorlaştığında sırtını yaslayabileceğin biri. Her zaman benim yanımda güçlü olman gerektiğini düşünme."

Ama ben biliyorum.

Ben her zaman güçlü olan, ailesi ve arkadaşları için endişelenen ve her zaman çözüm bulan kişi oldum. Kardeşlerim işlerini kurmakta zorlandıklarında, işi nasıl daha iyi hale getirecekleri ve doğru insanlara nasıl hitap edecekleri konusunda çözümler bulmalarına yardımcı oldum. Şimdi üç tesisleri var ve müthiş bir eğitim markası işletiyorlar. Milly, Carson konusunda şüpheyi düşüğünde, daha önce hiç ilişki yaşamamış olmama rağmen, bir ilişkinin mayınlı yollarında zihinsel olarak onun elinden tuttum. Zorlukların üstesinden geliyorum ve Natalie'yle bile bunu yapmaya devam edeceğim.

Bir şey söylemek yerine ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirmeden önce hafifçe hava aldığını duyuyorum, elleri tekrar gömleğimin eteklerine düşüyor. Bunu saatlerce yapabilirim, sadece bunu- kucağıma sürtünmesi, her geçişte sikimi sertleştirmesi, dudaklarının benimkine , inlemelerinin dairemin sessizliğini doldurması. Benim için bu cennetten bir parça.

"Seni özledim, bu dudakları özledim," diye mırıldanıyor çenemi öperken. "Bu kaşlar, çok seksi."

Beni özlediğini söylemesi komik, çünkü beni iki gün önce gördü, ama hey, şikayet etmeyeceğim. Eğer beni özlemek istiyorsa, bırakın özlesin. "Beğendin mi?" diye sordum. "Dudaklarını acıtmıyor mu?"

"Sert," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama gerçekten hoşuma gidiyor. Seni bacaklarımın arasına almanın nasıl bir his olduğunu merak edip duruyorum."

, bunu söyleyeceğini bilmeliydim. Onu sırt üstü çevirip bacaklarının arasına girene kadar vücudunda gezinme düşüncesi son birkaç gündür aklımdan çıkmıyor. Aramızdaki cinsel gerilim randevularımızı ele geçirmeye başladı ve düşünmemi zorlaştırıyor,

Sebeplerimi açıklığa kavuşturmak benim için zor, özellikle de elleri şu anda olduğu gibi gömleğimin altından süzüldüğünde.

"Çıkar şunu," diyor ve ben onu durduramadan gömleğimi başımdan çekip çıkarıyor. Yukarı kaldırıyor ve göğsüme bakıyor. Başını eğerek iç geçiriyor ve parmağını göğüs kaslarımın arasında gezdiriyor. "İnanılmaz derecede seksisin, Cory. Ağzımı teninde gezdirmek istemem garip mi? Her bir karın boşluğunu emmek?"

"Hayır," diyorum, sesim kısık. "Hiç de tuhaf değil."

"Gerçekten mi?" Bacaklarımdan kaymadan önce bana biraz şaşkınlıkla bakıyor, onları genişletiyor ve sonra aralarında diz çöküyor.

"Natalie, ne yapıyorsun?"

"Seninle eğleniyorum," diyor. "Gerginsin. Rahatlaman gerek."

"Kucağıma gelmeni ve benimle daha fazla öpüşmeni istiyorum," diyorum, elleri karnıma gidip yavaşça göğüs kaslarıma doğru kayarken bir parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum ve sonra tekrar aşağı iniyorum. "Bu beni rahatlatacaktır."

"Başka bir fikrim var," diyor hınzır bir gülümsemeyle.

Vücudumda yukarı doğru ilerlerken, ağzını göğsüme bastırıp köprücük kemiğimin üstünden başlayarak bir taraftan diğerine yalarken saçları tenime sürtünyor. Lanet olsun, köprücük kemiğine öpücük kondurmanın tahrik edici olduğunu kim bilebilirdi ki? Dilinin verdiği hisle sikim çoktan eşofmanlarıma bastırmaya başladı. Göğsümün üst kısmına kendi kişisel lolipopu gibi davranıyor ve o anı ellerimi yanlarına doğru hareket ettirmek için kullanıyorum, koltuk altlarının hemen altına gelene kadar ekin üstünü benimle birlikte sürüklüyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, sütyeni yoktu. Bunu bildiğim için başparmaklarımı içeri doğru kaydırıp yan göğsünü okşuyorum.

"Oh kahretsin." Durakladı ve bana baktı. "Bunu yapamazsın."

"Sütyen giymiyorsun."

"Biliyorum."

Başparmaklarımı tekrar geçiriyorum, bu sefer meme ucuyla birleşiyor. "Neden olmasın?"

"Sütyenler rahatsız edici. Gündelik olduğunu söylemiştin."

"Beni gerçekten sertleştiriyorsun," diyorum, onu yerinde tutarken başparmaklarım sertleşen meme uçlarıyla oynuyor. "Gerçekten, gerçekten sertleştiriyorsun Natalie."

"Güzel. Senin için planladığım şey için sert olman gerekiyor."

Onu tekrar bedenimden yukarı çekmeye çalışıyorum ama ellerini göğsüme koyarak beni durduruyor.

"Çok güzel," diyorum, vücudum heyecandan titremeye başlıyor. "Buraya gel, yine kucağıma otur."

Başını sallıyor. "Hayır. Daha fazlasını istiyorum." Ellerimi yanlarından çekiyor ve ben bir sonraki nefesimi yakalayamadan kapüşonunu yukarı kaldırıp başının üzerinden geçiriyor ve gömleğimle birlikte yere bırakıyor.

Fuuuck. . . göğüsleri o kadar güzel *ki* Ne kadar muhteşem olduklarını unutmuşum. Bacaklarımın arasında otururken, ağırlığı şişmiş sikime sürtünürken, kontrolümü kaybedeceğim. Onun sıcaklığını etrafımda hissetmeliyim.

"Buraya gel. Meme uçlarını emmeme izin ver."

Başını sallıyor. "Bu gece kararları ben veriyorum."

"Natalie," diye uyarıyorum, ama ağzı göğüs uçlarını öpmeye, emmeye, yalamaya başladığında bu onu teşvik etmekten başka bir işe yaramıyor. Isı dalgalar halinde damarlarımdan akıyor ve akıyor. İnşa ediyor, inşa ediyor, inşa ediyor ve bir yalamayla, göğüsleri vücudumun üzerine rahatça sarkarken içimden zevk cıvataları fırlıyor.

Erotik ve yeni. Daha önce hiçbir kız vücuduma Natalie'nin şu anda davrandığı gibi davranmamıştı - yenilebilir ve lezzetli - sanki doyamıyormuş gibi. Ben orada, kanepede çaresizce uzanırken, ona dokunmaya çalışırken, zihnimin gerçekten çalışmasını ve sadece hissetmemesini sağlamaya çalışırken vücudu benimkinden aşağı doğru hareket ediyor, ama lanet olsun, zorlaştırıyor, özellikle de açık ağızlı öpücükleri karnımdan aşağıya yaydığında, dilini her çatlakta sürüklüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, dili bel kemerimde gezinirken nefesim hızlanıyor. Aşağı doğru bir bakışla, aletimin boğazına itildiğini ve narin çizgiler boyunca kaydığını görebiliyorum. Beni ağzının derinliklerine almasının nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyorum. Yapabilecek miydi? Ne kadar kalın olduğumu kaldırabilir mi? Bunu öğrenmeye hazır mıyım?

Parmakları eşofmanımın bel bandıyla oynuyor. "Külot giymiyorsun."

Başımı sallıyorum, onları bir inç indirdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ben ... ahh sikeyim," memesi sikime sürtündüğünde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Siktir. . . Bu gece bana sürtüneceğini umuyordum."

"Umutlu adam. Başka planlarım vardı." Eşofmanımı bir santim daha indiriyor, böylece sikimin karnıma yaslanmak yerine yana yattığı ucumun hemen üzerinde duruyor.

"Natalie," diye nefes alıyorum. Ağır bir şekilde. "Sen ..." O beni eşofmanlarımdan kurtarmadan ve ben utanmadan kalçalarımı kaldırmadan önce bu kadar ileri gidebildim.

Böylece eşofmanlarımı tamamen çıkarabilir.

Sanki onu otel odasında çıplak bıraktığım zamanki roller tersine dönmüş gibi, bu sefer çıplak olan benim ve aletim karnıma doğru çıkarken ağzının merhametine kalıyorum.

Natalie topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp bana bakıyor ve işte o zaman sikimi ilk kez gördüğünü anlıyorum. Bakışlarını bana doğru çevirdi ve lanet olsun. . . gergin görünüyor.

"Natalie, güzelim." Oturmaya başlıyorum ama başını sallıyor.

"Yapma, bunu yapmak istiyorum."

"Eğer bu konuda gergin olacaksan, hayır."

Elini uzatıyor ve işaret parmağını sikimin alt tarafındaki zonklayan damar boyunca hafifçe sürüklüyor. Başım geriye kayarken dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor. Kahretsin, bu noktada sadece bir el işi Onun ağız sulandıran iki dudağının arasında sikimin nasıl görüneceğini unuttun, ben sadece rahatlamak istiyorum.

"Hayal ettiğimden daha büyüksün." Ve sonra kıkırdıyor. Sikimin ucunda precum parlarken lanet olası kıkırdamalar.

"Gülmek harika değil," diyorum acı dolu bir sesle.

"Özür dilerim." Ellerini kalçalarımdan aşağıya, merkezime doğru indiriyor ve sonra geri çıkarıyor. Ellerinin kalça fleksörlerimin üzerinden geçişinde sikim seğiriyor ve zıplıyor. "Hâlâ tanışman gereken arkadaşım Monica, boşandıktan sonra daha büyük bir alete ihtiyacım olduğunu söyledi. Onu evrene çok fazla salmış olmalı çünkü"-ellerini içeri sokup sikimin altında gezdiriyor ve sonra geri çıkarıyor. "Kahretsin, Cory, kocaman bir penisin var."

Eli sikimin altından geçiyor ve taşaklarım sıkışmaya başlarken "teşekkür ederim" diye tıslıyorum.

"Dur," diyorum, uzanıp ellerini tutuyorum, göğsüm kabarıyor, başım zevkle dönüyor. "Sadece bir saniyeliğine dur."

"Neden?"

"Çünkü gelmeme saniyeler kaldı. Bırak da nefes alayım." "Ciddi misin?" diye sorar, sesinde şok vardır.

"Evet." Ona bakıyorum, bakışları altında şişen sikime dikilmiş gözleri. "Benim için uzun zaman oldu ve sen benim hayalimdeki kızsın, tamam mı? Bana dokunman ve her yerimi yalaman. . . bu inanılmaz."

"Rüya kız mı?" diye soruyor, biraz daha uzun oturuyor ve ellerini benimkilerle birleştiriyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi açtığımda onu şaşkınlık içinde buluyorum. Uzanıp başparmağımı dolgun dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Çok komiksin, zekisin ve nefes kesicisin, yemin ederim seni her kollarıma aldığımda evrene şükrediyorum."

"Cory... bu"-gözlerinden yaşlar akmaya başladı-"Ben hiç..." Derin bir nefes alıyor ve duruyor. Pantolonunu tangasıyla birlikte yavaşça bacaklarından aşağı sıyrıp onu tamamen çıplak bırakmasını izliyorum. "Sana ihtiyacım var, Cory. Lütfen hayır deme."

Bunu nasıl ? Bu çok gerçek ve ham anda, kızımı nasıl hiçbir şeyden mahrum bırakabilirim? Reddedemem. Sadece ona dünyaları vermek istediğim için değil, ruhumun derinliklerinde onu sevdiğimi biliyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, ayrılmak bana bu yüzden acı veriyor. Aradığımı hiç bilmediğim birini buldum ve kendimi bir grup gürültülü hayrana kanıtlamak için destansı bir savaş verirken onu terk edeceğim.

Kanepeden kalkıp elini elime alıyorum ve onu yatak odama götürüyorum. Işıkları kapalı bırakıp perdeleri açıyorum, gece gökyüzü odayı aydınlatıyor ve havayı belirliyor. Arkamı döndüğümde Natalie orada duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş, muhteşem ve fazlasıyla hazır görünüyor.

Yaklaşıyorum ve soruyorum, "Beni nasıl istersin?"

"Üstümde. Senin tarafından kuşatılmak istiyorum. Sen bana bakarken her santimini hissetmek istiyorum."

Cehennem.

Elini tutuyorum ve onu dikkatlice yatağıma indiriyorum. Yavaş, kasıtlı. Çok seksi. Geçmişte diğer kadınlarla kıyafetleri çıkarmak bir çılgınlıktı, ama Natalie ile sanki her an nefes alıyor, etrafımızı saran şehvet dolu havayı hissediyor, duyuyor, tadıyor. Uzandığında bacaklarını açıyor ve arkasındaki yastığı kavırıyor.

Şimdi gözlemleme, her şeyi içine alma sırası bende. Odadaki loş ışıktan amının çoktan ıslandığını, meme uçlarının sertleştiğini ve gözlerim dudaklarına gittiğinde dudaklarının ayrıldığını, nefesinin daha ağır bir tempoyla girip çıktığını görüyorum.

"Sana bakmam seni tahrik ediyor mu?"

Başını sallıyor.

"Nasıl tahrik oldun?"

"Zonkluyorum," diye cevap veriyor kısa bir nefesle. "Senin için zonkluyorum, Cory."

"Bakayım," diyorum bacaklarının arasına tırmanıp ağzımı amına doğru indirirken. Bacakları zaten genişçe açılmıştı, bu yüzden dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmek için fazla bir şey yapmama gerek kalmadı ve bunu yaptığımda, vahşi bir inilti kaçarken bacakları etrafımda kenetlendi.

O ıslak, gerçekten ıslak.

Yavaşça ellerimi kalçalarına götürüyorum ve bana açılması için onu ikna ediyorum. Açıyor ve dilimi tekrar klitorisine bastırıyorum, gözlerinin kafasının içinde döndüğünü görmeye yetecek kadar baskı uyguluyorum. Hiçbir zaman am yalamak için can atan bir adam olmadım. Bunu yapıyorum çünkü zevkli olduğunu biliyorum, ama klitorisinin küçük yumrularının dilime sürtünmesini hissetmeye bağımlı değilsem lanet olsun. En küçük bir hareketle onun zevkini kontrol edebileceğimi bilmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir his.

Altımda seğiriyor, dilimi döndürüp bıraktığımda kalçaları ağzıma doğru uçuyor, dönüp bırakıyor, ben tekrar içeri girmeden önce odanın serin havası ona çarpıyor.

"Fuuuck, Cory. Siktir, bu çok iyi hissettiriyor. Boşalmamı ister misin?"

"Gerçekten istiyorum," diyorum iki parmağımı içine sokup kıvrımadan önce ve dilimi sürekli klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki eli başıma düşüp saçlarımın arasından geçene kadar.

Kasılıyor, bacakları kapanıyor, ağzı bir solukta açılıyor, amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve adımı defalarca tekrarlıyor.

"Cory, geliyorum. Oh Cory, evet, Cory, evet," diye iniliyor, dişlerini sıkıyor, eliyle ağzımı itmeye çalışıyor. Ama nefesini zar zor kontrol edebilene ve titreyene kadar devam ediyorum.

Göbeğinin hemen altına bir öpücük konduruyorum, sonra göğüslerine ulaşana kadar daha yukarılara. Birini elime alıyorum, meme ucunun etrafında bir C oluşturup ağzıma götürüyorum, sertçe emiyorum ve sonra ısıyorum.

"Kahretsın," diyor, altımda kıpırdanıyor, leğen kemiği ağrıyan sikimin etrafında kayıyor. "Beni işaretle," diye fısıldıyor. "Yarın benimle olmanı istiyorum."

O böyle şeyler söylediğinde, bu beni çıldırtıyor. Ağzımla acımasızlaşıyorum, tenini ağzıma çekiyorum, morartıyorum, ısıyorum, inlemeleri beni onu daha fazla işaretlemeye teşvik ediyor, ta ki tüm göğsü ağzımdan, çenemden kıpkırmızı olana kadar.

Dudaklarımız birbirine değene kadar vücudu boyunca yükseliyorum ve dilimle ağzını açıyorum. Tutkuyla, dilimi onunkinin üzerinde dans ettiriyorum, ağızlar geniş, özensiz ve ıslak. Aramızdaki sıcaklık artıyor, onun içinde olma ihtiyacı sırtımı pençeliyor ve aşağı uzanıp sikimin ucuna dokunduğunda, ondan çıkıp komodinin üzerine fırlıyorum, orada bir prezervatif paketini açıyorum, kendimi kılıflıyorum ve sonra topuklarımın üzerine otururken bacaklarının arasına geri dönüyorum.

"Bacaklarını daha geniş aç." Öyle yapıyor ve sikimin uzunluğunu alıp yarığını aşağı yukarı ovuyorum, boynunun gerilmesine, çenesinin kasılmasına ve yastığa uzanıp onu sıkıca kavramasına bayılıyorum.

"Beni tekrar boşaltacaksın. Seni içimde istiyorum."

"İçinde olmam gerek," diyorum çaresizlikten, sikimi onun girişine dayarken. İleri doğru bastırıyorum ama o çok gergin ve kendimi zar zor içine sokabiliyorum, sadece ucu. "Natalie, güzelim, rahatlaman gerek."

"I . . . Ben varım."

"Değilsin," diyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum, bu da inlemesine neden oluyor. Birkaç santim daha sokuyorum.

"Oh, kahretsin." Gözleri genişledi. "Cory ..."

Hiçbir şey söylemiyorum; onun yerine klitorisine masaj yapıyorum ve başparmağımın her geçişinde, yarıyı geçene kadar içeride daha derine iniyorum.

"Çok büyüksün." Başını yana çeviriyor. "Yapamam, Cory."

"Yapabilirsin. Bana bak." Gözlerini açıyor ve ben "Nefes al" diyorum. Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor, havayı bıraktığında, kendimi tamamen sokana kadar daha fazla içeri giriyorum, toplar onun arka tarafıyla birleşiyor.

Ve birkaç vuruş boyunca onun amcığının her lanet seğirmesini ve zonklamasını etrafımda hissederek orada kalıyorum.

"Çok doluyum," diyor şaşkınlıkla başını kaldırarak. "Boğazımdaymışsın gibi hissediyorum. Zar zor nefes alabiliyorum."

"Ağırdan alacağım." Ama, lanet olsun. O kadar iyi hissettiriyor ki. *Nasıl yavaştan alacağım?*

Başını iki yana sallar. "Hayır, hızlı olmalıyım. Sürtünmeye ihtiyacım var." *Tanrıya şükür.*

Yer değiştirir ve amı tekrar sıkılır. "Siktir, Cory, boşalabilirim, hissedebiliyorum, tam orada."

"Ben de," diyorum utanarak, ama o kadar sıkı ki. Zar zor nefes alabiliyorum.

İyi.

"Çekil, seviş benimle." Ve bu benim felaketim. O söyleyebilirdi ama onunla sevişmemi istiyor. Elini öne eğip

Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve kalçalarımı içeri ve dışarı hareket ettiriyorum.

Yanağını okşadım.

Sonra göğsünü

kavriyorum.

Başparmağımı meme ucuna sürtüyorum.

Kalçalarım içine girip çıkıyor, amı sikimin etrafında kenetlenirken onu geriyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diyorum öpücükler arasında. "Hiç bu kadar hissetmemiştim."

"Aynı," diyor son hamlemde ağzımın içinde nefesini tutarak. "Daha hızlı. Lütfen daha hızlı."

Bir elimi kaldıraç olarak şiltenin üzerine koyuyorum, diğer elim başparmağımın kalça kemiği boyunca uzandığı kalçasına düşüyor ve itiyorum. Daha hızlı.

Yatak sallanıyor.

Yatak başlığı duvara çarpıyor.

Çığlık atıyor.

İnledim.

Gürültülüyüz, açgözlüyüz, anın içindeyiz ve hiçbir şey beni omurgama bir şok dalgası gibi tırmanan yaklaşan orgazmdan alıkoyamaz.

"İşte. Oradayım," diyorum, tam da amcığı etrafımda kasılmaya, beni sağlamaya, o kadar sıkı sıkıya başlıyor ki zevkten neredeyse kör oluyorum.

"Siktir, Cory," diye bağıyor, bacakları etrafımda kenetleniyor. Haykırırken sesinde gözyaşları var.

Taşaklarım sıkılaştıkça, sikim şiştikçe ve göğsümü yırtıp duvarlarda yankılanan bir kükremeye boşaldıkça yanma hissi sarıyor. O kadar sert boşalıyorum ki, bizi yatak başlığına doğru itiyorum, öne ve Natalie'nin üzerine çökerken vücutlarımız kalçalarımın darbesini karşılamak için katlanıyor. Orgazmımın kalıntılarının prezervatifin içine döküldüğünü hissettiğimde amcığı sıkılmaya devam ediyor.

Anne. Sikeyim.

Göğsümüz kabarıyor, bedenlerimiz hava almak için yalvarıyor, ikimiz de orada yatıyoruz, mutlak coşkudan geri süzölmeye çalışıyoruz.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar harika olmamıştı dediğimde şaka yapmıyordum. Hiç bu kadar iyi olmamıştı ve bunun sadece Natalie'nin müthiş bir amcığı olduğu için olmadığını biliyorum. Çünkü ona aşığım. I

kadar hissediyorum. Ona aşığım ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Hiçbir şey.

Sonunda nefesimi tutarak, gözlerinin içine bakmak için birkaç santim yukarı kalkıyorum ve işte o zaman yüzünde yazılı memnuniyeti görüyorum. Gülümsemesi geniş, gözleri tembel, tamamen memnun. Ve bunu yapan bendim.

"İyi misin?" Önce yanaklarını, sonra gözlerini, sonra da burnunu öperek soruyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor hülyalı bir şekilde. . *Kahretsin, o mükemmel.* "Bana bir saniye ver," diyorum ve yavaşça içinden çıkıp temizleniyorum. Döndüğümde yastığımın üzerine kıvrılmış, yüzü bana dönüktü. Arkasına geçip kolumu karnının etrafına doluyorum ve tüm boşluğu ortadan kaldırıyorum.

. "İyi olduğuna emin misin? Biraz sert davrandım."

"Ben mükemmelim, Cory." Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Ama beni çok yoruyorsun. Yatıya kalabilir miyim?"

"Sormana bile gerek yok," diyorum. "Seni burada istiyorum Natalie."

Buna bir şey demiyor, ki bu bana daha çok şey ifade ediyor. *Onu burada istediğimi biliyor.* Daha yakına sokuluyor ve ben orada uzanıyorum, gözlerim kocaman, zihnim az önce yaptığımız şeyle dönüyor. Bu kız hayatımı değiştirdi. Bu bağlantı -bu tamamlanma- Carson ve Milly'de gördüğüm şeydi. *Ve şimdi ona sahibim.* Ona. Artık güzel Natalie'ye sahibim.

Önümüzdeki yol kolay olmayacak ama onun bana olan güvenini sarsmayacağım. Korkusunu bir kenara bırakıp bize bu şansı verme isteğini. Onun kalbini tutacağıma ve ona kötü davranmayacağıma inanması. Ben daha iyi bir adam olacağım. En iyi adam.

Hak ettiği adam.

BÖLÜM YIRMI İKİ

NATALIE

"Günaydın," diyor Cory elini sırtıma sürterken. Yeni demlenmiş kahvenin kokusu gözlerimi açarken, Cory'nin geniş ellerinin omurgamı okşadığını hissediyorum.

Gözlerimi aralıyorum ve hissettiğim şansı tam olarak anlayamıyorum, çünkü gördüğüm ilk şey yanımda oturan gömleksiz, ıslak bir Cory. Üzerinde eşofman var ve belli ki duştan yeni çıkmış.

Üzgün bir şekilde, "Bensiz duş almışsın." diyorum. Uzanıp ıslak saçlarına dokunuyorum.

"Bu sabah ağrın olacağını düşünmüştüm. Seni daha fazla zorlamak istemedim. Ve duşta benimle birlikte çıplak olursan kendimi kontrol edemeyeceğimi düşündüm."

"Tam bir centilmen," diye takılıyorum tembel bir esnemeyle ve doğruluyorum. Yorgan göğsümden aşağı kayarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Cory'nin gözleri hemen gövdemin üzerine düşüyor ve kararıyor, beni içine çekerken kaşları keskinleşiyor.

"Kahretsin, Natalie." Elini uzatıp başparmağını tenime sürüyor. Oh, biraz hassas. Aşağı baktığımda göğsümün kıpkırmızı olduğunu, göğüslerimin her yerinde morluklar olduğunu ve dün gece fiziksel saldırıya uğramışım gibi görüldüğünü görüyorum. "Siktir, çok özür dilerim." Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, sakalımdaki yanıkları, morlukları, dün gece beni emdiği ve ısırıldığı her yeri inceliyor. Bir elini kafasında gezdiriyor, endişeli ve pişman. "Ne ki? Buz ister misin? Kahretsin, bir çeşit merhem?" Elini çenesine götürüyor, gözleri hâlâ göğsünde. "Çok bencilim, yapmadım-"

İki parmağımı dudaklarına bastırarak gevezelik etmesini engelliyorum. Yorganın altından sıyrılıp kucağına oturuşumu izlerken gözleri açılıyor. Yanaklarını okşuyorum ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra ellerini avuçlarımın içine alıp göğüslerimdeki izlere götürüyorum.

Gözlerinin içine bakarak, "Bunlara takıntılıyım. Bu daireden dışarı çıktığımda, gömleğimin kumaşının hemen altında, benimle olduğunu, beni sahiplendiğini, bir gece önce vücudumu işaretleyenden başka hiçbir erkeğin önemli olmadığını bilmeyi seviyorum."

Arkasına yaslanıp küçük çürükleri inceliyor, başparmaklarını dikkatle üzerlerinde gezdiriyor. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Çok fazla. Bencilce davranan biri varsa o da benim, dün gece beni işaretlemen için yalvardım ve rica ettim. Aşağıya bakıp seni orada görmek istiyorum. I

Senin olduğumu bilmek gibi. Çünkü öyleyim, değil mi Cory? Ben seninim?"

"Sen benimsin amına koyayım," diyor, geniş avucuyla başımın arkasını kavıyor ve alnımı kendisine yaklaştırıyor. "Dün gece olmasını beklemiyordum ama olduğu için rahatladım. Dün geceye sandığımdan çok daha fazla ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle," diyorum kucağında kayarak ve altımda sertleştiğini hissederek. "Sadece seni hiç ağzıma alamadığım için üzgünüm."

Hafifçe kıkırdar. "Bunun için her zaman vakit vardır."

"Şimdi olduğu gibi," diyorum, elinden kurtulup bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Natalie, güzelim, bunu yapmak zorunda değilsin..."

Onu eşofmanından çıkardığımda, uzunluğuna ve şimdiden ne kadar sert olduğuna hayret ettiğimde sözleri kayboluyor. Dün gece, içime girmeye başladığında, bundan zevk alacak kadar rahatlayabileceğimden emin değildim, ama fısıltıyla cesaretlendirmesi ve klitorisimi ovuşturmasıyla, yapabildim ve aman Tanrım, girdiği her santimde etrafımda kasıldığımı hissettim. Özellikle de yüzündeki yoğun ifade, göğsündeki ve boynundaki gergin kasların kasılma ve kasılma şekli ile birleştiğinde, bu çökmekte olan, en sarhoş edici duyguydu. Beni incitmemek için kendini tutuyordu. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi.

Her ne kadar Cory'nin önünde diz çökmüş olsam da, elimle boyunu kavradığımda gözlerindeki şaşkınlık ifadesi dün geceki görüntülere rakip oluyor. Ona, bu güçlü, kuvvetli adama bakarken, onun sadece bir dokunuşla parçalandığını görmek, içimde bir güçlenme hissi uyandırıyor ve beni ileriye doğru iterek elimi onun boyundan aşağıya, onu sıkıca kavradığım horozunun köküne doğru sürüklüyor.

"Kahretsin, Natalie." Keskin bir nefes çeker.

Onu tamamen ağzıma almam mümkün değil ama memnun etmek için elimden geleni yapabilirim. Ağzımı tepesine götürüyorum ve dilimi kenarlarında dolaştırıyorum. Elleri çarşaflara düşüyor, onları sıkıca kavıyor ve hafifçe geriye yaslanıyor, dilimin her geçişinde karın kasları kasılıyor. Onun yavaş yavaş kendini kaybetmesini izlemek bağımlılık yapıyor. Yüzü çok etkileyici.

Genişçe açarak onu ağzıma alıyorum ve ucunu emerek Cory'den uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyorum. Eli yüzüme düşüyor, bana bakıyor ve sanki hayatındaki en değerli şey benmişim gibi başparmağını yavaşça yanağıma sürüyor. İşte o zaman daha da geniş açıyorum ve onu içime alıyorum.

olabildiğince uzağa. Burnumdan nefes alarak, ben yutkunurken boğazımın arkasına dokunacak şekilde açı yapıyorum. İnliyor ve yüzümü daha da sert bir şekilde kavıyor. Ben de tekrar yapıyorum, sadece geri çekilip sikinin alt tarafını yalıyorum ve onu elimle pompalayıp sertçe sıkıyorum.

Sert bir nefesle, "Lanet olsun." diyor.

Diğer elimi hafifçe avucumun içinde yuvarladığım taşaklarına götürüyorum.

Tacını em, sertçe pompala. Yuvarla, em, pompala. Yuvarla, em, pompala.

Ağzıma kadar al. Yut.

"Aman Tanrım," diye bağıyor, kalçaları öne doğru itiliyor, ağzımın derinliklerine dalıyor. "Siktir, özür dilerim Natalie... Tanrım, bu inanılmaz bir his." Kıpırdamıyor, göğsü kabarıyor, bacakları altımda geriliyor. Yaklaştı, ben de daha sert pompalıyorum ve ağzımı ucuna getirip sertçe emiyorum, ağzımın içine girip çıkıyor. Daha da geriliyor ve sonra sikinin dilime karşı şiştiğini hissediyorum.

Homurdan

ıyor.

Hala

duruyor.

"Natalie, boşalacağım."

Bu benim hoşuma giden bir uyarı, çünkü tamamen çaresizlik. *Buna ben sebep oluyorum. Ben . . . Daha fazla kendini tutamıyor.* Zevk dalgası onu örtmek üzere ve bana bir uyarı veriyor. Onu tutuyorum ve daha hızlı pompalıyorum, daha sert emiyorum, boğazının arkasından gelen homurtular beni teşvik ediyor.

Yüksek sesle inleyip boşalmadan hemen önce siki daha da şişiyor, başı öne fırlıyor, elleri omuzlarıma yapışıyor, sanki az önce omurgasını emmişim gibi şaşkınlık içinde öne doğru kıvrılıyor. O nefesini tutarken ben ayağa kalkıyorum, dizlerim parke zeminden dolayı ağrıyor ve onu yavaşça yatağa geri itip kucağına oturuyorum.

Onun boşalmasını izlemekten, böylesine dinamik bir adamı ne kadar kolay alt edebileceğimi görmekten tahrik oluyorum. Kucağında yuvarlanıyorum ve klitorisimi hâlâ sert olan ereksiyonuna bastırıyorum.

Gözlerini açıyor, elleri kalçalarıma düşüyor, sikinin sırtına binerken beni izliyor, kaygan uzunluğunu eşit derecede kaygan merkezim boyunca ovuşturuyor. Vücudumun, özellikle de bacaklarımın arasının gerilmeye başladığını hissederken ellerim göğsüne düşüyor. Bu hiç de uzun sürmeyecek.

"Natalie, güzelim, seni dilimle becermeme izin ver."

Beni üzerinden kaldırmadan önce başımı sallıyorum. "Hayır, seni böyle istiyorum. Çok yaklaştım." Ona bakmak için gözlerimi açıyorum ve gözlerimdeki hayranlığı yakalıyorum.

Ona binişimi izlerken gözleri doluyor, etrafında kenetlendiğimi hissediyor, parmaklarımın metal çubuklara dönüşmesini, ona saplanmasını, onu kendim işaretlememi alıyor.

" böyle. Sür beni, Natalie."

Altımda hissettiklerini seviyorum, kırılmaz bir taş gibi.

Bana tutunma şeklini seviyorum, sanki bana bağlanmaya ihtiyacı varmış gibi.

Onu

Ve bana yeniden bir bütünmüşüm gibi hissettirmesini seviyorum.

Çok

güzel.

Kıymetli.

Aranıyor.

"Tam orası, tam orası," diyorum, kalçalarımı daha hızlı hareket ettirirken göbeğim

kasılmaya başlıyor. Damarlarımda yakıcı bir his dolaşıyor, birikiyor, birikiyor ve beyaz-sıcak bir zevke dönüşene kadar zonkluyor, nabzımı yakıyor ve aklımı şehvetle çarpıyor.

Aletini o kadar sert pompalıyorum ki o da benimle birlikte homurdanıyor ve ben yüksek sesle inlerken onun sesi de benimkine karışıyor. Ben kasılırken o da beni aşağı yukarı hareket ettiriyor. Sonra homurdanıyor ve elim destek için karın kaslarına düştüğünde karnına boşaldığını hissediyorum.

Aman Tanrım.

Seks böyle olabilir mi?

Her şeyi kapsayan. Sansasyonel. *Bağımlılık yapıcı.* Muhteşem.

Sonunda Monica ve Freddie'nin neden tavşan gibi oynastıklarını anladım.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, ciğerlerim hava almak için çırpınıyor, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yine mi geldin?"

"Lanet olsun," diye nefes alıyor, iri bir kolunu gözlerine siper ederek.

"Lanet olsun Natalie, beni resmen mahvettin. Kesinlikle mahvettin beni."

Parmağımın ucunu karnının üzerinde gezdiriyorum, hayretle. "Az önce seni tekrar boşalttım."

"Sen yaptın." Başını sallıyor, kendisi de şaşırıyor. "Ben ... siktir . . . Bacaklarımı hissedemiyorum."

Gülerek öne eğildim, kolunu kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kollarını bana doluyor ve boynumu öpüyor.

"Duşa ihtiyacım var," diyorum.

"Beni lanet bir ergen gibi karnımın üstüne boşalttığından beri ben de öyle düşünüyorum."

"Benimle bir tane alır mısın?" Yanağından, çenesinden, boynundan öperim.

Kıçımı kavradı ve "Evet, kendimi toparlamam için bana bir saniye ver" dedi.

Boynuna doğru kıkırdıyorum. Çok mutluyum. Gerçekten çok mutluyum.

Bir yıl önce, hâlâ Ansel'le birlikteyken bile bu kadar mutlu olduğumu söyleyemezdim. Onunla her şeyi yaşıyordum, sahip olduklarımızı takdir etmek için hiç durmuyordum. Ama Cory ile farklı hissediyorum. O beni takdir ediyor, ben *de* onu takdir ediyorum. Açık bir iletişim hattımız var ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu adam bana kendimi yeniden güzel hissettirdi. İsteniyorum. *İhtiyacım var.*

Şüphesiz, onu seviyorum.

Ve bu korkutucu.

Tekrar aşık olacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de böylesine yürek parçalayıcı bir ihanet ve reddedilme yaşadıktan sonra. Bu kadar hızlı olacağını da düşünmemiştim ama kalbim istediğini istiyor.

Ve şu anda, Cory Potter için sarsılmaz bir şekilde atıyor.

Bu gece benim evimde mi?

Natalie: *Altı?*

Evet. Seksi giyin.

Natalie: *Dışarı mı çıkıyoruz yoksa evde mi kalıyoruz?*

Cory: *Sevgililer Günü'nü erken kutladığımız için seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Dışarı çıkmak istemiyorsan, planları değiştirebilirim.*

Eviniz mükemmel. Elbise giyebilir miyim? Kırmızı bir elbisem var. Bu vesileyle giymeyi çok istiyorum.

O elbiseyi giymeni istiyorum.

Ayrıca uyumlu iç çamaşırları da var. Gerçekten çok seksi. Monica seçmeme yardım etti. Onunla dışarı çıktığımda ağzı açık kalmıştı. Siktir. Bunu neden söyledin? Şimdi tek istediğim seni onun içinde görmek.

Natalie: *Kartlarını doğru oynarsan .*

Benden ne istersen yaparım.

Natalie: *Bunu yeterince duyamıyorum. Sana bir şey sorabilir miyim?*

Ateş et.

Natalie: *İyi misin? Bana bakmamamı söylediğini biliyorum ama bugünkü yazıyı görmemek çok zordu.*

İyi, güzelim. Endişelenecek bir şey yok.

Natalie: *Sana çok kötü davranıyorlar. Gerçeğe yakın bile değilken insanların senin hakkında böyle konuşmasına dayanamıyorum. Antrenman yapmak yerine bütün gece parti yaptığını söylediler.*

Endişelenmene gerek yok. Başa çıkabilirim ama benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.

Natalie: *Seni çok önemsiyorum.*

Aynen . Merak etme, her şey kontrolüm altında.

Tamam. Altıda görüşürüz.

Altıda görüşürüz, güzelim.

Cory elinde bir kadeh şarapla yanıma gelip şarabı bana uzattığında, "Cidden, seks gözleriyle," diyorum. Bir gecelik çantamla dairesine vardığımdan ve paltomu çıkardığımdan beri beni gözleriyle beceriyor, hem de hiç çaktırmadan.

Elini sırtımın alt kısmına koyarak yanıma sokuluyor ve çeneme hafif öpücükler konduruyor. "Her fırsatta sevgilimi içeri aldığım için bana kızamazsın."

"Birbirimizi yıllarca görmeyecekmişiz gibi davranıyorsun."

"Beyzbol sezonu yıllar gibi geliyor." Dudaklarını boynumdan aşağı, açıkta kalan omzuma doğru kaydırıyor.

"Bahar antrenmanları için Nisan'a kadar yoksun ama sonra buraya, Chicago'ya, benim yanıma dönüyorsun. Programım çok esnek ve ne zaman istersen sana eşlik edebilirim."

Kıkırdıyor ve fısıldıyor, "Sen benim ganimet çağrımdan daha fazlasısın ve bunu biliyorsun."

"Evet, bana senin için ne olduğumu daha fazla anlat, bu bizim Sevgililer Günü'müz, sonra

hep

si." "Tam bir baş ."

"Ne?" Şok olmuş gibi yaparak çekildim. "Nasıl yani?"

Kaşları kalkıyor ve güzel gözleri bana mizahla parlıyor.

Bu geceki randevumuz için onun dairesinde olmamıza rağmen, ikimiz de şık giyinmeyi tercih ettik. Gri, önü düz bir elbise pantolonu ve lacivert düğmeli bir ceket giymiş, gözleri daha da parlıyor. Ama o yalınayak ve bu çok seksi. Ben ise kırmızı, göğüs dekoltesini aşağıya çeken, vücuda oturan bir elbise giymişim.

Bu kadar kısa olduğu için muhtemelen toplum içinde asla giymeyeceğim bir şey ama Cory'nin evinde bir gece için harika.

Yine de yemek boyunca etek ucunu çekiştirip durdum çünkü sürekli belime dolanacakmış gibi hissettim.

"Nasıl belası oluyorsun? Çünkü benden saklıyorsun. Buraya geldiğinden beri tek yapmak istediğim elbiseni yırtıp altında ne sakladığını görmektir ama sen izin vermiyorsun."

"Umm, birkaç gün öncesine kadar penisini görmeme bile izin vermediğini hatırlamıyor musun? Beni soyamak için bu geceye kadar beklemek zorunda kalmanın seni öldürmeyeceğinden eminim."

"Doğru değil. Artık amının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yarın gidiyorum, o amı bu gece alabildiğim kadar çok istiyorum."

Tanrım, am deyiş, öyle derin bir sesle telaffuz ediş, iliklerime kadar heyecan veriyor.

Elini elime alıp onu dairesinin balkonuna götürüyorum ve kapıyı açıyorum. Serin esinti beni ürkütüyor ama Cory açık hava ısıtıcılarını çalıştırarak havayı çabucak katlanılabilir hale getiriyor. Omuzlarıma sıcak bir battaniye örtüyor ve sonra bedenimi kendi bedeniyle sarıyor, Michigan Gölü'ne bakarken sırtım onun önüne gelecek şekilde beni parmaklıklara yaslıyor.

"Seni her şeyden çok istediğimi biliyorsun," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Ama bu, Florida'ya gittiğinde hatırlayacağım bir şey. Bu an, tüm vücudunun beni koruduğunu hissetmek, dudakların tenimin farklı bölgelerine rahatça bastırırken beni sıcak ve korunaklı tutmak. Aletini seviyorum ama tam burası, burası da cennet gibi hissettiriyor çünkü seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Ben de seninle ilgili her şeyi seviyorum," diyor. "Keşke Sevgililer Günü için sana bir şey almama izin verseydin. Sana verecek hiçbir şeyi olmayan kötü bir erkek arkadaş gibi hissediyorum."

Kucağında dönerek şarap kadehimi yere bıraktım ve gömleğini kavradım. "Sana söyledim, sen benim hediye misin. İhtiyacım olan tek şey bu, başka bir şey değil." Gülümsüyorum. "Bu ve bahar antrenmanına bir bilet."

"Seni görebileceğim anlamına geldiği sürece istediğin kadar bilet alabilirsin."

"Bana ne zaman ve nerede olacağını söyle, orada olacağım." Ayak ucuna uzanıp çenesine bir öpücük konduruyorum, eğilmesinin yardımı olmadan dudaklarına ulaşamıyorum. Eğiliyor ve dudaklarını uzatıyor. Parmaklarımı dudaklarının arkasına geçiriyorum.

ve ağzımı onunkinin üzerine kaydırıyorum ama sadece kısa bir süre sonra geri çekiliyorum. Onun için soyunmadan önce biraz daha tadını çıkarmak istiyorum.

Bana doğru iç çekerek çenesini alnıma dayadı ve "Bunu özleyeceğim. Keşke evli olmadığımı çok daha önceden bilseydim."

"Bilseydiniz ne yapardınız?"

Bana sıkıca sarılarak, "Jason'dan numaranı istedi, sana çıkma teklif etti ve sonra gözümün önünden ayrılmana asla izin vermedi" dedi.

Göğsünün üzerinde küçük daireler çiziyorum ve "Sence St. Croix tatilimiz nasıl olurdu?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Muhtemelen diğerlerininkine çok benziyordur: otel odalarında birkaç saat, *The Office* izlemeden. Gerçi seninle *The Office* izlemeyi çok severdim."

"Özledim, belki de bu gece bunu yapmalıyız," diye takılıyorum.

Kaşları birbirine kenetlenirken şöyle der: "Sikeyim hayır. Ben senin o tatlı amını yiyeceğim."

Tanrım, Ansel benimle hiç bu kadar kaba konuşmamıştı ve iyi ki de konuşmamış, çünkü Cory konuştuğunda bu çok daha kışkırtıcı oluyor. Hiçbir şey saklamıyor, bu yüzden tam olarak ne düşündüğünü biliyorum, özellikle de o anda.

"Hâlâ aç mısın?" Arsız bir sırtışla soruyorum.

"Çok." Çenemi kaldırıp beni tekrar öpüyor, ama uzaklaşmadan önce ona sadece kısa bir tat veriyorum. Hayal kırıklığı içinde inliyor. "Beni öldürüyorsun, Natalie."

Kıkırdıyorum. "Bana biraz daha sarıl. Kollarının beni sarışını seviyorum. Seni içime çekmek istiyorum."

Gözleri yumuşuyor ve beni kendine daha sıkı çekerek başımın üstünü öpüyor. "Başarılı bir uzun mesafe ilişkisinin anahtarının ne olduğunu biliyor musun? En azından benim okuduklarım."

"Uzun mesafeli bir ilişkide nasıl başarılı olunacağını mı okudun?" Kalbim, ne kadar da sevimli değil mi? Ne kadar önemsedığını gösteriyor.

"Ben yaptım. Öğrendiğim şeylerden biri de her gün konuşursanız, mümkün olduğunca çok FaceTime yaparsanız, birbirinize fotoğraflarınızı gönderirseniz ve iletişim kanallarını açık tutarsanız her şeyin yoluna gireceğiydi."

"Bu kolay görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Oh, neredeyse unutuyordum. Ayrıca kadının haftada en az iki kez FaceTime üzerinden striptiz yapması gerektiği de yazıyordu." Omuz silkiyor. "Kuralları ben koymadım."

"Saçmalıyorsun, Potter."

"Sana deli gibi aşığım." Kelimeler dudaklarından dökülürken ikimiz de . Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bunu söylemek istememişti ama sonra yüz hatları yumuşuyor ve soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Senin için çok erken olduğunu biliyorum. Neden bilmiyorum..." Tekrar kıkırdıyor ve sonra gökyüzüne bakıyor. "Kahretsin, bu utanç verici." Gözlerim sulanırken derin bir nefes alıp yanağımı avuçluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, altımızdaki şehrin sesini bastırıyor. "Seni seviyorum Natalie ve lütfen bunu yapman gerektiğini düşünme-"

"Seni seviyorum," diyorum usulca, yanağımdan küçük bir damla yaş süzülüyor.

"Ne?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

Onu sıkıca kavrayıp her şeyin yolunda olduğunu hissederek, "Ben de seni seviyorum Cory," diyorum.

"Sen" -elini ağzına götürdü- "ciddi misin lan sen?"

Onun tepkisine güldüm ve başımı salladım. Kesinlikle . *Beni seviyor.*
"Öyleyim."

"Vay anasını." Hemen iki yanağımı da kavradı. "Kahretsin, Natalie. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bağış gecesinde gülümsemeni gördüğüm an seni sevmeye başladım." O kadar hızlı konuşuyor ki içim ısınıyor. "Siktir." Alnını benimkine yaslıyor. "Lütfen seni artık yatak odama söyle."

"Sana ihtiyacım var," diyorum, hissettiğim mutluluktan patlamak üzere.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve ısıtıcıları kapattıktan, balkon kapısını kilitledikten ve ana yaşam alanının ışıklarını kapattıktan hemen sonra beni yatak odasına götürüyor. Niyeti çok açık ve ben de *varım*.

Yatağının ayak ucuna vardığımızda battaniyeyi benden alıp yere atıyor ve sonra beni çevirip elbisemin buluyor.

Kulağıma yakın bir şekilde konuşarak, "Bütün gün bunun altında ne sakladığını görmek için bekledim," diyor. Yavaşça fermuarımı açıyor ve elbisenin yere düşüp ayaklarımın dibinde birikmesine izin veriyor. Keskin bir nefes çekerken elleri hemen kalçalarımın düşüyor. "Siktir, Natalie." Üzerimdeki tek parça iç çamaşırını görebilmek için beni döndürüyor. Yalan söyleyip giymenin rahat olduğunu söylemeyeceğim çünkü tek parça bir tanga ve sadece

ama Cory'nin yüzündeki ifade her şeye değer.

Parmakları her şeyi gösteren kırmızı dantelin üzerinde geziniyor - göğüslerimi, meme uçlarımı, amımı. İnce bir örtü görevi görüyor, hepsi bu. Bikini çizgisini yukarıdan kestiğinden ve ona kalçalarımın geniş bir görüntüsünü verdiğinden bahsetmiyorum bile.

"O kadar güzelsin ki..." Başını sallıyor. "Ve sen tamamen benimsin."
Kollarımı boynuna doladım ve "Tamamen seninim." dedim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CORY

"Bu sezon sonunda maaş çekini hak edecek misin?" diye bağıyor biri.

"Sen bittin, Potter," diye bağıyor bir başkası.

"Sen lanet olası bir pisliksin. Baltimore'a geri dön," diyor bir *taraf*tar zehir saçarak.

Hakaretleri elimin tersiyle itip sahaya giriyorum; bahar antrenmanlarının ilk günü ve şimdiden bitmesini istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bahar antrenmanlarına başlarken her zaman canlanmış, sezonun başlamasına hazır hissederdim ama Natalie'yi Chicago'da bırakmanın ve Asi olduğumdan beri gördüğüm boktan muamelenin birleşimiyle şimdiden sezonun bitmesi için yalvarıyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Aksine, bu oyunu sevdiğim için kendimle gurur duyuyorum. Sevdiğim için oynuyorum. Sevdiğim için sıkı çalışıyorum. Benim için hiçbir zaman para ya da övgü söz konusu olmadı. Benim için önemli olan takımım, kendim ve ailem için olabileceğimin en iyisi olmaktı.

Bu sevgi benden alındı, işimi zevk aldığım, dört gözle beklediğim bir şey olmaktan ziyade bir angarya haline getirdi. Marcus hayranlarımın ailemi görmezden geleceğini söylese de onlar etkilenmeyecek kadar gururlu ve destekleyici. *Annem ve babam bundan nefret ederdi.* Rian ve Sean benim için utanırlar. Peki ya Milly? Yıkılırdı. Hayranlar ailemin peşinden gitmese de, benim durumumda, ne olursa olsun hedeflerini vurdular.

Marcus arkamdan yaklaşarak, "Bu sabah çok kötü bir kalabalık var," diyor. Omuz silkiyorum. "Neyse o işte. Kate ve çocuklar nasıl?"

"İlk günler her zaman en zordur ama neyse ki Kate ailemle çok iyi anlaşıyor ve şu anda yanımdalar, yardım ediyorlar. Chicago'ya döndüğümüzde daha iyi olacak ve ben de daha fazla yardım edebileceğim."

"Bunu anlayabiliyorum."

Marcus "Natalie nasıl?" diye sorarken üstümüzü değiştirmek için soyunma odasına doğru ilerliyoruz.

"Güzel. Bu sabah onunla konuştum. Bir hafta içinde uçacakmış, dün gece uçuşunu ayarlamış. Gün sayıyor." Kendi kendime gülümseyerek, "Gitmeden önce büyük L kelimesini söyledim." diyorum.

"Ciddi misin?" Marcus soruyor, tam o sırada Jason koridorun aşağısından bize bağıyor.

Bir pislik gibi dörtнала koşarak kendini kollarıma atıyor ve boynumu öpüyor. Bu ne lan? . .

Bunu Knox ve Carson'a her zaman yaptığını biliyorum, ama şimdi bana da mı?

Beni öpmenin taraftarlar ya da takım arkadaşlarım tarafından kabul edileceğinden emin değilim. "Seni özledim." Marcus'a döndü ve büzüştü ama Marcus geri çekildi.

uzaklaşır ve elini uzatır. "El sıkışmak iyidir."

Jason içten bir kahkaha atıyor ve ardından Marcus'u kucaklıyor ama ben çaresizce gömleğimi boynuma sürüp ağzının tenimdeki hissini silmeye çalışırken dudaklarını kendine saklıyor.

"Nasıl gidiyor? Bugün hep birlikte antrenman yapacağımız için heyecanlıyım." En azından Jason bahar antrenmanlarının ruhunu hissediyor.

"Güzel," diyor Marcus komplocu bir gülümsemeyle. "Cory de bana kız kardeşine onu sevdiğini nasıl söylediğini anlatıyordu."

Orospu çocuğu, Marcus.

Jason bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuştururken, "Dostum," diyorum.

"Sen *ne*?"

"Bunu bir şey haline getirme," diyorum hızlıca ama yeterince hızlı değil, çünkü Jason elini yüzünün önünde sallamaya ve tiz bir ses tonuyla konuşmaya başlıyor.

"Onu sevdiğini mi söyledin? Vay anasını, sen benim kayınbiraderimsin." "Tamam, yani bu bir şey olacak."

"Tabii ki lanet olası bir şey olacak." Jason kollarını bana doluyor ve beni kaldırıp sarsıyor. Şu anda beni havada tuttuğuna göre adam gerçekten çok güçlü olmalı.

Marcus'a bakıyorum, başını sallıyor ve gülüyor, duvara yaslanmış bizi izliyor.

"Bu senin hatan."

Biraz daha gülüyor. "Üzgün bile değilim."

Sonunda Jason beni yere yatırdı ve omuzlarımdan tuttu.

Gözlerimin içine bakarak, "Ona zarar verme." dedi.

"Asla," diye cevap veriyorum, doğrudan göz teması kurarak ve ciddiğim. Onu asla incitmem. Natalie kısa sürede kalbime girdi ve onun hayatımdaki en önemli şey olduğu, ardından ailemin ve sonra da beyzbolun geldiği bir günü hayal edebiliyorum. *Bu* beni korkutmalı.

Jason kolunu omzuma atarak beni soyunma odasına doğru götürüyor.

"Dostum, atıcılar ve tutucular çok havalı." Eğilerek, "Maddox senden çok etkilendi." diyor.

Birini şok etmekten bahsediyorum. İzlerimde durdum ve "Ne?" dedim. Marcus yürümeye devam etti, bize bir dakika verdi.

"Evet, senin iş ahlakının daha önce gördüğü hiçbir şeye söyledi."

Doğru şeyi duyup duymadığımı anlamaya çalışarak kulağımı temizliyorum. "Ne, uh ... ne?"

Jason gülerek beni soyunma odasına doğru yürütmeye devam ediyor. "Çalıştığın zaman birini ne kadar çabuk etkileyebileceğini bilsen şaşırırdın."

Lanet olsun. Geçen sene çok çalıştım, o zaman sevgi neredeydi?

Herkesin benden nefret etmediğini bilmek, alıştırma yapmanın verdiği korkuyu biraz olsun azaltıyor.

Soyunma odasının kapısını itiyoruz ve dolaplarının başında üstlerini değiştirip hazırlanan birkaç adam görüyoruz. Bazıları bizi selamlamak için başlarını çeviriyor, bazıları arka planda müzik çalarken başlarını sallıyor.

Koku.

Sesler.

Bahar antrenmanlarının kendine özgü havası etrafımı sarıyor ve Baltimore'dan ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi evimde hissetmeye başlıyorum.

"Güzel sakal denemesi," diyor Maddox arkamdan yaklaşarak. "Daha gür olabilirdi."

Sesi ilk başta beni ürkütüyor çünkü benimle her konuştuğunda sesi kötülük, nefret ve hoşnutsuzlukla doluydu. Beni kışkırttı, savaşımaya teşvik etti, kırılma noktama geldiğimi hissedene kadar beni dürttü ve dürttü. Sadece o değil, bütün çocuklar gülümsüyordu. Ne oldu lan?

Huzuru bozmak istemediğimden ve kürek kürek konuşmak istemediğimden -neden *bana iyi davranıyorsun* ki? "Bunun için yağın var mı?" Maddox'un vücudundaki gerginliği hafifletmek için "bütünsel" yöntemlere güvenen adamlardan biri olduğunu çok iyi bildiğimden soruyorum.

"Hayır, ya anladın ya da anlamadın." Dolabına doğru yürüyor ve önündeki sandalyeye oturuyor ve sanki farklı bir evrendeymişim gibi hissediyorum. Takım arkadaşlarım bana gülümsüyor, elimi sıkıyor, benimle konuşuyor. Son birkaç ayda ne oldu da fikirleri değişti?

Benim hakkımda mı? Çünkü son bildiğimde benden nefret ediyorlardı. Ama sanki Maddox bana onay verdi ve şimdi herkes onayladı.

Jason'a dönerek sessizce fısıldadım, "Bu adamlara bir şey söyledin mi?"

Başını sallar. "Kesinlikle hayır. Ölüm fermanımı imzalayacak değildim." En azından dürüst. "Bahar antrenmanlarına hazırlanmak yerine sahilde olduğun haberi çıktığında, bunun doğru olmadığını gördüler. Kafeslerde kışını yırtan, top üstüne top çıkaran kişinin sen olduğunu biliyorlardı. Ve bir sürü adam öne çıktı. Sesinizi çıkarmadan bir takıma liderlik etmenin de bir anlamı var ve siz de bunu yaptınız."

Her zaman yaptığım şey bu. *Değişim istiyorsan, ol.* Bu benim yaşam felsefem. Bu yüzden basına katılmıyorum, bu yüzden hayranlarıma karşılık vermiyorum, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum, çünkü eğer bir değişim istiyorsam ... Değişim ben olmalıyım.

İkinci Ray yanıma gelip sakallarını incelerken, "Bence sakalları çok güzel çıkıyor," diyor. "Yazın ölmek istemesine neden olacak bir kalınlığa sahip."

"Sence?" Kısa oyuncumuz Nate bana doğru yürürken, iki takım arkadaşım sakalımı inceliyor ve parmaklarını üzerinde gezdiriyor. "Düşündüğümde daha yumuşakmış."

Marcus şimdi yüzüme bakıyor, çenemi avuçluyor. "İlk günden beri görüyorum, sadece ufak tefek tüyler. Şimdi, biraz bacak kazanmaya başladı." Gözyaşını siliyormuş gibi yapıyor. "Beni çok mutlu ediyor."

Göğsünü itiyorum ve o da gülerek geri çekiliyor.

"Ne kadar sürdü?" Maddox dolabına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gerçek bir asi gibi görünerek soruyor. Stadyuma Harley'le geliyor, saçları mohawk ya da takma saç, tam emin değilim, tepeden tırnağa karanlık yüz hatları ve tehditkâr gözleriyle tam bir asi gibi görünüyor ama şu anda elinde her zaman taşıdığını gördüğüm deri, yıpranmış bir kitapla tehditkâr görünmüyor. Gözlemci ve ilgili görünüyor.

"İçin mi?" diye sordum. Başını salladı. "İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir."

Kıkırdıyor ve yemin ederim toprak gümbürdüyor, çünkü adamın kıkırdadığını daha önce duyduğumu sanmıyorum.

"Takımdaki yaşlı adam yönetim istediğinde sakal bile bırakamıyor." Başını sallıyor ve sırtıyor. "En azından denedin." Açıyor

Kitabını eline alır ve kulağının arkasından bir kalem çıkararak karalama yapmaya başlar.

"Takımımı desteklemek için senin sikini yalamak dışında her şeyi yaparım."

Maddox hâlâ sırtarak, "Aletimi yeterince emdiriyorum; o iş tamam," diyor. Yukarı bakıyor ve "Sakal bir başlangıç ama fark edilmeni sağlayan şey iş ahlakın." diyor.

Bu konuşmayı soyunma odasında herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle yapmak tuhaf ve bir parçam Maddox'un bunu bilerek yapıp yapmadığını, tüm çocukların nerede durduğumuzu bilmesini sağlayıp sağlamadığını merak ediyor. Marcus ile Maddox hakkında yaptığım konuşma zihnimde ön plana çıkıyor. Takımı önemsiyor, yurtiçinde yetişmiş, Asi rozetini kalbinde taşıyor. Birinin öylece takıma girmesine izin vermeyecek; kendilerini kanıtlamaları gerekiyor. Geçen yıl bunu yapmadım ama bu yıl yapmazsam lanetleneceğim.

"Potter." Menajerimiz soyunma odasına giriyor. "Bir kelime."

Kendimi bildim bileli beyzbol oynayan otuz beş yaşında bir adamım. Platin Eldiven de dahil olmak üzere aklınıza gelebilecek her ödülü kazandım, ki bu çok nadirdir, takımına her vuruş kategorisinde liderlik ettim ve ligdeki en yüksek maaşlı aktif beyzbol oyuncularından biriyim. Ama yine de, bugün bile, bir menajer beni ofisine çağırdığında, her zaman sinirlerimin gerildiğini hissederim.

Bu beni koçun odasına çağrılmanın maça çıkmayacağın ya da kendini toparlamazsan oyundan atılacağın anlamına geldiği günlere götürüyor. Ya da üniversitede, Brentwood'da, Koç Disik'in sizi bir güzel pataklamak üzere olduğu zamanlara. Ofise gitmek hiçbir zaman iyi bir şey getirmedi.

Bugün de bir istisna değil.

Ofiste yarı yeni müdürümle birlikte Asilerin halkla ilişkiler müdürü Gregory duruyor. Ve mutlu görünmüyorlar.

"Oturun." Oturuyorum, sandalyemde dik oturuyorum, çünkü kambur durmak saygı eksikliği anlamına geliyor. Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve konuşmayı onların bekliyorum.

Gregory arkasından masaya bir resim koyar ve "Bu nedir?" diye sorar.

Öne doğru eğilip fotoğrafı çekerken görünmez pençeler mideme saplanıyor. Bunu daha önce de duymuştum, erkekler ofislere çekilir ve önlerine asla oyuncunun lehine olmayan bir resim konurdu, ama bunun benim başıma gelmesini hiç beklemiyordum. Ben düzgün bir adamım. Asla aptalca şeyler yapmam. Kuralları severim, hayatımı onlar yönetir, onlar benim yapımıdır, bu yüzden onları asla bilerek çiğnemem, bu yüzden resim her neyse, bir hata olmalı.

Yukarıdan gelen ışıklar kağıdın parlaklığından yansıyor, bu yüzden görüntüyü tanımlamak için elime almam gerekiyor ve bunu yaptığımda kalbim göğsümde biraz daha sert çarpmaya başlıyor. Resmime zarar verdiği için değil, Natalie ile el ele tutuştüğüm ve sanki tüm dünyamı avucunun içinde tutuyormuş gibi ona baktığım için. Birden fazla fotoğraf var, bu yüzden onları çeviriyorum. Tutkuyla öpüştüğümüz, söylediği bir şeye güldüğüm ve tabii ki ona baktığım bir fotoğraf var.

Menajerime ve Gregory'ye bakıp "Bunlar benim ve kız arkadaşım Natalie'nin fotoğrafları" diyorum.

"Peki Natalie ne giyiyor?"

Bunun ne önemi var ki? Resimlere tekrar ve sonra anladım.

Sikeyim.

"Kahretsin," diyorum elimi saçlarımın arasından geçirerek.

"Düşünmüyordu.

Geç kalıyordu ve üstünü değiştirmeyi unuttu."

Gregory masaya doğru eğilir ve şöyle der: "Bunun ne kadar kötü olduğunun farkında mısın? Bobbie for life tişörtü giyen bir kızı öptüğünün? Kahretsin, Potter, sana yardım etmeye çalışıyoruz ve şimdi bu resimler ortaya çıkıyor. Bu hafta yayınlacaklar. Ne zaman emin değilim ama doğru zaman geldiğinde saldıracaklar."

Sikeyim.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Düşünmüyorduk ve ... bu fotoğraflar nasıl çekildi?" Golf sahasının hemen dışında olduğumuzu hatırlayarak soruyorum. "Orada hiç kamera görmedim."

"Her zaman izliyorlar, özellikle de şu anda büyük bir hikaye olduğunuz için. Herhangi bir hatayı yakalayacaklardır ve bu büyük bir . Çok büyük."

"Bu haftalar önceydi," diyorum. "Neden şimdi gündeme getiriyorlar?"

"Çünkü bahar antrenmanlarına başlıyoruz. Seni kurtarmaya çalışıyoruz. hayatınızı cehenneme çevirmeye yetecek kadar yemleri var.

en azından önümüzdeki birkaç ay. Şehir bu rekabetle büyüyor, bunun için yaşıyor ve ne yazık ki siz bu rekabeti beslemek için mükemmel bir hedef, mükemmel bir hikayesiniz."

"Ne yapabilirim ki?" Hemen Natalie'yi düşünerek soruyorum. *Peşine düşecekler mi?* "Onun kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Emin değilim," diyor
Gregory. "Jason biliyor
mu?"

Menajerim arkasına yaslanıp dinlerken Gregory'nin gözleri soru işaretleriyle doluyor. Eminim bu konuyla hiçbir ilgisi olmamasını ve sadece odaklanmayı istiyordur ama maalesef bu da onun bir parçası. "Orson'ın bununla ne ilgisi var?"

"Natalie onun kız kardeşi," diyorum.

Gregory'nin yüzünde bir *oh be* ifadesi belirir ve burnunu sıkarken diğer kolu göğsünün üzerinde kıvrılır. "Anasını siktiğimin." Birkaç sakinleştirici nefes alır ve sonra şöyle der: "Tamam, bildiğimiz kadarıyla medyanın onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok, en azından bilseler bile bana söylemiyorlar, bu da halkın gözünde olduğu için garip. Her halükarda sormalıyım. Buraya geliyor mu?"

"Evet, gelecek hafta." Yüzümü buruşturuyorum, o dehşet duygusunun yeniden üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Başını sallıyor ve yana doğru bakıyor. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama ona gelmemesini söylemen senin yararına olabilir. Yarardan çok baş ağrısına neden olabilir. Ama bu size kalmış. Eğer gelirse, lanet olası bir Asiler tişörtü giydiğinden emin ol."

Bu noktada ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden başımı sallıyorum. Sonunda "Filmi yayınlayacaklar mı?" diye sordum.

"Yapmamaları aptallık olur. Asilerin para ineği düşmanı öperken mi yakalandı?"

Evet, bu satacak."

"Kahretsin. Gerçekten özür dilerim. Düşünemedim." Yavaşça nefes alıyorum, az önce çocuklarla yaptığım konuşmayı düşünüyorum ve şimdi bunun boşa gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. "Çocuklara bir şey söylemeli miyim? Onları uyarmalı mıyım?"

İşte o zaman menajerim devreye giriyor ve başını sallıyor. "Medyayı sahadan uzak tutuyoruz. Dedikodular ve manşetlerin top sahasında yeri yok. Eğer sahada manşetlere çıkıyorsak, bu eldivenlerimiz ve sopalarımız içindir, lanet olası özel hayatlarımız için değil."

Başımı salladım, tamamen anladım. "Evet, efendim." Gregory'ye dönerek, "Bu arada benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve şöyle diyor: "Sen ne yapıyorsan onu yapmaya devam et, antrenman ve pratik yap. Bırak biz senin için açılırları çalışalım."

Ayağa kalkıp yavaşça bir nefes daha verdim, özür diledim ve kapıdan çıktım.

Lanet olsun. Şimdi ne halt edeceğim? Ben hiç böyle bir adam olmadım, bela getiren biri. Hiçbir zaman fotoğraflarımın neler iletebileceği konusunda endişelenmek zorunda kalmadım, bu yüzden burada boyumu aşan bir durumdayım. Takımdaki çocuklar bu konuda sorun yaratmamalı, çünkü bence o köprü çoktan aşıldı, ama Natalie? Medyanın onun peşine düşeceği düşüncesi? Umarım kim olduğunu öğrenmezler.

Telefonumun ekranında yüzü beliren Natalie, "Hey, işte buradasın," diyor. "Ortadan kayboldun diye bir an için endişelendim."

Kıkırdıyorum ama kulağa ne kadar sahte geldiğini ben bile duyabiliyorum. "Gerçekten meşguldüm." *Ve sana buraya gelmemeni söylemenin bir yolunu bulamadım.*

Fotoğrafları görelili iki gün oldu ve yemin , ortaya çıkmaları için yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum. Natalie'ye onlardan bahsetmek istiyorum, açık iletişim ve her şey, ama aynı zamanda bu resimlerin ortaya çıkmak üzere olduğunu ve bunun bende strese neden olduğunu bilse muhtemelen kendini tamamen bok gibi hissedeceğini de biliyorum.

"Eminim. Ama kimin bana FaceTime attığını biliyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. *Kahretsin.* "Kardeşim."

"Öyle mi?" Gayri ihtiyari sordum. Bu benim hakkımda ne söylüyor? Jason, Dottie'yi aramaktan ona FaceTime atmaya vakit bulabiliyor ama ben sadece mesaj atıyorum, öyle mi? *Harika.* Bu benim için hiç de iyiye işaret değil.

"Evet ve bana senin için endişelendiğini söyledi." Lanet olası Jason ve onun hassas ruhu. "Neler oluyor, Cory? Birbirimize açık ve dürüst olacağımızı söylemiştik. Mesajlar, fotoğraflar, FaceTime. İlk gün yerleşeceğini biliyordum, ben de sana bunu verdim. Ama dün senden haber alamadım, bu bana doğru gelmiyor."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, onun haklı olmasından ve benim zaten boktan bir erkek arkadaş olmamdan nefret ediyorum. "Siktir, özür dilerim Natalie." Uzun bir nefes veriyorum. "I . . ." Gözlerimi kaçırıyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum - açık iletişim. Bu iş ancak tam bir dürüstlikle yürüyecek.

Yüzündeki endişeli ifadeye bakarak, "Jason sana ne dedi?" diye soruyorum.

Kaşları birbirine yapışıyor ve bu endişeli bakıştan nefret ediyorum. O bunun için kaydolmadı ve bu boku taşımak benim sorumluluğum. *Her zaman olduğu gibi.* Ama kardeşinin ona neler olduğunu anlatması da yardımcı olmuyor.

"Çocuklarla iyi geçindiğini söyledi, bunu duymak harika ama sadece ikiniz olduğunuzda çekingen ve sessiz olduğunu söyledi. Stadyuma girerken sana laf atıldığını söyledi."

"Yeni bir şey yok," diyorum, bugün hakkımda söyledikleri bazı boktan şeyleri hatırlayarak.

"Ama yine de sana böyle davranılmamalı. Ayrıca ilk gün müdürünüzün ofisine çekildiğinizi ve ruh halinizi bozan şeyin bu olduğunu söyledi."

Doğru. Tüm gerçekler. *Ona neredeyse her şeyi anlatmanın yolu, Jason.* Onun yanında çekingen davranıyorum, çünkü tüm enerjimi çocukların yanında harcıyorum, onlara bir gram bile endişe göstermek istemiyorum. Zihinsel gücümün sarsılmaz olduğunu bilmeleri gerekiyor. Sahada beni hiçbir şeyin sarsamayacağını bilmeleri gerekiyor. Soyunma odasında ya da otel odama dönerken kalbim endişeden gırtlığıma dayanmış gibi hissetsem de, kramponlarımı giydiğim anda bunu bir kenara itiyorum. Yapacak bir işim var ve bu iş beyzbol oynamak ve bir takımın parçası olmak, hala umutsuzca saygı kazanmaya çalıştığım bir takımın.

" oluyor, Cory?"

Gerçeği hak ediyor. Kendini kötü hissedecek olmasından nefret ediyorum.

O. Derin bir nefes alarak, "Basın hala "okudum" diye bayram ediyor"

Ben.

" diyorum. Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Seni seviyorum, Cory. Bunu

bilmek istiyorum.
iyisin."

"Ben de seni seviyorum güzelim. Şu anda seninle olamamak o kadar çok acıtıyor ki," diyorum, telefonda uzanıp onu kollarıma alamayacağımı fark ettiğimde göğsümdeki ağrı katlanarak artıyor. İşte bu yüzden beyzbol oynarken hiçbir zaman bir ilişkim olmadı, bu mesafe yüzünden, kız arkadaşımı yanımda görememekten dolayı damarlarımda sürekli dolaşan bu yadsınamaz acı yüzünden.

"Neden senin hakkında sürekli bir şeyler uydurduklarını anlamıyorum."

"Çünkü ben kolay bir hedefim." Omuz silkiyorum. "Boktan bir durum ama neyse o. Bunun zihinsel oyunumu etkilemesine izin vermemek için tonla para alıyorum ve yapmaya çalıştığım da bu. Engellemek. Ama menajerimin ofisine çağrıldığımda, basın bu hafta içinde yayınlamayayı planladığı bazı resimler hakkında bilgilendirildim."

"Aman Tanrım, bunlar çıplak fotoğraflarımız mı?" diye soruyor, yüzü bembeyaz oluyor.

"Hayır." Onu hemen rahatlattım. "Hayır, öyle bir şey değil, sadece el ele tutuşmuş ve kucaklaşmış halimiz."

"Oh." Gülüyor. "Tamam, Tanrım, sanki-" "Bobbies tişörtü giyiyorsun."

Duraklıyor ve bir anda ağzı açık kalıp eli kalbine giderken güzel yüzündeki tüm rengin akıp gittiğini görüyorum. "Aman Tanrım, Cory. I-"

"Evet, halkla ilişkilerden Gregory fotoğraflar ortaya çıkmadan önce onları temizlemeye çalışıyor ama temizleyip temizlemediğinden emin değilim. Henüz basılmadılar ki buna şaşırdım, belki de o halletmiştir." Gözlerinde yaşlar oluşuyor ve bu tam da korktuğum şeydi, Natalie tüm bunların yükünü hissediyordu. "Beni dinle Natalie, bu senin hatan değil."

"Sen deli misin?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Tabii ki bu benim hatam. Ben çok aptalım." Elini gözlerinin üzerine bastırıyor. "Aptalca bir hata yüzünden hayatını katlanarak zorlaştırdım. Düşünmüyordum."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ama kelimelerin hiçbir ağırlığı yok, çünkü her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilmiyorum.

Çok masum görünüyor ve başka bir takım, başka bir şehir için bu bir sorun olmazdı. Bu resimler hiçbir radarda yer almazdı ama benim geçmişim, çocukken Bobby kıyafetleri içinde çekilmiş çok sayıda fotoğrafım, kayınbiraderimin Bobby olması, medyanın rekabeti kızıştırması göz önüne alındığında bu resimler muazzam derecede yıkıcı.

Başını sallarken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Çok üzgünüm, Cory. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum," diyorum usulca, sonra söyleyeceğim şeyden nefret ederek. Yanağından süzülen o tek damla gözyaşını görmek, paslı bir yabanın mideme saplanması gibi geliyor, midemi bulandıracak kadar çalkalıyor da çalkalıyor. "Düşünüyordum da, belki de henüz ziyarete gelmesen daha iyi olur."

"Ne?" Gözleri fırlıyor ve dudağı titriyor. "Benden ayrılıyor musun? .. benden ayrılıyor musun?"

"Ne? Hayır," diye bağıryorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor. "Hayır, lanet olsun, senden ayrılmıyorum. Seni seviyorum Natalie."

"O zaman neden beni orada istemiyorsun?" diye soruyor ve sesindeki kırılganlığı duyabiliyorum. Gözlerindeki ıssızlığı görebiliyorum.

"Seni burada istemediğimden değil, çünkü sana burada ihtiyacım var Natalie. Sıcak kucaklamana, yumuşak dudaklarına, gülümsemene ihtiyacım var. Hepsine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ama fotoğraflar ortaya çıktığında sen de burada olursan neler olabileceğinden korkuyorum."

"Bana hiçbir şey olmayacak." Sakinleştirici tonu gerginliği *biraz* azaltıyor. "Asilerin taraftarları pisliğin teki ama suçlu değiller."

Buna gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Anlıyorum ama hiçbir şey görmeni, duymanı da istemiyorum."

"Eninde sonunda yapacağım."

"Her şeyin zirvesinde değil," diyorum ve sonra iç çekiyorum. "Berbat bir şey olduğunu ve seni deli gibi özleyeceğimi biliyorum ama bence en iyisi bu. Seni seviyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Dudağının kenarını ısırarak yana bakıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bu konuşmadan sıkılıp yoluma devam etmek istediğimde, "Joseph ile ögle yemeği nasıldı?" diye soruyorum.

Kardeşinden bahsetmesi onu gülümsetirken gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Harika. Geçen gün yerel bir lisede The Lineup'ın tanıtımını yapıyordu. Annem bir grup sporcuya kapsayıcılık hakkında konuştu, hazırladığımız PR klibini gösterdiler ve gençler hemen nasıl bir program başlatabileceklerini sordular."

"Bu inanılmaz. Çok mutlu olmuş olmalı."

"Öyleydi. Işıl ışıldı, bu kesin. Önümüzde uzun bir yol var ama yerel bir liseyi misyonumuza ortak etmek, tam kapsayıcılığa bir adım daha yaklaşmak demek."

Ona gülümsüyorum, daha da güzel bir kalbi olan bu güzel kızı bana aşık etmeyi, hatta bana bir şans vermeyi nasıl başardığımı merak ediyorum.

Sonraki iki saati bahar antrenmanlarından, çocuklardan, Jason'ın saniyeler içinde herkesi kazanma becerisinden, Joseph'in tıpkı Jason gibi şakalaşma yeteneğinden ve birbirimizi ne kadar özlediğimizden bahsederek geçiriyoruz. Açık saçık bir şey yapmıyoruz. Birbirimize malları göstermiyoruz bile. Ama biz

derece samimi bir düzeyde bağlantı kuruyoruz ve telefonu kapattığımızda iki gündür ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

NATALIE

"Şu anda neredesin?"

"Havaalanında," diyorum
yüzümü buruşturarak.

"Ah Natalie," diyor Monica iç çekerek. "Sana gitmemeni söylediğini sanıyordum." "Biliyorum. Biliyorum." Havaalanındaki rahatsız koltuğumda kayıyorum ve

Dizlerimi göğsüme bastırdım. "Ama onu görmem gerek. Onun iyi olduğundan, bizim iyi olduğumuzdan emin olmalıyım."

"Öyle olduğunu söylemiştin."

"Öyle görünüyor. Ama benimle konuşurken eksik bir şeyler var, sanki yine kendini tutuyor. Benimle gülümserken ve gülerken bile gözlerinde endişe var. Sanırım sıfırlama tuşuna basarsak her şey yoluna girecek."

"Peki ya resimler?"

"Bence Gregory onların icabına baktı, çünkü bir hafta oldu ve dışarıda değiller. Bahar antrenmanlarının başlamasıyla birlikte, böyle bir şeyi yayınlamak için mükemmel bir zaman."

"Doğru." "Senin için hâlâ heyecanlıyım." demeden önce bir an duraksıyor.

"Otel odasında başka bir kadın bulacak değilim ya," diyorum, çünkü Monica'nın neredeyse ima ettiği şey buymuş gibi görünüyor.

"Aman Tanrım, hayır." Onun hızlı yanıtıyla rahatlıyorum. Cory böyle bir şey yapmazdı ama Monica'nın onun hakkında böyle bir düşünceyi aklından bile geçirmesini istemiyorum. "Cory seni asla aldatmaz, sadece Ansel'in sana yaptıkları yüzünden değil, çünkü o öyle biri değil. Sadece şu anda çok stresli olduğundan ve senin orada olman onu daha da strese sokacağından endişeleniyorum."

"Evet, haklı olduğun noktaları görebiliyorum ama yine de, stresin sorumluluğunun bir kısmını üstlenemeyeceksek bir ilişki içinde olmanın ne anlamı var, değil mi? Ayrıca, içinde barındırdığı bu ek stres benden kaynaklanıyor, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu bilmesini istiyorum. Ben büyük bir kızmım, her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Tamam. Yani, nasıl olsa havaalanındasın. Belki ona Garrett'ın patlamış mısırlarından götürürsün?"

"Zaten biraz aldım."

Kıkırdıyor. "İşte bu iyi bir kız arkadaş. Tamam. Gitmem gerek. İyi şanslar, oraya vardığında bana mesaj at."

"Olur, teşekkürler. Seni seviyorum." Telefonu kapatıyorum ve uçakların gelip gittiği, çantaların savrulduğu, mutfakların yeniden doldurulduğu ve arabaların bir amaç için vızıldadığı piste bakıyorum.

Hayat altımda akıp giderken, kendime bunun iyi bir fikir olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Cory'yi görmek iyi bir fikir. Onunla birlikte olmak bize sadece yardım edecek, zarar vermeyecek.

Bu sandalyemde arkama yaslandım ve görev yerime çağrılmayı bekledim. Kapı.

Tüm uçuş boyunca Kral Prenses'i dinledim, yumuşak tonunu sevdim. onun sesi. Fort Myers'a doğru biraz türbülans dışında uçuş kusursuzdu. Bir kutu elma suyu, biraz kraker ve kelime arama bulmacalarının tadını çıkardım, çünkü ben böyle eski kafalıyım.

İner inmez telefonumu uçak modundan çıkarıyorum ve Dottie ile Monica'dan gelen mesajlarla dolup taşıyorum. Monica'nın mesaj dizisine kopyalayıp yapıştırdığı başlığı ve ardından yazdığı metni görünce kalbim sıkışıyor.

Monica: *Bu hiç iyi değil.*

Kahretsin.

Hızlıca açıyorum, ama tabii ki içinde oturduğum metal tüp sayesinde yüklenmesi sonsuza kadar sürüyor, ama sonunda açıldığında, başlıktan ve Cory ile benim öpüştüğümüz, Bobby tişörtümün gün gibi ortada olduğu resimlerden kalbim sıkışıyor.

Potter Sıfır Sadakat Gösteriyor.

Sanki ciğerlerim patlamış ve yere düşmüş gibi hissediyorum, boğazım nefes nefese kalmasına rağmen nefes almak imkansız hale geliyor.

Durumu daha da kötüleştireceğini bilsem de, makaleye ilerliyorum ve uçuş görevlisi uçağı Fort Myers'e doğru karşılarlarken kendi kendime okuyorum.

Bu son Potter Watch haberinden. Rebels'ın dokuz rakamlı kontratı olan birinci , kız arkadaşıyla Chicago'daki Top Golf'ün dışında görüldü. Çifte yakın kaynak birkaç haftadır çıktıklarını söylüyor. Ancak Rebels taraftarlarını asıl isyan ettiren şey, Potter'ın sadakatini göstermekte hiçbir sakınca görmeyen bir Bobbies taraftarıyla çıkarak yaptığı açık açıklama. Kaynaklar ayrıca Potter'ın bahar antrenmanlarında kendini bulmakta ve takımla uyum sağlamakta zorlandığını söylüyor. Belki de küstahlık ediyoruz ama bunun nedeni bir Bobbies taraftarıyla dolaşması ve Chicago şehrine tam olarak nerede durduğunu göstermesi olabilir . . . kırmızı ve mavi tarafta.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, fotoğraflara tekrar bakarken. Aslında çok güzel bir fotoğrafımız var. Cory sanki onun dünyasının sahibiymişim gibi bana bakıyor, ben de ona gülümsüyorum, belli ki oradaki en mutlu kızım. Fotoğraftaki tek sorun üzerimdeki tişört. Çok aptalca. Çok, çok aptalca.

Monica'ya cevap yazıyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Bu çok kötü.

Monica: *Bu en kötü makale bile değil. Hayran yorumlarını mu?*

Midem çalkalanıyor ve başımı sallıyorum.

Natalie: *Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Şimdiden yediğim krakerlerin yeniden ortaya çıkacağını hissediyorum. Sadece ona ulaşmam gerek. Sence görmüş müdür?*

Monica: *Şimdiye kadar yapmadıysa, eminim ki cehennemden çıktığında Alan.*

Yapacağından hiç şüphem yok. Umarım onu yenebilirim.
Otel odası.

"Siktir." Otelin kapısı çarpıyor ve Cory'nin öfkeli sesi otel süitinden içeri süzülüyor. Küçük bir mutfak, oturma alanı ve dev bir yatağı olan güzel bir oda ve Jason'ın kız kardeşi olduğum için biliyorum, bu odaları herkes alamıyor ve çaylaklar bazen odaları paylaşmak zorunda kalıyor. Cory bu süiti hak etti.

Haberlerde sürekli bahsedilen dokuz rakamlı sözleşme olmalı.

Neyse ki geçen hafta bana gelmememi söylediğinde oda kartımı iptal etmemişti, böylece en azından onu lobide değil odasında bekleyebilirdim.

Henüz beni fark etmedi ama onu görebiliyorum, kapısına yaslanmış, bir eliyle saçlarını karıştırırken diğer eliyle telefonunu tutuyor.

"Tanrım. Siktir," diye mırıldanıyor yine. Bu sefer telefonunu kanepeye fırlatıyor ve sonra iki elini saçlarına götürüp yukarı bakıyor ve işte o zaman odanın ortasında duran beni fark ediyor. Bir an irkiliyor, sonra gözlerini kırıştırıyor, sonra bana doğru koşarken tüm yüzü sakınlaşıyor.

Beni göğsüne ağzını benimkine yaklaştırırken eli enseme iniyor.

Her uzvumdan rahatlama akıyor. Ağzımı yutarken uzanıp boynunun arkasını kavıyorum. Çılgınca, diliyle dudaklarımı ayırıyor, sonra dalıyor ve ağzı benimkini öylesine çılgınca bir tutkuyla işlerken benimkinin üzerinde kayıyor ki neredeyse ağlayacağım. Bana gelmememi söyledi ama birkaç saniye içinde doğru kararı verdiğimi anladım. Bana burada her şeyden çok ihtiyacı var. Bu rahatlama, bu , bana iyi olduğunu söylemeye çalışsa bile yaslanacağı birine ihtiyacı var. Beni öpüyor, sanki burada olduğum için daha fazla minnettar olamazmış gibi.

Öpücükler arasında "Senin içinde olmam gerek," diyor ve beni yatağa geri götürüyor.

Ağzıyla çeneme ve boynuma bastırırken aynı anda gömleğimi başımın üzerinden yırtıp sütyenimin mandallarını açıyor. Kısa bir an için, erkeklerin bildiği tek yöntemle, gömleğinin arkasından tutup yeni duş almış saçlarının üzerinde sürükleyerek başının üzerine çekmek için itiyor. Tişörtü yana atıyor ve beni yatağa yatırıp taytımı ve tangamı çıkarıyor, yolculuk için aldığım yeni danteli almaya bile tenezzül etmiyor. Bana bakarak kendi kot pantolonunu, külotunu, çoraplarını ve ayakkabılarını da çıkarıyor ve ikimizi de yatağa itiyor. Eli karnımdan aşağıya, kasık kemiğime doğru inerken ağzı göğüslerime düşüyor ve sonra iki parmağını içime bastırdığı uyluklarımın arasına kayıyor. Zaten ıslak olduğumu hissettiğinde göğsüme doğru iniyor, dişleriyle ısıyor ve sonra geri çekiyor.

Dizlerinin üzerine kalkıyor, sikini kavıyor ve sonra sıkıntıyla gözlerini kapatıyor. "Kahretsin, hiç prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diyorum, sorun olmadığını bilmesini sağlayarak. "Sana güveniyorum."

"Cehennem." Öne doğru eğiliyor, ağır ereksiyonu bacağıma baskı yaparken yanağımı kavıyor ve beni öyle bir güçle öpüyor ki ciğerlerimdeki havayı alıyor, ancak siki merkezime sürtündüğünde geri veriyor. "Seni seviyorum," diyor dudaklarıma karşı ve sonra kendini kavrayıp girişime doğru itiyor.

Nefes nefese kalıyorum ve bacaklarımı açıyorum, onu içimde karşılıyorum, içimde ona ihtiyaç duyuyorum. Hiç acele etmiyor. Bunun yerine tek bir yumuşak hamleyle içime giriyor ve Cory'nin dudaklarından dökülen gırtlaktan gelen iniltiyle neredeyse boşalıyorum.

"Oh lanet olsun . . beni," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Kahretsin, güzelim. Şimdiye kadarki en iyi his. Şimdiye kadarki en iyi his," diye tekrarlıyor, içime girip çıkmaya başlıyor. "Çok sıcak. Çok sıkı. Çok ıslak. Kahretsin, dayanamayacağım."

Ben de yapmayacağım, sesi bu kadar gergin olduğunda değil, daha fazla dolu olamayacağımı hissettiğimde değil, elinin önüme doğru yılan gibi inip klitorisimle oynamaya başladığında değil. Başparmağı klitorisimi o kadar hızlı çalıştırıyor ki, onunla birlikte boşalmamı istiyor.

"Kahretsin, Natalie, oradayım. Tam oradayım."

İçime girerken kalçalarımı yukarı itiyorum ve yemin ederim daha önce hiç hissetmediğim bir yerime dokunuyor.

"Tekrar, oh lanet olsun, Cory, tekrar yap."

O da öyle yapıyor, her hamlesinde görüşümün bulanıklaştığı doğru noktadan vuruyor. Bir ışık patlaması bana o kadar sert vurana kadar her şey kayboluyor ki sinirlerim damarlarıma yayılarak beni sonsuz bir mutluluğa sürüklüyor.

Etrafında kasılıyorum, adını haykırıyorum ve sikine öyle sert biniyorum ki, ikimiz de nefes nefese kalana, o üstümde, terli bedenlerimiz birbirine sürtünene kadar onun da geldiğini zar zor fark ediyorum. Hâlâ içimde olan Cory yanağımı, burnumu, gözlerimi ve sonra ağzımı birkaç saniye boyunca yavaşça öpüyor ve alnını alnıma bastırıp "Burada olduğun için çok minnettarım" diyor.

Ona inanıyorum, her zerresine, çünkü beni o kadar güçlü bir şekilde kavıyor ki, düşündüğüm kadar iyi durumda olmadığından endişeleniyorum.

"Ben de geldiğime sevindim," diyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum. "Biraz yemek sipariş edip sonra konuşabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Evet," diyor, bana son bir uzun öpücük veriyor ve sonra içimden çıkıyor.

İkimiz de . O bize birkaç hamburger sipariş ederken ben duşta hızlıca durulanıyorum ve sonra birlikte kanepeye kıvrılıyoruz, ben onun tişörtlerinden birini giyiyorum, o da bir çift atletik şort giyiyor ve hepsi bu. Bir hafta oldu... lanet olası bir hafta ve onu yüz yüze görmek göğsümü özlemle sıkıştırıyor. Şu ana kadar bu adama gerçekten ne kadar aşık olduğumu fark etmemiştim, yanımdaydı, parmaklarımız birbirine bağlıydı, gözlerindeki rahatlama bana parlıyordu.

"Sana gelmemeni söylememe rağmen geldiğin için teşekkür ederim."

"Seni görmem gerekiyordu. Telefonda sesin aynı gelmiyordu."

Ağır bir nefes üflüyor ve saçlarının uçlarını tutuyor. "Evet, burası oldukça zor bir yer. Çocuklar iyi ama bu ilgiden ve takımın olumsuz reklamından pek de heyecan duymadıklarını söyleyebilirim. Taraftarlar acımasız ve ne yaparsam yapayım hiçbir şey iyi gitmiyor gibi görünüyor.

Yeterince." Bana bakıyor ve ekliyor, "Ve sonra bugünkü makale, sanırım onu gördün."

Başımı salladım. "İner inmez. Dottie ve Monica bana gönderdi." Daha da yaklaşıp, "Çok üzgünüm Cory. Yapamam-" Gözlerim dolmaya başlıyor ve nefesimi tutuyorum.

"Bu sizin suçunuz değil. Bu, medyanın daha fazla reklam alanı, daha fazla gazete, daha fazla dergi satmak için işleri katlanarak daha da kötüleştirmeye çalışmasıdır. Bunun sizinle ya da benimle hiçbir ilgisi yok, her şey onların kâr hanesiyle ilgili."

"Ama senin pahasına mı? Bu nasıl adil olabilir?"

"Bu işin doğasında var. Maaş ne kadar büyükse, ilgi de o kadar büyük olur." Gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Sadece senin ve takımın bu işin içine sürüklenmesinden nefret ediyorum. Geçmişte de basından payıma düşeni aldım ama böylesini hiç görmedim ve bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Bana ziyarete gelmememi söylemek doğru bir yol değil."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Sadece, Natalie, şu anda bir sürü şey yaşıyorum ve ekibimdeki bu adamlara gerçekten ulaşmanın eşiğinde olduğumu hissediyorum. Bana karşı ılıklar ve bana güvenmelerine ihtiyacım var."

"Onların güvenini kazanmadığını mı düşünüyorsun?" "Hayır." Başını sallıyor.

"Ama Jason-"

Kalçamı sıkarak beni durdurdu. "Natalie, seni seviyorum ama şu anda ince bir çizgi çizmemiz gerektiğini düşünüyorum. Kardeşinle yakın olduğunuzu biliyorum ama benim hakkımda bilgi almak için ona gitmeni istemiyorum. Bir şey öğrenmek istiyorsan bana gel. Bu sabah onunla da aynı konuşmayı yaptım, garip davrandığımı hissettiğini söylediğinde aracı olmamak için. Eğer bu iş yürüyecekse, ilişkimizi kendimize saklamalı ve bizim için iletişim kurması için Jason'a yaslanmamalıyız."

Ah, bu acıttı ama nereden geldiğini anlıyorum. Milly, Cory'nin endişeleri ve kaygıları hakkında bana gelseydi çok mutlu olmazdım. Aslında buna çok kızardım.

"Özür dilerim," diyorum. "Haklısın, Jason aramızda kalamaz." Dudağımın kenarını ısırıyorum, bir sonraki sorunun cevabını bulmak için gerginim ama gerektiğini biliyorum. "Bundan ne olacak? Makaleyle . Benden ayrılmana neden olacaklar mı?"

"Ne? Hayır." Başını sallıyor ve elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor. "Bunu yapamazlar. Ne pek emin değilim. Buraya gelmeden önce Gregory'den bir e-posta aldım; bu konuyu konuşmak için yarın erkenden gitmem gerekiyor."

Hâlâ gergin hissederek, "Umarım bizi mahvetmemişimdir," diyorum. Elini ters çeviriyorum ve avucuna hafif daireler çiziyorum. "Seninle ilk başladığımda, benimle çıkmak istemeyi bırak, benimle ilgileneceğini bile düşünmemiştim. Ciddi bir ilişkiye hazır olduğumu bile düşünmüyordum ama sen yanıldığımı kanıtladın ve dikkatsiz davranarak her şeyi mahvedersen kendimi çok kötü hissederim."

"Yapmadın. Söz veriyorum," diyor yanağını okşayarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kapı çalınıyor ve Cory koltuktan kalkıp oda servisini almadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük . O çalışanlarla havadan sudan konuşurken ben de bacaklarımı göğsüme doğru çekip şehre bakan pencereden dışarı bakıyorum. Cory'nin bana söylediklerini duyuyorum, dokunuşlarında ve sözlerinde görebiliyorum ama kafamın arkasında beni rahatsız eden bir şey var, tam olarak çıkaramadığım bir şey. Ve nedense bunun bana da zarar vereceğini düşünüyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CORY

Natalie göğsüme kıvrılmış, tenimin her santimine yapışmışken, midem belirsizlikle çalkalanırken uyuyamıyorum.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratacağım.

Aldığı her nefeste, her nefes alıp verişinde ciğerlerime dolan hava azalıyor sanki. Yarını düşünürken göğsüm daralıyor ve üst dudağımı hafif bir ter tabakası kaplıyor.

O makale . . . lanet olsun. Söylediğimden çok daha kötü.

Takımla birlikte kaydettiğim küçük ilerleme adımları, evet, bir anda yok oldu. Makale çıktığında hepsinin geri çekildiğini görebiliyordum. Bana nasıl baktıklarını gördüm. Hain olduğumu düşündüklerinden değil, düşünmediğim gerçeğinden. Ciddiye alınmak istediklerinde bu takımı alay haline getirdim.

İşte yılın büyük kontratı, Rebels için birinci kalede oynuyor ve kız arkadaşı lanet olası bir Bobbies tişörtü giyiyor.

Bu onlara, organizasyona ve taraftarlara hakarettir.

Yönetim çok kızgın. Koç Gordan'ın yüzünü hiç bu kadar kırmızı gördüğümü hatırlamıyorum. Ön büro telaş içinde ve bu yüzden yarın erken gitmem gerekiyor. Ve çocuklar, lanet olsun, Marcus bile belirsizlikle bana yan gözle baktı.

Yine de hiçbirini suçlamıyorum.

noktada benimle konuşan tek kişi Jason ama kazanmam gereken kişi o değil; yanımda olmasına ihtiyacım olan kişi o değil. Benim yanımda en çok saha içi takım arkadaşlarıma ihtiyacım var. Atıcı ve tutucunun sahadaki birim olduğunu söylerler, ama dümende ben varım. Oyuncularımın, mükemmel bir oyun çıkarırlarsa, topu birinci bölgede yakalayacağıma ve dışarı çıkmayı garantilemek için mümkün olan her şeyi yapacağıma güvenmeleri gerekiyor. Saha dışında bana güvenemezlerse saha içinde işimi yapacağıma nasıl güvenebilirler?

Bu imkansız, bu da sadece boktan bir oyuna ve kötü bir sezona daha yol açacak.

Bunu istemiyorum. Buna sahip olamam. Takas edildikten sonra olmaz. Baltimore'a bir şey kanıtlamak istiyorum, bunun büyük bir hata olduğunu bilmelerini istiyorum.

Gitmeme izin verin ve Asiler taraftarlarına, büyürken Bobbie olsam da artık kalben bir Asi olduğumu kanıtlayın.

Ama ne pahasına?

Natalie hâlâ uyurken yataktan kalkıp oda servisi siparişi veriyorum. Mini mutfakta hazırladığım kahveyi yudumlarken tezgâha yaslanıp uzaktan onu seyrediyorum. Çıplak ve beyaz bir yorganın içinde güzelce örtünmüş, pencereden henüz yeni görünen güneşle birlikte pitoresk görünüyor. Karamel rengi saçları çıplak omzuna geliyor ve dün gece parmaklarımla birkaç kez karıştırdığım için hafifçe dalgalanıyor. Hâlâ iniltilerini duyabiliyor, amının sikimin etrafında nasıl sıkıldığını, daha fazlası için nasıl yalvardığını hissedebiliyorum. Üst dudağımda onun tatlı kokusunu alabiliyorum. Ziyaret etmesini istemiyordum, ama lanet olsun, onun burada olması, onu hissetmek, stresin, endişenin geçici olarak kaybolmasını sağladı.

Ama şimdi yeni bir gün olduğuna göre, kaygı zihnimin ön geri döndü. Ve bununla yüzleşmek zorundayım. Bir çözüm bulmalıyım.

Kapı çalınıyor ve yemek arabasını hızla odanın içine çekiyorum, Natalie'nin açıkta kalmaması için kapıyı çoğunlukla kapalı tutuyorum. Görevliye bahşış verip onu yoluna gönderiyorum. Arabayı daha da içeri çektiğimde Natalie kollarını başının üzerine uzatıyor ve sonra güzel gözlerini açıp beni görüyor. O yıkıcı gülümsemesiyle başını yastığa yaslıyor, saçları etrafa dağılıyor ve "Günaydın" diyor.

"Günaydın güzelim." Yatağa tırmanıyorum ve başımı boynunun kıvrımlarına gömüyorum, ona sarılıyorum ve sıcaklığına gömülüyorum. Kahretsin, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. O kapının dışındaki ezici gerçeklikle yüzleşmek istemiyorum. "Sana yemek sipariş ettim. Kalıp seninle yemek yemek isterdim ama antrenmandan önce gitmem gereken bir toplantım var."

Oturuyor, battaniyeyi göğüslerinin üzerinde tutarken gözlerini ovuşturuyor. "Beni uyandırmalıydın. Seninle daha fazla zaman geçirebilirdim."

"Seni yordum," diyorum, burnunu öpüyorum ve geri çekiliyorum. "Biraz uykuya ihtiyacın vardı." Göğsündeki sakal yanığını fark ettim ve irkildim. Çenemin kenarını kaşıdım ve "Sakallarımın tenini bu şekilde işaretlemesinin senin için sorun olmadığına emin misin?" dedim.

Avuçlarını göğsünde ovuşturuyor ve başını sallıyor. "Bayıldım."

Ve ben onu çok seviyorum.

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum ve sonra geri çekilerek aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Bugün ne kadar kalacağımdan emin değilim ama döndüğümde sana mesaj atarım."

"Hey, antrenmanı izlemek için geçiş kartlarım ne olacak?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan henüz emin değilim," diyorum. Başını öne eğiyor. "Olan biten her şey yüzünden. Hayranlar çıldırmış durumda."

"Anlıyorum." Boğazını temizliyor ve "Bilgisayarımı getirdim, böylece buradayken biraz çalışabilirim. Şimdilik onu halledeyim."

"Natalie."

"Sorun değil Cory, gerçekten. Anlıyorum."

İç çekerek yatağın kenarına geri dönüp oturuyorum ve iki parmağımla çenesini kaldırarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Sana göz kulak oluyorum, tamam mı?"

"Peki sana kim göz kulak oluyor?" diye sorarak dilimin tutulduğunu hissettiriyor-
bağlı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, "çaresine bakabilirim." diyorum. Kayıyorum

dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve sonra yataktan kalktı. "Sana mesaj atarım." "Tamam," der. "Seni seviyorum."

Durup onunla yüzleşiyorum, gözlerinin içine bakıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kül bloklardan yapılmış bir ofiste oturup ölüm cezası beklemek sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuyor. Birçok menajer ofisi gördüm ve hepsi birbirine benziyor; stadyumun körüğünün içine sıkışmış, penceresiz ve yıpranmış halılarla dolu. Menajerler çok daha fazlasını hak ediyor ama onlara merdiven altındaki küçük bir odaya aitmiş gibi davranılıyor.

Arkamdaki gıcırdayan kapı açılıp kapanıyor. Koç Gordan ve Gregory içeri giriyor. Gordan oturuyor, Gregory duvara yaslanıyor. Pek memnun görünmüyorlar.

"Özür dilerim," diyorum, ikisi de konuşmadan. "Gerçekten çok üzgünüm. Natalie çok fazla yumruk yemiş gibi hissediyor."

"Bu tam bir kâbus," diyor Gregory. "Tahmin edilenden çok daha kötü. Şu anda e-posta gönderen sponsorlarımız var, ne olacağı konusunda endişeliler."

örgütümüzün ne yaptığını, geçen yıl sizi satın alma nedenimizi sorguluyor."

Kahretsin.

Zor yutkunuyorum.

Taraftarlar ve sponsorlar, parayı onlar getiriyor. Onlar olmadan para da olmaz ve ben ikisini de dışarıda bırakma eğilimindeyim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Telafi etmek için çaresizce soruyorum. Saldırıya geçme ya da ortaya çıkıp yalanları gerçeklerle bastırma fikrini tartışmak istiyorum. Ama yıllar içinde haddimi öğrendim. Eğer Gordan bunun işe yarayacağını düşünseydi, muhtemelen bunu önerirdi.

"Evet," diyor Gordan, masasında öne doğru eğilerek. "Var."

Lütfen Natalie'den ayrıl demeyin, lütfen demeyin. Onu hayatımın bir parçası olarak görmeyeceğim. Günlerimin. *Geleceğimin*.

"Ne?" diye sordum. Kalbim kırılıyor.

Boğazını temizliyor ve parmaklarını önünde birleştiriyor. "Yere yat." O kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki boğazım düğümleniyor.

Arkama yaslanıp birkaç kez göz kırpyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet," diye kısık bir sesle cevap veriyorum. "Yapabilirim, uh Bunu yapabilirim." "Artık dikkatleri üzerinize çekmek yok. Başını eğ, beyzbol oyna."

Müdürüm diyor ki, kızgın olduğunu bilsem de kafamı kaldırdığımda gözlerinde sempatik bir parıltı görüyorum, sanki benim durumuma üzülmüş gibi.

Başımı salladım. "Beyzbol oyna, ben hallederim."

Ayağa kalkmaya hazırlanırken Gregory şöyle dedi: "Medyanın bu ilgisi hiç de ideal değil. Taraftarın takdirini kazanamaman beklediğimiz forma satışlarına gerçekten zarar veriyor ve geçen sezon sahada da senden beklediğimiz gibi değildi." Düşene bir tekme de sen vur. "Ama"-Gregory kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor-"Birçok kişiden senin saha içinde ve dışında en çalışkan oyuncu olduğunu duydum. Bu işe yarayacaktır, Potter. Böyle devam et."

Ona başımla onay veriyorum ve ofisten çıkıp boş soyunma odasına gidiyorum. Henüz erken, çocukların hiçbiri henüz burada olmayacak, bu da onlardan önce birkaç ekstra antrenman yapmak için bolca zamanım olduğu anlamına geliyor.

Takımımın benden nefret ettiği, taraftarların benden nefret ettiği, basının para kazanmak için beni lanet olası bir araç olarak kullandığı bu fiyasko sırasında fark ettiğim bir şey var: oyunum ateşlendi ve şimdi otuz beş yaşında yirmi beş yaşında olduğumdan daha güçlüyüm. Daha esnek, güçlü ve lazer odaklıyım. Saha dışındaki zihinsel oyunum berbat ama sahadayken sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Topu sopadan ve atıcının kolundan o kadar iyi görüyorum ki, sanki bir

Plaj topu. Yarın bahar antrenmanlarına başlıyoruz ve önüme gelen her topu yok etmek için sabırsızlanıyorum.

Koç dikkat çekmememi istiyor. Bunun olmayacağı tek yer sahanın içi. Saygı kazanacağım tek yer orası. Bu karmaşayı düzeltebileceğim tek yer, böylece eve Natalie'ye gittiğimde, onu gördüğümde soğuk terler dökmeyeceğim.

Zaman ayırırsanız daha iyi olacak.

"Hey Potter, Bobbies fahişen nerede?"

Dişlerimi gıcırdatıp koçuma bakıyorum, onun büyük liglere çıkmaya çalışan çaylak kısa topçulardan biriyle ikili oyun çevirirken ikinci kaleyi düzgün bir şekilde süpürmek hakkında konuşmasını izliyorum.

"Göğüsleri gerçek mi?" diye sesleniyor başka bir hayran.

Siktiğimin "Taraftar Takdir Günü". Bu fikri kim bulduysa kafasını tuvalete sokmalı. Sezon öncesi maçlar başlamadan önceki son antrenman günümüzdü ve antrenmanı izlemeleri ve "bize tezahürat yapmaları" için belirli sayıda taraftarın tribünlere girmesine izin verdiler. Herkes yanıma gelip alay etmeye başladığında heyecanımı tahmin edebilirsiniz. *Bunu neden yapıyorlar ki?*

Bugün sadece spor pratiği yapmıyoruz, aynı zamanda zihinsel olarak arkamdaki sesleri görmezden gelme pratiği de yapıyorum.

Çaylak ikinciye geçti ve topu göğsüme doğru fırlattı. Kolumu uzatıyorum ve top bir çırpıda eldivenime çarptığında onu eldivenime hapsediyorum ve ardından tüm topları topladıkları kale sahasına doğru fırlatıyorum.

Koç "Tekrar" diyor ve çaylaktan üç atış daha alıyorum, her biri ölümüne isabetli. Çok iyi ve büyük umut vaat ediyor. Son bir haftadır öyle. Ayrıca geçen sezon alt liglerde ortalığı yıkıp geçtiğini duydum. Houston Morrow onun ağacına havlarken Nate'in kramponları titriyor olmalı.

"Paylaşıyor musun, Potter? Çünkü iyi bir sikiş arıyorum," diye bağıyor tribünden biri.

Bu taraftarları kim içeri aldı? Asiler'in kabadayı onuncu adamdan ibaret olduğunu biliyorum - taraftarlarına böyle diyorlar - ama burada biraz kalabalık kontrolü sağlayabilir miyiz?

Koç bir top daha atıyor, bu sefer Ray'e. O da topu Nate'e atıyor, Nate de sahayı geçip beni kısa atlıyor. Atışını kolayca karşılıyorum ve topu kaleye geri atıyorum. Hayatım boyunca birinci kalede oynadım. Bir oyuncunun elinden çıktığı anda topun bana nasıl geleceğini çok iyi biliyorum. Sıçramalar, zıplamalar ve yüksek atışlar üzerine çalıştım. Her biri için ayağımı torbanın üzerinde nasıl tutacağımı biliyorum, özellikle de şu anki kadar odaklanmış hissettiğimde.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir adamın bağırdığını duyuyorum, Natalie'nin göğüslerini soran adamla aynı. "Bobbie'nin gömleği nerede?"

Onları engelle. Engelle onları.

"Burada olmayı hak etmiyorsun. Çıkarın onu buradan!"

Bir kız çığlığı duyuyorum ve nereden geldiğini görmek için kafamı çevirdiğimde Jason'ın yedek kulübesinden kargaşaya doğru uçtuğunu görüyorum ve adımın bana bağırdığını duyuyorum.

"Potter!"

Arkamı döndüğümde bana doğru gelen bir top gördüm. Top yüzüme çarpmadan hemen önce eldivenimi kaldırdım. Taç atışına hazırlıklı olmamanın şokuyla kırımın üstüne düşerek birinci kaleye doğru tökezliyorum. Omzumun üzerinden bakınca Jason'ın tüm teçhizatıyla tribünlere tırmanmaya hazır olduğunu görüyorum ... ve işte o anda onu fark ediyorum.

İki hayranı ona bağıyor. Parmakları yüzüne yaklaşıyor, gözleri korkudan çılgına dönmüş ve gözlerinden yaşlar akıyor.

Anne. Şerefsiz.

Hızla tribünlere doğru koştum ve Jason'ı pantolonundan yakaladım. "Yere yat, Orson. Onlara dokunma." *İhtiyacı* olan son şey, *bizim ihtiyacımız* olan şey, onun bir taraftarın yüzüne yumruk atması. Onu sahaya geri çektim, tam o sırada güvenlik geldi ve her iki tacizci adamı da kollarından tutup sürüklemeye başladı.

"Kız kardeşimle böyle konuşamazsın! Beni duyuyor musun? Onunla konuşmak istiyorsan benimle konuş," diyor Jason, göğsü kabarmış, gözlerinde cinayet ifadesi.

İki taraftar da Jason'ın tehdidi altında inliyor çünkü adam devasa ve şu anda onu zapt etmek neredeyse imkansız gibi geliyor. Neyse ki Marcus hemen yanımda, Jason'ı da sakinleştirmeye çalışıyor.

Taraftarlar nihayet ortadan kaybolduğunda ve Jason'ın yerleşmesini sağladığımızda bana bakıyor ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez yüzünde hayal kırıklığı görüyorum. Kolunu benden kaçırıyor ve omuzlarında gerginlikle yedek kulübesine geri dönüyor. Takımımızdaki her oyuncu onu izliyor ve

Jason'ın az önce her birinden kazandığı saygıyı tespit etmek için roket bilimci olmaya gerek yok. Ayrıca bana duydukları saygı kırıntısının da yok olduğunu fark etmek için roket bilimci olmaya gerek yok.

Kızımı koruyamadım.

Tekrar tribünlere baktım. Natalie gitmişti ve ben bir kez daha Yukarı.

"Bu da neydi böyle?" Jason soyunma odasında yanıma gelerek sordu. "Onu azarlamalarına izin mi verecektin? Onu sevdiğini sanıyordum."

Jason hakkında çabucak öğrendiğim bir şey var: Onu öfkelen direrseniz, uçar gider.

"Onu seviyorum," diyorum sesimi alçak tutarak.

"O zaman neden tribünde o pisliklerle uğraşan ilk kişi sen değildin?" Tabii ki Jason bunu antrenmandan sonra tüm takımın önünde yapmaya karar verir.

"Çünkü seni yedek kulübesinden çıkarken görene kadar neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Alayları dinlememeye çalışıyorum. Ortadan kaldırmak."

"Bugün geleceğini biliyordun."

"Ben yapmadım," dedim, sinirlenmeye başlamıştım. "Ona gelmemesini söyledim, çünkü olay çıkarabileceğini söyledim. Onu uyardım ama yine de geldi. Bu konuda bir şey yapamam. O kendi başına bir insan. Eğer riske istiyorsa, bu onun sorumluluğunda."

Jason omzumu iterek, "Onu korumak senin görevin," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum, çenem geriliyor, gözlerim bana karşı direnen Jason'a dikiliyor. Düzgün bir ses tonuyla, "Onu korumaya çalışıyorum. Bu yüzden Koç'un bana söylediği şeyi yapıyorum ve ortalıkta görünmüyorum. İhtiyacım olan son şey bir taraftarla yumruk yumruğa kavga etmek. Ama istemediğimi düşünmüyorsun değil mi? O tribünlere tırmanmak ve onun hakkında bir şeyler söyleyen o pisliklerin her birine yumruğumu indirmek istemediğimi mi? İstedim. Ama bunun şu anda yaşadığım kâbusa bir faydası olmayacağını da biliyorum."

"Olabilir," diyor Nate yan taraftan.

"Kendin için endişelen, Nate," diye bağıyorum, kendimi durduramıyorum. "Houston peşinden koşuyor ve eğer zaman ayırmaya başlamazsan yerini kaybedeceksin."

"Siktir git," diyor zehirli bir sesle. "O yer yıllardır benim." "Ve elinizden alınmayacağını düşünmeyin. Sadakat bir yere , Güven bana." Nate neden bahsettiğini anladığında yüzünü buruşturuyor. "Ve geri için"- herkesin dikkatini çektiğim için bağıyorum-"Bunu bir kez söyleyeceğim. Bu takımda olmamın bir sebebi var. Lanet olası bir şampiyonluk kazanmaya katkıda bulunmak için. Asiler beni bu yüzden aldı. Jason'ı da bu yüzden aldılar. Bir zayıflık gördüler ve onu doldurdular. Ringe çıkacaklar ve ben de aynı zihniyete sahibim. Bana üç konuda güvenebilirsiniz: sahada her şeyimi vermek, her gün sahaya çıkmak ve saha içinde ve dışında bir lider olmak. Hoşunuza gitmiyorsa, siktirin gidin. Ben bir Asiyim. O siyah kırmızı formayı giydiğimden beri bir Asiyim, o yüzden beni rahat bırakın ve işimi yapmama izin verin."

Çantamı aldım, Jason'ı iterek geçtim ve soyunma odasından çıktım. Ve hayatımda ilk kez, ilk ayrılan ben oluyorum.

Otel odası, yatak odasındaki bir lamba dışında sessiz ve karanlık. Eşyalarımı yere bırakıyorum, bu noktada onlara ne umursamıyorum bile ve derin bir nefes alarak kapıya yaslanıyorum.

Bu gün uzun zamandır yaşadığım en kötü günlerden biriydi. Yorgunum, zihinsel olarak parçalanmış durumdayım ve ekibime kızarak kendi mezarımı kazdığım, içine oturacağım ve üzerime toprak dökmeye başlayacağım endişeleniyorum.

Jason eve dönerken beni aradı ve bana saldırdığı için özür diledi. O da tüm bu durumdan ve Natalie'nin bu işe karışmasından nefret ediyor. Onu koruyor, ki bunu anlıyorum. Aynı şey Milly'nin başına gelseydi ben de tribünlere tırmanırdım. Görüşmeyi iyi bir şekilde sonlandırdık ama otelin garajına girdiğimde kontağı kapattım ve bir süre arabamda oturup direksiyona baktım, aklım bir an bile durmuyordu.

Natalie bugün zarar görebilirdi. Olduğundan çok daha kötü olabilirdi ama yine de yüzündeki ifade, o saf dehşet, beynime kazındı. Asla o bakışın ya da mutsuzluğunun sebebi olmak istemediğim gibi onu tehlikeye atmak da istemiyorum.

Ama ben de onsuz olmak istemiyorum.

Bunu tamir edebilmek istiyorum ve arabamda makul bir süre oturup düşündükten sonra, bulduğum şeyden başka seçeneğim yok.

Kapıyı iterek, omuzlarım çökmüş, yorgunluk beni yiyip bitirirken, Natalie'nin yatakta yorganın altında kıvrılmış, telefonuna baktığı yatak odasına doğru ilerliyorum. Yaklaştığımı görünce ve telefonunu komodinin üzerine koyuyor.

Gözleri kızarmış ve makyajı tamamen akmış, yanaklarında gözyaşı lekeleri kalmış. Vücut dilinde yenilgi ve pişmanlık var . Bir sürü lanet pişmanlık.

Yanına oturuyorum ve ellerimizi birbirine kenetliyorum. Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken fısıldıyor: "Çok üzgünüm Cory."

"Biliyorum."

Yaklaşıyor, vücut ısısı kalbimi çekiştiriyor. Ona sarılmak, onun hissinde kaybolmak istiyorum. "Seni desteklemek istedim. Tek kişi olsam bile seni desteklemek için oraya gittim. Seni böyle yenilmiş görmeye dayanamıyorum."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, korku ve belirsizlik beynimi bulandırıyor. "Yaralanabilirdin." Gözlerim onunkilerle buluştuğunda tek söyleyebildiğim buydu. Çaresizlik içinde. "Gerçekten yaralanabilirdin."

"Bunu düşünmüyordum. Dışarıda yalnız olmadığını hissetmeni istedim."

"Evet, öyleyim." Yataktan kalktım ve iki elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Asiler'e takas edildiğimden beri yalnızım. Senin tribünde olman bunu değiştirmeyecek."

"Cory," diyor şaşkınlıkla, "yardım etmeye çalışıyordum."

"Ama yapmadın," diyorum, sesim yumuşuyor. "Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Hem de çok daha kötü."

Şu anda her şey çok boktan. *Takım arkadaşlarıma bağırdım.* Ben bağırمام. İnsanlara siktirip gitmelerini söylemem. Soyunma odasında soğukkanlılığımı kaybettim, asla yapmadığım bir şey. Dikkatimi kalabalığa verdiğim için neredeyse yüzüme bir beyzbol topu çarpıyordu, bu da asla yapmadığım bir şey.

Medya peşimi bırakmıyor.

Ön büro yaptığım her hareketi izliyor.

Ve eminim ki koçumun da saygısını kaybettim.

Patlayan kariyerim, Natalie ile nasıl başa çıkacağıma dair kafa karışıklığım ve hayatıma ne olacağına dair tedirginliğim başımı döndürmeye başladı.

Ben ve takım arkadaşlarım. O kadar sert vuruyor ki etrafımdaki her şey bir uçuşuma batıyor, arkamdaki sandalyeye düşene kadar beni topuklarımın üzerinde sallıyor. Her şey üzerime çökerken yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Stres.

Yorgunluk.

En iyi olmak için harcadığım efor. Ciddiye alınmak için gösterdiğim çaba.

Endişeli Natalie'ye bakıp "Biraz ara vermeliyiz" diyorum.

Gözleri şokla açılırken nefesinin göğsünde sıkıştığını görüyorum. "Ne?"

". Ara vermemiz gerekiyor."

"Birbirimizden mi?"

"Evet, Natalie," diye çıkışıyorum, sözlerimin etkisini kavrayarak ona bakıyorum. "Sadece bir saniyeliğine duraklamamız gerekiyor." Saçımı tekrar çekiyorum ve elimi yüzüme götürdüğümde saç telleriyle dolu olduğunu görüyorum.

Sikeyim.

Natalie fark eder ve öne çıkar. "Cory, saçların mı dökülüyor?" Arkamdan yürüyüp başımı inceliyor. Gördüğü anda anladım, stresten saçlarımı kaybettiğim küçük kel alanlar. Geçen gün banyoda fark ettim. Saçlarımın giderden aşağı akmasını izledim.

Başımı sallıyorum. "Şu anda her şey çok fazla. Bir şeyler vermeliyiz."

"Ve bu ben miyim?" diye soruyor, önümde diz çökerek. "Cory, lütfen beni dışarıda bırakma çünkü işler zorlaşmaya başladı."

"Başlıyor musun?" Espri yapmadan gülüyorum ve sandalyeden kalkıyorum. "İşler zorlaşmaya başlamıyor Natalie. Zaten zordu. Üstüme yığılan onca pisliğin sadece kuyruk kısmını görüyorsun ve bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Sana üzgün olduğumu söylemiştim Cory," diyor sesi çatlayarak.

"Özür dilemek iyi hoş da, içinde yaşadığım bu bok fırtınasını düzeltmeyecek. Siktir." Kolumu yana doğru savurdum. "Bugün takımıma karşı kendimi kaybettim. Bunu asla yapmam. Ne soğukkanlılığımı kaybederim ne de sahada dikkatim dağılır ama ikisi de oldu."

Dudağı titriyor. Bir adım daha yaklaşıyor. "Daha iyi olacak, Cory. Beni şimdi dışlama. Buraya geldiğim için memnun olduğumu kendin söyledin. Seni beklediğimi gördüğünde yüzündeki rahatlama . . . Bana ihtiyacın olduğunu görebiliyorum."

"Beni biraz yalnız bırakmanı istiyorum," diyorum geri çekilerek. "Bu boku çözmem lazım, işleri nasıl daha iyi hale getireceğimi."

"Ve bunu benden ayrılarak mı yapacaksın?"

"Senden ayrılmıyorum," diyorum, göğsümde panik yükseliyor. "Seni seviyorum Natalie. Sadece bir saniyeliğine duraklamaya ihtiyacım var."

"Beni seviyor musun?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuştururken neredeyse şok olmuş gibi görünüyor. "Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun ki Cory?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani, eğer beni sevseydin, ara vermemi istemezdin. Benden sana yardım etmemi isterdin."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Sesimi sakinleştirmeye çalışarak, "Demek istediğim, yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu benim sorumluluğumda."

"Öyle değil, Cory. Bu işi tek çok fazla omuzlamaya çalışıyorsun. Bunların hepsi sizin suçunuz değil. Bunlar kontrol edemeyeceğiniz dış faktörler."

"Onları kontrol edebilirim. Dikkatim dağınık olduğu için yeterince iyi bir iş çıkaramıyorum."

Dilini dişlerinin üzerinde yuvarlıyor. "Benim dikkat dağıtıcı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Davaya yardımcı olmuyorsun." Sözcükler ben onları durduramadan, söylememin sonuçlarını düşünmeden ağızından uçup gidiyor.

"Yani bana, eğer geri çekilirsem, ilişkimize bir ara verirsem, medyanın senin hakkında ne söylediğini daha iyi kontrol edebileceğini mi söylüyorsun? Çünkü son kontrol ettiğimde, yazdıkları haberlerin yüzde doksanı yalan."

"Natalie-"

Elini kaldırıyor. "Ve diyorsun ki, eğer *buna* bir ara verirsek -biz- bu otel odasında, tek başına, daha fazla rahatlayabilecek misin?"

"Nat-"

"Ve eğer ara verirsek, böyle aptalca bir şey yaparak takımındaki insanların sana daha farklı bakacağını mı düşünüyorsun? Seni daha mı çok sevecekler?"

Sinirli bir nefes veriyorum ve sonra bağıriyorum, "Bilmiyorum, tamam mı? Sadece bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra yavaşça, "Ve bu değişiklik ben miyim?" diyor.

"Yapabileceğim tek değişiklik bu. Gidip başka bir takımda oynayamam. Zor olduğu için işe gitmeyi bırakamam. Takım arkadaşlarımı değiştiremem ya da medyaya bana karşı aptalca davranmayı bırakmaları için yalvaramam. Bunların hiçbiri değiştirilebilir şeyler değil."

"Ama ben öyleyim?" Göğsünü işaret ediyor ve sonra inanmayarak başını sallıyor. "Sen bir pisliksin, Cory."

Otel odasında dolaşmaya başlıyor, kıyafetlerini ve kozmetik ürünlerini topluyor, öfkeyle bavuluna atıyor. Panik beni tüketiyor ve uzanıp elini tutuyorum.

"Bu değil-"

"Demek istediğin bu değil mi?" diyor benim yerime. "O zaman ne diyorsun Cory? Çünkü durduğum yerden, bana harcanabilirmişim gibi geliyor, denkleminizde hayatınızı kolaylaştırmak için ortadan kaldırılacak bir faktör. Ben bir varlıktan ziyade bir engelmışim gibi davranıyorsun."

"Sen bir engel değilsin Natalie, sadece ... siktir. Bu çok zor ve burada kariyerimin sonuyla karşı karşıyayım."

"Yani kariyerin daha mı önemli?" Dilim tutuldu ve tamamen paniğe kapıldım, bu işin nasıl bu kadar çabuk çözüldüğünden emin değilim, hiçbir şey söylemiyorum. "Anlıyorum. tüm bu şey"-iki parmağını göğsümde ve onunkinde sallıyor

- "Bu neydi? Senin için bir test mi? Bir ilişki içinde olup olamayacağını görmek için mi? Yoksa sadece sikmek için uygun bir vajina mıydım?"

"Bunu daha fazla bir şeye dönüştüren sensin." "Ne?"

Hay sikeyim. Ne diyorum ben? Elimi alnıma bastırıyorum. "Bu iş kontrolden çıkmaya başladı."

"Tıpkı hayatındaki diğer her şey gibi, değil mi Cory?" Başını sallar ve banyoya gidip eşyalarını toplar. Onları bavuluna atıyor ve şöyle diyor: "Bunu senin için kolaylaştıracam. Tatilin var. Benden istediğin kadar uzak kalabilirsin ama sana şunu söyleyeyim, bu 'aranın' bitmesine hazır olduğunu düşündüğün zaman," diyor tırnak işareti kullanarak, "kollarımı açmış seni bekliyor olmayacağım."

Bavulunun fermuarını kapatıyor, ben de gidemesin diye önünde duruyorum. "Sadece bekle, tamam mı?" Uzun bir nefes verdim. "Bunu konuşalım."

"Sanırım yeterince konuştuk."

"Natalie," diyorum sertçe, kolundan tutup bana zorluyorum onu. "Lütfen. Seni seviyorum."

"Hayır, yapamazsın." Kolunu tuttuğum yerden çekip beni itiyor, bavulu da arkasından sürükleniyor. "Eğer beni sevseydin, asla ara vermemizi önermezdin. Beni sevseydin, içinde yaşadığın kâbusu atlatmanın bir yolunu bulmak için bana yaslanırdın. Birlikte."

"Denedim." Ellerimi havaya kaldırıyorum, öfkem yeniden kabarıyor. "Ama beni dinlemiyorsun. Sana gelmemeni söyledim. Geldin. Sana burada kalmanı söyledim. Antrenmana gittin. Sorunu büyüttün ve bunun bir faydası olmadı."

"Önemsediğim için özür dilerim."

"Bu pasif-agresif bir özür."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Ayaklarına kapanıp affetmen için yalvarmam mı gerekiyor? Hayal kurmaya devam et, Cory."

"Sizden nereden geldiğimi anlamanızı istiyorum."

Kapıya doğru koşmaya devam ediyor. "Bana sürekli endişelenmememi, her şeyi hallettiğini söylerken nereden geldiğini nasıl anlayabilirim?" Bana el sallıyor ve "Belli ki her şeyi çözememişsin, onun yerine hıncını benden, bizden çıkaracaksın" diyor.

"Bu sonsuza dek sürecek bir teklif değil Natalie," diye yalvarıyorum, duygularım darmadağın. "Bu sadece kısa bir ara, böylece kendimi toparlayabilirim, böylece hak ettiğin adam olabilirim."

Elini bavulunun üzerine koyarak, "Sana kesin olarak söyleyebilirim ki sen benim hak ettiğim adam değilsin. Hak ettiğim adam, zor zamanlarda bile benim bir engel değil, bir değer olduğumu biliyor. Dışarıdaki tüm kadınlar arasında, profesyonel beyzbol oyuncusu bir erkek kardeşi olan birinin bunu diğer tüm kadınlardan daha iyi anladığını biliyor. Belli ki bunu anlamak için biraz daha büyümen gerekiyor." Kapıya yöneliyor, açıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Bizi duraklatmak için endişelenme, Cory, sadece ne olduğunu söyleyelim ... bitti."

Bu veda sözleriyle birlikte, kapı arkasından çarparak odadan çıkar.

Kükreyerek "Siktir" diye bağıryorum ve masadan bir bardak alıp duvara fırlatıyorum, sonra yere yığılıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve başımı kollarıma yaslıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Duraklatmaya ihtiyacım vardı, ayrılmaya değil. Bunu çözmeliyim. Onu seviyorum.

"Sana kesin olarak söyleyebilirim ki sen benim hak ettiğim adam değilsin. Hak ettiğim adam, zor zamanlarda bile benim bir engel değil, bir değer olduğumu bilir."

Neden sadece zamana ihtiyacım olduğunu duymuyor

Ve neden az önce hayatımın en büyük hatasını yaptığımı hissediyorum?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NATALIE

Bir Aydan Fazla Bir Süre Sonra (Nisan)

"Açık renk saçları gerçekten sevdim mi? Sarıyı iyi taşıyorsun."

"Öyle mi?" Aynada saçlarına bakarak soruyorum. Omuzlarımı aştı ve daha yeni yaptırdım, bu yüzden karamelden çok platin renginde, ombré renginin bir kısmını ince röflelerle koruyor. "Çok fazla olacağından endişeliydim."

Monica başını sallıyor. "Bu mükemmel." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu kotun üzerinde harika bahsetmiyorum bile. Gerçi bence kışının bir kısmını kaybetmişsin."

Aynada vücudumu çevirip kışıma bakıyorum. Evet, kışımın bir kısmını kaybettim, ama yıkıcı bir ayrılık insana bunu yapar.

"Geri kazanacağım, merak etme."

Monica alt dudağını ısırtıyor ve duymayı beklediğim soruyu soruyor. "Bu gece için ne hissediyorsun?"

"İyi," diye cevap veriyorum, ona doğru dönüp yatağında ayakkabılarının olduğu yere oturuyorum. "Jason için heyecanlıyım."

"Evet, ama başka kimleri göreceğiniz için heyecanlı mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Olan oldu. Jason onun takım arkadaşı ve onu sonsuza kadar görmemezlikten gelemem."

Monica iç geçiriyor ve öne doğru eğilip kollarını bacaklarına dayıyor. "Natalie, iki haftadır evden çıkmadın, neredeyse hiçbir şey yemedin ve geçen haftaya kadar onun adını her duyduğunda ağlamayı bırakmamıştın."

"Evet, şey, bundan bahsedilmemeli. Jason'a her şeyin yolunda olduğunu, taraf seçmesine gerek olmadığını ve ayrılığın dostane olduğunu söyledim."

"Ve tek kelimesine bile inanmadı," diye karşı çıkıyor Monica.

"Biliyorum ama en azından onun için garip değil. Cory beni incitmiş olsa da bu ikisinin arasını açmam gerektiği anlamına gelmiyor. Sonuçta onlar takım arkadaşı ve bu uzun bir sezon. İyi geçinmeleri gerekiyor."

"Ona çok iyi davranıyorsun."

Başımı salladım. "Bunu Cory için yapmıyorum. Bunu hassas kardeşim için yapıyorum. Jason'ın konsantre olmasını, önemli olan şeye odaklanmasını istiyorum ve bu da takıma çalıştıkları şampiyonluğu getirmek için işini yapmak."

çok zor. Geçen günkü tahminleri gördünüz mü? Rebels'ın bu yıl Dünya Serisi için yarışması bekleniyor. Yıllardır tahmin listesinde değillerdi. Kardeşimi kendi kalbimden daha çok seviyorum. Kariyerinde bulunduğu yere gelebilmek için çok çalıştı ve eğer onun sporuna odaklanabilmesi ve benim için endişelenmemesi için kırık kalbimi bir kenara bırakmam gerekiyorsa, yapacağım şey bu."

"Yılın Kız Kardeşi."

Beyaz tenis ayakkabımı sağ ayağıma geçiriyorum ve şöyle diyorum: "Bunun üzerinde durmayacağım. Olanları değiştiremem ama yoluma devam edebilirim ve ben de öyle yapıyorum."

"Haftalar süren yasın ardından," diye hatırlatıyor bana.

Ciddileşerek sol ayakkabıma bakıyorum ve şöyle diyorum: "Onu seviyorum Monica.

Bu hemen ortadan kalkmayacak." "Yani onu hala seviyorsun?"

Bu konuda duygusallaşmamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Tabii ki biliyorum.

Bana kendimi inanılmaz derecede değerli ve önemli hissettirdi."

"Sadece sana hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranmak için." Ona bir bakış attığımda, "Zayıflık gösterdiğinde bunu sana hatırlatmamı söylemiştin. Zayıflık gösteriyorsun ve onu görmeye gitmek üzeresin. En iyisi biraz sinirli bir şekilde gitmen."

"Kızgın mı yoksa depresif mi?" "Kızgın."

Hafifçe kıkırdarak diğer ayakkabıyı bağlıyorum ve yataktan kalkıyorum. Aynaya doğru yürüyorum ve Monica'dan iyi görüneceğini düşündüğü bir ruj seçmeme yardım etmesini istiyorum. Haftalardır yaptığım gibi sadece hareketleri yapıyorum. Tanrı aşkına, eski sevgilimin sadakatsizliğini atlattım ve evliydik. Yani, sadece birkaç haftalık bir ilişkiden ayrılmayı atlatabilirim. Sonuçta, Cory'yi sevmeme rağmen, artık hiçbir zaman mesafe kat edemeyeceğimizi görebiliyorum. Bir hıçkırıktan sonra, benimle ilişkisini bitirmesi gerekiyordu. Bir hıçkırıktan sonra, işi bitmişti. Yani bu benim için uzun vadeli bir şey değil.

Sonunda, tüm bu sözlere inanacağım ve daha iyi durumda olduğumu bileceğim.

Bununla birlikte, bir parçam beni gönderdikten sonra Cory'nin performansının düşmesini dilemezse yalan söylemiş olurum, ancak oldukça istikrarlı bir şekilde devam etti. Olağanüstü değil ama başarısız da değil. Aşağılanan her kadının nasıl olduğunu bilirsiniz, kendilerini bir arada tutan tek kişiyi bıraktıklarını fark ettiklerinde erkeğin parçalanmasını isterler. Görünüşe göre Cory için durum böyle değilmiş.

"Ondan hiç haber aldın mı?" Monica üzerimdeki Asiler formasına uygun parlak kırmızı bir ruj seçerek soruyor, arkasında Potter değil Orson yazan.

Başımı salladım. "Numaramı telefonundan sildiğine eminim." "Tam bir aptal."

Rujumu bitirip kapattıktan sonra küçük sırt çantama atıyorum. Derin bir nefes alarak Monica'ya bakıyorum ve "Önemli değil. Jason bu gece evlenme teklif edecek ve ben de buna odaklanmak istiyorum. Bu ailemiz için büyük bir gün."

"Haklısın." Monica omuzlarımı kavırıyor ve "Senin için buradayım, konuşmak istersen bir telefon uzağındayım" diyor.

"Teşekkür ederim." Rujumu ona bulaştırmak istemediğim için ona bir öpücük veriyorum ve sonra dairemin kapısına yöneliyorum. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Bufalo kanatları ve dondurma seni bekliyor."

"Mükemmel." Ona hızlıca bir göz kırpyorum ve sonra yola çıkıyorum. Dışarıda beni bekleyen bir araba var. Jason araba kullanmak zorunda kalmayalım diye ikimize de birer tane göndermişti ve ben de sinirlerim tepemde döne döne arabaya doğru ilerliyorum.

Onu görmeye gidiyorum.

Umarım kalbimin etrafına ördüğüm derme çatma duvar, onun o yıkıcı mavi gözlerinin bir parıltısıyla yıkılmaz.

"Aman Tanrım, saçların harika," diyor Dottie, saçlarımın uçlarıyla oynamadan önce beni kucaklıyor. "Cidden, rengi sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim. Bu bir riskti ama değişikliğe ihtiyacım vardı."

Dottie ne demek istediğimi anlayarak başını sallıyor. Cory hakkında hiç konuşmuyoruz. Çünkü ne anlamı var ki? Jason'la ilk çıkmaya başladıklarında, her ikisini de harap eden büyük bir ayrılık yaşadılar ve de konuşmak istediği son şey ayrılıklarıydı. Bu yüzden Dottie takıldığımız zamanlarda aklımın başka şeylerde kalmasını sağlamaya çalıştı; bu, kanepemden kalkıp yürüyüşe çıkmamı önermek anlamına gelse bile. Bu ayrılığı atlatabileceğimi hissettiğim ilk gün, Dottie'yle birlikte terliklerim ve bornozumla yürüyüşe çıktığım gündü.

Hiç sahip olmadığı kayıp kedisini arayan çılgın kadın.

"Tanrım, çok gerginim. Jason neden beni bunun için yazdırdı?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "O bir evetçi. Soruyorlar, o da evet diyor."

Jason ön büroya Dottie'ye taraftarların önünde evlenme teklif etmek istediğini söyledi, sezon öncesi boyunca aldıkları tüm kötü basın göz önüne alındığında sezona yüksek bir notla başlamak istiyordu, bu yüzden odak noktası Cory değildi. Çoğunlukla Cory'ye odaklanılmıştı ama medya Asiler'i berbat bir tabloda resmediyordu ve Jason bundan bıkmıştı. Eğer bir Asi olacaksa, o zaman haber yapılacak iyi haberler de olduğunu açıkça belirtecekti.

Ayrıca ... Dottie'nin üzerindeki tangayı şok etmek istedi - onun sözleri, benim değil - böylece Jason yeni yakalayıcı olduğu için ilk atışı onun yaptığı bir hikaye kurdular. Ailemin geri kalanı bir süitte tebriklerini sunmak için beklerken ben onu desteklemek için buradayım.

"Jason'ın bana alıştırma yaptırdığını söylemiş miydim?"

"O aptal değil. Onu utandırmanı istemiyor."

"Çok teşekkürler." Sahadaki muhabirlerden biri yanımıza gelirken Dottie gülüyor. "Hazır mısınız, Bayan Domico? Isındınız mı?"

Dottie gülümser. "Umarım öyledir."

"Tamam, şimdi sizi sığınağa götüreceğiz. Bayan Meyers, siz de bizimle gelebilirsiniz."

Tabii ki gelebilirim, Dottie evet dedikten hemen sonra kardeşimi tebrik edebilmek istiyorum.

Stadyumun koridorlarında yürüyoruz, siyah cüruf blok koridorlar yedek kulübesine giden kırmızıya dönüşürken gerçekte olduklarından daha tehditkâr görünüyorlar. Gördüğüm ilk şey stadyumun ışıkları, ardından kalabalığı coşturan spikerin sesi.

"Siz ikiniz burada durabilirsiniz, oyuncular birazdan dışarı çıkacak."

Cory'nin yakında yanımda olacağını, otel odasından ayrıldığımdan beri bir aydan fazla bir süre sonra onu ilk kez yüz yüze göreceğimi bilmek midemi bulandırıyor. Ve buna hazır olduğumu hissetmeme rağmen, aniden cesur olma kararından pişmanlık duyuyorum.

hakkında yazılan her makaleyi okumadığımı, doğruları ve takip etmediğimi, yayınlanan fotoğraflarına bakıp acaba yanlış bir fotoğraf mı ya da geçen ay saçları beyazlamış mı diye merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Alt dudağımı kemiriyorum, kalbim kadar sert atıyor ki sanki boğazıma tırmanıyor ve ciğerlerime giden havayı kapatıyor.

"Hey," diyor Dottie, elimi çekıştırerek. "Nefes al, Nat. Her şey yoluna girecek."

"Bilmiyorum," diyorum sığınak girişine doğru bakarak. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"O zaman bekleme odasına geri dönün; endişelenmenize gerek yok. Ben."

Tam bunu yapmak üzereydim ki krampon sesleri duyduk. koridor ve sahaya doğru ilerleyen erkek sesleri.

Sanki biri yavaşça karnıma çekiçe vuruyormuş gibi hissediyorum. Hafif dokunuşlar, bana etkili bir şeyler olacağını, bir dünya acıya hazırlandığını hatırlatan küçük dokunuşlar. İlk üniforma beliriyor ve çekiç darbeleri ağırlaşıyor, sertleşiyor. Bir başka forma, bir başkası ve bir başkası, ta ki Jason yedek kulübesine adım atana kadar, onu 24 numaralı Cory Potter takip ediyor.

Pound.

Pound.

Pound.

Onu görmek bile içimi bulandırıyor. Şakaklarındaki az miktardaki kır ve kesilmiş sakalının kalınlığı dışında farklı görün. Üniforması ona istediği gibi uyacak şekilde dikilmiş, geniş, kaslı gövdesini ve güçlü, uzun bacaklarını gösteriyor.

Onu görmeye hazır olup olmadığımdan emin değildiysem de, artık olmadığımı biliyorum.

"Hey bebeğim," diyor Jason, Dottie'yi kollarının arasına alarak. O çok mutlu, çok heyecanlı görünüyor ve ben burada, beni henüz görmemiş olan Cory'ye bir moron gibi bakıyorum.

Peki ya yaptığında?

Hiçbir şey.

İfade yok, sanki bir kalkan takmış ve herhangi bir duygunun ondan çıkmasını ya da ona girmesini engelliyor.

Ya da beni çoktan unuttu ve beni gördüğünde tepki vermiyor.

Hepsi.

"Natalie," diyor başını öne eğerek.

"Merhaba," diyorum o kadar sessizce ki duyduğundan bile emin değilim.

Jason'ın sırtını sıvazlamadan önce birkaç saniye daha bana bakıyor ve maç için hazırlanmaya başladığı yedek kulübesine doğru ilerliyor.

Soğuk, ruhsuz bir dalga üzerime geliyor. *Hiçbir şey yoktu.* Hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi, beni özlediğine dair bir işaret bile yoktu. Merhaba, nasılsın demedi, vücudumu tam olarak taramadı, saçımdan bile bahsetmedi - zaten ona ihtiyacım da yoktu. Mesafeli, robotikti ve aşık olduğum adam değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Aşık olduğum adam bir sohbet başlatırdı. Ona acı verse bile gülümserdi. İyi bir yüz ifadesi takınırdı, çünkü o kibar bir insandı. Beklediğim buydu, öylece çekip giden duygusuz, metanetli adam değil. *Aramadan, mesaj atmadan ya da herhangi bir şey yapmadan çekip gitmeme izin veren adam.* Eski kocamla olduğum gibi, bir kenara atılması kolay biriydim. Terk etmek. *Ve muhtemelen yerime başkasını koymak.*

Kalbim boğazıma düğümleniyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmele tehdit ediyor, ellerimi önümde kavuşturup birkaç derin nefes alıyorum. *Jason için buradasın. Jason için buradasın. Bu iş neredeyse bitti. Bunu başarabilirsin, Natalie.*

Jason bana döndüğünde gülümseyerek Dottie'nin kolunu okşuyorum. "Sence hazır mı, Koç?"

Jason beni inceliyor, rol yaptığımı anlıyor ama bir şey söylemiyor. Bunun yerine eğilip bana sarılıyor ve fısıldıyor: "O artık eskisi gibi değil. Bunun seni incitmesine izin verme. Bunu hayatına devam etmek için kullan."

Oh . . . lanet olsun.

Gözyaşları eşikte geziniyor ve o tek cümleyle -sadece *kullan ve yoluna devam et-* dökülüyorlar, ama makyajımı bozmadan ya da başka biri tarafından görülmeden önce onları hızla siliyorum. Jason geri çekildiğinde çenemi yukarı kaldırıyor ve "Sen güçlüsün. Bunu başarabilirsin."

Böyle düşünmesine sevindim, çünkü ben öyle düşünmüyorum.

Dottie parmağındaki kocaman yüzüğe bakarak, "Sanırım kalbim patlamak üzere," diyor. Bana dönüyor ve "Bunu bildiğine ve Açılış Günü'nde evlenme teklif etmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum" diyor.

Gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Jason işte. Romantik ve aynı zamanda dramatik biri, onu durdurmanın bir yolu yoktu."

Ve açıkçası, tanık olduğum en romantik evlenme teklifiydi. Sanki Rebels taraftarları palalarını ve yıkıcı seslerini birkaç dakikalığına bırakıp sahadaki gerçek hayata dönmüşlerdi. Müzik çaldı, kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yaptı ki kulak zarlarım patlayacak sandım ve bu mükemmel bir andı. Özel ve umut dolu bir an, tam da Asilerin sezona başlamak için ihtiyaç duyduğu şeydi.

Joseph yürüteçle Dottie ve benim yanıma geliyor ve bağlı koltuğa oturuyor. Kolunu Dottie'ye doladı ve "Sen benim en sevdiğim kardeşim olacaksın" dedi.

"Hey." Gülüyorum, Joseph'in hepimiz arasında en iyi espri anlayışına sahip olmasını seviyorum.

"Ne?" diye soruyor, sesi titrek ama yine de net. "Bana hiçbir zaman senin her gün yaptığın gibi boktan şeyler yapmadı."

"Sana bok mu verdi? Buna aşk denir, sevgili kardeşim."

"Lanet olsun, aşkını alıp geldiği yere geri götürebilirsin."

Dottie gülerek, "Benim de en sevdiğim Orson'un sen olduğuna eminim," der. "bir yüzle olmamak zor," diyor yüzünü çerçeveleyerek. Tanrım, ben Onu seviyorum.

Asiler beş sayı önde, Jason üçte iki yaptı ve kalelerde koşarken adımlarında ekstra bir coşku var gibi görünüyor, ki tanıdığım en yavaş koşucu olduğu için bu onun için garip görünüyor. Ama yine de hayatının aşkı az önce kapalı gişe oynayan bir stadyumun önünde evlenme teklifine evet dedi. Tabii ki bugün biraz daha sıkı çalışacak.

Ve kalabalık onu seviyor. Jason'a kesinlikle bayılıyorlar. Belki ilginç kişiliğinden, belki de takımın onunla yaptığı eğlenceli sezon öncesi reklamlarından, ama her neyse, onları çabucak kazandı, bu da beni Cory için inanılmaz derecede üzüyor.

"Yirmi dört numara, Cory Potter." Bir rock şarkısı çalıyor ama stadyumdaki yuhalama sesleri arasında zar zor duyabiliyorum. Ona duyulan nefret o kadar yüksek ki, kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor.

"Anlamıyorum," diyor Joseph. "Bugün iki RBI ile üçte üç yaptı. Onun için tezahürat yapıyor olmalılar."

Her ne kadar onu gördüğümde bir soğan gibi soyuluyormuşum ve her bir ham katman birbiri ardına ortaya çıkıyormuş gibi hissetsem de aynı fikirdeyim. Ben, bir kez ortadan kaldırıldığında, daha iyi olması gereken *dikkat* dağıtıcıydım.

gördüğü ilgi. *Kendini toparlamasını sağlamak için.* Ama neden hâlâ ona bok atıyorlar? Neden? Molamız ona nasıl yaradı?

Vurucu kutusuna adım atıyor, şapkasını düzeltiyor, sopasını omzuna doğru sallıyor ve ilk atışta topu sağ saha duvarının üzerinden geçiriyor. Birkaç saniye içinde oldu. O kadar hızlıydı ki, üç sayılık bir vuruş yaptığından emin olmak için gözümü kırıpıyordum, çünkü yuhalamalar durmuyordu. Tezahürat yok, kutlama yok, sadece Cory'nin güçlü vücudu sahada tur atarken sahaya süzülen nefret var, başı eğik, zerre kadar kutlama göstermiyor, bunun yerine sadece işinin gereklerini yapıyor.

Topu yakalayan taraftar sahaya geri atıyor. Cory kaleyi geçiyor ve yuhalamalar artıyor.

Bulduğumuz süitteki televizyon ekranına bakıyorum ve kaskını ve vuruş eldivenlerini çıkarıp dolabına geri koyarken takım arkadaşlarından beşlik almasını izliyorum.

Gülümseme yok.

Heyecan yok.

Duygu yok.

Spikerler Cory'nin bahar antrenmanlarındaki performansından, nasıl hesaba katılması gereken bir güç olacağından ve taraftarların yuhalamaması gerektiğinden bahsediyor. Tezahürat yapmalılar. Takımlarında beyzbolun en iyi birinci kalecisi var.

"Çok yazık." Annem yanıma geliyor, elini omzuma koyuyor, sonra beni kucaklıyor.

"İçin mi utanç verici, yoksa ona böyle davranıldığı mı? nedir?"

"İkisi de," diyor sadece bir annenin ustalaşabileceği yumuşak bir ses tonuyla. "Sen onunla konuştun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Yedek kulübesinde başımızı salladık ama hepsi bu kadar." Annemin kucağına dönerken dudağım titriyor. "Gerçekten bittiğini düşünüyorum."

"Ah tatlım." Annem beni sahadan uzaklaştırıp odanın derinliklerine götürüyor. "Belki tekrar bir araya gelirsiniz diye umudun var mıydı?"

"Aptalca, evet," diyorum gözlerimi kaydırarak. "Ben sadece ..." Titrek bir nefes alıyorum. "Bu kadar çabuk ve bu kadar sert aşık olmayı beklemiyordum ve Cory'yi kaybetmek Ansel'den boşanmamdan on kat daha acı verici geliyor."

"İkinizin birbirinizden uzaklaştığınızı, gençken daha çok ortak yönünüz olduğunu fark ettiğinizi kendiniz söylediniz.

Cory'nin bu kaybı sizi daha çok etkiliyor. Beklenmedik bir şeydi ve gerçektir." "Çok gerçektir." Gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

"O zaman neden onunla konuşmuyorsun, tatlım? Belki de aranızda geçenlerden sonra gergin olduğu için sana ulaşmıyordur."

"Bunu düşündüm," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturup sahaya doğru bakarak. "Bu yüzden yedek kulübesine gittim çünkü hem Jason ve Dottie'ye destek olmak hem de Cory'nin beni görünce vereceği tepkiyi ölçmek istiyordum."

"Ve ..." diye ısrar ediyor annem.

"Daha az ilgili olamazdı, anne. Gözlerinden en ufak bir heyecan belirtisi bile geçmedi."

"Yeni saçınla seni tanıdı mı?"

"Tek söylediği *Natalie*'ydi ve sonra bana küçük bir baş selamı verip gitti. Korkunçtu anne ve o anda yıkılmamak için kendimi zor tuttum." Başımı salladım ve "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sanırım sonsuza dek bitirdik" dedim.

"Ah Natalie." Beni kucağına çekti ve "Şimdi ne yapacaksın?" derken bana sıkıca sarıldı.

"Yapabileceğim tek şey," diyorum. "Hayatına devam et."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CORY

Nisan

"Milly, ."

"Gitmiyorum," diyor, "ve eğer beni muayene odasına almazsan, taşaklarını koparacağım, beni duyuyor musun?"

"Evet," diyorum, bekleme odasındaki sandalyede arkama yaslanıyorum, şapkamı başımdan aşağıya doğru çekiyorum, ellerim karnımda birleşiyor.

Burada olmak istemiyordum ama Milly ısrar etti, olan her şeyi düşününce. O endişeli. Bunu bana ilk kez söylemiyor ve eminim son da olmayacak ama üç gün önce yedek kulübesinde Natalie'ye rastladığımdan beri Milly her gün mesaj atıyor ve arıyor.

Onun deyimiyle, bahar antrenmanlarından beri düşüşteydim ve Natalie'yi görmek beni dibe vurdurdu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü ben iyiyim. Tek bir duygu bile hissetmiyorum ama iyiyim.

Bu zombi ruh halini seviyorum, hareketlerin içinden geçiyorum, göğsümün çukurunda uyuşma hissinden başka bir şey hissetmiyorum. Hayatı yaşamayı çok daha kolay hale getiriyor, özellikle de bahar antrenmanlarının cehenneminden sonra.

Natalie gittikten sonra, içimde dev bir parçanın öldüğünü hissettim, sanki vücudumun yüzde kırk beşi karardı ve bana kas hafızamın işlevi ve beyzbol oynamayı bilecek zeka kaldı, ama hepsi bu.

Takımdan biriyle , hatta stadyum dışında biriyle takıldığım nadirdir. Marcus bahar antrenmanları sırasında beni birkaç kez yemeğe davet etti ama ben onu geri çevirerek otel odama geri döndüm. Hatta Maddox bana ulaşarak diğer oyuncuların bazılarıyla iletişim kurmamı sağlamaya çalıştı ama bunun bir anlamı yoktu.

Natalie'nin ayrıldığı an, beyzbolun haftanın yedi günü gidip çalıştığım ve yorucu bir günün ardından eve döndüğüm gerçek bir iş haline geldiği andı. Artık bundan keyif almıyorum, ilişkiler kurmuyorum, bu ilişkileri kurmak için defalarca çabaladığımda ve aldığım her kötü haberde bana sırtlarını döndüklerinde değil.

Sadakat olmadıktan sonra neden birilerini tanımakla uğraşalım ?

Bunun yerine, örnek olarak liderlik ediyorum. Kendimi zorluyorum. Sürekli antrenman yapıyorum, sağlıklı besleniyorum, ertesi güne hazır olmak için toparlanma teknikleri üzerinde . Ben

Tüm zamanların en iyi performansını gösteriyorum, topu her zamankinden daha iyi görüyorum ve şimdiden bir kez daha All-Star takımına gireceğim konuşuluyor.

Ama bu bir iş. Ben de öyle davranıyorum. İçimde tamamen ve kesinlikle ölü hissetsem bile işimi yapıyorum.

"Cory, seni bekliyoruz," diyor bir hemşire, elinde bir pano ile. İç çekerek ayağa kalkıyorum ve Milly'ye benimle gelmesi için başımı sallıyorum. Rahatlamış bir şekilde, koridordan doktorun muayenehanesine doğru ilerlerken yanıma yapıştı. Sadece benim için açtılar, böylece peşimde basın olmadan girip çıkabildim.

Bir hafta kadar önce bir doktora gittim - takım doktoruna - ama Milly tatmin olmadı. Onun deyimiyle, takım doktoru elbette sana iyi olduğunu söyleyecek, çünkü oynamanı istiyorlar. Oyun zamanıma yatırım yapmayan birini görmemi istedi. İşte bu yüzden buradayız.

Tüm hayati değerlerimi ve kilomu kontrol ettikten sonra bizi krem rengine boyanmış steril bir odaya götürüyorlar ki bu pek de arzu edilen bir şey değil, her şeyden çok iç karartıcı. Muayene masasına zıplıyorum ve yüksek olmasına rağmen bacaklarım çekilebilir basamakla birleşecek kadar uzun. Vücudumu masanın üzerinde kaydırıp rahat etmeye çalışırken koruyucu kâğıt altımda kırışıyor ama Milly'nin bana bakmayı bırakmaması yüzünden bu neredeyse imkânsız gibi geliyor.

Hemşirenin bana olduğunu sorması yerine, doktor hemen bize katılıyor ve o bizimle konuşurken hemşire not alıyor.

"Dr. Foreseen, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elimi sıktı. "Bugün seni buraya getiren nedir, Cory?"

Tam ağzımı açacaktım ki Milly sandalyesinden kalkıp yanıma geldi. "Saçında kel lekeler var ve her zaman solgun görünüyor. Sağlığı konusunda endişeliyim. Eğer Chicago'da medyayı takip ediyorsan, onu canlı canlı yediklerini biliyorsundur. Bu durumun *onu* yavaş yavaş yiyip bitirmesinden endişe ediyorum."

Doktor önce Milly'ye sonra da bana bakıyor, kollarını kavuşturmuş. "Nasıl hissediyorsunuz?"

İçimdeki ölü dışında, harika.

Omuz silkiyorum. "İyi."

Başını salladı ve dosyama baktı. "Daha önce hiç yüksek tansiyonunuz oldu mu?" diye sorduğunda kaşları çatıldı.

"Tanrım, yüksek tansiyonu mu var?" Milly ayak parmaklarının üzerinde durup tabloya bakmaya çalışarak soruyor.

"Seksen dokuza bir otuz dokuz. Birinci derece yüksek tansiyon."

Milly başını sallar. "Hiç yüksek tansiyonu olmadı." Endişeyle bana doğru dönüyor. "Senin var mı?"

Ensemi kaşıldım ve "Birkaç hafta önce biraz yüksekti" dedim.

"Cory." Milly omzumu itti. " ne geçiyor senin?" Omuz silkiyorum.

"Aşağı iner diye düşündüm."

"Sihirle mi?" Milly bıkkınlıkla gözlerini devirir. "Cidden Cory, kendine dikkat etmelisin."

Doktor başımı salladı ve "Şapkanı çıkar." dedi.

Başımdan kaldırarak öne doğru eğiliyorum, böylece bezelye büyüklüğünde birkaç kel noktanın dağılmış olduğu arkayı görebiliyorum.

Doktor elini saçlarımda gezdiriyor ve sonra avucuna bakıyor. Elinde saç telleri var. Ardından bana birkaç egzersiz daha yaptırıyor, midemi kontrol ediyor, uyumakta zorlanıp zorlanmadığımı soruyor, öksürme kısmı hariç hızlı bir fiziksel muayeneden geçiyor ve ardından tezgaha yaslanıp şöyle diyor: "Aşırı stresli olduğunuzu ve vücudunuzun maruz kaldığınız strese tepki vermeye başladığını söyleyebiliriz. Kan basıncınız endişe verici ama yaşam tarzınız göz önüne alındığında, sezon boyunca alabileceğiniz bir ilaç olup olmadığını araştırmam gerekiyor. Açıkçası, diyetinizi değiştirmek hakkında konuşamam, çünkü bunu yapacak tek kişi spor diyetisyeniniz olacaktır. Serotoninin öncüsü olan nörotransmitter olan 5-HTP'ye başlamayı düşünebiliriz. Ancak, 5-HTP ile birlikte hangi bilişsel davranış terapisini önereceklerine karar vermek için bir egzersiz fizyoloğu ile konuşmanız gerekir. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum, ancak rahatlamak için bazı yollar bulmanız gerekiyor. BDT bu konuda yardımcı olacaktır. Papatya, , lavanta içeren bitkisel çaylar. Buradaki hemşireler Traditional Medicinals Cup of Calm'ı tavsiye ettiler."

Evet, tamam.

Başımı sallayıp masadan kalkıyorum ve şapkamı tekrar başıma yerleştiriyorum. "Teşekkürler." Onunla tokalaşıp kapıdan çıkmaya hazırlanırken Milly "Nasıl rahatlayabilir? Bazı teknikler nelerdir?"

İşte bu son soru, kendimi elimde stres atmayla ilgili bir kitap ve yanımda bir çayla köpük banyosunda bulmamı sağladı.

Siktiğimin Milly'si.

Mayıs

Rebels Soyunma Odası Kavgalarla Isınıyor

Şu anda kendi liglerinde lider olmalarına ve ligde en çok sayı atan takım olmalarına rağmen, Asiler saha dışında anlaşıyor gibi görünüyor. Yakın kaynaklar, Cory Potter'ın yüksek talepleri ve tüm takım arkadaşlarını uzaklaştıran diva benzeri öfke nöbetleriyle bunun merkezinde olduğunu söylüyor. Söylentilere göre onu takımdan uzaklaştırmak için dilekçe veriyorlarmış. Bunu sadece zaman ve bol bol dua gösterecek.

Gözlerimi devirerek telefonumu masamın üzerine fırlatıyorum ve elimi saçlarımda gezdirmeye başlıyorum ama saçlarımı çekiştirmemem gerektiğini hatırlayarak duruyorum. Bu şehirde dolaşan saçma sapan haberlerle uğraşırken bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay.

Ne zamandan beri bariz yalanlar uydurmak serbest oldu? Tüm bu yayınları dava etmek istiyorum, ama şansım yaver giderse, bunu benim kocaman bir bebek olduğum ve "birazcık olumsuz" basınla başa çıkamadığım şeklinde çevirecekler.

"İşte somonunuz," diyor Milly, elinde bir tabakla masaya doğru süzülerek. "Nefis, değil mi?"

Evde olduğumda ve gece maçım olmadığında akşam yemeği için Milly ve Carson'ın evine gitmek zorunda kalıyorum. Milly bunun beni özlediği ve Carson şehir dışındayken yalnız kaldığı için olduğunu söyledi ama bu akşam yemeği randevularına başladığımızdan beri benim için yaptığı beşinci somon yemeğine bakarken bunun saçmalık olduğunu anladım.

Beni kontrol ediyor, spor diyetisyeninin önerdiği sıkı düşük kan basıncı diyetini uyguladığımdan emin olmaya çalışıyor. Endişelenecek bir şey yok. Uyguluyorum çünkü boş zamanlarımda yapacak daha iyi bir şeyim yok.

"Teşekkürler," diyorum ve bir çatal alıp tabağımdaki yeşil fasulye yığınına ağızma atmaya başlıyorum.

"Eee... yeni ne var?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, ağızım dolu, çiğniyorum.

"Yalancı. Seni o makaleye bakarken gördüm. Neden bir şey söylemiyorsun?"

Konuşmak mı? Lanet olsun, neden kimse konuşmuyor?"

Omuz silkiyorum. "Ne anlamı var ki? Nasıl olsa istediklerini uyduracaklar. Hikaye şu anda çok iyi; sadece bu noktada uğraştığım bir şey."

Milly iç çeker ve sonra şöyle der: "Biliyor musun, senin kız kardeşin olmaktan her zaman gurur duydum, çünkü sen beyzbol oyuncularının olmak için çabalaması gereken kişisin."

İyi kalpli, çalışkan ve oyun için saf bir sevgiye sahip. Şimdi sana baktığımda tek gördüğüm çalışkanlık kısmı."

Çatalımı ağzıma götürüyorum. "Benim iyi kalpli olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum, en son ne zaman gönüllü oldun?" "Lanet olası Salı günü, hastanede."

"Ah." Milly'nin yüzü özür dileyen bir bürünür. "Bilmiyordum." "Evet, ama kimse bilmiyor. Ben aynı adamım, Milly."

Başını iki yana sallar. "Yapmıyorsun. Hareketlerine devam ediyorsun." Alt dudağını ısırtıyor ve "Eminim özür dileseydin sana geri dönerdi" diyor.

"Milly," diye inleyerek çatalımı tabağıma bırakıyorum. Tıkırdıyor ve masaya düşüyor. "Yeter, tamam mı? Natalie'yle aramızdaki her şey bitti. Olanların telafisi yok."

"Bunu bilmiyorsun," diyor çaresizlik içinde. "Dottie diyordu ki-" "Orada dur." Sandalyemden kalkıp onu masanın altına itiyorum. "Arkadaş çevrendekilerin benimle ilgili ne söyleyeceklerini bilmek istemiyorum. Natalie ile var olan ilişki. Kimse bu konuda konuşmamalı." Beni görmezden gelerek, "Jason'la hiç konuştun mu?" dedi.

"Hayır. Onu aracı yapmayacağım."

"Belki de yapmalısın," diyor Milly, bir şeyi ima ederek.

"Neden?" Kız kardeşimin sakladığı bir bilgi kırıntısı varmış gibi görüldüğünde fırlayıp gitmeye tam olarak hazır olmadığım için soruyorum.

"Çünkü-" Başka tarafa bakıyor, muhtemelen bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyor. Bir süre sonra, "O ... şey, birileriyle çıkmaya başladı" diyor.

Sanki biri göğsüme bir kazma sallamış ve onu çıkarmak için acımasızca büküyormuş gibi hissediyorum. Öyle sert büküyor, çekiyor ve çekiştiriyor ki kalbimin ağrıdığını, ciğerlerimin yandığını hissedebiliyorum.

Biriyle çıkmaya mı başlıyor?

Tabii ki öyle. Ona hayatımda kalacak kadar önemli olmadığını söyledikten sonra, o zamandan beri onunla iletişime geçmedikten sonra, yedek kulübesinde bir bakışımı onu neredeyse kovduktan sonra beni bekliyor gibi değil.

Onu orada görünce o kadar şaşırmıştım ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Dondum kaldım, ne kadar güzel görüldüğünü fark ettiğimde kalbim göğsüme çarpmaya başladı. Daha sarı olan saçları gözlerini daha da öne çıkarıyordu ve uzunluğu

Onu ekiştirmek, arkasından kavramak ve aptalca bıraktığım şeyi sahiplenirken onu yerinde tutmak istememe neden oldu. Ona bu kadar yakın olmak ve uzanıp ona dokunamamak, onu öpememek, onu göğsüme yaslayıp kulağına onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar üzgün olduğumu, onu bir daha asla hafife almayacağımı... onun hayatımdaki en önemli şey olduğunu tekrar tekrar fısıldayamamak içimi parçalıyordu.

"Kaşlarını çatmandan bunun hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum," diyor Milly, bildiklerinden fazlasıyla memnun görünüyor, muhtemelen bunun onu geri kazanmam için kırımın altında bir ateş yakacağını düşündüğü için. Bildiği kadarıyla o gemi çoktan kalkmış. Natalie haklıydı. Ben onun hak ettiği adam değilim. Belki bir zamanlar öyleydim, ama şimdi kesinlikle değilim. O mutluluğu, erkek arkadaşıyla herkesin içinde öpüşürken istediği tişörtü giyebilmeyi ve onu korumak için kavgaya girecek bir adamı hak ediyor. Her şey için onu suçlayan ve özür dileyip hatalı olduğunu kabul edecek cesareti olmayan bir adamı değil. Çünkü ben hatalıydım. *Kendimi toparlayamadım*. O cephede hiçbir şey değişmedi. *Medya hâlâ benden nefret ediyor*, yani yeni bir şey yok. Hayır, ayrılmakta haklıydı ve o kendi hayatını bulana kadar benim burada kalmam doğru. Mutluluğunu.

"Bu Natalie'nin hayatı; ne isterse yapabilir," diyorum ve yarısı yenmiş yemeğimi masada bırakarak uzaklaşmaya başlıyorum.

"Cory," diye sesleniyor Milly ve ben kapıda durup sırtımı ona dönüyorum. "Yaşadığın kapalı kişilik sen değilsin ama senin tarafından yönlendiriliyor. İşleri daha iyi hale getirebilecek tek kişi sensin."

Başımı öne eğiyorum, derin bir nefes alıyorum ve şöyle diyorum: "Bunu yaşadım, yaptım. Kimsenin umurunda değil. Seni sonra yakalarım Mills." Geri çekilirken sadece apartman kapısının klik sesinin koridorda yankılandığını duyarak çıktım.

Haziran

Tek bir sayı yaptıktan sonra yedek kulübesine girdiğimde taraftarlar bana duydukları nefretle stadyumu adeta sallıyorlar. Her yuhalamada, ne kadar iyi olduğumu taraftarların boğazına tıkmam gerektiğini hatırlatan bir nefes gibi. Başarısız olmam için bana yalvarıyorlar, ıskâ geçmemi, hata yapmamı, hakkımdaki algılarını kanıtlayacak herhangi bir şey yapmamı bekliyorlar.

Ne yazık ki ateşli bir seri yakaladım ve sopamın her vuruşunda onlara günlerini gösteriyorum. Keşke daha fazla keyif alabilseydim ama yuhalamaların beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Çünkü öyle.

Çünkü ben her zaman pozitiflikten beslenen bir oyuncu oldum. Şimdi olumsuzluktan beslenmem yanlış geliyor.

Bundan nefret ediyorum.

Şu an hayatımdaki her şeyden nefret ediyorum.

Takımından, taraftarlardan, koçlardan ve bana sürekli *her şeyin düzeleceğini, merak etmememi* söyleyen ön bürodan nefret ediyorum.

Palavracılar.

Oynamak zorunda olduğum bu oyundan nefret ediyorum. Çalışmaktan, antrenman yapmaktan ve seyahat etmekten nefret ediyorum.

Ama en önemlisi, kendimden nefret ediyorum. Kendimden, her bir zerremden tiksiniyorum. Aynaya bakmak acı verici. Aptal yansımanı görmek bana basit bir ifadeyle hayatımı nasıl mahvettiğini hatırlatıyor: *ara vermeliyiz*.

Onu çaresizce özlüyorum. Her lanet dakika onu düşünüyorum. Uyandığımda düşündüğüm ilk kişi o, konuşacak birine ihtiyacım olduğunda mesaj atmak istediğim ilk kişi o ve geceleri uyuyamadığımda düşündüğüm kişi o.

Aptalca onun gitmesine izin verdim ve bu hayatımın geri kalanında yaşayacağım bir hata.

Jason yedek kulübesinde yanıma gelerek, "Çok iyiydi," diyor. "Ve hey, sanırım taraftarlar toplu yuhalama olayını çözmeye başladılar, bu yüzden sesleri daha düzgün çıkıyor, neredeyse bir sis düdüğü gibi. Yani, bir şeyler var."

Minnettar olmam gereken bir şey var, o da Jason. Aptalca bir yorumla birinin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak gibi esrarengiz bir yeteneği var. Her oyun benden sürekli en az bir sırtıma alıyor ve bu genellikle benim ölümümle ilgili. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, üzerime atılan tüm saçmalıkları hafifletiyor ve bunun için onu takdir ediyorum.

Natalie'den bir kez bile bahsetmemiş olmasını da takdir ediyorum. İkimizi birbirinden ayırdı ve ihtiyacım olduğunda ara sıra ona yaslanmamın nedeni de bu.

Marcus yanımdan geçip dizime vurdu. "İyi vuruştun patron."

Ona başımı sallıyorum ama fazla bir şey söylemiyorum. Sonra Jason'a dönüp, "Bugün çocuklardan biri bana beşinci kez böyle sesleniyor," diyorum.

Jason ağzına biraz ay çekirdeği atıyor ve "Çünkü onların gözünde patron sensin," diyor. Jason yeşil gözlerini bana odaklıyor ve "Her ne kadar inanmak istemesen de, bu takımdaki çocuklar seni seviyor. Senin çalışkanlığını, kararlılığını görüyorlar ve sezon başında aptal oldukları gerçeğini kabullenmiş durumdalar."

"Evet, tamam," diyorum alaycı bir şekilde.

Jason daha sert bir ses tonuyla, "Benimle böyle *dalga* geçme," diyor. "Bunu neden bilmediğini bilmek ister misin? Çünkü herkes sana yaklaşamayacak kadar gergin. Pek misafirperver bir hava yaymıyorsun. Ama inan bana, seni takdir ediyorlar ve seni görüyorlar."

Yedek kulübesine bakıyorum, birçok oyuncuyu çitlere dayanmış, takıma tezahürat yaparken, birbirlerini cesaretlendirirken yakalıyorum ve işte buradayım, arkada tecrit edilmiş. Milly haklı mıydı, gerçekten kendimi cezalandırıyor muydum, yaptıklarımla tüm suçu üzerime mi atıyordum?

"O güzel beyninin çalıştığını görüyorum ve inan bana, kendine "Jason bu konuda gerçekten haklı mı?" diye soruyorsun. Jason omzuma vurdu ve "Haklıyım" dedi. Banktan atlıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Ve birkaç hafta sonra bağış geceme geldiğinde çocukları daha iyi tanıyabilirsin." Jason gözlerimin içine bakarak, "Orada olacağına güveniyorum," diyor.

Söylediklerini nasıl değerlendireceğimi bilemediğim için başımı sallıyorum ve en iyi bildiğim şeyi yapıyorum; her şeyi bir kenara bırakıp oyuna odaklanıyorum. oyna. Oyunu yaşa.

Hala Haziran

Aklımda tek bir şeyle antrenman odasına giriyorum, buz. Buza ihtiyacım var.

Bugün Baltimore Storm'un atıcılarından biri tarafından sırtımdan, kürek kemiklerimin tam ortasından vuruldum. Düşünebiliyor musunuz, eski takımım da bana karşı kin besliyor. Bilin bakalım ne oldu, dostlar, lanet olası takasımla hiçbir ilgim yoktu. Ama yine de beni suçladılar.

Yine de gözümü bile kırpmadan sopamı fırlattım, başımı eğdim ve kalemi aldım. Ve kalabalık bir kez olsun tezahürat yaptı. Evet, arkamdan ısındığım için tezahürat yaptılar, bu da beni birinci sıradayken kıkırdattı, çünkü vay canına, benden gerçekten nefret ediyorlar.

Ancak tezahüratlar dindikten sonra Maddox'un yedek kulübesinden atıcıya bağırdığını duydum, bu da hakemin her iki takıma da uyarılarda bulunmasına neden oldu.

Uyarılar beni gerdi, çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordum ve oldu da. Maddox tümsekleydi ve Jose Fernandez'i saatte doksan üç mil hızla attığı bir topla dirseğinin üzerine sıkıştırdı ve bu da arbede çıkmasına neden oldu.

Maddox'a ilk ulaşan ben oldum ve onu geride tutarken Jason da Fırtına oyuncusuna ulaşana kadar Jose'yi geride tuttu. Ama orada burada birkaç yumruk atıldı.

Maddox oyundan atıldı, Koç Gordan ve Storm'dan birkaç oyuncu da öyle. Tamamen gereksiz ama Asiler için tipik bir durum.

Gerçi daha önce *benim* adıma hiç olmamıştı.

Kapıları iterek Maddox'un boynuna kadar buz banyosuna batırıldığı buz odasına girdiğimde aklımı kurcalayan şey de bu.

Beni tişörtümü çıkarmış, kendi iyileşme işkencemi yapmaya hazır halde gördüğünde, sırtımı görebilmesi için parmaklarıyla dönmemi işaret ediyor. Dönüyorum ve güldüğünü duyuyorum. "Eminim çok acıyordur."

"İyi hissettirmiyor," diye cevap veriyorum, onun yanındaki tanka dalıyorum, taşaklarım içimde sürünürken ciğerlerimden bir nefes tıslıyor.

"Muhtemelen Jose'nin şu anda uğraştığı şey kadar kötü değildir."

Maddox oyuncularını dirseklerinden vurmasıyla tanınıyor; bu onun en çok kullandığı nokta ve bu konuda o kadar iyi ki, oyuncularını mümkün olan en kötü şekilde yaralamak için topu tam olarak nereye gerektiğini biliyor.

"Evet, o olmadığım için oldukça memnunum," diyorum, kendimi garip hissederek.

Ne kadar rahatsız olduğumu hisseden Maddox, "Başımdan beri seni yakalamaya çalışıyorlardı. Kimse bizimle uğraşamaz."

Biz.

Basit bir kelime ama bu bağlamda bir ton ağırlığında.

Yan tarafa bakarak sessizce, "Beni savunduğunuz için teşekkürler," diyorum.

Maddox dudaklarını bükerek, "*Patron* için her şeyi yaparım," diyor. Başımı sallıyorum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ben," diyor kolayca, bu da şaşırtıyor. "Burada işinizi kolaylaştırmadık. Sana sırtımızı döndük ve eminim takımda bir noktada basına boktan şeyler söyleyenler olmuştur. Ama sana atılan her şeye rağmen, tam bir patron gibi davrandın ve işini yaptın. Hakkını vermek lazım, çok iyi bir kaptansın dostum."

Şu an rüya mı görüyorum? Maddox Paige bunu gerçekten söyledi mi?

Kıkırdıyor ve ekliyor, "Çok şaşırmış görünme. Başını sürekli öne eğmeseydin kulüp binasındaki değişimi fark ederdin. Çocuklar sana yaklaşırken temkinli davranıyor. Arada bir beşlik çakıyor ya da dizlerini sıvazlıyorlar. İlginizi hak etmediğimizi anlıyorlar, ama bize ilgi göstermek isterseniz buradayız." *İlgimi hak etmiyor musunuz?*

Dudaklarımı birbirine bastırmış, düşünürken, "Teşekkürler, bunun anlamı çok.

"Bu arada bir bizimle bira içeceğin anlamına mı geliyor?"

Son birkaç aydır göğsümü daraltan mengene yavaşça başımı sallarken sonunda serbest bırakıyor. "Evet, yapacağım." Ciddi olduğumdan pek emin olmasam da. Şu anda iyi olduğumu düşünüyor olabilirler, ama ya sopam düşerse ya da kabul etmedikleri başka bir makale çıkarsa ne olacak? Yine sırtlarını mı dönecekler?

Büyük bir parçam öyle olacağını söylüyor.

"Hâlâ onunla mısın?" Maddox kafamı karıştırarak soruyor. "Ne?"

"Orson'ın kız kardeşi. Hâlâ onunla mısın?" Sorusu bir anda ortaya çıktı ve ona cevap vermek bana acı verse de cevap verdim.

"Hayır." Başımı salladım. "Bahar antrenmanlarının ilk haftası sona erdi, tüm o boktan olaylardan sonra."

"mi?" Başımı salladım. "Şey"-yanağının kenarını kaşıyor
-"Bu birkaç şeyi açıklar."

Başımı ona doğru çevirerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bu seninle ilgili sınırı açıklıyor. Hayranlarının senden hoşlandığı o sakın doğanı kaybettin. Artık sertleşmişsin, sanki gerçekten bir Asi'ymişsin gibi."

"İnsanların istediği bu değil mi?" Natalie'yi kaybetme konusunda ne kadar haklı olduğunu düşünmemeye çalışarak soruyorum.

"Sanırım istedikleri de buydu, senin Asilerin yoluna girmen, ama Jason'ın neden bu kadar sevildiğini biliyor musun?"

"Tuhaf biri olduğu için mi?"

Maddox gülüyor. "Çünkü o kendisi. En azından Natalie'yle birlikteyken hâlâ kendindin, bu hayranların alışabileceğı bir şeydi, şimdi sadece soğuksun. Belki de herkesin senin hakkında ne düşündüğünü düşünmeyi bırakmalı ve seni neyin mutlu ettiğine odaklanmalısın." Duraklıyor ve "Şu anda oyunu oynamayı seviyor musun?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Nefret ediyorum."

Başını sallıyor. "Belli oluyor. Sen olağanüstü bir beyzbol oyuncusun ve bu takıma başarı getiriyorsun. Ama oyunu oynamayı sevmezsen taraftarların saygısını asla kazanamazsın. Eskiden olduğun gibi. Ve medya, taraftarları kazanana kadar peşini bırakmayacak. Çünkü kabadayı taraftarların bir hikâyesi vardır ama sizi takdir ettikleri gün, o gerçek dışı makaleleri öpüp başınızdan atabileceğiniz gündür." Küvetten kalkıyor ve bir havlu kaparak hızla dışarı çıkıyor ve kurulanıyor. "Anlıyorum, bu senin işin. Ama hayatta beyzboldan daha fazlası var, eskiden bildiğin ve muhtemelen çaylaklara söylediğin bir şey. Belki de o *daha fazlasını* Natalie'de buldun. Ve belki de sadece bir şeye sahip olabileceğini düşündün. Bilmiyorum. Ben lanet bir psikolog değilim." Buna kıkırdıyorum. İç geçirdi. "Ama seni yıllardır izliyorum patron ve bu oyundan nefret ederek ayrılmak isteyeceğini sanmıyorum. Belki de onu gönderdiğinde kaybettiğin şeyi bulmak bunu geri getirecektir. Belki de ihtiyacın olan şey odur."

Bununla birlikte, havluyu beline sararak beni bir yığının içinde bırakarak *çekip* gitti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CORY

Temmuz

"Çok güzelsin. Tanrım, kirpiklerin için adam öldürebilirim." Jason büzüştü ve öldürmek için hamle yaptı, ben de tam zamanında elimi kaldırıp avucumla onu engelledim.

"Öpüşmek yok dedim."

Carson ve Knox hâlâ Jason'ın aptal gibi bir öpücük yanaklarını ovuşturuyorlar. Tepki almak için elinden geleni ardına koymayan tanıdığım tek erkek o. Bu yüzden öpüşüyorlar.

Jason gülererek Dottie'yi elinden tutup içeri çekiyor ve yüzük parmağını öpüyor. Çok kıskandım. Çok mutlu görünüyorlar. Bu çemberdeki herkes mutlu görünüyor. Knox ve Emory bebekleri Asher'a yaltaklanıyor. Carson kollarını Milly'ye dolamış, onu göğsüne bastırıyor ve Jason bir damatzilla gibi yirmi metre çapındaki herkesin bu Kasım'da evleneceğini bilmesini sağlıyor.

Bir de ben varım.

Jason'ın özelliği, her ne kadar tepki çekmek için bir şeyler yapsa da çok sempatik bir adam olması, o kadar sempatik ki Bobby'lerden Walker Rockwell, Carson Stone, Knox Gentry ve Ford Fowler gibi oyuncuların yanı sıra Asiler'deki neredeyse tüm oyuncular etkinliğine katılıyor, yani iki rakip aynı havayı paylaşıyor. Ve tek bir sorun bile yok. Kavgı yok, yok, hepimiz iyi bir için buradayız. Kadro. Jason bana bakarak, "Cidden, şu kirpikler yok mu?" diyor. "Bu kirpikler

"Makyaj mı yapıyorsun, dostum?"

"İşte bu yüzden düğününde yer almakla ilgili soruna henüz cevap vermedim," diyorum, hiç de hafif hissetmesem de şaka yaparak.

Kendimi ya bayılmak üzereymişim, ya beş dakika içinde kafayı bulmak istiyormuşum ya da vücuduma hücum eden sinirler yüzünden kusmak için bir sonraki çöp kutusuna koşmak istiyormuşum gibi hissediyorum.

Jason bana bahsettiğinden beri bu geceden korkuyordum ama aynı zamanda dört gözle bekliyordum çünkü Maddox'la konuşmamdan beri söylediklerinin bazılarının doğru olabileceğini fark ettim. Cehennem . . . Doğru olduğunu biliyorum.

Geçen sezonla başladı, kariyerimi üzerine inşa ettiğim bir parçamı -evim Baltimore'u- kaybetmenin acısıyla yolumu bulmaya çalıştım.

Ardından hayranlarla uğraşmak, performans sergilememek ve onların kötü tarafına geçmekle devam etti. O zamandan beri, yokuş yukarı bir savaş oldu ve karanlıkta geçen yıl boyunca tek parlak şey Natalie'ydi. O benim için bir ışıktı, kendimi bütün hissetmemin sebebiydi ve ben bunu fark etmek yerine geri adım attım, korktum ve onu ortadan kaldırdım.

Ve şimdi o şeyi geri istiyorum. Onu geri istiyorum.

Bunu düşünmek, üzerinde kafa yormak ve kendimi işleri düzeltmek için bir şansım olduğuna ikna etmek için birkaç hafta ayırdım. Bu yüzden, bu gece hazırlanırken ne giyeceğime karar verirken ekstra özen gösterdim, muhtemelen affedilecek kadar iyi görüldüğümünden emin oldum.

Ve hayır, Jason'ın düşündüğünün aksine makyaj .

En iyi takım elbisemi giydim, lacivert, beyaz düğmeli, üzerine hafif açık mavi kareli bir desen dikilmiş ve kahverengi ayakkabılarımın kemerimle mükemmel uyum sağladığından emin oldum. Saçlarımı elimden geldiğince şekillendirdim, arkada hala şapkasız saklayamadığım bazı kel noktalar olduğunu biliyordum ve sonra en iyi saatimi taktım.

Dairemden çıkarken kendimi iyi hissediyordum ama şimdi buradayım, onunla aynı havayı soluyorum, sinirlerim bozuldu ve kapıdan kaçmama saniyeler kaldı.

"Belki de seni düğünümde istemiyordumdur." Jason beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Takım elbise içinde çok iyi görünüyorsun."

"Hey," diyor Dottie, Jason'ın gözlerini benimkilerden çekerek. "Erkeğe olan aşkın çok güçlü, biraz sakın ol."

"Üzgünüm, o sadece ... lanet olsun, o bir aygır ve tüm ligde homerun, RBI ve vuruş yüzdesinde lider. Patron o."

Başımı iki yana sallayıp, "Ben bir içki alacağım," diyorum ve bara doğru yola koyuluyorum, gözlerimi müthiş bir gülümsemeye sahip sarışın için açık tutuyorum. Umarım bu gece onu yakalayabilirim.

Coke Zero'mu beklerken -büyük yaşıyorum- göz ucuyla Maddox'u yakalıyorum. Bana başını sallıyor ve kaşını kaldırırken başını yana eğiyor. İşaret ettiği yere bakıyorum ve orada Natalie'nin vücuduna boyanmış gibi görünen, her kıvrımını çerçeveleyen ve sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle güzel bir buz kraliçesi gibi görünmesini sağlayan güzel bir açık mavi elbise giydiğini görüyorum.

Onu içime çekip uzaktan izlerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Işıl ışıl gülümsemesiyle etrafındaki insanları o kadar kolay etkiliyor ki, odadaki erkeklerin dikkatini çekiyor ve bunun farkında bile değil. Yapabilirim

Bulunduğum yerden belli belirsiz kahkahasını duyuyorum ve bu ses damarlarımda özlemle karışık bir sarsıntı yaratarak içkimi aldıktan sonra ona doğru ilerlemem için bana yeterli cesareti veriyor.

Yardım kuruluşu hakkında sohbet eden, sezon hakkında konuşan ve The Lineup'ın hizmet ettiği muhteşem sporculardan bahseden insanların arasından geçerken kendimi hedefine kilitlenmiş bir füze gibi hissediyorum. Bunlar normalde benim de katılacağım sohbetler olsa da, Natalie'den sadece birkaç metre uzakta olduğum için artık beni durduran bir şey yok. Ve tam akıl sağlığımı bir kez daha sorgulamak üzereyken, gülümsüyor ve göğsümde öyle bir şehvet dalgası patlıyor ki neredeyse öne doğru düşeceğim.

Siktir. . . *Onu seviyorum.*

Onu çok seviyorum ve eğer bu etkinlikten kollarımda onunla ayrılmazsam, yarın bir ayağımı diğerinin önüne koyabileceğimden emin değilim. Elini kadının sırtına koyuyor, Onunla daha sonra konuşacağını söylüyor ve bana doğru yürümeye başlıyor ama beni görünce kekeleyerek duruyor, ona bakıyor, onu bekliyor, ona özlem duyuyor.

Kendini toparlamasını, yüzünün birkaç saniye içinde şaşkınlıktan sakinliğe dönüşmesini izliyorum. Göğsü derin bir nefesle yükseliyor ve bana doğru bir adım atmadan hemen önce düşüyor. Ben de aynısını yapıyorum, aradaki mesafeyi hızla kapatıyorum. Neyse ki kalabalıktan uzaktayız, bu yüzden sesim titrek ve kontrolsüz bir şekilde merhaba dediğimde ondan başka kimse duymıyor.

"Merhaba." Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Jason için anlamı çok büyük."

"Sadece Jason'a mı?" Vücudum ona dokunmak, saçlarını kulağının arkasına süpürmek, parfümünün tatlı kokusunu koklamak için eğilmek istiyor.

Gergin bir şekilde içkisine bakıyor ve "Bana da" diyor.

Kahretsin, nabzımın uğultusundan onu zar zor duyabiliyorum, o kadar sert, o kadar hızlı, o kadar gürültülü atıyor ki, diğer her şey kulaklarımda boğuk görünüyor.

Sertçe yutkunarak "Nasılsın Natalie?" diye sordum.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yavaşça bana bakıyor ve birkaç nefes boyunca beni inceledikten sonra, "İyiyim. Benimle nasıl sohbet edeceğini bildiğin için biraz şaşkınım."

Bunu hak ediyorum.

Elimi saçlarımdan arasına sokmamak için içkimi sıkıca kavrayarak, "Açılış gününde seni yedek kulübesinde görmeyi beklemediğimden başka bir mazeretim yok ve bu beni sarstı," diyorum.

Dudaklarını büküyor ve göz temasından kaçınıyor, ben de beni duyduğundan emin olmak için bir adım öne çıkıyorum.

"Gerçekten kötü bir durumdaydım ve sana benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davrandım ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı."

Derin bir nefes alarak sahte bir gülümseme takınır ve "Merak etme Cory. Geçmişte kaldı." Birkaç masayı işaret ederek, "Yine o çok sevdiğin keklerden var, mutlaka al" diyor.

"Yapma," diyorum, beni itmeye başladığında. "Kal, konuş benimle, sadece hava durumu hakkında olsa bile. Lütfen sadece konuş benimle."

"Cory," diyor yumuşak bir sesle ve başını sallıyor, "o kadar kolay değil."

"O zaman benimle başka bir şey hakkında konuş, bizim hakkımızda, nasıl sıçıp batırdığım hakkında-"

"Bu konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

Çaresiz hissederek, "O zaman bu iş bittikten sonra buluşalım. Kahve, tatlı, ne olursa."

Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum, Cory."

"Lütfen," diyorum bir adım daha atarak. "En azından özür dilemem için bana bir şans verin."

Kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Bu da nereden çıktı?" dedi.

Fısıldayarak ekliyor: "Senden haber almayalı aylar oldu." "Beş ay," diyorum, o ayların her birinin acısını hissederek göğsümde sekiyor.

"Kaç ay oldu, bunu neden şimdi, burada yapıyorsun?"

"Çünkü sana yaklaşıp kadar farkındalık ve cesaret kazandım."

Yine içkisini inceliyor, hemen cevap vermiyor, bunun yerine bir sonraki sözlerini beklerken aldığım her nefesi daha da acı verici hale getiriyor.

Sonunda sessizce, "Beni mahvettin, Cory" dedi. Gözlerimin içine bakıyor. "Kendimi değersiz hissettirdin."

Sikeyim.

Boğazım düğümleniyor ve sırtımdan soğuk terler aktığını hissediyorum. O geceyi hatırlıyorum da, bir ara vermek, *duraklatmak*, kafamdaki girdabı durdurmak için herhangi bir şey istediğimde, orantısız bir şekilde patladı ve ben onu durduramadan, otel odamdan çıkıp gitti, sonsuza dek gibi görünen hayatımdan çıktı.

O geceyi tekrar yaşamak, kafamın içinden çıkıp derin bir nefes almak, sevgilimi itmek yerine ona sadık kalırsam her şeyin yoluna gireceğini fark etmek için neler vermezdim. Bana hak ettiği erkek olmadığımı söylediğinde ne demeliydim?

Hak ettiğim adam, zor zamanlarda bile benim bir engel değil, bir değer olduğumu biliyor. Dışarıdaki tüm kadınlar arasında, profesyonel beyzbol oyuncusu bir erkek kardeşi olan birinin bunu diğer tüm kadınlardan daha iyi anladığını biliyor. Kahretsin, ne kadar da haklıymış. Bitki çayına, farkındalığa, CBT'ye ya da haftada beş gün somon balığına ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var. Onun gücüne, bilgeliğine, hoşgörüsüne ve bazen oyunun her şeyi ele geçirdiğini anlamasına ihtiyacım var. Ama aynı zamanda geri çekilmem gerektiğini gördüğünde yumuşak iniş yerine de... çünkü o *oyunu* - beni- herkesten daha iyi anlıyor.

O zaman bunu bilmiyordum ama şimdi biliyorum ve onunla zaman geçirmek istiyorum. Onunla geçireceğim bir anı hak etmek için elimden geleni yapıyorum. "Natalie," diyorum boğazımın ne kadar hissederek. "O gece... lanet olsun, keşke -"

"Hey, işte buradasın," diyor bir erkek sesi, Natalie'nin arkasından yaklaşıp elini sırtının alt kısmına koyarak.

Gözlerim yavaşça tertemiz bir takım elbiseden tanıdık bir yüze doğru ilerliyor. St. Croix'dan gelen Nicholas'ın arkaya taranmış saçlarını gördüğümde hayal kırıklığı boğazımda düğümleniyor.

O üzücü sözleri duyma ihtimalinden dolayı içim korkudan çalkalanıyor ... *bu benim erkek arkadaşım.*

Havada hissedebiliyorum, gözlerinde görebiliyorum.

Biriyle *çıkma*

başlıyor. *Çıkma*

başlıyor.

Natalie'nin Nicholas'a öyle tanıdık bir şekilde baktığını gördüğümde midemde zonklayan bir düğüm kıvrılıp dönüyor ki, saf bir ıstırap içinde ağlamak istiyorum.

Birileriyle çıkma başladı.

Çok geç kaldım.

Nicholas içten bir gülümsemeyle bana bakıyor ve elini uzatıyor. "Cory Potter, seni tekrar görmek harika. Harika bir sezon geçiriyorsun."

Sanki beynim otomatik pilota geçmiş gibi elimi uzatıp onunkini sıkıyorum ve "Teşekkür ederim. Seni tekrar görmek güzeldi, Nicholas." Dudaklarımda zar zor hissettiğim bir gülümseme ekliyorum. "Katılmak için harika bir etkinlik."

"Kızımız harika bir iş çıkardı, değil mi?" diyor göt herif ve Natalie'nin ona gülümsemesine neden oluyor. Bu bakış safranın yükselmesine neden olur.

Bizim kız.

Bizim lanet kızımız.

Sertçe yutkunarak, boğazımdan aşağı kayan jiletler gibi acı hissederek, "Harika iş çıkardı" diyorum. Bir adım geri çekilip, "Ben, ben yalnız bırakayım da kaynaşmaya devam edin. İyi geceler."

Natalie bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başka bir ayrılık sözcüğü söylemeden uzaklaşmamı izliyor ve ben arkamı kapalı bir kapıya dönerken, adımı söylemesini, koşarak yanıma gelmesini ve etkinlikten sonra buluşacağımızı, bana açıklama şansı vereceğini diliyorum.

Ama yapmıyor.

Elimi çekmiyor ya da bana bir şans daha vermiyor. Bunun yerine onu birkaç dakika daha uzaktan izliyorum, ta ki kaburgalarımı sızlatan ağrıya daha fazla dayanamayıp kalbim arkamda iz bırakarak oradan ayrılana kadar.

Hala Temmuz

"İyi misin dostum?" Jason soyunma odasındaki kanepede yanımda otururken soruyor. Yağmur ertelemesindeyiz, yani hakemler saha ekibinin sahayı oyuna hazırlaması için koşulların yeterince iyi olduğuna inanana kadar bekleme oyunu oynuyoruz.

Yağmur gecikmelerinden nefret ediyorum çünkü tüm zamanınızı vücudunuzu oyuna hazırlamak için harcıyorsunuz, sadece beklemeye almak ve on beş dakika mı yoksa bir saat içinde mi kalkacağınızdan emin olmadan beklemek zorunda kalıyorsunuz.

"Peki," diyorum, Gatorade'imi dudaklarıma götürürken elim hafifçe titriyor.

"Emin misin?" Jason yüzüme bakmak için kanepede iki büklüm oldu. "Solgun görünüyorsun dostum. Gidip bir şeyler yemek ister misin?"

"Ben iyiyim. Sadece . . ." Kahretsin, oda dönmeyi bırakmıyor. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ama bu daha da kötüleştiriyor, bu yüzden gözlerimi açıp önümdeki televizyona odaklanmaya çalışıyorum. "Sadece biraz başım dönüyor."

Jason elini koluma koyuyor ve yaklaşip beni inceliyor. "Kahretsin," diye mırıldandıktan sonra çocuklara seslendi, "Burada bir eğitmene ihtiyacımız var,

Şimdi." Sesi ciddiye ve uzaktan biri eğitmenlerden birini çağırıyordu.

Oda üzerime doğru tünel oluşturmaya başladı. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve kararıyor. Tavan dönüyor, dönüyor ve midemin yuvarlandığı noktaya kadar dönüyor. *Hay sikeyim.*

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum kanepenin ucuna doğru kayarak.

Jason elini göğsüme koydu. "Otur oturduğun yerde. Bok gibi beyazsın dostum. Bir eğitmen geliyor."

"Hayır, tuvalete gitmem lazım." Onu itip ayağa kalkıyorum, banyoya doğru birkaç adım atmadan önce bacaklarımın üzerinde sallanıyorum, ancak tam altımda kaybediyorum. Birden öne doğru düşüyorum ve çocukların poker oynadığı masalardan birine çarpıyorum. Masa altımdan kırılmadan hemen önce fişler etrafa saçılıyor ve etrafımdaki ahşap parçalanırken yere çakılıyorum.

Jason yanıma düşerken, "Kahretsin, burada birine ihtiyacımız var, hemen," diye bağırıyor. Acı kolumda sekiyor ama başka hiçbir şey fark etmiyor.

Etrafımı saran ve kaç parmak tuttuklarını söylememi isteyen eğitmenler değil.

Yerleştirildiğim sedye ya da elime bağlanan serum değil

Hastaneye giderken ya da Milly'nin yanımda oturup elimi tutarak ağlarken değil.

Derime saplanan bir tahta parçası yüzünden koluma dikilen yirmi dikiş değil.

Doktorlar ailem ve Milly ile bitkin ve susuz vücudum hakkında konuşurken değil.

Çocuklar maçıdan sonra iyi olup olmadığımı görmek için beni ziyarete geldiklerinde değil.

Aklımda kalan tek şey Jason'ın odamın köşesinde durup telefonda sessizce konuşması ve "Evet, ona söyleyeceğim. Seni seviyorum, Natalie."

Ama sonra her şey tekrar kararıyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

NATALIE

Hala Temmuz

Potter Hastaneye Kaldırıldı, All-Star Maçını Kaçırıldı

All-Star arasından bir gece önce, bu yıl birden fazla lig rekoru kırmak isteyen All-Star birinci kalecinin yağmur gecikmesi sırasında soyunma odasında bayıldığı bildirildi. Kaynaklar ısınma hareketleri sırasında solgun görüldüğünü ve kendisine benzemediğini söyledi. Hastane ve antrenman personeline göre neden yorgunluk ve dehidrasyondur, ancak uyuşturucu kullanımı raporları da vardı.

Görünüşe göre baskı sonunda beyzbol sahasında Tanrı gibi davranan adama ulaşıyor. Güçlüler nasıl da sert düşüyor.

Makaleden çıkıp başımı masama yaslıyorum ve Cory'ye mesaj atmak gibi bir şey yapmadan önce kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bunu neden hiç düşünmedim bilmiyorum ama Cory'yi The Lineup etkinliğinde görme ihtimali, tam karşımda durup her zamankinden daha yakışıklı görünene kadar hiç aklıma gelmemişti. Jason'ın ağzından kaçırıldığı kadarıyla çok çalıştığını, hatta yorulmak bilmediğini biliyorum ama onu bizzat görene kadar ne kadar çok çalıştığını bilmiyordum. Takım elbisesini giyerken bile her zamankinden daha biçimli görünüyordu. Ve evet, yakışıklılığıyla nefesimi kesti ama gözlerinin çöküklüğünden, kenarlarındaki hafif kırmızılıktan, şakaklarındaki minik gri lekelerden ya da arkasını döndüğünde saçlarındaki minik kel lekelerden bahsetmezsem ayıp etmiş olurum.

Cory bu sezonun ilk yarısında Beyzbol Şöhretler Müzesi'ndeki yerini sağlamlaştırmış olabilir, ancak bu kendini önemli ölçüde yaşlandırmadan olmadı. Otuz beş yaşında gibi görünmüyor, daha çok kırkına yaklaşmış gibi.

Onu görmek muhtemelen uzun zamandır yaptığım en acı verici şeylerden biriydi, ama sonra bana yaklaştı ve bugün hala bana ne söylediğini ya da benim ona ne söylediğimi hatırlayamıyorum çünkü kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki etrafımdaki hiçbir şeyi duyamıyordum. Nicholas yanıma gelene kadar Cory'nin bana ne sormaya çalıştığını anlamamıştım ama Cory Nicholas'ı fark ettiğinde artık çok geçti. Cory çenesini kapatıp uzaklaştı ve beni o anda ne yapmaya çalıştığını merak eder halde bıraktı.

Nicholas gecenin geri kalanını yanlış bir izlenimle yanımda geçirdi. Bir haftalığına Chicago'daydı ve tam da benim etkinliği düzenlediğim zamana denk gelmişti. Onu davet ettim çünkü parası var ve bunu vakfımız için istiyoruz. Bu bir randevu ya da beni kimsenin önünde sahipleneceği bir an değildi. Ama öyleymiş gibi davrandı ve gece bitip beni öpmeye çalıştığında onu tekrar geri çevirmek zorunda kaldım.

Bana bunun Cory yüzünden olup olmadığını sordu ve ben de çaresizce ona hayır demek istedim, o ilişkinin gemisi aylar önce kalkmıştı ama kimseyi kandırmıyorum. Hâlâ takılıyorum, bir türlü unutamadığım acıyı geride bırakamıyorum. Bu yüzden arkadaşlarımın ve hatta annemin ayarlamaya çalıştığı her tanışma randevusunu geri çeviriyorum ya da Monica'nın bana ayarladığı tanışma uygulamalarının hiçbirine dikkat etmiyorum. Özellikle de Cory'nin neşeli ve çekici kişiliğinin her geçen gün yavaş yavaş kaybolduğunu gördüğümde, devam etmek için içimde bir güç bulamıyorum.

Telefonuma bakıp bir mesaj açıyorum.

Natalie: *O iyi mi?*

Üç basit kelime, hafta Jason'a yazdığım kelimeler, sadece yavaş yavaş kendini öldürmediğine dair güvenceye ihtiyacı var. Jason'dan soyunma odasında olanlarla ilgili detay istemedim ama iyi olup olmadığını sordum. Jason'ın tek söylediği, bunun gördüğü en korkunç şey olduğu ve Cory'nin iyi olacağına sevindiği idi.

Neyse ki Jason hemen mesaj attı.

Sanırım öyle.

Duygularım su yüzüne çıkmaya başladığında dişlerimi alt dudacağımın üzerinde yuvarlıyorum. Yine mi?

Bir daha ağlamayacağım.

Keskin bir nefes çekerek, onun iyi olduğunu bilerek telefonumu yere bırakıyorum ve gelen kutumu açıyorum. Yapacak işlerim var.

Ağustos

Potter Şimdi Gerçek Bir Asi mi?

Soyunma odasında geçirdiği korkunç bir düşüşün ardından iyileşmek için verdiği küçük bir aradan ve sağ yakalama koluna atılan yirmi dikişten sonra Cory Potter tekrar vurucu kutusuna döndü ve bir kez daha kendisine atılan her beyzbol topuna vurarak takımını sezonun son iki ayına

sezon sonrasına olumlu bakıyor. Takım arkadaşları mutlu olabilir ama taraftarlar hala takımlarının başında olmasını istedikleri adamın bu olduğuna ikna olmuş değil.

Söylentilere göre Potter taraftarların takdirini kazanmak için yanıp tutuşuyor ve bunu başarmak için elinden geleni ardına koymuyor ve sahada geçirdiği uzun saatleri atlatmak için keyif verici ilaçlar aramaya başlamış. Bu da soyunma odasındaki kırmızı çerçeveli gözleri ve dengesiz davranışları açıklıyor.

Ne zaman bitecek? Ne zaman pes edecek ve kontratını bozmaya çalışacak? Bunu sadece zaman gösterecek.

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum ve makaleyi kapatıyorum. Cory tanıdığım en sağlıklı adam; uyuşturucu kullanmasına imkân yok, özellikle de sezon boyunca. Kırmızı çerçeveli gözler dışında makalenin tek kelimesine bile inanmıyorum. Son zamanlarda röportajlarda, hala aşık olduğum adam olmadığını söyleyebilirim, ancak bir ay öncesine göre daha sağlıklı görünüyor.

Bu güvenceye ihtiyacım vardı, Jason'a bir mesaj gönderdim.

Natalie: *O iyi mi?*

Jason öğleden sonraya kadar cevap yazmıyor ama kısa içimi rahatlatıyor.

Jason: *Evet, o iyi.*

Ağustos sonu

Natalie: *O iyi mi?*

Daha iyi.

Frankie Donut'ın karşısında otururken Michigan Gölü'ne bakıyorum, Chicago'daki en sevdiğim yerlerden birinde kayboluyorum. Bugün onun doğum günü ve her gün, neredeyse her saat onu düşündüğümü bildirmek için ona bir mesaj göndermek istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Gurur mu? Acı mı? Sinir mi? Her neyse, onun yerine kardeşime mesaj atmaya karar verdim.

Natalie: *İyi bir doğum günü geçiriyor mu?*

Sanırım öyle. Ona pasta aldık, sürpriz yaptık. Bunaldığı için ağlayacak gibi görünüyordu.

Cory'nin tepkisini düşündükçe dudağım titriyor. Jason sayesinde ekibin yavaş yavaş Cory ile yakınlaşmaya çalıştığını biliyorum. Bu çok zaman ve güven gerektirdi ama son bir ay içinde ekip sağlam bir birlik haline geldi, birbirlerine kenetlendiler ve Cory'nin arkasını kolladılar.

Oyuncular Cory hakkındaki yanlış makaleler hakkında tweet atıyor ve her birini Cory'nin işte çalışırken, çocuklarla gülerken ya da pizza yerken çekilmiş bir fotoğrafıyla yalanlamaya başlıyor. Bunu biliyorum çünkü "PotterWatch" hashtag'ini alarmda tutuyorum.

Olumsuz makaleler giderek azalıyor ancak taraftarlar hala Coryyi olduğu gibi takdir etmiyor gibi görünüyor; beyzboldaki en iyi birinci kaleci, hatta beyzboldaki en iyi sopa.

En azından adamlarının olmasına sevindim, mesaj attım.

Sevindim. Onu öpmeye , değil mi?

Jason: *Yaptığımı biliyorsun ve beni itmeden önce yanağını tuttuğumu da biliyorsun.*

Keşke bunu görebilseydim diye kendi kendime kıkırdıyorum.

Natalie: *Yine de mutlu görünüyor mu?*

Jason: *Hayır, ama bence bunun seninle bir ilgisi var. Hadi Nat, neden onunla konuşmuyorsun?*

İkimiz de bunu yapamayacağımı biliyoruz. Benim vazgeçilebilir olduğumu düşünüyordu.

Sana yardım ettiğini sanıyordu, lanet olsun. . . Bu işe söylemiştim.

Özür dilerim. Sormayı keseceğim.

Jason: *Durma, Nat. Onunla ilgilenen daha çok insana ihtiyacı var. Sadece durma.*

Mesaja bakıyorum, Jason'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Sandalyemden kalkıp yürüyüşe çıkıyorum. Her şey çok fazla.

OTUZUNCU BÖLÜM

CORY

Eylül

"Hazır mısın lan?" Jason yanıma gelip omuzlarıma masaj yaparak ve aşağı yukarı zıplayarak soruyor. "Bugün perçinliyoruz. Bugün perçinliyoruz."

Eylül ayının sonunda playofflar yaklaşıyor ve eğer bugün kazanırsak ligimizi kazanmış olacağız ki bu da bizi playofflar konusunda oldukça iyi bir noktaya getirecek. Bize ev sahibi avantajı sağlayacak. Asiler yedi yıl sonra ilk kez playofflara kalacak, yirmi yıl sonra ilk kez kendi bölümlerini kazanacaklar ve Jason haklı, bu gece gerçekleşiyor.

"Patron hazır mı?" Maddox, Jason garip bir jig yaparken yanından geçerken soruyor.

"Hazırım," diyorum çoraplarımdan birini giyerken, bir aydır ilk kez kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Belki de sezon neredeyse bittiği için, yani başarılı geçmesi umulan bir playoff döneminin ardından nihayet rahatlayabileceğim için. Belki de çocuklar arkamda toplandıkları ve hakkımda olumsuz bir şey söylemeye çalışan her makaleyi ya da taraftarı püskürttükleri içindir. Her neyse, tüm sezon boyunca içimi kemiren bu gerginlik yavaş yavaş dağılmaya başladı.

"PotterWatch" hashtag'i ... lanet olsun . . . komik. Çünkü çocuklar artık işin içine girdiler. Her gün en az birkaçı sosyal medya hesaplarında benim fotoşoplu resimlerimi paylaşıyor. Jason'ın fikriydi. Medya peşimi bırakmadığı için, hadi kontrolü elimize alalım dedi ve her habere kendi haberleriyle karşılık vermeye ya da İngiltere Kraliçesi'yle tanışmak ya da bir film setinde Leonardo DiCaprio'yla el sıkışmak gibi aptalca şeyler yaparken çekilmiş saçma fotoğraflarımı paylaşmaya başladılar. Gerçekten aptalca, korkunç derecede fotoşoplanmış, her gördüğümde isterik bir şekilde gülmeme neden olan şeyler.

Gülmek . . .

Beni güldürdüler, ki bu gerçekten uzun zamandır duymadığım bir sestir.

Ne yazık ki, hayranlar henüz *Cory'yi seviyoruz* trenine binmedi, ancak bunun değişeceğinden emin değilim. Bu noktada bu benim yeni normum olmak zorunda.

"Kahretsin, şu anda çok heyecanlıyım, sanırım ereksiyon oldum." Jason bunu söylerken yanıma oturuyor ve kolunu omuzlarıma atıp sıkıca sarılıyor.

"Beni kucaklarken ereksiyon olduğunu söyleyemez misin? Tanrım, adamım."

Kıkırdıyor ve telefonunu cebinden çıkararak bırakıyor. "Dottie'ye yaptığım gibi bacağına sürmediğim için minnettar ol."

"Sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır." Jason bana doğru baktı. "Ama bunun anlamı çok büyük. Teşekkürler dostum." Jason telefonunu karıştırmaya başlarken, "Onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum. O kadar mükemmel ki."

Tutucu ama son derece komik patroniçe ile ilginç, hassas beyzbol oyuncusu birbirleri için garip bir şekilde mükemmeller. Sahip oldukları dinamiği daha önce hiç görmemiştim, öyle zıtlar ki gerçekten işe yarıyorlar. Kadın adamı topraklıyor, adam kadını gevşetiyor ve ortada buluşuyorlar. Düğünlerinin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

"Hey, Orson, bir saniye buraya gelebilir misin?" Maddox dolabından soruyor.

"Evet." Jason telefonunu önüne bırakıyor ve Maddox'un yanına gidiyor.

Diğer ayağımı kaldırıp diğer çorabımı giymeye başlıyorum ki gözlerim kısa süreliğine Jason'ın telefonuna takılıyor. Natalie'nin adı kalın harflerle yazılmış, sanki telefonundaki görüntüyü ultra yaşlı insan boyutuna büyütmüş gibi.

Jason'a baktığımda sırtının bana dönük olduğunu görüyorum ve gerçekten yapmamam gereken bir şey yapıyorum ama kendime engel olamıyorum. Mesajını okudum.

Natalie: O iyi mi?

Jason: Harika. Sağlıklı. Mutlu.

Natalie: Güzel.

sonra onunla konuşmalısın.

Yapamam. İstiyorum ama yapamam.

Son cümleyi tekrar tekrar okurken nefesim göğsümde sıkışıyor. İstiyor ama yapamıyor. Neden yapamıyor? Bir ilişkisi olduğu için mi? Gergin olduğu için mi? Hâlâ benden nefret ettiği için mi?

Ekrandan başımı kaldırdığımda Jason karşımda duruyor ve yüzünde hınzır bir sırıtış var. Omzunun üzerinden Maddox'a bakıyor ve "Çok işe yaradı, dostum." diyor.

"Öyle olacağını biliyordum."

"Sen neden ?" Çorabımı bitirirken sordum.

Ciddileşen Jason, "Haftada bir, hatta daha fazla seni soruyor. Siz beri soruyor. Kimseyle çıkmıyor, hiç çıkmadı da, çünkü sana ne söylemiş olursa olsun, seni unutamıyor gibi görünüyor. Ve sana yaklaşımdan çok korkuyor. İşte." Jason ellerini yıkıyormuş gibi yaparak . "Ben dostluk ve kardeşlik görevimi yaptım, ellerimi yıkıyorum. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış."

Maddox öne çıkar ve kolunu Jason'ın omuzlarına atar. "Evet ama doğru şeyi yapsan iyi edersin. Kavgı etikten sonra ona gideceksin."

"Oooh, bu fikri sevdim, çok romantik. Ama önce düşün al." Jason Maddox'un omzuna sokulur.

"Evet." Maddox Jason'ın başını avuçlayarak onu kendine yakın tutar. "Kesinlikle düşün."

Marcus kafasını sohbete sokuyor ve "Düş alma konusunu doğrulayabilirim. Eğer barışırsanız, sakinizin temiz olmasını istersiniz."

Jason, "Temiz sikler bir kadın tarafından her zaman takdir edilir," diyor.

"Ve toplar," diyor Maddox gülümseyen bir yüzle, bu çok nadir görülen ve sadece bu odadaki erkekler için saklanan bir şey. "Maçtan sonra fırçalamak için yardıma ihtiyacınız olursa Jason'ın size yardım edeceğinden eminim."

Jason ellerini kaldırıyor ve gözlerinde bir parıltıyla, "Bende iki tane var" diyor. Ellerini sıkar. "Patronla başa çıkmaya hazırım." Kaşlarını oynatıyor. "Yine de bu beni korkutuyor."

"Bekle. . " Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Beni mi arıyorsun-"

Maddox Jason'ın koluna yumruk atar. "Siktir, ahbap, sana onu ele vermeme söylemiştik."

Ayakta durup dudaklarımı yukarı kaldırarak, "Bana patron demiyorsun... sikime patron diyorsun," diyorum.

Üç çift göz kapalı kasıklarına düşüyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Yani..." Marcus diyor ki.

"Gördünüz mü ...?" Maddox ekler.

"Dostum, kocaman bir siki var," diyor Jason, iyice etkilenmiş bir halde. "Havlu resmimi utandırıyor." Kalçalarını sıkıyor ve "Kız kardeşim için üzülüyorum" diyor.

"Düşünmemen gereken şeyler," diyorum tekrar oturup başımı sallarken.

Sessizliğe büründüklerinde tekrar başımı kaldırıp bana bakan beklenti dolu yüzlerini görüyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Onun peşinden mi gideceksin? Sonunda mı?" Jason sorar. "I . . . Bilmiyorum."

"Yanlış cevap," diyor Maddox. "Aptal olma. Onu istiyorsun, o da seni istiyor, bu sefaletle bir son ver ve peşinden git. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer bir daha Bobbies tişörtü giyerse, onu öldürebilirim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Ya da en azından bu resmi tamamlamak için üzerime bir Bobbies gömleği photoshopla giydir."

Çocuklar bir anda "ben de varım" diye bağıyor ve az önce önerdiğim resmi kimin paylaşacağı konusunda kavga etmeye başlıyorlar. Onlar tartışırken, ben dolabımda arkama yaslanıyorum, içimde bir uğultu oluşuyor ve uzuvlarımı elektrikliendiriyor.

Hâlâ beni istiyor.

Kimseyle çıkmıyor.

Sürekli beni soruyor.

Lanet olsun, bu noktada başka seçeneğim yok. Kız arkadaşımı geri almalıyım.

Sopama bakarak derin bir nefes alıyorum ve bu gece stadyumu sarsıyor gibi görünen yuhalamaları bastırıyorum. Neredeyse stadyumdaki her tarafta bir megafon vermişler ve şimdi hepsi onu kullanıyor gibi hissediyorum.

Bir sayı gerideyiz. Marcus ilk sırada, aceleciliğiyle zar zor bir tek sayı çıkarıyor ve dokuzuncu devrenin sonunda bir sayımız var. Tüm sezon boyunca Toronto'nun kapatıcısına vurmakta zorlandım, neredeyse her seferinde yere düştüm, eminim şu anda güvendikleri şey de bu, ikili oyunu zorlamak, eve galibiyetle gitmek ve bu gece bölüm şampiyonluğumuzu perçinlememizi engellemek.

Bu olmayacak, şimdi değil, takım arkadaşlarım yedek kulübesinde arkamdayken, bağırp çağırarak sorumluluk almamı isterken, ne olursa olsun arkamda olduklarını kanıtlarken olmayacak.

Ayaklarımı vurucu kutusuna sokuyorum, kendimi hazırlıyorum ve atıcıya bakıyorum. İki top, bir strike. Bu zor bir sayı çünkü atıcı başka bir top almak istemiyor ama aynı zamanda tek vuruşla bana karşı avantajlı. Dışarı çıkıyor, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.

yakalayıcının arkamda hareket ettiğini hissettim. Derin bir sol sahası olan bir parkta solak bir vurucu olarak, sağ sahanın birçok kez yararlandığım kısa bir sundurması varken beni içeriye değil dışarıya atmak akıllıca olurdu.

Dik durup ellerini hazırlayan Yang, Marcus'a bakıyor, önce onun liderliğini kontrol ediyor ve sonra bana dönüyor. Ayağını kaldırıyor ve kalenin dış köşesine çılgık atan bir hızlı top gönderiyor. Bir milisaniye bekledikten sonra topun vuruş bölgesine girmesine izin veriyorum, sadece sahanın karşı tarafına yumruk atacak kadar derin. Kalabalık sessizliğe gömülürken koşmaya başladım. Marcus koşuyordu ve ben topa tam zamanında bakıp sol saha duvarının üzerinden geçtiğini gördüm.

Vay anasını.

Ve sonra tezahüratlar başlar ... ama taraftarlar tam olarak ne olduğunu anlamadan önce sadece bir saniyeliğine. Nefret ettikleri, tahammül edemedikleri adam az önce takımlarının lig şampiyonluğunu garantilemişti. Stadyumda yuh sesleri yükselirken ikinci tura geçiyorum ve sadece ... lanet olsun . . . bu çok komik.

Gerçekten mi?

Benden bu kadar mı nefret ediyorlar?

Üçüncüyü döndüğümde, üçüncü kale koçumu yumrukluyorum ve takım arkadaşlarımın saha kenarında manyaklar gibi zıpladığını, ay çekirdeği ve sakızların sahanın her tarafına savrulduğunu görüyorum. Ve başımdan aşağı dökülmeyi bekleyen dev bir Gatorade soğutucusu var.

"Patron" diye tezahürat yapmaya başlıyorlar ve bu sezon ilk kez kaleye vurduğumda, anın tadını çıkarmak için kendime izin veriyorum. Kaskımı fırlatıyorum, kollarımı iki yana açıyorum ve ayağım kaleye değdiğinde Gatorade'in üzerime dökülmesine izin veriyorum. Sonra çocuklar üstüme atlıyor. Jason yanağımı öpüyor, Maddox omuzlarımı sıkıyor ve taraftarlar beni yuhalarken yaşadığım en güzel anlardan birini yaşıyorum. Beni çok sert yuhalıyorlardı.

Playofflara gidiyoruz. Lanet olası uzun bir sezon ve şimdi playofflara gidiyoruz. Bu sene kazanacağız. Uzun bir Ekim olacak ama bunu hissedebiliyorum. Dünya Serisi'ne gidiyoruz.

"Cory, saha muhabiri seninle konuşmak istiyor."

Eski bir Rebels oyuncusunun ağzının önünde bir mikrofonla poz verdiği ve sesimi tüm stadyuma yansıtmak için beklediği yere bakıyorum. Benden ilk kez konuşmamı istiyorlar ve konuşmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Maddox ve Jason tereddütümü fark edip hemen arkama geçerek beni elinde mikrofonla bekleyen Hank'e doğru itiyorlar.

"Arkadayız," diyor Jason ve haklı, Jason ve Maddox'un arkamda durduğunu hissedebiliyorum, onları ekibimin geri kalanı takip ediyor.

Geçen sezondan bu yana ne kadar yol kat ettiğimi bilmek, sahada kardeşim diyebileceğim insanların saygısını kazanmak çok büyük bir duygu. Bu benim için her şey demek ve taraftarlar hala benden nefret ediyor gibi görünse de, bu noktada gerçekten önemli değil.

Yuhalamalar katlanarak arttığında Maddox kulağıma eğildi ve "Siktir et onları. Kelimenin tam anlamıyla . . . siktir et onları."

Tam Hank'in mikrofonu canlı yayına geçtiğinde kıkırdıyorum ve soruyor: "Cory Potter, az önce Rebels'a lig şampiyonluğunu kazandıran vuruşu yaptın. Ne hissediyorsun?"

Mikrofona konuşmaya çalıştığım da yuhalamalar hâlâ devam ediyor. Ellerim kalçalarım da, başım öne eğik, "Bu takımın bu yıl playofflara kalmasında payım olduğu için mutluyum," diyorum.

"Ben sadece bir parça demezdim. Homerun, vuruş ortalaması ve RBI'da tüm ligin liderisin, bireysel bir oyuncu olarak rekor kıran bir sezon geçiriyorsun ve otuz beş yaşındasın, bunu nasıl yapıyorsun?"

Hank'i omzundan kavradım ve "Bilmiyorum, neden medyaya sormuyorsun? Her zaman tam olarak ne yaptığımı biliyor gibi görünüyorlar."

Maddox kalabalığın arasından duyabileceğim kadar yüksek sesle gülerken Jason arkamdan bağılıyor.

Hank gülümsüyor ve sonra tribünlere bakıyor, gürültü giderek artıyor. Başını sallayarak, "Bu yıl takımları için elde ettiğiniz başarılarla rağmen sizi yuhalamaya devam eden taraftarlara ne söylemek istersiniz?" diye soruyor.

Tıklım tıklım dolu stadyuma bakarken, bir an için her şeyi içime çekiyorum. Nefret, isim takmalar, yanlış haberler, internette yayılan korkunç resimler. Sonra göz ucuyla Maddox'u yakalıyorum. Derin bir nefes alıp tekrar mikrofona eğilmeden önce bana kısa bir baş selamı veriyor.

"Beni yuhalamaya devam eden taraftarlara ne söylemem gerekiyor?" Gülümseyerek, "Bu takımı zafere taşımak için kullandığım sopayı alıp kışlarına sokabilirler" diyorum. Doğrulurken, iki elimi kaldırıyorum ve takım arkadaşlarımın hepsi üstüme yığılmadan hemen önce tüm stadyumu ters çeviriyorum, hepsi gülüyor ve sonunda onuncu adama yapıştığım için bana övgüler sunuyor.

Takım arkadaşlarımın isyanını duymam bir saniye sürüyor ama sesler kesildiğinde, bu stadyuma adım attığımdan beri ilk kez

bir yuhalama koleksiyonu duymuyorum. *Tezahürat mı yapıyorlar? Lanet tezahürat mı?*

"Vay anasını, bu harikaydı," diyor Jason kulağımın dibinde, yerden kalkmama yardım ederken. "Seni öpeceğim."

"Sakın beni öpme." Jason'ın beni kendine çekme çabasını Maddox kolunu omzuma dolayıp beni sıkıca kavradığı sırada savuşturuyorum.

"Kahretsin, seni öpebilirim."

Marcus dudaklarını büzerek, "Ona önce ben ulaşırsam olmaz," diyor. İkisinden de uzaklaşıyorum, hala sahadayım, herkes bizi izliyor ve o anda bir tezahürat duyuyorum.

Ayakta dikilerek, ne söylediklerini anlamaya çalışarak kalabalığı tarıyorum. İnsanlar anladıkça, stadyumun geri kalanı da katılmaya başlıyor.

"Ne diyorlar?" duran Maddox'a soruyorum. Sesler gittikçe yükselirken ikimiz de dikkatle dinliyoruz.

Clap clap . . . clap clap. Biz .

..

"Neyiz biz?" Jason'a soruyorum, o da dikkatle dinliyor ve sonra homurdanarak öyle bir gülüyor ki dizlerini tutarak belini büküyor.

Clap clap . . . clap clap clap.

. Clap clap . . . clap clap clap. . Clap clap . . .

clap clap .

"Eğildik mi?" Alnımı çekerek soruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Maddox ve Marcus birbirlerine tutunmuş, Jason'ın tuttuğu gibi gülerek

benim Omuz ve diyor ki arasında a
uygun . kıkırdamalar-evet, kıkırdamalar

-"Çünkü onlara sopanı kışlarına sokmalarını söyledin. Eğildiler."

Ohhh.

Göğsümden boğazıma doğru bir kahkaha yükselirken başım geriye düşüyor. Siktir, anlaşılan tek yapmam gereken onlara siktirip gitmelerini söylemekti ve böylece onların "sevgisini" kazanacaktım. Kim bilebilirdi ki?

Güzel bir kahkahanın ardından çocuklarımla birlikte sahadan çıktım, ancak kalabalığa bir kez daha takla attırmadan ve yedek kulübesine gitmeden önce değil. Çok iyi hissettim, gerçekten çok iyi. O kadar iyi ki hayatımda ilerlemek, bu arafta yaşamayı bırakmak ve gerçekten istediğim şeyi elde etmek için motivasyonum ve cesaretim var: Natalie.

Hızlıca duş alıyorum, takım elbisemi giyiyorum ve Maddox'un beni yakaladığı arabama doğru çıkıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bana hafifçe

başını eğiyor ve siyah Ford 1969 Mustang Boss'una atlıyor, bugün motosiklet yok. Motoru çalıştırdı ve ikinci bir bakış atmadan otoparktan çıktı. Bana attığı bakış binlerce kelime söylüyordu: Vakit geldi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

NATALIE

"Ağlamadan duramıyorum," diyorum telefonda. "Kendimi aptal gibi hissediyorum ama cidden ağlamadan duramıyorum." Yanağımdan aşağı süzülen taze gözyaşlarını siliyorum.

"Evet, ben de duygusallaştım," diyor Monica. Cory topu parkın dışına vurup Rebels'ı doğrudan playofflara gönderdiği anda beni aradı.

Tanrım, hala görebiliyorum, taraftarların onu yuhalamasına rağmen gözlerindeki kararlılık, vurucu kutusuna adım atarken elindeki sopayı kavrayışı, omuzlarının güçlü duruşu ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en güçlü vuruş. Topun tribünlere girene kadar gittikçe daha uzağa gitmesini izlerken nefesimi tuttum.

Kanepemden fırlayıp tezahürat yaparken ağızımdan boğuk bir ses çıktı. Jason'ın yüzü ekranda belirdiğinde, bir aptal gibi bağırıp çağırdığında, konfeti gibi her yere sakız fırlattığında, onun kaleleri dolaşmasını izlerken mutluluk beni tüketti. Daha önce hiç böyle bir sevinç hissettiğimi sanmıyorum, ama sonra taraftarlar gerçek yüzlerini gösterdiler ve bir kez daha cesaretim kırıldı. Maçı kazandı, Rebels'ı playofflara gönderdi ve ona böyle mi davranacaklardı?

Kabul ediyorum, beni incitti ve beni harcanabilir biri olarak gördüğü gerçeğiyle başa çıkmakta hâlâ zorlanıyorum ama ben de insanım ve birinin ne zaman ara vermeye ihtiyacı olduğunu, ne zaman hakkını teslim etmemiz gerektiğini anlayabilirim. Cory o kadar yol kat etti ama ona tezahürat bile edemediler.

Ama sonra en iyi şey oldu. Herkese sopasını kışlarına sokmasını söyledi.

İşte orada kendimi kaybettim, çünkü onun için ilahi söylemeye başladıklarında yüzünde saf bir neşe gördüm. Çok büyük bir neşe.

"Jason kontrol edilemez olacak," diyorum, sahada ne kadar heyecanlı olduğunu ve yüz yüze ne kadar daha heyecanlı olacağını düşünerek. İğrenç olacak.

"Evet, sana iyi şanslar. Hey, bir şey yapıyor musun? Pasta yemeye gelmek ister misin?"

"Pasta mı?" Gülüyorum. "Evinde sadece pasta mı var?" "Kara orman. Canım çekiyordu."

"Kara orman sesleri-"

Ding-dong.

"O senin kapı zilin miydi?" Monica soruyor.

"Evet. Bana bir saniye ver." Taytım, uzun kollu Rebels tişörtüm ve terliklerimle dairemın parke zemininde ilerleyip kapıyı açıyorum. Diğer tarafta duran takım elbiseli uzun boylu adamı gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor, ama herhangi bir uzun boylu adam değil.

Cory.

Cory Lanet Potter

"Kaçırılıyor musun? Neler oluyor?"

Yutkunarak ve hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözlere sahip adama bakarak, "Ben, uh ... ben Cory. Gitmem gerekiyor."

"Yüce İsa, hemen sonra beni ara."

Telefonu kapatıyorum ve girişteki sehpanın üzerine koyuyorum. Mümkün olduğunca rahat olmaya çalışarak kapıyı tutuyorum ve "Merhaba" diyorum.

Çok şık. Çok
sade.

En karanlık ifadeyle bana yavaşça bir göz atıyor, gözleri terliklerimden bacaklarıma, göğüslerime ve sonra yüzüme doğru ilerliyor. Derin siyah kirpikleri buz mavisi gözlerini çerçeveleyiyor ve karanlık bir uçurumdaki ışık fenerleri gibi öne çıkmalarını sağlıyor.

"İçeri girebilir miyim?"

Sanki misafirim varmış gibi arkama bakıyorum ve "Tabii." diyorum.

Kapıyı daha geniş açıyorum ve gözyaşı kalıntısı kalmamasını umarak hızla gözlerimi siliyorum. Daireme adım attığında, duvarlar etrafımızda küçülüyormuş gibi hissediyorum, geniş boyu tüm havayı emiyor. Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, burada ne halt ettiğini merak ediyor ve aklımın benden kaçmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Etrafıma bakmak yerine gözlerini bana dikti. "Ağlıyor muydun?" diye soruyor.

Kahretsin.

Tekrar gözlerimi ovuşturup "Hayır" diyorum.

"Yalan söyleme."

"Bana ne yapmam ya da gerektiğini söylemeye hakkın olmadığına eminim," diyorum kendimi durduramadan.

Başını eğip başını sallıyor. Harika
bir başlangıç oldu.

Tam bu garip sessizlikten sonra gideceğini düşünürken çıkarıyor ve altındaki dar düğmeli bluzu ortaya çıkıyor. Hayır.

Şaka gibi, kumaş göğüs kaslarını mükemmel bir şekilde belirginleştiriyor, beni nefessiz bırakıyor ve bakakalıyorum.

Ceketini yontulmuş kolunun üzerine örtüyor ve tek kelime etmeden yaşam alanıma giriyor. Kanepeye oturuyor ve maçın özetlerini izlediğim televizyonuma bakıyor.

Saçmalık.

Televizyonu elimden geldiğince hızlı bir şekilde kumandayla kapatıyorum ve "Burada olmanızın bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

"Maçı izledin mi?" diye soruyor, hâlâ boş ekrana bakarak. "Evet.

Ne de olsa kardeşim sizin takımında."

Bana bakıyor ve gömleğimi inceliyor.

"Ve bir Asiler tişörtü mü giyiyorsun?"

"Evet, ağabeyim yüzünden."

"Ve sen ağlıyordun."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ne demek istiyorsun, Cory?"

Ellerini önünde kavuşturmuş, bana bakıyor ve "Jason bana mesajlarını gösterdi" diyor.

Kahretsin. Kaç tane? Hangileri?

Vay canına.

Biliyor musunuz, birini öldürmek istemenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmedim, ama işte burada, gün gibi ortada, ezici bir öldürme dürtüsü. Bıçakla göğsünü keserek "reet, reet" cinayeti.

Başka bir savunmam olmadığı için "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok" diyorum.

Cory koltuktan kalkıp yanıma geldi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "İyi olup olmadığımı soruyor, beni kontrol ediyor, benimle konuşmaktan korkuyor ..."

Cinayet, çok fazla

cinayet. "Cory, ben-"

"Özür dilerim," diyor hızla ve sonra ensesini tutuyor. "Çok özür dilerim Natalie. Bir mola, bir duraklama istemek hayatım boyunca yaptığım en büyük hataydı çünkü o otel odasından çıktığın anda sana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sensiz hayatın katlanarak zorlaşacağını biliyordum. Ve öyle de oldu. Lanet olası bir kâbusun içinde yaşıyordum ve bunun nedeni medya ve takımla birlikte gelen tüm saçmalıklar değil, senin güzel gülüşün ya da rahatlatıcı kollarınla eve gelemediğim içindi. Çünkü içinde kaybolamadım.

kokunda, bedeninde, kalbinde. Seni kendimden uzaklaştırdığımdan beri bir parçamı da kendimden uzaklaştırmış gibi oldum ve sensiz bir bütün olamadım."

Gözlerim doluyor ve yedi ay sonra burada, karşımda durup özür dilediğine gerçekten inanamıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? Neden şimdi?

"Yedi ay oldu, Cory."

"Biliyorum." Başını . "amına koyayım." "O zaman neden şimdi?"

"Çünkü kaybolmuştum," diye cevaplıyor hiç atlamadan. "Seni kendimden uzaklaştırmanın büyük bir hata olduğunu bilmeme rağmen, hayatımın diğer yarısını kontrol altına alabilirsem sana geri dönebileceğimi, beni affetmen için yalvarıp yakarabileceğimi düşündüm, ama her geçen ay hayatım sanki daha da kötüye gidiyordu-"

"Soyunma odasında bayılana kadar."

"Evet." Ağır bir nefes alıyor. "Zor bir yoldu." "Cory, vücuduna cehennemi yaşattın, hepsi ne için? Kanıtlamak için

Bir grup taraftara aylar önce defolup gitmelerini söyleyebileceğin ve saygılarını kazanacağın bir şey mi?"

Dudaklarını yalıyor ve "Biliyorum. Ben sadece ... siktir." İki eliyle ensesini kavırıyor ve bana bakıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım Natalie. Ve bu bir mazeret değil, çünkü bir ilişkinin olduğuna dair iyi örneklerim oldu, ama medyanın ve seni korumanın ek baskısı

-Natalie, bahar antrenmanı sırasında ciddi şekilde yaralanabilirdin ve bu beni çok korkuttu. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, en azından ben bunun gerekli olduğunu düşünüyordum. Ama aptalmışım, çünkü en çok ihtiyacım olan şey sendin." Gözleri sulanarak, "Sana hâlâ ihtiyacım var. Çaresizce."

Aman Tanrım. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve bu benim felaketim oluyor. Duvarımın yıkılmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Sen hayatımın aşkıydın, benim demek istediğim kişisin. Eve dönmek istediğim kızsın. Kalbimsin. Lanet olası ruhum. İçimi aydınlatan bir gülümsemeyle hayatıma girene kadar senin istediğim bir şey olduğunu bile bilmiyordum. St. Croix'da dünyamı sallayacağını bilmiyordum. Bana meydan okuyacağını, beni daha iyi bir insan yapacağını. Seni kendimden uzaklaştırdığımda ruhumun bir parçasını, beni daha iyi bir insan yapan parçayı yavaş yavaş öldürdüğümü bilmiyordum." Öne doğru bir adım attı ve ben olduğum yerde donup kaldım.

Bana dokunursa çatlayacağım, bu yüzden kalan kalkanımı korumak için düşünebildiğim tek şeyi söylüyorum. "Beni kırdın, Cory. Ansel'den daha fazla. Kendimi çok değersiz hissettim, sanki hayatında önemli biri değil de sadece bir kaçamakmışım gibi. Göz açıp kapayınca kadar yerimi alabilecekmışım gibi hissettirdin bana."

"Değilsin, Natalie." Göğsüne, kalbinin tam üstüne vuruyor. "O kadar derinlerdesin ki, varlığıma o kadar kazınmışsın ki, değiştirilebilir olmaktan başka bir şey değilsin. Vazgeçilmezsin." Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve yüzümü avuçluyor, gözyaşları bir duygu sağanağı halinde düşerken başparmağı yanağımda geziniyor. "Seni seviyorum Natalie. Sana ihtiyacım var. Lütfen... lanet olsun-" Küçük bir hıçkırıkla boğuluyor ve derin bir nefes alıyor. "Lütfen beni hâlâ sevdiğini söyle. Lütfen bana hâlâ bir şansım olduğunu söyle."

Bulanık gözlerle ona bakıyorum ve o anda, son yedi aydır içimde barındırdığım öfkeye rağmen, saklamaya çalıştığım bu adama duyduğum sevginin yanında hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Beni incitmiş olabilir ama aynı zamanda yıllar sonra ilk kez yeniden yaşadığımı hissettirdi. Gülümsememi, kahkahamı, hayattan zevk alma yeteneğimi geri getirdi. Ve belki de inşa etmeye çalıştığım duvarı yıkıp cesaretimi toplamamın ve bir kez daha aşk sıçraması yapmamın zamanı gelmiştir.

Göğsüm sıkışıyor, sinirlerim damarlarıma yayılırken kalbim kaburgalarıma çarpıyor, "Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Cory" diyorum. Başımı sallıyorum. "Hiç durmadım."

Bir damla gözyaşı daha düşmeden Cory beni göğsüne çekiyor, çenemi kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Çılgınca bir öpüşme, ikimiz de birbirimize tutunurken korkmuş ve aynı zamanda çaresiziz. Dili benimkinin üzerinde yuvarlanıyor, dişleri dudağıma batıyor, elleri sırtımda dolaşıyor ve benim ellerim gömleğinin düğmelerine gidiyor.

Beni kaldırıp doğruca yatak odama götürmeden önce gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekerken ve sütyenimin kancalarını çılgınca açarken onları çözmeye başladım. Beni yere yatırıyor, taytımı tangamla birlikte üzerimden çıkarıyor ve sonra ikimiz de çıplak kalana ve yorganımın üzerinde yuvarlanana kadar kendini de soyuyor.

Bir an duraksıyor, elini yüzüme götürüyor ve hayretle bana bakıyor. Başını sallıyor ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyor: "Seni seviyorum Natalie. Sen benim için osun, hayatta istediğim tek şeysin ve sana olduğundan daha azını hissettirdiğim için çok üzgünüm, çünkü sen, benim tatlı, güzel kızım, şimdiye kadar başıma gelen en iyi şeysin."

beni. Hayatımın geri kalanını sana bunu kanıtlayarak geçirmeyi planlıyorum." Boynumu öpüyor ve sonra alnını benimkine bastırıyor. Yanağını okşuyorum, çenesindeki kırıksıklıklar hâlâ hoşuma gidiyor. "Lütfen beni affettiğini ve bunu geride bırakabileceğimizi söyle."

Uzanıyorum ve bacaklarımı açarken dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. Aşağı uzanıp onu girişime yerleştiriyorum ve içime girmesi için cesaretlendiriyorum. Uzun, yumuşak bir vuruşla giriyor. Bir an için nefesim kesiliyor, ne kadar büyük olduğunu unutuyorum ama rahatlayıp içimdeyken ne kadar dolu hissettiğimi hatırladığımda, hayatta ihtiyacım olan tek şeyin bu güzel adam olduğunu anlıyorum.

Onu önce dudaklarından sonra da çenesinden öperek, "Seni seviyorum Cory ve bundan sonra hayatımızda yeni bir sayfa açıyoruz. Sen ve ben." Yüzünü kavriyorum, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyor. "Sen ve ben."

Başını sallıyor, içime girip çıkmaya başlamadan önce yüzüne bir damla gözyaşı daha düşüyor ve bizi en samimi şekilde birleştiriyor. Hareketlerinde yumuşak bir vuruş var, daha önce ondan hissetmediğim özlem dolu, baştan çıkarıcı bir vuruş, sanki kendini bana damgalamaya çalışıyor, sanki kalçalarının her pompasıyla, *benim* diyor.

Maden. Maden.

Ve dudaklarımdan dökülen her nefesle, onun olduğumu düşünmeye devam . Ben onunum.

EPILOG

CORY

"Seni odamıza geri götürmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum Natalie'nin kulağına, dans pistine çıktığımızdan beri elimin hiç ayrılmadığı elbisesinin açık arka kısmını tutarken. "Bu elbise bütün gece beni sertleştirdi."

Göğsüme doğru kıkırdayarak -çünkü topuklularla bile o kadar uzanıyor- "Biliyor musun, bu kadar yaşlı bir adam için oldukça erkeksisin" diyor.

"Eski mi?" Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Yaşlı olmadığımı biliyorsun, özellikle de dün gece seni dört kez becerdikten sonra."

Gerçek.

Dün gece dört kez seks yaptık ve ben hala onu daha çok istiyordum. Tekrar bir araya geldiğimizden beri bu kadına doyamadım. Barıştıktan ve kollarında bebek gibi ağladıktan sonra, bana bir şans daha verdiği için o kadar minnettarım ki, sezonun geri kalanını atlatmak için bir eylem planı yaptık, böylece ona zaman ayırabilecektim. Ertesi sabah ligdeki galibiyetimizi düşündüğümde bu konuda çok endişeliydim. Hâlâ önümüzde uzun bir yol vardı.

İç saha maçları sırasında benim dairemde kalmasına ve ben yokken her gece FaceTime yapmamıza karar verdik. Mesajlaşmalarımda tutarlıydım, işimi yaparken bile bir numaram olduğunu bilmesini sağladım ve tüm playoff ve Dünya Serisi koşusu boyunca o kadar destek oldu ki, benimle konuşmasaydı, beni rahatlatmasaydı, içime pompalanan adrenalinden bir mola vermek istediğimde ona sarılmama izin vermeseydi kupayı eve götürebileceğimizi sanmıyorum.

Evet, biz kazandık.

On dört yıldır profesyonel beyzbol oynuyorum, sonunda kendime Dünya Serisi Şampiyonu diyebiliyorum ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor. Ödül gibi hissettiriyor.

Sezon ortasında takas edilmek elit bir sporcuya çok zarar verir. Evet, egolarımıza, çünkü kendimi asla egoist olarak görmesem de gururluydum. Baltimore'da geçirdiğim yıllar bu gururu, yeri doldurulamaz olma hissini teşvik etmişti. Ama belli ki ben değildim. Harcanabilirdim.

Harcanabilir. Natalie'ye böyle hissettirmiş olmak beni hâlâ öldürüyor. Özellikle de o orada *olduğu* için. Konuştuğum ilk insanlardan biriymi.

ticaret hakkında. Beni nasıl etkilediğini. Dinlemişti.

Chicago medyasının beyzbol oyuncularına neden böyle davrandığını asla anlayamayacağım.

-İnsanlar, bana davranış şekilleri. Yalanlar. Sadece düşmanlığı teşvik eden bariz yanlış bilgilendirme bana hala hiçbir anlam ifade etmiyor.

Her ne kadar Asilerin başlangıçta bana attığı kazık korkunç olsa da, uzun vadede hayatımda gerçekten kardeşim diyebileceğim birkaç adam daha olduğu için her şeye değdi. Son derece sadıklar. Bunu şimdi anlıyorum. Asi olup olmayacağımdan ve onlarla birlikte mi yoksa onlara karşı mı kazanmayı hedefleyeceğimden gerçekten emin değillerdi.

Peki ya hayranlarımız? Evet, *tarafdarlarımız*. Oynadığımız maçlarda o kibir ve huysuzluğun bir kısmının sahayı terk ettiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum. *Bazıları. Hepsi değil. Çünkü mucizeler bir gecede gerçekleşmez.* Artık üzerinde "Patron için eğilirim" yazan tişörtler giyen taraftarlarımızla garip ama sevgi dolu bir ilişkim var. Büyüleyici, biliyorum.

Geleceğime gelince? Kollarımda hayatımın aşkı, parmağında yüzüğüm ve gelecek yıl bu zamanlar için ayarlanmış bir düğünüm var. "Dört kezden ne kadar çok bahsedersen, bir daha dört kez alamayacağını biliyorsun."

Kulağına gülüyorum ve elimi bir santim aşağı indiriyorum, tam kışının çatlağının üzerine. Parmağımı küçük çukurun üzerinde kaydırırken kollarımda nefesini tutuyor. Elbisesinin ipeksi mavi kumaşının altına iç çamaşırı ya da sütyen giymediğini çok çabuk fark ettim ve bu beni düğün boyunca çıldırttı.

"Sanki dört kez benim fikrimdi gibi davranıyorsun. Üzerime çıkıp duran sendin."

Gülüyor ve elini ceketimin altına sokup düz meme ucumla oynuyor, parmak uçlarının altında zirve yapana kadar, inlememe neden oluyor.

"değil, yaşlı bir adama göre inanılmaz seksisin." "Bu kadar eski saçmalık yeter."

Kıkırdıyor ve ses vücudumdaki tüm kanı doğrudan sikime akıtıyor, beni tam burada, dans pistinde, arkadaşlarım ve ailemle çevrili taştan daha sert hale getiriyor. Natalie de bunu hissediyor çünkü bana karşı inliyor.

"Tanrım, Cory, ciddi olamazsın."

"Senin hatan," diyorum, onu yakın tutarak. "Hepsi senin ."

Jason o anda yanımıza gelip ikimizin de omuzlarını kavırıyor. "Ben . Ben evliyim." Yüzük parmağını ikimize de doğru kaldırdı.

çığlık ve bir sonraki çifte doğru koşuyor.

Kıkırdayarak, "Kardeşin çok tuhaf." diyorum.

"Evet, ama burada birlikte olmamızın sebebi o, parmağımdaki yüzüğün."

"Doğru." Nişan yüzüğünü dudaklarıma götürüyorum ve elinin arkasını öpüyorum. "Hayatımın en gurur verici anı, sana evlenme teklif etmek için tek dizimin üzerine çökmekti."

Başını kaldırıp bana baktı. Neredeyse şaşırmış bir halde, "Bu söylediğin çok tatlı bir şey," dedi.

"Bu doğru. Sen hayatımda verdiğim en iyi kararsın, bunu fark etme yolunda tökezlemiş olsam bile. Sen olmadan hayatımın aynı olmayacağını biliyorum." Uzanıp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sen benim kızsın, aşkımsın, güzelimsin."

Eli boynuma doğru uzanıyor ve başparmağı yeni tıraş edilmiş çenemle oynuyor. "Bu gece dört kez sikileceksin."

Başımı arkaya atıyorum ve kollarımı ona dolamadan hemen önce gülüyorum ve onu sıkıca sarıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

Onu istediğimi, ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama işte buradayım, kollarımda hayallerimin kızı, önümüzde bir gelecek, etrafımda sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir grup kardeş. Takas edilmenin başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüyordum ama hayat gizemli yollarla işliyor, çünkü bazen dibe vurduğunuzdu düşündüğünüzde, belki de hayatınızda tamamen yeni bir bölüme kapı açıyorsunuzdur.

Ve bu yeni bölüm, lanet olsun, çok güzel olacak.

Cory'nin nasıl evlenme teklif ettiğini öğrenmek ister [misiniz?](#) **[BURAYA](#)**

tıklayın

Son

Ticaret'i okuduğunuz için teşekkürler! Tüm kitaplarımı Kindle Unlimited üzerinden **ÜCRETSİZ** okuyabilirsiniz! Jason ve Dottie'nin hikayesi **[The Lineup](#)**'tan bir alıntı okumak için çevirmeye devam edin ve The Trade'deki diğer karakterler hakkında daha fazla bilgiyi buradan okuyabilirsiniz:

Knox ve Emory: **[Soyunma Odası](#)**

Carson ve Milly: **[Sığınak](#)** ____

Jason ve Dottie: **[Kadro](#)** .

Meghan Quinn'in başka bir kitabını asla kaçırmayın! "read" yazıp

474747'ye gönderin

Meghan'ın yeni sürüm uyarıları için (mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir)!

Gelecek kitaplarımın ne zaman ilk öğrenen siz olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı TBR'nize eklemeyi unutmayın!

GEL BENİMLE TAKIL! Haftalık çekilişler ve eğlence için okuyucu grubuma katılın. [Buraya](#) tıklayın.

Bağımsız Spor Romanları

(Beyzbol Aşkları)

[Soyunma Odası](#)

[Sığınak](#)

[Diziliş](#)

[Takas](#)

Milyoner Aşkları

[En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın](#)

[Sırrı](#) (Arkadaştan sevgiliye çağdaş bir aşk romanı)

[Kötü Bir Çocuğun Günlüğü](#)

(İrlandalı bir asi ile şımarık ve tatlı bir romantizm)

[Patron Adam Damat](#)

(Ofis romantizmiyle iç içe geçmiş bir romantik komedi)

Kar Limanı Serisi

(Küçük Kasaba Aşkları)

[O Sonsuz Kız](#)

[O İkinci Sans O O](#)

[Swoony Hissi Gizli](#)

[Aşk Düetler](#)

(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düet'i tek bir yerde toplayan Komple Kutu Seti)

[Düetler](#)

Romantik Romancı Günlükleri

(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)

****Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri****

[Bakire Romantizm Günlükleri Romancısı](#)

[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Patronla yaşanan seksi, zeki, yürek hoplatan bir ofis romantizmi) [Sevgilerimle](#)

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Hat Düeti

(Birçok olan destansı bir romantizm) [Düşmenin](#)

[İyi Tarafı](#)

[Aşkın Dezavantajları](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Üç Kör Randevu](#)

[İki Düğün Davetsiz](#)

[Misafiri Oyuna Geri](#)

[Döndü](#)

[Bir Bebek Baba](#) .

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[Ortak Enkaz](#)

[En İyi Arkadaşımın](#)

[Eski Sevgilisi Karışık](#)

[İkili](#)

[Diğer Kardes](#)

Bağımsız Romanlar

(Kalp, mizah ve ateş dolu ve bazı gerçek kahkaha dolu anlar) [The Mother Road](#)
[Yeni Acığa Çıkan](#)
[Sevgili Hayat](#)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi)

[STROKED](#)
[UZUN OKSADI](#)
[SERT OKSADI](#)

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm)

[Bourbon Günahları](#)
[Bourbon Aldatmacası](#)
[Bourbon Krallığı](#)
[Gerçekleri](#)

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, kolej futbolu profesyonel futbol kariyerine dönüşüyor.

Aşk üçgenleri.)

[Fair Catch](#)
[İkili Koruma Üç ve](#)
[Dısrı](#)

Sıcak-Lanta Serisi

(İlk . Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!) [Caught Looking](#)

[Saha Oynamak](#)
[Uyarı Parkurunda](#)
[Vur ve Kaç](#)

ALINTI - KADRO

JASON

Yanmış jambon için ağlamak benim doğamda yok, ama işte buradayım, bir ahmak gibi ağlıyorum, çünkü son dört saattir üzerinde gönülsüzce çalıştığım yemek kömürleşmiş tozdan iki ton uzakta.

Her şeyi planlamıştım. Zamanlama doğruydu, tarifler mükemmeldi, masa melek kuğuları taklit eden kusursuzca katlanmış peçetelerle ve yansımasında taşaklarımı görene kadar bir saat boyunca ovduğum cilalı gümüşlerle süslenmişti. Hiçbir şey, taşaklarınızı baş aşağı net bir şekilde gösteren bir kaşık gibi cilalı gümüş eşyaları anlatamaz.

Ama doğduğum günkü gibi çırılçıplak ve sadece erkeklik organlarımı örten bir önlükle bu ziyafeti hazırlamak için sayısız saat harcadığım halde, yangın söndürücü maddeyle ıslatılmış kavrulmuş bir jambonla karşılaştım çünkü lanet şey bir şekilde alev almıştı.

Düşünün, yetişkin bir adam - hayır, sadece yetişkin bir adam değil, yirmi sekiz yaşında, bir defans oyuncusu gibi yapılı, kalçalarından taş sektirebileceğiniz bir adam ... geçimini çömelerek sağladığı için - parıldayan ayak parmaklarının üzerinde mutfakta dans ediyor, ellerine takılı pembe ve beyaz tutacaklarla kollarını sallıyor, alevler kahverengi şeker ve ananaslı jambonun bulunduğu Jenn-Air çift kişilik fırını aydınlatırken bir ölüm perisi gibi çılgılık atıyor.

Görüyor musun?

Söz konusu adamın çırılçıplak, aleti ve taşakları panik içinde ahenkle zıplarken, "kız arkadaşının" ona aldığı ve üzerinde *Yemeğimi ye, Aletimi yala* yazan önlüğün yangın söndürücüyü serbest bırakmak için çözüldüğü imgesini de ekleyin.

Bir dakika önce bendim.

Çılgına dönmüştüm, çılgılık atıyordum ve sonuçta erkeklik kartımın son kırıntılarını da kaybetmiştim.

Bu yüzden şu anda bir ahmak gibi önlüğümün kanatlarına sarılmış, nerede yanlış yaptığımı merak ederek ağlıyorum.

Eğer birbirimize karşı dürüst olacaksak -ki ben de size karşı dürüst olmak isterim- itiraf etmeliyim ki ben her zaman hassas tarafa meyletmişimdir. Bilirsin, sevimli boz ayı. Büyük ve korkutucu ama içi yumuşacık bir kalp.

Bana bir aşk hikayesi anlat. Can dinlerim.

The Bachelor? Evet, en sevdiğim programlardan biridir.

Kendimle mum ışığında bir akşam yemeğini paylaşıırken, ardından arka planda tüm seslerin tanrıçası Enya çalarken köpüklü bir banyoda uzun uzun ıslanırken gülümsüyor muyum? Kesinlikle gülümsüyorum.

Ama eğer cahilin biri sahada yüzüme vurup ortalığı karıştırırsa, çenesine ilk yumruğu indiren ve oyundan ilk atılan ben olurum.

Ve bunun için üzgün bile değilim.

İnsanlar bir saat içinde gelecek. Çıplak kıcımlı kız arkadaşımın dairesinin soğuk beyaz meşe zeminine dayamış, yeni tıraş olmuş yanağımdan aşağı yalnız bir gözyaşı süzülürken çok savunmasızım. Ana yemeğim yok ve daire yanmış tavşan boku gibi kokuyor.

Neden bu umutsuz çıkmazın içindeyim? Bir kişi yüzünden.

Hayatımı alt üst eden tek bir kişi.

Takım elbiseli bir bomba, yatakta doyumsuz bir seks düşkünü, toplantı odasında klas ve sofistike bir sıkı kıç. O her zaman aklımda olan bir afet. Uğruna yapmayacağınızı düşündüğünüz şeyleri yaptığınız kız.

Mesela ona ve iş ortaklarına dört çeşit yemek pişirmek ve gecenin sorunsuz geçmesini sağlamak için ilginç sohbet başlangıçları yapmak gibi.

Üniversitedeyken, çocukların anaç tavuğu olarak anılıyor olabilirdim. Çatı katındaki çocuklar için haftada en az iki yemek pişiriyor olabilirdim ve evet, en inatçı kırıksıklıkları gidermek için herkesin başvurduğu ütü sihirbazıydım. Bu unvan yıllar boyunca devam etti, ancak mutfaktaki yaratıcılığım zamansızlıktan azaldı, ütümü artık haftada bir kez apartman görevlisi yapıyor ve evimin etrafına dağılmış taze çiçekler? Artık canlıdan çok ölümler.

Demek istediğim, eskiden olduğum gibi evin hanımı değilim. Ama tekrar eski halime dönüyorum.

Bu yüzden kız arkadaşım benden dört kişilik samimi bir akşam yemeği gibi imkansız bir işi yapmamı istediğinde, sipariş vermeli, her şeyi servis tabaklarına atmalı ve geceyi sonlandırmalıydım.

Ama hayır, lanet olası bir kahraman olmaya ve her şeyi kendim pişirmeye çalışmak zorunda kaldım.

Ve hepsi ne için?

Bir kız için mi?

Hayır. Sadece *bir kız* değil. Taşaklarıma sahip olan, onları o kadar sıkı kavrayan kız, parmağımı göbek deliğimin etrafında döndürürken ABC'yi soprano olarak haykırmamı istese ... Söyledim.

Beni boo-boo smush bear deliliğinin eşiğine getiren ve apartmanın bir köşesinde liseli bir kız gibi ağlamama neden olan bu kız kim?

Kudretli Jason Orson'ın dizlerini bükmeye yetecek kadar yumurtalıkları olan tek bir kadın var.

Biricik Dorothy "Dottie" Domico.

BURADAN okumaya devam edin

İçindekiler

Telif Hakkı	
İçindekiler	
Önsöz Bölüm	
1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	

Sonsöz
Alıntı - The Lineup _

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

